Ưu Đàm Hoa

Kim giáp Môn

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Ưu Đàm Hoa

Kim giáp Môn

Hồi 01

Xuân Thị Mãi Thê Ưu Hương Hỏa

Đàm Biên Đoạt Bảo Diệt Cừu Nhân

Đầu xuân, phiên chợ hàng năm lại khai mạc đúng ngày mùng tám. Thông lệ này không rõ có tự bao giờ, nhưng cứ đến kỳ, thương lái các tỉnh Tây Bắc Trung Hoa lại đổ về mảnh đất trống, ngoại thành Lan Châu, để tham dự phiên chợ.

Trong dịp này, người ta có thể mua bán bất cứ hàng hóa gì có trên đời. Do điều kiện địa lý, thời tiết nên mặt hàng chính vẫn là lừa, ngựa, lạc đà và trái cây, sản phẩm chủ yếu của vùng Tây Bắc. Ngoài ra còn có những gian hàng bày bán những thổ sản Tây Vực như lông thú, nhân sâm, thảm len... Phiên chợ sẽ kéo dài cho đến tận ngày rằm tháng giêng. Tiếng rao hàng bằng đủ loại ngôn ngữ: Hán, Mông, Mãn, Hồi, Tạng khiến khu chợ cực kỳ náo nhiệt. Trong đám những người đến mua hàng có một thiếu niên tuổi độ mười bảy, mười tám. Gã có bờ vai rộng, và tấm lưng dầy nên trông rất lực lưỡng, dù gương mặt non nớt, mịn màng. Đôi mày chữ nhất xanh đậm vắt ngang trên hai mắt to đen. Đôi môi mỏng đỏ hồng và chiếc cằm vuông vức khiến khuôn mặt không thiếu vẻ cương quyết. Nhưng dung mạo gã toát ra vẻ lạnh lùng khó tả. Ánh mắt vô cảm không hề để lộ nỗi vui buồn trong tâm khảm. Trên vai gã là một thanh đoản côn chỉ dài bằng một cây trường kiếm thông thường. Bọc hành lý xỏ vào đấy, vắt vẻo hờ hững như mời gọi đám trộm vặt trong phiên chợ. Có lẽ, do y phục của gã thiếu niên quá bình thường, cũ kỹ nên lũ đạo tặc chẳng hề động đến.

Vùng Tam Biên tháng năm vẫn giá lạnh, hống hồ gì buổi đầu xuân? Tuyết rơi đầy trời và ai cũng co ro trong áo lông cừu dầy cộm. Còn gã thiếu niên, có lẽ vì không tiền, nên ngoài bộ võ phục xanh bạc màu, chỉ có tấm áo lông chó sói ngắn ngủn. Gã đi dạo khắp nơi và không mua gì cả. Gần trưa, gã dừng lại trước một đám đông, khoảng ba chục người đang bu quanh một điểm.

Đây là khu vực đặc biệt nhất trong khu chợ. Hàng hoá mua bán chỉ là một con người. Ở đây, người ta có thể tùy ý lựa chọn cho mình những tá điền lực lưỡng, hay những nô tỳ khoẻ mạnh, cần mẫn.

Thiếu niên len vào đến tận trong, té ra đám nam nhân đang nhìn món hàng với vẻ thèm khát. Một thiếu nữ người Hồi đang ngồi co ro trên mặt tuyết. Nàng run rẩy che tấm thân trên đã bị lột trần. Thiếu nữ tuổi khoảng đôi mươi, gương mặt thanh tú nhưng dọc ngang ngữn vết thẹo dài, như bị móng vuốt mãnh thú cào nát. Chính vì lẽ đó, chủ nhân mới bắt nàng lõa thể để mời gọi người mua. Thỉnh thoảng, lão bắt nàng phải đứng lên, xuôi tay cho mọi người thưởng lãm làn da mịn màng trắng muốt và đôi nhũ phong no tròn, kiêu hãnh.

Lão ta trạc tuổi độ lục tuần, mặt choắt, râu thưa, chỉ nhìn thoáng đã biết lão là con người bạc nhược, yếu hèn. Lão nhân cao giọng phân bua:

- Thưa chư vị tài chủ, cô bé này là cháu họ của lão phu, vẫn còn là xử nữ. Lão phu nuôi nấng nó đã mấy năm nay, nhưng do làm ăn thua lỗ nên đành phải bán đi để trả nợ. Lan nhi là một cô bé khoẻ mạnh, hiền lành và cần mẫn. Tuy dung nhan bị tàn phá nhưng thân hình rất đẹp. Lão phu chỉ xin bán với giá tám trăm lượng bạc mà thôi.

Mói xong, lão bắt thiếu nữ đứng lên, xoay một vòng để khán giả thấy hết được vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng. Quả thực, Lan nhi ngực nở, eo thon, hông rộng, đáng gọi là vưu vật. Nhưng đám khách chỉ nuốt nước miếng mà không

hề mở lời trả giá. Gương mặt đầy thẹo của nàng không thích hợp với vai một nô tỳ. Gã thiếu niên bỗng cất tiếng:

- Ta đồng ý mua nàng.

Gã tháo bọc hành lý lấy ra tám chục nén vàng mười lượng trao cho lão nhân mặt choắt. Lão ta mừng rỡ, bảo Lan nhi mặc áo vào rồi giao cho khách hàng. Lão sa lệ nói:

- Lan nhi lượng thứ cho biểu thúc. Ta đến bước đường cùng mới đem cháu ra bán. Lòng thúc phụ vô cùng hổ thẹn.

Lan nhi lặng lẽ vái lão rồi xách bọc áo, lầm lũi theo gã thiếu niên. Đám trộm cắp nhìn theo với vẻ tiếc rẻ, không ngờ trong túi vải kia lại có vàng. Nhưng thần thái gã thiếu niên đã khiến chúng ái ngại. Thanh côn đen bóng kia không hiểu làm bằng kim loại gì mà có vẻ rất nặng nề? Khi thiếu niên lấy vàng ra trả, gã dựng côn xuống mặt đất và tuyết lún sâu đến cả gang.

Thói thường, chợ nào cũng có hàng ăn. Nhất là trong tiết trời rét lạnh này, ai cũng cảm thấy mau đói và thèm rượu. Những căn phạn điếm, tửu quán bằng tre trúc thô sơ đã được dựng trước ngày mùng tám tết, để phục vụ cho kẻ mua, người bán. Gần đấy là những sạp bán lông thú. Thiếu niên ghé ngang một sạp áo lông và bảo thiếu nữ:

- Nàng có thể lựa một tấm áo ngự hàn cho thiệt ấm.

Lan nhi là phận nữ nhi, đương nhiên rất thích áo đẹp, nàng bèn chỉ vào chiếc áo lông cáo tuyết. Giá của nó đúng trăm lượng bạc. Lan nhi sửng sốt định chọn chiếc rẻ hơn. Nhưng thiếu niên không cho, gã thản nhiên trả đủ số. Lan nhi khoác tấm áo đắt tiền vào người. Nhìn chủ nhân với vẻ cảm kích. Chiếc áo của nàng đẹp và trị giá gấp mấy chục lần chiếc áo lông chó mỏng manh của gã thiếu niên.

Mua áo xong, gã dẫn Lan nhi vào phạn điếm gần đấy. Tiểu nhị xum xoe mời khách. Thiếu niên gọi một mâm cơm và vò rượu nhỏ. Gã lạnh lùng hỏi Lan

nhi:

- Nàng tên họ gì nhỉ?

Lan nhi e lệ trả lời:

- Nô tỳ họ Nguyên tên gọi Kỳ Lan. Quê quán ở đất Thiên Thủy.

Thiếu niên hạ giọng:

- Ta là Hạng Tử Siêu.

Rời phạn điếm, Tử Siêu mua hai con tuấn mã rồi cùng Lan nhi vào thành Lan Châu mướn phòng trọ. Tắm gội xong, Tử Siêu buồn rầu bảo:

- Lan nhi! Ta chỉ còn sống được đúng hai năm nữa thôi, chính vì vậy ta đã mua nàng. Nhưng không phải để làm tỳ nữ mà là để sanh cho ta một hài nhi. Hầu nối dõi tông đường. Ta còn có những kẻ đại cừu rất lợi hại nên không chắc đã sống đến kỳ hạn. Nàng hãy coi mình là dâu nhà họ Hạng và cố vì ta mà sanh nở cho mau lên.

Giọng chàng rất tha thiết khiến Kỳ Lan rất xúc động. Nàng thẹn thùng đáp:

- Chuyện khai hoa nở nhuỵ đâu thể tự mình quyết định được thời gian? Nô tỳ mặt mũi xấu xí nào dám sánh đôi cùng công tử, chỉ xin hết lòng hầu hạ, khi nào có hỉ tín mới dám nhận mình là thê thiếp.

Tử Siêu nhăn mặt:

- Nàng là một nữ nhân khoẻ mạnh, thân hình thích hợp với việc làm mẹ, nhưng nếu chẳng may hiếm muộn thì ta cũng đành chịu thôi.

- Có lẽ chàng không muốn phí những giây phút hiếm hoi trong hai năm còn lại của mình, nên dìu Lan nhi đến giường. Nàng ngượng ngùng cởi xiêm y, để lộ thân hình kỳ diệu của mình. Tử Siêu cũng trút bỏ y phục, cơ thể chàng cuồn cuộn những cơ bắp rắn chắc, lồng ngực vạm vỡ nổi vồng lên, biểu lộ một sức mạnh tiềm tàng.

Mười mấy năm nay, chàng ở tận trên đỉnh núi Kỳ Liên luyện võ, hoàn toàn không biết gì về truyện trai gái. Lan nhi thấy chàng cứ nằm ôm lấy mình mà

không biết phải làm sao, nàng cố nén cảm giác hổ thẹn, chủ động vuốt ve kích thích lòng ham muốn trong chàng.

Thân hình ấm áp, mượt mà của Lan nhi đã đánh thức bản lãnh nam nhân trong chàng thiếu niên mười bảy tuổi này. Bao năm qua, chàng chỉ sống bằng thù hận, khổ luyện trong cái lạnh cắt da và ánh nắng như thiêu đốt, không quản ngày đêm. Tính dục trong chàng bị đè nén đến mức gần như biến mất.

Nhưng cái gì thuộc về bản năng thì mãi mãi tồn tại. Lửa dục nhen nhóm rồi bùng lên, Tử Siêu háo hức úp mặt vào da thịt Lan nhi, hít lấy mùi u hương nồng thắm. Chàng giật mình khi thấy Lan nhi nhăn mặt, giòng lệ ứa ra từ đôi khoé phượng. Hiệp một trôi qua rất mau, để rồi hoan lạc tràn trề trong tối hôm đó. Sau ba ngày ân ái mặn nồng, Tử Siêu đưa Lan nhi vào Trung Nguyên. Mục tiêu trước mắt chàng là đất Trường An.

Tình nghĩa giữa chàng và Kỳ Lan sâu đậm hơn trước. Nàng đã biết rõ thân thế cũng như lai lịch bọn cừu nhân của Tử Siêu. Hơn nữa, nàng còn biết rằng chàng có đến mười hai ngón tay. Mỗi bàn tay sáu ngón đều đặn, tự nhiên chứ không phải do mọc thừa. Dị tướng này được che dấu bởi đôi bao tay bằng da hươu. Người ngoài chỉ thấy năm ngón, một ngón lớn gấp đôi các ngón còn lại. Hạng Tử Siêu là nam tử duy nhất của Kim Giáp Thần Hạng Linh Văn, người nổi tiếng võ lâm về sức mạnh cử đỉnh bạt sơn. Tử Siêu cũng vậy, chàng là hậu duệ của Sở Bá Vương Hạng Võ nên thần lực bẩm sinh, thiên hạ vô song. Cây Huyền Thiết Ma Côn của chàng nặng đến sáu mươi cân.

Kỳ Lan rất vui mừng vì lấy được bậc anh hùng cái thế. Tử hạn hai năm không hề làm nàng sự hãi. Thời gian dẫu ngắn ngủi nhưng còn hơn suốt đời kề cận một người chồng bạc nhược, yếu hèn.

Cuối tháng giêng, hai người đến cố đô Trường An. Kỳ Lan say mê ngắm

nhìn cảnh vật kỳ tú, cổ kính của vùng đất đã từng là kinh đô của nhiều triều đại. Giờ đây, tuy không còn được chọn làm vương địa nữa, nhưng do địa thế thuận lợi, cạnh giòng sông Vị Thủy, nên Trường An vẫn sầm uất và phồn vinh.

Nửa tháng gối chăn đã in đậm hình bóng người thiếu nữ xấu xí, với thân hình nóng bỏng vào tâm khảm Tử Siêu, Dù cách xưng hô vẫn là chủ tớ, nhưng Tử Siêu biết mình không thể thiếu nàng.

Kỳ Lan có cha người Hán và mẹ Hồi tộc. Nàng tinh thông chữ nghĩa và rất thông minh. Tính tình lại thùy mị, dịu dàng, bảo sao Tử Siêu không yêu thương cho được? Những vết thẹo trên mặt nàng hơi kỳ lạ, nhỏ và mỏng như bị mèo cào, ngang dọc đầy hai má, khiến ai cũng tiếc rẻ.

Tử Siêu lần đầu vào Trung Thổ, nhưng do thần thái lãnh đạm nên không để lộ vẻ bối rối, ngờ nghệch. Hai người đủng đỉnh dừng cương trước tòa Vạn Phương Lâu. Chàng vẫn khoác chiếc áo lông chó xấu xí, tương phản với màu trắng muốt của tấm áo cáo tuyết trên người Kỳ Lan. Nếu nàng không theo sau Tử Siêu với vẻ nhu thuận, chắc bọn tửu bảo đã cho rằng chàng là võ sĩ hộ vệ của Kỳ Lan.

Kỳ Lan sinh trưởng ở Thiên Thủy gần với Lan Châu, nên không đến nỗi quê mùa. Nàng gọi vài món ăn ngon và bầu rượu nhỏ. Tử Siêu thản nhiên để nàng lo liệu, còn chàng gương mắt nhìn những người xung quanh. Ngoài thường nhân, còn có ba bốn chục hào khách giang hồ, tục đạo có đủ. Mọi người đang ăn uống, đàm đạo vui vẻ thì bỗng một nữ lang xuất hiện.

Nàng tuổi đôi mươi, xinh đẹp và tươi tắn như đóa hoa hải đường. Dường như nàng cùng đám đạo sĩ có mối thâm giao nên bọn họ ồ lên mừng rỡ:

- Hạ Hầu sư muội!

Họ đứng dậy mời nàng cùng ngồi. Nữ nhân vái chào đạo nhân lớn tuổi:

- Uyên nhi bái kiến Kha sư bá.

Lão đạo vuốt râu khề khà:

- Uyên nhi càng lớn càng xinh đẹp! Hạ Hầu chưởng môn quả là hồng phúc đầy đặn.

Nữ lang ngượng ngùng:

- Sư bá quá lời khiến điệt nữ thêm hổ thẹn.

Thì ra nàng là Hạ Hầu Thu Uyên, ái nữ của chưởng môn phái Hoa Sơn - Hạ Hầu Phương. Lão đạo nhân này là Thanh Hòa đạo trưởng Kha Bạch Lộc, sư đệ của chưởng môn phái Võ Đang - Thanh Nhàn Chân Nhân, lão tươi cười nói:

- Sao lần này Hạ Hầu chưởng môn không đi chúc thọ Bạch Diện Thần, mà lại để Uyên nhi đi có một mình như vậy?

Thu Uyên dẩu mỏ đáp:

- Gia phụ bận toạ quan luyện thần công nên sai tiểu nữ đại diện. Võ lâm đang lúc thái bình có gì mà sợ?

Một đạo nhân trẻ tuổi, dung mạo anh tuấn nói đùa:

- Phải rồi! Ai dám đụng đến Hoa Sơn Tiên Tử.

Thu Uyên đỏ mặt cúi đầu. Biệt hiệu này do nàng tự phong và chỉ mới được đệ tử phái Võ Đang Biết đến. Tử Siêu nghe tên Bạch Diện Thần mắt chàng rực sáng vẻ căm hờn, mặt lạnh lẽo như băng. Kỳ Lan vội giật tay áo chàng nhắc nhở. Thu Uyên ăn xong chén cơm. buông đũa hỏi Thanh Hòa:

- Kha sư bá, điệt nữ nghe nói gia trang của Bạch Diện Thần Khúc Phong Vi ở cạnh đầm Mỹ Bi, rất xinh đẹp và tráng lệ?

Họ Kha gật đầu:

- Đúng vậy! Khúc đại hiệp là một người tinh thông kiến trúc nên cơ ngơi của ông ta đẹp không thua gì những phủ đệ vương công tử ở Bắc Kinh. À mà lần này Hoa Sơn phái đem lễ vật gì đến chúc thọ vậy?

- Bẩm sư bá, gia phụ mua được một pho tượng cổ bằng đồng đen, từ thời

Tần, pho tượng có đến sáu cánh tay, trông rất cổ kính và tinh xảo.
Kỳ Lan nghe vậy biến sắc thì thầm nói với Tử Siêu:
- Công tử! Theo nô tỳ được biết thì pho Lục Thủ Di Đà kia có chứa một môn thần công tuyệt thế, không để nó lọt vào tay Bạch Diện Thần được.
Tử Siêu nhíu mày:
- Ai nói cho Lan nhi biết việc này?
Kỳ Lan bẽn lẽn đáp:
- Nô tỳ nghe một vị cao tăng trong ngôi chùa cổ, ở Thiên Thủy nói thế. Ông ta có quen biết với tiên phu.
Tử Siêu gọi tiểu nhị tính tiền rồi tìm khách điếm qua đêm. Tối đến, chàng vuốt tóc Kỳ Lan bảo:
- Sáng mai ta sẽ đến Khúc gia trang tầm thù, nhân tiện đoạt lấy tượng phật. Nàng cứ yên tâm ở đây chờ đợi.
Kỳ Lan rưng rưng nước mắt:
- Công tử có đến bốn kể đại cừu bản lãnh cao cường. Nếu cảm thấy không đủ sức thì đào thoát ngay.
Tử Siêu mỉm cười:
- Hạng gia chưa có người nối dõi, ta đâu dám liều mạng, nàng đừng lo.
Kỳ Lan đỏ mặt vì ánh mắt nồng nàn của chàng. Tử Siêu không còn vụng dại như ngày đầu, chàng hôn lên má rồi lần cởi xiêm y Kỳ Lan. Đôi bàn tay dị tướng của chàng lướt trên da thịt nàng. Trời tháng hai lạnh lẽo mà Kỳ Lan nghe cơ thể mình nóng rực lên. Đôi mắt nàng long lanh tình tứ, hơi thở dồn dập. Kỳ Lan xiết chặt tấm thân rắn chắc như thép nguội của Tử Siêu, bồng bềnh trên sóng biển tình.
Sáng ra, Tử Siêu một mình một ngựa đi vào hướng mà tên tiểu nhị đã chỉ. Đầm Mỹ Bi ở phía Tây chùa Chung Nam, ngoại thành Trường An. Xa hơn vài mươi dặm là ngọn núi Tử Các, nơi chàng cất tiếng khóc chào đời, cũng

là nơi mà phụ mẫu chàng chết thảm vì lòng tham, tàn ác của võ lâm Tứ Thần.

Đoàn nhân mã Võ Đang và Hạ Hầu Thu Uyên đi trước chàng độ một dặm. Khi ra đến cánh rừng hạnh đào ở ngoại thành, ba bóng đen từ trong rừng nhẩy ra. Một tên chụp lấy túi vải đựng lễ vật ở trên lưng Hoa Sơn Tiên Tử, hai tên vung chưởng đánh vào đầu bọn đạo sĩ. Chưởng kình của chúng cực kỳ bá đạo nên hai đạo nhân trẻ tuổi gào lên thảm khốc, văng khỏi yên ngựa. Thanh Hòa đạo trưởng đi đầu, nghe tiếng kêu la vội quay ngoắt lại, nhưng ba tên đạo tặc đã biến mất.

Tử Siêu chứng kiến tất cả, chàng rẽ ngựa vào rừng, cột ngựa rồi lao về hướng bọn bịt mặt vừa thoát đi. Nhờ khinh công tuyệt đỉnh và phản ứng nhanh nhạy, chàng đã kịp cắt đường ba gã kia. Tử Siêu chẳng nói một lời, vung song thủ ập đến, khí thế mãnh liệt như bão táp. Cả ba kinh hãi cử chưởng đỡ chiêu, nhưng không cách nào chống lại tuyệt kỹ Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng. Hơn nữa, chàng đã dồn hết thần lự của mình vào chiêu sát thủ này, quyết không để sót một tên. Ba gã đạo tặc rú lên ghê rợn, hồn về chín suối.

Tử Siêu đoạt lại chiếc túi vải, mở ra lấy pho tượng cao chỉ độ gang tay, nhét vào lưng rồi trở lại nơi dấu ngựa. Lúc này, toán nhân thủ Võ Đang đã kéo cả đến Khúc gia trang, để chữa trị cho hai đệ tử thọ thương. Tử Siêu điềm nhiên đi thẳng về hướng đầm Mỹ Bi. Gia trang của Bạch Diện Thần quả diễm lệ không sai lời đồn đại. Lâu các, thủy tạ, tiểu viện có đến hàng trăm gian. Hoa xuân nở rộ, toả hương đến tận bên ngoài.

Chàng xuống ngựa, bưng hộp lễ vật dán giấy đỏ, ung dung nhập trang. Đám gia đinh không thể hỏi han gì vì khách đến tấp nập. Đại sảnh là một tòa lâu các đồ sộ hai tầng, nằm giữa vườn hoa. Tầng dưới chính là nơi bày tiệc mừng thọ. Tử Siêu vào sảnh, trao lễ vật và bái thếp cho viên tổng quản rồi

tìm chỗ ngồi.

Hoa Sơn Tiên Tử Hạ Hầu Thu Uyên nét phượng buồn rầu, hổ thẹn vì đánh mất lễ vật. Nàng đến trước Tử Siêu chừng nửa khắc nên cũng chưa gặp Bạch Diện Thần. Khúc Phong Vi nghe gia đinh báo rằng ái nữ của chưởng môn phái Hoa Sơn bị đoạt bảo vật ngay cánh rừng đào, cách Khúc gia trang chừng ba dặm, lão vội vã ra ngay.

Thu Uyên sa lệ nói:

- Khúc tiền bối, tiểu nữ bất tài nên đã để cường đạo đoạt mất pho tượng phật mà gia phụ định dâng lên cho tiền bối.

- Thôi chuyện đã lỡ, điệt nữ chớ buồn làm gì! Cứ coi như lão phu đã nhận rồi. Còn việc truy cứu bọn hung thủ, để sau lễ thọ ta tiến hành.

Thanh Hòa đạo trưởng hậm hực nói:

- Khúc lão huynh, ba tên này công lực rất thâm hậu, thủ đoạn lại nhanh nhẹn và tàn độc. Hai đệ tử bổn phái trúng chưởng giờ vẫn mê man.

Bạch Diện Thần gật gù:

- Lão phu sẽ bảo tổng quản lấy linh đan cho họ dùng. Kha lão đệ cứ yên tâm.

Lão quay sang hỏi lại Thu Uyên:

- À! Pho tượng phật ấy hình dạng thế nào, điệt nữ hãy tả thử để ta dễ truy tìm

- Thưa Khúc tiền bối, pho tượng Di Đà này bằng đồng đen, cao độ một gang tay và có sáu cánh tay.

Bạch Diện Thần chết điếng, mắt loé hào quang. Lão cố trấn tĩnh, gượng cười rồi bước đến bên viên tổng quản thì thầm. Lão này vội vã đứng lên điều động nhân thủ. Tử Siêu ngồi một mình ở bàn gần đấy, chàng cố nén căm hận, quan sát kẻ đại cừu. Bạch Diện Thần tuổi hơn bảy mươi, mặt trắng như ngọc, râu tóc đen nhánh, phong thái rất đạo mạo, đường chính.

Khúc Phong Vi đi lại, chào hỏi quan khách mà mắt cứ liếc ra ngoài như

mong đợi điều gì, hai khắc sau, viên tổng quản và toán võ sĩ hộ viện về đến. Chúng tìm ra xác ba tên bịt mặt. Bạch Diện Thần vạch ngực áo tử thi xem xét. Lão thấy dấu chưởng thương, lão ấn thử rồi thở dài:

- Họ chết vì Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng. Xương lồng ngực nát vụn rồi.

Lão thuận tay lột khăn bịt mặt ra xem diện mạo. Mọi người ồ lên:

- Hán Trung Tam Điểu!

Ba gã này ác danh lừng lẫy đất thiểm Tây, võ nghệ cao cường. Nếu họ liên thủ, có thể cầm cự với chưởng môn một phái. Thanh Hòa đạo trưởng trầm ngâm:

- Xem ra Tam Điểu bị chết cùng một lúc. Võ công của hung thủ thật đáng sợ.

Ngộ Minh Thiền Sư - Thủ tòa La Hán đường lẩm bẩm:

- Chưởng này thất truyền đã gần trăm năm nay sao lại tái hiện? Chẳng lẽ Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng có truyền nhân? Nhưng hung thủ cướp pho tượng phật Di Đà ấy làm gì nhỉ?

Bạch Diện Thần muốn tự mình truy sát, đoạt lại pho tượng quý nên không tiết lộ giá trị. Lão cười xòa bảo:

- Mọi chuyện đều có trước sau. Đã đến giờ khai mạc lễ mừng thọ bảy mốt tuổi của lão phu. Mời chư vị an toạ.

Tử thi được mang đi, Bạch Diện Thần ngồi vào ghế thọ ông để nhận lời chúc tụng và lễ vật của mọi người. Các phái lớn và các bậc lão thành đương nhiên được xướng danh trước và tên của Tử Siêu đứng sau cùng. Viên tổng quản cao giọng đọc:

- Công tử Hạng Tử Siêu, quê quán Chiết Giang.

Bạch Diện Thần giật mình, chăm chú quan sát chàng thiếu niên. Ánh mắt rợn người của chàng khiến lão tin vào linh cảm của mình. Tử Siêu sách Huyền Thiết Côn đứng trước mặt Bạch Diện Thần ngửa cổ cười vang như

sấm:

- Khúc Phong Vi, mười lăm năm trước, lão đã cùng ba người còn lại trong Võ Lâm Tứ Thần giết hại song thân ta để chiếm bản đồ kho báu của Sở Bá Vương. Nay ta là nam tử của Kim Giáp Thần đến đòi nợ đây.

Quần hùng nhìn họ Khúc với vẻ ngờ vực. Quả thật, sau ngày Kim Giáp Thần toàn gia thảm tử, Võ Lâm Tứ Thần trở nên giàu có như vương hầu. Khúc Phong Vi cười nhạt:

- Ngươi đừng mạo nhận làm con ngũ đệ ta để vu khống. Hạng gia làm gì có người nối dõi?

Hạng Tử Siêu lạnh lùng lột bao tay, giơ lên cho mọi người xem:

- Trong võ lâm ai cũng biết Kim Giáp Thần có mười hai ngón tay

Cử tọa đồng thanh công nhận, Tử Siêu quay sang gằn giọng:

- Ta biết lòng lão không tin nên cũng giải thích cho lão rõ. Thân mẫu ta chính là biểu muội của Hạng Phu nhân. Vì người không thể sinh nở nên đã tác hợp cho mẫu thân ta với Kim Giáp Thần. Việc này được giữ kín nên không ai biết. Năm ấy ta được hai tuổi và sống với mẹ trong một tòa tiểu viện cách Hạng sơn trang một dặm. Khi bọn ngươi tập kích sơn trang, mẫu thân ta núp ngoài bờ rào đã thấy hết mọi sự việc. Người biết có xông vào cũng chỉ thiệt thân, nên cắn răng trở về nhà, đưa ta đi trốn. Khi đến được Cam Túc thì người cũng lâm bệnh qua đời. Bạch Diện Thần bật cười ngạo nghễ:

- Để ta xem ngươi có bao nhiêu công phu mà đòi phục hận.

Câu nói và thần thái của lão khiến mọi người chán ghét. Bao năm qua, Tứ Thần là lãnh tụ võ lâm, được người người ngưỡng mộ. Không ngờ giờ đây lộ rõ bộ mặt tiểu nhân, phản phúc, thâm độc. Tử Siêu cao giọng khấn:

- Phụ mẫu linh thiêng về đây chứng giám cho hài nhi phục hận.

Khấn xong, chàng mang thanh Huyền Thiết Côn xông vào. Bạch Diện Thần

sở trường pho Miên Chưởng nên không cần vũ khí. Lão múa song thủ đón chiêu. Khúc Phong Vi cũng biết dòng họ Hạng có thần lực thiên sanh, nhưng cho rằng dù chàng có khổ luyện mười mấy năm cũng không hơn lão được. Nào ngờ, Tử Siêu vì muốn báo cừu đã luyện môn Nghịch Chuyển Ma Công, chân lực tiến nhanh gấp bội lối thông thường. Côn kình như sóng dữ tràn đến, đánh bạt cả chưởng phong. Bạch Diện Thần kinh hoàng phiêu thân tránh chiêu. Lão không còn dám sính cường, cố dùng khinh công linh diệu vờn quanh, tìm cơ hội hạ thủ.

Đã trăm chiêu trôi qua mà Tử Siêu vẫn chưa hạ được đối phương, lòng chàng nóng như lửa đốt. Bạch Diện Thần cười khanh khách, tận dụng chiêu thức hiểm ác phản công. Tử Siêu quát vang như sấm, thanh huyền thiết côn nặng sáu mươi cân hóa thành luồng hắc phong tỏa đường tiến thoái của Khúc Phong Vi. Chiêu này rất bá đạo, chỉ công chứ không thủ nên sơ hở rất nhiều.

Bạch Diện Thần cười khẩy, vỗ liền tám đạo chưởng kình âm nhu, cản đường côn rồi nhanh như bóng u linh ập đến, búng ba đạo chỉ kình vào tử huyệt của chàng. Chiêu thức này rất quỷ dị và biến ảo, do đó, quần hào không khỏi than thầm cho Tử Siêu. Nhưng kết quả lại không giống như Bạch Diện Thần mong muốn, ba đạo chỉ kình chạm mục tiêu mà Tử Siêu vẫn không hề nhăn mặt. Chàng nghiến răng giáng mạnh. Khúc Phong Vi rú lên não ruột, xác lão bắn ra xa gần trượng. Xương cốt vỡ vụn, thủ cấp vỡ nát, máu tuôn như suối. Quần hào ồ lên kinh ngạc và thán phục. Viên tổng quản và đám gia đinh ùa lại định giáp công báo thù cho chủ. Ngộ Minh thiền sư thở dài can ngăn:

- Xét về đạo nghĩa giang hồ, Khúc thí chủ gieo gió tất gặt bão. Xét về võ công, dù chư vị có muốn báo thù cũng chẳng được, chỉ tốn máu xương mà thôi.

Hạng Tử Siêu quắc mắt nhìn bọn họ:

- Các ngươi bao năm qua phục vụ, hầu hạ Bạch Diện Thần đương nhiên phải có lòng tri ân. Nhưng các ngươi có biết rằng chén cơm, manh áo và những nén bạc lãnh hàng tháng là của họ Hạng ta hay không? Các ngươi là những kẻ đem mồ hôi đổi lấy thù lao hà tất phải thí mạng báo cừu cho lão kẻ cướp này?

Lão tổng quản nghe lời hữu lý, vòng tay nói:

- Bạch Diện Thần đã cho phu nhân và tức nữ về quê ngoại ăn giỗ. Lão phu là người có vai vế cao nhất trong trang hiện nay. Xét về đạo lý, Hạng công tử có quyền thu hồi tài sản này. Lão phu xin trao lại rồi về quê quy ẩn.

Viên tổng quản chính là Thanh Long Đao Lăng Đông Khê. Lão vì ngưỡng mộ hiệp danh của Bạch Diện Thần nên mới nhận lời làm tổng quản. Nay phác giác ra mình phục vụ cho kẻ mặt người lòng thú, lão hối hận, muốn trả lại công đạo cho Hạng Tử Siêu. Chàng cười buồn bảo lão:

- Tại hạ chẳng còn sống được bao lâu, lấy tài sản này làm gì? Nhưng nếu Lăng lão đồng ý ở lại quản lý giùm thì tại hạ xin nhận. Lỡ tại hạ có đoản mệnh, xin chia đều cho các tỳ nữ.

Lăng Đông Khê cảm động nói:

- Lão phu ngày xưa cũng có quen biết Kim Giáp Thần. Nay vì cố hữu sẽ giúp công tử một tay.

Mọi người đồng thanh khen phải. Tử Siêu sai dọn xác Bạch Diện Thần rồi vòng tay nói:

- Tại hạ xin mời chư vị ở lại vui say để mừng cho Hạng Gia.

Trong võ lâm ngũ thần thì Hạng Linh Văn là người hào ỷ, trượng nghĩa và kiêu dũng nhất, nên được đồng đạo yêu mến. Họ vui vẻ ở lại vì muốn biết chàng thiếu niên này sẽ đối phó với tam thần còn lại như thế nào.

Tử Siêu ra lệnh bày thêm đại yến ở hoa viên để các gia nhân cùng chung vui. Chàng còn nhờ Lăng tổng quản đến khách điếm rước Nguyên Kỳ Lan. Tử

Siêu nắm tay nàng giới thiệu:

- Kính cáo chư vị, đây là chuyết thê Nguyên Kỳ Lan.

Quần hào thầm tiếc cho Tử Siêu vì chàng anh tuấn hiên ngang mà lấy phải người vợ mặt đầy sẹo. Kỳ Lan nghe Tử Siêu xác nhận mình là thê thiếp trước mặt quan khách, nàng sung sướng đến sa lệ, nhìn phu tướng với ánh mắt biết ơn. Trong bữa tiệc Thanh Hòa đạo trưởng cười hỏi:

- Ba lão quỷ còn lại đều có bản lãnh cao hơn Bạch Diện Thần, công tử định đối phó ra sao?

Tử Siêu hiên ngang đáp:

- Tại hạ chỉ biết tận lực, còn kết quả thế nào chưa rõ. Chỉ e bọn họ giáp công, chứ nếu đơn đấu thì Hạng mỗ không sợ

Sau bữa tiệc, ba trăm quan khách được hướng dẫn dạo khắp gia trang rồi đưa vào chỗ nghỉ ngơi. Phần Tử Siêu và Kỳ Lan tiếp kiến những gia nhân trong trang. Tổng số lên đến gần trăm người. Chàng bảo Lăng tổng quản thưởng cho mỗi người năm chục lượng, gọi là quà ra mắt. Ai nấy đều hoan hỉ, mừng vì có chủ mới rộng rãi.

Tối đến Lăng Đông Khê lấy chìa khoá trong xác Bạch Diện Thần, đưa Tử Siêu và Kỳ Lan xuống mật thất, mở cửa phòng châu báu. Lăng lão cười bảo:

- Số ngọc ngà này trị giá đến hai chục vạn lượng vàng.

Tử Siêu nói ngay:

- Chỉ sợ không giữ được mà thôi. Ba lão quỷ kia chắc sẽ đến đây báo phục cho Bạch Diện Thần. Chúng ta lực bạc thế cô khó mà chống nổi.

Kỳ Lan cười bảo:

- Nếu Lăng tổng quản chịu đem Thanh Long Môn về giúp đỡ tướng công thì tài sản này sẽ được an toàn.

Họ Lăng biến sắc:

- Sao phu nhân lại biết lão phu có quan hệ với Thanh Long Môn.

Nàng tủm tỉm đáp:

- Tiện nữ chỉ tình cờ nghe vị ni cô già ở Thiên Thủy nhắc đến.

Nàng vừa nói vừa đưa tay sửa chiếc trâm đầu phụng trên búi tóc. Thanh Long Đao run rẩy đáp:

- Lão phu xin phụng ý thi hành!

Tử Siêu ngạc nhiên hỏi:

- Thanh Long Môn là một tổ chức như thế nào?

Lăng Đông Khê trả lời:

- Thanh Long Môn là một bang hội hắc đạo thần bí, gồm ba trăm tay đao kiêu dũng, chuyên nghề bảo tiêu, ngầm vận chuyển những món hàng cực kỳ quý giá. Đôi lúc có nhận cả hợp đồng giết mướn, nếu nạn nhân là kẻ nhiều ác tính. Mười năm trước, bổn môn chủ bị kỳ nhân bắt đi và giải tán tổ chức. Anh em vẫn còn quanh quẩn đất Thiểm Tây này. Kỳ Lan đỡ lời:

- Nghe nói quý môn chủ đã xuất gia đầu phật, không muốn quay lại giang hồ nữa. Vị kỳ nhân kia cũng đã tọa hóa nên Thanh Long Môn có quyền tái xuất. Mong Lăng lão tập hợp chúng về đây phò tá tướng công. Lăng Đông Khê mừng rỡ hứa:

- Chỉ trong năm ngày họ sẽ có mặt và hết lòng vì Hạng Gia.

Đêm đến, Tử Siêu đặt Kỳ Lan vào lòng khen ngợi:

- Lan muội ngày càng khiến ta kinh ngạc. Dường như trong nàng có cả một kho kiến văn vô tận.

Kỳ Lan bẽn lẽn nói:

- Thiếp vưa xấu xí vừa ngu muội, chỉ mong công tử đừng chê thiếp là mãn nguyện rồi.

Tử Siêu hôn lên gò má đầy vết sẹo, chàng cười bảo:

- Dẫu có đem Hằng Nga xuống đổi lấy nàng, ta cũng không bằng lòng.

Kỳ Lan cảm kích, úp mặt vào ngực chàng, giấu những giọt lệ hân hoan. Tử

Siêu vẫn bị ám ảnh bởi nhu cầu hương hỏa nên gấy ngay cuộc ái ân, những mong mau có tin vui. Kỳ Lan thẹn thùng thỏ thẻ:

- Hôm nay thì không được, mỗi tháng nữ nhân đều có vài ngày khó ở. Mong tướng công lượng thứ.

Tử Siêu hiểu ra, cười xòa, lấy pho tượng Lục Thủ Di Đà xem xét. Chàng không tìm ra manh mối gì liền đưa cho ái thê:

- Lan muội xem thử có gì lạ không?

Kỳ Lan cười bảo:

- Thiếp đã quan sát rất kỹ rồi. Pho tượng này có lẽ phải nhờ dến một vị quái nhân có tên là Vạn Xảo Cuồng Sinh. Nhưng hành tung lão vô định nên rất khó tìm.

Sáng hôm sau, quần hào từ biệt ra về. Lăng tổng quản trao tận tay mỗi người hai trăm lượng bạc làm lộ phí. Riêng bọc của Hoa Sơn Tiên Tử thì khác. Số vàng năm trăm lượng khiến nàng và đám cao thủ Võ Đang sững sờ, không hiểu nguyên do. Thanh Hòa đạo trưởng cười khanh khách chọc ghẹo:

- Hay là Hạng công tử mến mộ dung nhan Uyên nhi nên mới tặng lễ vật hậu như vậy?

Cả toán bật cười vang khiến Thu Uyên thẹn đỏ mặt. Nhưng câu nói vô tình ấy đã nhen nhóm trong lòng nàng một ước mơ kỳ lạ. Hạng Tử Siêu giờ đây là người có võ công cao nhất trong giới thiếu niên hiệp khách. So với các bậc lão thành cũng chẳng thua kém. Vì chàng hạ sát Bạch Diện Thần chỉ ngoài trăm chiêu. Trong khi đó võ công của lão còn cao hơn chưởng môn các phái.

Sau trận đánh này, thanh danh của Tử Siêu lẫy lừng thiên hạ. Còn võ lâm tứ thần chỉ là những ngôi sao sắp tắt. Họ đã rơi lớp mặt nạ thần thánh, bị võ lâm nguyền rủa, chê bai. Thu Uyên là giang hồ nhi nữ, tránh sao cho khỏi đem lòng ngưỡng mô bậc anh tài.

Nghĩ đến ánh mắt dịu dàng, nhân hậu của người con gái xấu xí mà Tử Siêu đã lấy, nàng tự nhủ thầm: dẫu có chung thuyền cũng cam tâm.

Bốn ngày sau, ba trăm đao thủ Thanh Long Môn đã tề tựu đông đủ. Họ nhìn Tử Siêu với vẻ ngưỡng mộ, nhưng không dám liếc Kỳ Lan đến hai lần. Kỳ Lan thì thầm với Thanh Long Đao. Lão nhận lệnh bước ra cao giọng tuyên bố:

- Để danh chính ngôn thuận, xin Hạng công tử nhận chức môn chủ Thanh Long Môn.

Đám đao thủ nhất tề xụp xuống, chống tay hô lớn:

- Chúng đệ tử bái kiến môn chủ.

Tử Siêu vẫn thầm lo vì cô thế không báo được đại thù. Vì ba lão hung thần kia có nhiều đệ tử. Nhưng chàng lại không muốn những dũng sĩ này vì mình mà uổng mạng. Tử Siêu nói với họ:

- Chư vi chắc cũng biết Hạng mỗ có đến ba đại cừu nhân là Đại Cước Thần, Thiên Thủ Thần và Hoả Kiếm Thần. Họ đều có võ công xuất chúng, thủ hạ đông đủ. Hạng mỗ lại bị chứng Tam Âm Tuyệt Mạch không thể sống quá tuổi hai mươi. Nay ta chỉ muốn nhờ anh em bảo vệ nơi này để phu nhân ta có chỗ nương thân, duy tì tông mạch dòng họ Hạng. Còn chuyện báo cừu là bổn phận của ta, anh em bất tất phải vì thế mà hy sinh xương máu. Sau khi ta chết rồi, hãy đưa cả gia quyến đên đây sinh sống, tài sản này đủ cho tất cả mọi người.

Thanh Long Đao Lăng Đông Khê ngỡ ngàng biện bạch:

- Môn chủ bất tất phải băn khoăn vì chuyện máu xương. Giữa Hạng gia và Thanh Long Môn có mối quan hệ rất sâu xa. Dù anh em có phải phơi gan trải mật, cũng hoan hỉ, cam tâm.

Kỳ Lan biết tính trượng phu, nàng đỡ lời:

- Hạng thiếu gia đã nói vậy, chư vị cứ phụng ý thi hành là đủ. Còn chuyện

hỗ trợ, có lúc sẽ nhờ đến Thanh Long Môn.
Nói xong, nàng nháy mắt ra hiệu. Lăng lão hiểu ý, quay lại bảo đám đao thủ:
- Môn chủ đã có lòng yêu thương chúng ta, hãy vì người mà tận lực.
Ba trăm môn nhân Thanh Long Môn thực lòng cảm kích trước hòan cảnh tuyệt vọng và thái độ nhân hậu của Tử Siêu. Chàng khẳng khái một mình đi vào chỗ chết, không đem vàng bạc lôi kéo họ theo, Chàng để lại tất cả tài sản cho họ với một yêu cầu nho nhỏ. Họ đến đây vì người khác nhưng Tử Siêu đã chinh phục được ba trăm trái tim kiêu dũng.
Tối đến, Kỳ Lan trao cho Tử Siêu một quyển sách mỏng:
- Tướng công! Nay chàng đã là môn chủ Thanh Long Môn, chẳng thể không biết Thanh Long Đao Pháp. Lăng lão nhờ thiếp đứa quyển bí kíp này để chàng luyện thử.
Dù Tử Siêu chuyên luyện côn pháp, nhưng đã là người học võ, ai chẳng thích thú tìm hiểu tuyệt kỹ? Chàng nhận lấy mở ra xem. Mười lăm tờ đều là giấy cũ nhưng ba tờ sau lại mới tinh, còn thơm mùi mực. Kỳ Lan giải thích:
- Pho đao này có mười tám chiêu, nhưng ba chiêu cuối vô cùng ảo diệu, chỉ dành riêng cho môn chủ, ngay cả Lăng lão cũng không luyện được.
Tử Siêu là người thông minh đĩnh ngộ, bẩm sinh thích hợp với việc luyện võ nên dễ dàng tham ngộ pho đao. Chàng say mê nghiên cứu đến gần sáng đã thuộc lòng cả pho đao, nhưng thi triển thì chưa thuần thục lắm. Ba chiêu cuối cùng được chú giải tỉ mỉ nên cũng chẳng khó khăn gì. Chàng ngạc nhiên hỏi Kỳ Lan:
- Lan muội! với cách hướng dẫn minh bạch thế này ai mà chẳng luyện được.
Kỳ Lan mỉm cười:
- Họ không dám luyện đấy thôi! Theo ý thiếp, tướng công nên khổ luyện vài ngày cho tinh thục rồi hãy lên đường. Lần này phải hóa trang để tránh phục binh của tam thần. Tướng công mang đao thì thích hợp hơn.

Tử Siêu ngớ người:

- Lan muội định theo ta đấy ư?

Nàng thẹn thùng đáp:

-Thiếp không thường xuyên kề cận tướng công thì Hạng gia sao có được người nối dõi?

Chàng bật cười:

- Đúng vậy! Nhưng Lan muội phải tránh xa những chỗ giao tranh mới được.

Bỗng Tử Siêu nhăn mặt:

- Dù có hóa trang thì cũng chẳng dấu được cây Huyền Thiết Ma Côn.

Kỳ Lan trấn an:

- Thiếp đã nghĩ đến việc này, trong Thanh Long Môn có một cao thủ trong nghề chế tạo khí giới. Gã sẽ cắt rời ma côn thành ba khúc, khi cần sử dụng nối lại rất dễ dàng.

Tử Siêu mừng khôn xiết, hôn lên trán nàng:

- Lan muộn chu đáo như vậy, ta rất hài lòng!

Kim giáp Môn

Hồi 02
Thiểm Tây Đao Xuất Kiêu Ma Tử
Thiếu Thất Thùy Tri Hữu Ác Nhân

Giữa tháng hai, phu thê Tử Siêu âm thầm rời Khúc gia trang, đi ngược lên phía Đông Bắc. Mục tiêu của họ là thành Tinh Châu, thủ phủ đất Sơn Tây. Tử Siêu mang mặt nạ, biến thành một chàng công tử tam tuần, dung mạo anh tuấn nhưng sầu muộn, đôi mắt và trán đầy những nếp ưu tư. Bộ nho phục thư sinh dị tướng. Còn Kỳ Lan, nàng đã phủ ngoài gương mặt xấu xí một dung nhan tươi tắn, xinh đẹp. Tử Siêu có vẻ không vui:

- Ta đã quá quen với gương mặt cũ, nay nàng đổi khác đi ta cảm thấy như bị mất mát điều gì.

Kỳ Lan hài lòng liếc nhìn chàng say đắm. Đến bến đò sông Vị, nàng dẫn

trượng phu vào một xưởng chế tạo khí giới. Thần Binh Trường là nơi sản xuất đao kiếm lừng danh võ lâm đã bốn chục năm nay. Nghề luyện thép của trường chủ Khương Hoằng Nhiên được xem là tinh vi nhất giang hồ đương đại. Tùy theo giá cả, khách hàng có thể tùy ý lựa chọn. Dù không rẻ, nhưng binh khí của họ Khương rất được hào kiệt bốn phương ưa chuộng. Kỳ Lan và Tử Siêu xuống ngựa, nàng bảo viên quản sự:
- Túc hạ vào báo với Khương lão gia rằng có cháu gái ở Thiên Thủy ghé thăm.
Lão quản sự này là biểu đệ của họ Khương nên biết rõ chủ nhân không hề có họ hàng ở Cam Túc. Nhưng lão cũng bấm bụng vào bẩm báo. Khương Hoằng Nhiên đang ăn sáng vội bỏ đũa bước rảo bước. Thần thái lão vừa hân hoan vừa sợ hãi. Thấy lão ra đến, Kỳ Lan đưa tay sửa búi tóc rồi nghiêng mình tươi cười:
- Khương nghĩa thúc, điệt nữ Nguyên Kỳ Lan xin bái kiến.
Khương lão đã biết nàng là ai, bối rối đáp lễ:
- Không ngờ công... à... hiền điệt nữ ghé thăm, nghĩa thúc vô cùng cao hứng. Xin mời vào trong dùng điểm tâm.
Kỳ Lan mỉm cười:
-Tiểu nữ đã xuất giá về làm dâu nhà họ Hạng. Công tử đây chính là chuyết phu.
Tử Siêu vòng tay thi lễ:
- Điệt tế Tử Siêu bái kiến nghĩa thúc.
Khương lão sửng sốt:
- Phải chăng công tử là hậu nhân của Kim Giáp Thần và đã giết lão cẩu tặc Khúc Phong Vi mấy hôm trước?
Kỳ Lan khúc khích:
- Đúng vậy! Nhưng vì muốn tránh tai mắt của cừu nhân nên bọn tiểu điệt phải hóa trang.
Khương trường chủ thấy Kỳ Lan không vào nhà, biết nàng ghé thăm có việc cần, Lão bèn hỏi:
- Hiền điệt nữ ghé thăm lão phu hay có chuyện gì?
Kỳ Lan dịu giọng:
- Chuyết phu muốn mua một thanh bảo đao để làm vật tùy thân. Mong nghĩa thúc thành toàn cho.
Khương lão vội quay sang bảo viên quản sự:
- Biểu đệ vào phòng ta lấy thanh Bạch Long Đao ra đây.
Viên quản sự giật mình, nhưng nhìn ánh mắt uy nghiêm của Khương lão vội tuân lệnh. Lát sau, lão trở ra, dâng cho Khương trường chủ một thanh loan đao có vỏ bằng đồng đen, chạm trổ tinh xảo. Lão trao tận tay Tử Siêu:
- Đây là thanh đao tốt nhất mà lão phu luyện được. Xin tặng nghĩa tế, coi

như món quà mừng đại hỷ.
Tử Siêu bấm chốt cơ quan nơi chuôi, thanh đao tự động thò ra. Chàng nắm lấy xem thử, thân đao toàn một màu trắng như sữa, hai bên bản đao khắc hình rồng rất sống động. Hàn khí toát ra lạnh lẽo cả da mặt chàng. Tử Siêu búng thử, nghe tiếng thép ngân dài không dứt. Chàng uốn lưỡi đao cong đến tận chuôi, rồi buông ra. Tử Siêu bật lời khen ngợi:
- Thật đáng gọi là bảo đao!
Kỳ Lan nghiêng mình nói:
- Cảm tạ nghĩa thúc đã ban tặng thần đao!
Khương lão xua tay:
- Vật mọn nào đáng kể, cầu chúc cho hai người được hạnh phúc.
Tử Siêu cảm tạ xong nói lời cáo biệt. Viên quản sự nhìn theo bóng đôi tuấn mã, rụt rè hỏi Khương trường chủ:
- Sao biểu ca lại đem vật quý thiết thân tặng cho họ?
Khương lão cười khổ:
- Sinh mạng của ta và cơ nghiệp này là do họ ban cho, còn tiếc rẻ nỗi gì được?
Trong lúc chờ đò sang sông, Tử Siêu hỏi ái thê:
- Lan muội, sao Khương Hoằng Nhiên lại rộng rãi với nàng như vậy? Nhìn thần sắc viên quản sự ta cũng hiểu lão ta tiếc đến đứt ruột.
Kỳ Lan tủm tỉm đáp:
- Tướng công bận tâm làm gì, đây là quà cưới của họ Khương mà.
Sang đến bờ bên kia, hai người giục ngựa phi mau, lúc gần đến Hoàng Hà thì trời đã quá ngọ. Tử Siêu dừng cương nơi phạn điếm ven đường, đỡ Kỳ Lan xuống ngựa. Họ đang ăn uống thì một đoàn nhân mã ước độ mười người, từ hướng sông Hoàng Hà đi đến. Cả bọn đều mặc bạch y, đầu chít khăn tang. Trưởng đoàn là một nữ lang tuổi quá đôi mươi, dung nhan xinh đẹp, kiều mị. Trông rất giống Bạch Diện Thần Khúc Phong Vi. Đôi mắt nàng lóng lánh căm hờn, hoa dung ủ dột, sầu héo. Kỳ Lan thì thầm:
- Tướng công! có lẽ nàng ta là Khúc Vân Chi, ái nữ của Bạch Diện Thần. Thiếp đã nghe Lăng lão nhắc đến.
Tử Siêu nhẹ gật đầu, ngấm ngầm quan sát. Bọn tiểu nhị phải xếp hai bàn thành một để đón toán khách này. Chưởng quầy dù không vui khi thấy họ mặc tang phục vào quán, nhưng lão biết thân nên không dám than phiền, giả lả mời chào. Cạnh Khúc thiếu thư là một lão nhân lục tuần, râu tóc hoa râm. Lão thấy Vân Chi ăn mới nửa chén đã buông đũa, liền ngỏ lời khuyên can:
- Tiểu thư! Bản lãnh gã họ Hạng cao siêu quán thế, chỉ ngoài trăm chiêu đã hạ sát được lão gia. Hoả Kiếm Thần còn phải ngán sợ. Nay tiểu thư liều mạng tầm thù, chỉ e thiệt thân vô ích.
Vân Chi bi phẫn đáp:

- Bây giờ ta mới hiểu mối giao tình giữa võ lâm tứ thần chỉ là mối liên kết tội lỗi, chứ chẳng phải nghĩa khí giang hồ. Vì vậy, khi phụ thân ta bị hại, họ đâu nghĩ gì đến việc rửa hờn, chỉ lo phòng thủ căn cứ, chờ Hạng Tử Siêu đến. Nếu ta không tự mình báo phục thì còn ai vào đây nữa?
Lão nhân thở dài nói:
- Lão nô liều chết thưa rằng mối thù này bất tất phải trả. Khúc lão gia cùng ba người kia giết hại ngũ đệ Kim Giáp Thần để chiếm đoạt tài sản tổ truyền. Tử Siêu là con tất phải báo cừu, đó chính là đạo nghĩa võ lâm. Sao tiểu thư không thức ngộ điều ấy?
Vân Chi phẫn nộ tát vào mặt lão nhân. Một bên má lão sưng vù lên, máu miệng rỉ ra. Vân Chi hối hận, gục xuống bàn nức nở:
- Ta xin lỗi Lam lão, quả thật lòng ta cũng hổ thẹn khi biết phụ thân mình ám hại Hạng ngũ thúc. Nhưng chẳng lẽ lại trơ mắt ra nhìn?
Bỗng từ cuối quán, có tiếng người bật cười ghê rợn:
- Nếu Khúc tiểu thư chịu lấy ta làm chồng, thì Huyết Sát Kiêu Ma này sẽ thay nàng phục thù gã họ Hạng,
Mọi người giật bắn mình nhìn về hướng ấy. Người vừa nói là một quái nhân cao gầy, đầu to như cái đấu, râu mũi lân, miệng rộng. Hàm răng lão nhọn hoắt như răng sói, trông rất ghê sợ. Khúc Vân Chi đang đau khổ vì thù cha nên không biết sợ là gì. Nàng cười nhạt bảo:
- Ta thà chết dưới tay họ Hạng chứ không thèm lấy một kẻ nửa người nửa quỷ như lão.
Lam lão bộc biến sắc trả lời:
- Kiêu ma! Ta muốn nhắc nhở lão rằng đây là cháu gái võ lâm tứ thần.
Huyết Sát Kiêu Ma Cổ Lãnh Trạch cười hô hố:
- Như mỹ nhân đã nói lúc nãy, tình nghĩa giữa các thần chỉ là giả tạo. Dẫu ta có bắt Khúc tiểu thư họ cũng chẳng dại gì nhúng tay vào. Giờ đây, thanh danh họ đã vấy bùn nhơ, còn giả nhân, giả nghĩa làm gì nữa?
Lam lão bộc và Khúc Vân Chi biết lão ma nói không sai, họ sững sờ chẳng nói nên lời. Kiêu Ma gằn giọng:
- Nếu nàng muốn toàn thân thì hãy ngoan ngoãn theo ta về Thiên Long Sơn.
Lam lão bộc rút kiếm nói mau:
- Tiểu thư hãy thoát đi, bọn lão nô sẽ liều mạng cầm chân lão ác ma.
Khúc Vân Chi cười thảm:
- Thù cha muốn báo cũng không được, ta còn sống làm gì. Hãy cùng nhau đánh với lão quỷ này một trận.
Nàng vung trường kiếm xông vào chém Huyết Sát Kiêu Ma. Lão cười khẩy, lướt qua cửa sổ, đứng ngoài sân nói vọng vào:
- Mời mỹ nhân ra đây cho rộng rãi.
Thực ra, lão rất quỷ quyệt, sợ trong quán người đông, ngứa tay phóng ám

khí tương trợ Vân Chi, nên mới ra ngoài. Vân Chi không hề sợ hãi, phi thân ra ngay. Lam lão bộc cùng mười thủ hạ cũng vội xúm vào tấn công. Kiêu Ma rút thanh đoản đao xanh biếc dưới lớp áo lông cừu ra chống đỡ. Đao pháp của lão hiểm độc khôn lường, chỉ vài chiêu đã hạ sát hai ba người. Lam lão bản lãnh không phải là kém nhưng so với Kiêu Ma còn thấp hơn vài bậc. Lão liều mạng bám sát đối phương, đỡ đòn cho Khúc Vân Chi. Nhờ lòng quyết tử nên bọ họ cầm cự được với Kiêu Ma khá lâu.
Tử Siêu mới học xong pho Thanh Long đao pháp nên hào hứng theo dõi đao chiêu của lão ác ma. Côn là vũ khí tối cổ loài người sử dụng để chống lại ác thú. Sau này, người ta mới sáng tạo ra đao, kiếm và các loại vũ khí phức tạp khác. Nhưng căn bản vẫn từ côn pháp mà ra. Tử Siêu khổ luyện pho Vô Ảnh Ma Côn từ thuở bé nên đã đến mức đại thành. Nhờ vậy, đối với bất cứ loại đao pháp nào cũng có thể học hỏi dễ dàng.
Huyết Sát Kiêu Ma động nộ, dùng đến tuyệt chiêu. Thanh đao tỏa hào quang rực rỡ, loang loáng phủ kín đấu trường. Hai võ sĩ bạch y bị chặt bay thủ cấp, Lam lão và Vân Chi cũng bị thương nơi vai, máu tuôn xối xả. Tử Siêu bất nhẫn, rút Bạch Long Đao xông ra. Kiêu Ma đang mỉm cười tàn độc, định kết liễu đời Lam Lão bộc và Vân Chi.
Nào ngờ, từ trong quán một luồng đao trắng đục lướt đến. Đao kình vun vút xé không gian, chứng tỏ người cầm đao công lực rất cao siêu. Tử Siêu đánh gia cao đối phương nên đã dùng đến chiêu thứ mười sáu của pho Thanh Long đao pháp và dồn đến mười thành công lực. Thanh Bạch Long Đao như thần long trong đám mây trắng, chụp những chiếc móng sắc vào thân trên Lãnh Cổ Trạch. Kiêu Ma là một tay bách chiến, lão luyện giang hồ, nhận ra ngay bóng tử thần, lão vận thần lực múa tít loan đao đón đỡ. Nhưng chiêu Thanh Long Vân Ẩn là tuyệt học thượng thừa, thất truyền đã lâu, lại thêm Bạch Long Đao sắc bén vô song, chặt gãy vũ khí Kiêu Ma và liếm vào người lão.
Huyết Sát Kiêu Ma rú lên đau đớn, lảo đảo giương cặp mắt oán hận nhìn Tử Siêu. Tay hữu lão bị chặt cụt sát vai, lồng ngực thủng bảy lỗ, máu phun ướt đẫm áo lông cừu. Lát sau, Kiêu Ma gục xuống đền tội. Thực khách trong quán mừng rỡ reo hò. Kỳ Lan bước đến xức thuốc, băng bó cho Vân Chi. Khúc tiểu thư thoát chết, lòng muôn vàn cảm kích xụp xuống tạ ơn:
- Tiểu nữ Khúc Vân Chi xin đội ơn cứu tử!
Tử Siêu luống cuống xua tay:
- Cô nương chớ bận tâm.
Kỳ Lan đỡ nàng dậy, dịu dàng bảo:
- Trừ ma vệ đạo là bổn phận của người hiệp khách, tiểu thư đừng đa tâm làm gì.
Lam lão cũng được băng bó xong, vội vàng tay hỏi:

- Xin đại hiệp cho biết tính danh?
Tử Siêu tủm tỉm cười:
- Tại hạ rất sợ nổi danh nên không thể phụng cáo được. Mong Lam lão lượng thứ!
Chàng bảo tiểu nhị tính tiền rồi cùng Kỳ Lan lên ngựa bỏ đi. Lam Khải Trường gõ trán lẩm bẩm:
- Người này là ai mà chỉ một chiêu đã giết chết được Kiêu Ma?
Khúc Vân Chi phụng phịu nói:
- Người ta không chịu nói, Lam lão còn thắc mắc làm chi? Chúng ta về Tinh Châu thôi.
Thì ra sau trận đấu với Huyết Sát Kiêu Ma, nàng tự hiểu võ công mình kém cỏi nên bỏ ý định đến hồ Mỹ Bi tầm thù. Hơn nữa, lời khuyên can thẳng thắn của lão bộc đã khiên nàng bớt oán hận Tử Siêu. Ngày Vân Chi còn bé, nàng thường được Kim Giáp Thần bồng bế mỗi lần đến chơi nhà. Lúc Hạng Linh Văn bị hại, nàng đã năm tuổi nên khóc lóc thương tiếc vị ngũ thúc hào sảng, dễ thương. Vân Chi không dám oán hận phụ thân mình Bạch Diện Thần nhưng cũng chẳng đành lòng giết Tử Siêu. Trong tâm trạng phân vân ấy, nàng rất tuyệt vọng, định trở lại Tinh Châu từ biệt mẫu thân rồi xuống tóc tu hành.
Nhắc lại Tử Siêu và ái thê thúc ngựa đi về phía Hoàng Hà, trên đường Kỳ Lan khúc khích bảo:
- Tướng công! Khúc cô nương quả là một giai nhân diễm lệ phi phàm. Giá mà không có mối đại cừu ngăn cách, thiếp nguyện cùng nàng thờ chung một chồng. Tử Siêu cười nhạt:
- Ta chỉ còn sống được hai mùa xuân nữa, nàng nói đến chuyện ấy làm gì? Ta làm khổ một mình Lan muội là đã đủ quá rồi.
Kỳ Lan run rẩy thỏ thẻ:
- Xin tướng công đừng nhắc đến thời gian khắc nghiệt ấy nữa. Thiếp không thể chịu nổi khi nghĩ đến ngày phải mất chàng.
Tử Siêu áy náy, vươn tay nhấc bổng ái thê sang ngựa của mình, đặt vào lòng, Kỳ Lan thẹn thùng
- Thanh thiên bạch nhật mà tướng công làm vậy không sợ thiên hạ cười sao?
Chàng định nói: "kẻ sắp chết chẳng sợ ai cười cả ".
Nhưng không muốn làm ái thê đau lòng nên chỉ mỉm cười, hôn lên trán nàng.
Đầu tháng ba, hai người mới đến Tinh Châu. Trong thành sực nức nùi rượu thơm toả ra từ các tửu quán và các kho chứa rượu. Tinh Châu nằm cạnh sông Phần, là đầu mối cung cấp rượu Phần Sơn Tây đi các tỉnh.
Tử Siêu biết Kỳ Lan là người tinh minh nên để mặc nàng thu xếp chuyện ăn ở. Họ đang mặc theo kiểu thế gia nên phải trọ nơi xứng đáng. Kỳ Lan chọn

Phần Giang lữ điếm vì nó nằm cạch bờ sông và cách Kim gia trang của Hoả Kiếm Thần chỉ vài dặm. Tắm gội ăn uống xong, hai người lững thững dạo quanh thành, cố tình đi ngang cơ ngơi của kẻ thù để quan sát, nhưng lạ thay, cả một gia trang đồ sộ, lộng lẫy, không một tiếng cười nói, không một làn khói bếp.
Tử Siêu hỏi thăm một lão trượng gầy đấy mới hay nơi này đã đổi chủ. Kim gia trang vừa bán cho một đại phú chừng sáu ngày nay, còn họ dọn đi đâu thì không rõ, Tử Siêu thất vọng cùng Kỳ Lan trở lại lữ điếm. Chàng buồn rầu xuống tầng dưới gọi rượu. Kỳ Lan lặng lẽ ngồi bên rót hầu. Nàng cười an ủi:
- Tướng công yên tâm đi, đã đến lúc chúng ta nhờ đến anh em Thanh Long Môn. Thuật truy tung của họ nổi tiếng thiên hạ, lẽ nào không tìm được Hỏa Kiếm Thần?
Tử Siêu nhăn mặt:
- Vậy là phải trở về Trường An hay sao?
Kỳ Lan lắc đầu:
- Đâu cần phải phí công đến thế, lúc nào họ chả có mặt quanh chúng ta để bảo vệ và chờ đợi?
Tử Siêu giật mình:
- Té ra họ đã âm thầm bám theo đấy sao?
Kỳ Lan gật đầu đưa tay sửa sang mái tóc. Lập tức có một hán tử giang hồ ở bàn bên bước đến. Dung mạo và cách ăn mặc của gã rất bình thường, dẫu ai có gặp qua cũng không hề chú ý. Đó chính là nhờ nghệ thuật hóa trang tinh xảo. Gã thản nhiên ngồi xuống bàn, hạ giọng:
- Thuộc hạ là đàn chủ Vô Ảnh Đàn, Kinh Phi Độ, phụ trách việc hộ giá môn chủ và phu nhân.
Tử Siêu thích thú khen ngợi:
- Thủ đoạn của anh em thật đáng phục. Ngay cả bản thân ta cũng không phác giác mình bị theo dõi. Chẳng hay Kinh đàn chủ mang theo bao nhiêu người?
- Cung bẩm môn chủ! dù chỉ có năm mươi người nhưng đều là cao thủ hạng nhất của bổn môn, dẫu gặp kẻ địch đông hơn cũng không hề sợ.
Chàng hài lòng bảo:
- Hoả Kiếm Thần đã bán nhà trốn đi nơi nào không rõ. Đàn chủ mau giúp ta truy tìm, bổn nhân và Kỳ Lan sẽ ở đây đợi tin.
Kinh Phi Độ gật đầu nhận lệnh, trở về bàn, ngồi một lúc mới gọi tiểu nhị tính tiền. Chiều đến hai người đi dạo dọc sông Phần, ngang qua một tòa trang viện rộng rãi, cây cối tốt tươi, nằm dọc bờ sông. Phong cảnh nơi đây u nhã, yên tịnh, cổng đóng kín và có treo bảng bán. Kỳ Lan bảo Tử Siêu:
- Tướng công! Hay là chúng ta mua toà trang viên này để chàng có chỗ luyện võ trong thời gian chờ đợi tin tức? Hơn nữa anh em trong Vô Ảnh Đường cũng có nơi cư ngụ, khỏi phải gửi thân nơi quán trọ.

Tử Siêu cười đáp:
- Nương tử đã thích thì ta xin tuân mệnh.
Kỳ Lan liếc yêu phu tướng rồi gõ cửa. Một lão nhân già nua bước ra:
- Phải chăng công tử và phu nhân muốn mua toà nhà này?
- Phải! xin hỏi lão trượng giá cả thế nào?
- Lão phu muốn về Bắc Kinh sống với con cháu nên bán cơ ngơi này. Giá của nó là năm vạn lượng. Lão phu sẽ để lại toàn bộ vật dụng.
Lão đưa hai người vào trong xem phòng ốc. Tử Siêu thấy vườn hoa khoe sắc, non bộ kỳ tú. Các kiến trúc còn vững chắc, sạch sẽ, hài lòng gật đầu. Kỳ Lan không hề trả giá, trao năm vạn lượng ngân phiếu và bảo lão già ký văn tự. Lão nhân mừng rỡ, gọi mấy nữ tỳ thu xếp hành lý đi ngay. Kỳ Lan tiễn lão ra cửa rồi vỗ tay ba cái. Bốn hán tử mang đao, như từ dưới đất chui lên, đến trước mặt nàng chờ lệnh. Kỳ Lan thì thầm với họ rồi vào trong với Tử Siêu. Nửa canh giờ sau, hai mươi thủ hạ Thanh Long Môn đã mang ngựa cùng hành lý của Tử Siêu và Kỳ Lan đến nơi.
Họ cũng mang cả hành lý của chính mình, xếp hàng trước mặt Tử Siêu. Hán tử cao gầy đứng trước toán quân vòng tay bẩm báo:
- Thuộc hạ Khuất Nham Tuyền, phó đàn chủ Vô Ảnh Đàn, cùng mười chín thủ hạ, ra mắt môn chủ và phu nhân.
Tử Siêu hài lòng bảo:
- Tốt lắm, để mừng nhà mới, anh em hãy cùng bổn nhân vui say một trận. Khuất đàn phó hãy bảo anh em mua rượu thịt giùm ta.
Cử chỉ thân thiện này khiến toán đao thủ cảm kích. Thanh Long môn là một tổ chức hắc đạo thần bí, môn quy vô cùng nghiêm khắc. Môn chủ đời trước là người cao ngạo, lạnh lùng, chẳng bao giờ mỉm cười với thuộc hạ. Nay Tử Siêu hào sảng, dễ mến, khiến họ hân hoan. Kỳ Lan đưa bạc cho họ Khuất, chỉ hai khắc sau gã đã cùng bốn đao thủ quay về với rượu thịt trên tay.
Mười ngày sau, Kinh Phi Độ và ba mươi thủ hạ về đến. Gã thất vọng báo cáo
Cung bẩm môn chủ! Thuộc hạ đã đến nơi cư ngụ của Đại Cước Thần và Thiên Thủ Thần ở Hà Nam. Nhưng cả hai lão này cũng đã bán rẻ trang viện, bỏ trốn mất tích rồi. Tử Siêu sững sờ:
- Tại sao họ lại sợ hãi ta đến thế nhỉ?
Kỳ Lan suy nghĩ rất lâu rồi hỏi lại chàng:
- Tướng công! Hôm ấy chàng sát hại Hán Trung Tam Điểu bằng vũ khí gì?
Tử Siêu nhăn mặt:
- Ta không muốn lộ nên đâu dám dùng Thiên Ma côn, đành phải dùng pho Ma Ảnh Tồi Tâm chưởng. Không ngờ Bạch Diện Thần quan sát thương tích nhận ra chưởng pháp.Hôm ấy Kỳ Lan đến trễ nên không biết việc này. Nàng giật mình hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ tướng công có đến hai vị sư phụ?
- Không phải! Năm ấy tiên mẫu cõng ta chạy đến Kỳ Liên Sơn, giao cho Cửu Công Lê Long Tiêu rồi vài tháng sau cũng qua đời. Cửu Công nuôi dạy ta đến năm mười ba tuổi cũng quy tiên. Người để lại Thiên Ma Côn Phổ và Nghịch Chuyển Thần Công Chân Giải. Trong ấy có cả pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng. Trước khi chết người có bảo ta rằng bẩm sinh ta tiên thiên bất túc, không sống được quá hai mươi. Chính vì vậy năm mười bảy tuổi ta đã hạ sơn, lo báo cừu. Kỳ Lan thở dài:
- Tướng công đâu biết rằng pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng kia là tuyệt học thượng thừa của ma đạo hàng trăm năm nay đã làm khiếp vía võ lâm. Chắc chắn tam thần đã đoán ra tướng công chính là người hạ thủ Hán Trung Tam Điểu nên trốn biệt. Tử Siêu kinh hãi:
- Lẽ nào chỉ phong ấy lợi hại hơn cả Thiên Ma Côn Pháp?
- Thưa phải! Ma Ảnh Thần Quân vô địch thiên hạ sáu mươi năm liền, chưa ai chống nổi ông ta ba chiêu.
Tử Siêu trầm ngâm suy nghĩ, chàng chống tay vào hông, tình cờ chạm đén pho Lục Thủ Di Đà. Một ý niệm loé lên, chàng cân nhắc từng câu:
- Có thể là không đúng như vậy! Vì nếu bọn họ biết ta là người đoạt được bảo vật, tất đã loan báo rộng rãi trên giang hồ. Lúc ấy Hạng Tử Siêu ta sẽ biến thành mục tiêu săn đuổi của cả võ lâm, còn thời gian đâu mà tầm cừu nữa?
Kỳ Lan gật đầu:
- Tướng công quả là cao kiến. Nhưng nếu vậy sự việc sẽ quay sang một hướng khác, theo thiếp được biết, bản lãnh của Hạng lão gia cao cường nhất trong ngũ thần. Dẫu có ba bốn người kia giáp công cũng có thể thoát đi dễ dàng, chứ đâu đến nỗi uổng mạng. Xem ra, võ công của tam thần còn lại không cao hơn Bạch Diện Thần bao nhiêu. Chính vì vậy họ mới sợ hãi trốn đi. Nhưng nếu thế thì trong cuộc tập kích Hạng gia trang mười lăm năm trước, phải có thêm một nhân vật bản lãnh cao thâm nữa, mới hòng giết được Kim Giáp Thần. Nay tam thần thất tung, chắc là tìm đến nương tựa nhân vật dấu mặt kia.
Tử Siêu thầm công nhận nàng có lý, nhưng cũng băn khoăn:
- Lan muội chỉ suy đoán hay có bằng chứng gì?
Kỳ Lan mỉm cười:
- Thiếp không giám chắc nhưng kho báu của Sở Bá Vương chôn ở đất Tần khi biết mình sắp bại vong, nghe nói trị giá đến hai trăm vạn lượng hoàng kim. Tại sao trong mật thất của Bạch Diện Thần chỉ có chừng hai mươi vạn lạng? Nếu tính cả tứ thần mới là gần trăm vạn. Vậy trăm vạn còn lại lọt vào tay ai? phải chăng đó là một nhân vật lợi hại, sai sử cả tứ thần?
Tử Siêu không ngờ vụ án năm xưa lại có ẩn tình như vậy. Chàng nghiến

răng căm phẫn:
- Hèn gì, khi ta đã lớn, Cửu Công kể lại chuyện xưa, nói rằng tiên phụ trước khi chết có thét lên một câu: "té ra là ngươi!". Như vậy kẻ thứ năm đến sau nên gia mẫu nhìn không thấy.
Kỳ Lan mỉm cười:
- Nếu tướng công đã luyện xong tám chiêu Vô Ảnh Tồi Tâm chưởng thì còn sợ gì ai nữa?
Tử Siêu ão não lắc đầu:
- Làm gì có đến tám chiêu? Trong pho chân kinh chỉ có đúng hai chiêu.
Kỳ Lan kinh ngạc:
- Lạ thực! chẳng lẽ chân kinh thiếu mất mấy trang?
- Lan muội đoán việc như thần, chân kinh bị xé mất mấy trang cuối.
Kỳ Lan tư lự bảo:
- Thế thì trong lúc chờ đợi anh em Thanh Long Môn tìm tung tích tam thần, chúng ta phải tìm cho được Vạn Xảo Cuồng Sinh mới xong. Thiếp linh cảm bản lãnh nhân vật sau lưng tam thần rất lợi hại. Nếu tướng công không luyện được tuyệt học trong pho Lục Thủ Di Đà, e khó địch lại lão ta.
Kinh Phi Độ tiếp lời:
- Cung bẩm phu nhân, anh em báo về rằng đã phát hiện tung tích Vạn Xảo Cuồng Sinh Lại Xương Bồ ở vùng Bạng Phụ Huy Châu.
Kỳ Lan mừng rỡ tán dương:
- Kinh đàn chủ quả là người mẫn cán!
Tử Siêu nói:
- Lần này bất tất phải cải trang để dụ bọn chúng ra mặt. Với lực lượng Vô Ảnh Đàn ám trợ, ta không sợ bất cứ cuộc mai phục nào. May mà bắt sống được một tên để tra hỏi, có phải đỡ công tìm kiếm hay không?
Hôm sau, phu thê Tử Siêu lên đường đến Huy Châu. Kinh Phi Độ cùng thống lãnh bốn mươi lăm đao thủ, giả làm thương nhân, bám theo sau. Còn năm người ở lại chăm sóc gia trang. Nhưng suốt hai mươi ngày đăng trình, chẳng có ma nào chặn đường hay phục kích.
Họ đến Bạng Phụ vào ngày mồng bốn tháng tư. Thấy trong thành tấp nập hào kiệt giang hồ, hai người vội mang mặt nạ vào. Giữa nơi đô hội không thể tránh được những mũi tên ám toán.
Tử Siêu và Kỳ Lan vừa đi ngang một tửu quán đã có người chạy ra chặn lại. Đó chính là Lam Khải Trường, lão bộc trung thành của Khúc tiểu thư. Lão cung kính vòng tay nói:
- May mắn gặp lại ân nhân. Khúc tiểu thư có lời mời nhị vị vào đàm đạo.
Tử Siêu mến lão là người thông tình đạt lý và cương trực nên nhận lời. Khúc Vân Chi ra tận cửa đón khách đưa vào bàn. Toán đệ tử bạch y chỉ còn sót lại bốn người. Họ nhất tề đứng dậy thi lễ. Nếu tháng trước không có chàng thì

họ cũng chẳng sống sót đến nay. An toạ xong Kỳ Lan dọ hỏi:
- Sao tiểu thư không về Tinh Châu thăm mẫu thân như đã định mà lại đến đây?
Vân Chi buồn rầu đáp:
- Kim bá phụ đã bán nhà đi đâu không rõ. Gia mẫu đi cùng họ mà không hề để lại lời nhắn. Tiểu muội giờ như chim không tổ, chẳng biết về đâu. Nghe nói thành Bạng Phụ phát sinh quái sự nên đến xem cho khuây khoả.
Nàng rót đầy chén rồi mời khách uống cạn. Tử Siêu thấy mặt nàng ửng hồng, mắt long lanh, biết nàng đã ngà say, nên dịu giọng bảo:
- Tiêu thư hà tất phải mượn rượu giải sầu như vậy.
Vân Chi cười khổ đáp:
- Ân công lượng thứ cho, tiểu nữ mang nặng phụ thù, nhưng không dám gặp mặt hậu nhân của Hạng ngũ thúc mà đòi nợ, thử hỏi không đau lòng sao được? nếu có chết vì rượu cũng là điều tốt!
Tử Siêu cười mát:
- Vậy là cô nương không biết rằng gã họ Hạng kia mang tuyệt chứng trong người, chỉ sống được gần hai năm nữa mà thôi. Thù này không cần phải báo nữa.
Vân Chi tròn mắt kinh ngạc:
- Chẳng lẽ Hạng gia trang lại gặp cảnh thương tâm đến thế ư?
Câu nói này chứng tỏ nàng rất thương yêu Kim Giáp Thần. Tử Siêu cảm động bảo:
- Đúng vậy! Sau khi hạ sát lệnh tôn, gã đã nói trước ba trăm hào kiệt võ lâm như thế.
Lam lão gật đầu xác nhận:
- Lão nô cũng nghe đồn đại nhưng không chắc lắm. Nay ân công đã khẳng định, chắc không sai.
Vân Chi tái mặt lẩm bẩm:
- Tội nghiệp ngũ thúc! Xem ra phụ thân ta đã vô tình đưa họ Hạng vào cảnh tuyệt dường hương hỏa.
Kỳ Lan nghiêm giọng hỏi nàng:
- Có lẽ Khúc tiểu thư rất có cảm tình với Hạng lão gia?
Vân Chi thẹn thùng:
- Ngũ thúc rất thương yêu tiểu muội. Ngày còn bé, tiểu muội thường được người ẵm bồng, và cho rất nhiều đồ chơi. Khi nghe tin người bị giết hại tiểu muộn khóc mấy ngày đêm. Từ ấy đến nay, tiểu muội đến núi Tử Các chăm sóc mộ phần cho ngũ thúc và ngũ thẩm. Không ngờ...
Kỳ Lan ngắt lời nàng:
- Thư thư có một cách giúp Chi muội hoàn thành tâm nguyện lưỡng toàn. Nếu Chi muội sợ dòng họ Hạng tuyệt tử tuyệt tôn thì hãy lấy Hạng Tử Siêu

làm chồng, sinh người nối dõi. Hai năm sau, Tử Siêu qua đời thì cắt lấy đầu chàng ta tế mộ Bạch Diện Thần.
Tử Siêu giật mình, quắc mắt nhìn Kỳ Lan. Nàng nháy nhó ra hiệu rồi thản nhiên chờ câu phúc đáp. Lam lão cau mày:
- Phương pháp này không phải là không hay. Nhưng nghe Tử Siêu đã có phu nhân rồi mà?
Tử Siêu bực bội, tìm cách nói lảng đi:
- Tiện nội là người đa sự, đa ngôn. Mong Lam lão và tiểu thư lượng thứ. Xin hỏi Bạng Phụ có quái sự gì mà hào khách giang hồ kéo đến đông đảo như vậy?
Lam lão bộc khề khà đáp:
- Trong khu rừng thưa ngoại thành có một khu mộ địa hoang phế. Nhưng nửa tháng nay, trên ngôi mộ đá to lớn nhất xuất hiện một con chim lạ. Lông nó óng ánh như dát vàng, mỏ dài như cò nhưng chân ngắn và có móng vuốt sắc bén của chim ưng. Bọn thợ săn trong vùng dùng cung nỏ bắn trúng mà không hạ được nó. Khi mò đến gần, còn cách tám trượng thì lăn đùng ra chết. Chuyện này lọt vào tai khách võ lâm. Có người nhận ra linh điểu là vật sở hữu của Vạn Xảo Cuồng Sinh. Lại Xương Bồ là tổ sư trong nghề kiến trúc cơ quan. Vì vậy, giang hồ cho rằng lão đang ở trong thạch mộ để tìm kiếm bảo vật gì đó. Nhưng không ai qua được hàng rào độc quanh mộ, tuy đã có mấy chục người bỏ mạng. Tuy nhiên, các tay ma đầu hắc đạo vẫn vây chặt bên ngoài, chờ Cuồng Sinh đem vật ra rồi cướp đoạt.
Kỳ Lan có mối quan hệ mật thiết với Lại Xương Bồ nên hối thúc:
- Hay là chúng ta đến đấy xem sao?
Mọi người cũng đã no say, đứng lên rời tửu quán. Khúc Vân Chi sánh vai với Kỳ Lan, đi sau Tử Siêu và Lam lão. Nhìn dáng vóc oai hùng của ân công, nàng không khỏi bâng khuâng. Trong hoàn cảnh ngang trái, tuyệt vọng này, nàng cần biết bao một nơi nương tựa. Vân Chi bất giác tủi thân thở dài.
Kỳ Lan như hiểu được tâm sự nàng, cười khúc khích hỏi:
- Chi muội thấy chuyết phu thế nào?
Vân Chi đỏ mặt ấp úng:
- Đại thư là người diễm phúc nên lấy được bậc anh hùng cái thế. Tiểu muội xin chúc mừng.
Kỳ Lan dịu giọng:
- Nếu Chi muội ưng thuận, chúng ta sẽ là chị em chung thuyền.
Vân Chi choáng váng, không ngờ nữ nhân này lại thẳng thắn đòi chia sẻ hạnh phúc cho mình. Nàng hổ thẹn đến chín cả người, bẽn lẽn nói:
- Thư thư kỳ quá!
Nói xong, nàng thúc ngựa phi mau. Nhưng vừa lúc đi ngang Tử Siêu, tuấn mã của Vân Chi hí vang cất cao hai vó trước. Vì bất ngờ Vân Chi bị hất tung

khỏi yên ngựa. Tử Siêu võ nghệ cao cường, phản ứng cực kỳ thần tốc, nhún chân bốc lên không đón lấy nữ nhân. Tay hữu chàng cô tình ôm lấy vòng ngực Vân Chi. Nàng vừa sợ hãi, vừa xấu hổ, nghe lòng rộn ràng những cảm giác kỳ lạ. Tử Siêu hạ thân xuống đất hỏi han:
- Tiểu thư có sao không?
Vân Chi không nói nên lời, khẽ lắc đầu. Lúc này Tử Siêu mới nhớ rằng bàn tay mình đang đặt lên ngực trái của nàng, vội rút về. Đến lượt chàng đỏ mặt thì thầm:
- Xin lỗi! Tại hạ không cố ý!
Kỳ Lan giả vờ không thấy gì hết, mở miệng trách yêu:
- Chi muội vội vã làm gì để gặp nạn? May mà chuyết phu đỡ kịp, nếu không đã thọ thương chứ chẳng chơi.
Vân Chi thấy ánh mắt nàng đầy ranh mãnh, ngượng ngùng nói:
- Đó là tại tuấn mã chứ đâu phải tại tiểu muội!
Cuối giờ ngọ, bọn Tử Siêu có mặt ở khu mộ địa. Hàng ngàn cao thủ tề tựu quanh ngôi mộ đá. Tử Siêu thấy phía Bắc còn trống liền giục ngựa đi về hướng ấy. Đến nơi, bọ chàng nhận ra kim điêu đang đậu trên đỉnh thạch mộ rỉa lông. Kỳ Lan bỗng huýt vài tiếng sáo, linh điểu mừng rỡ líu lo đáo lại. Nàng biến sắc thì thầm:
- Tướng công! Vạn Xảo Cuồng Sinh đang bị giam hãm trong thạch mộ, Chàng hãy đưa thiếp vào giải cứu ông ta.
Tử Siêu phân vân:
- Nhưng chất độc rắc quanh thạch mộ rất lợi hại, ta đâu thể nào vượt qua được?
Kỳ Lan mỉm cười:
- Tướng công luyên môn Nghịch Chuyển Ma Công đâu sợ gì chất độc, chỉ cần bế khí là đủ.
Chàng biết ái thê không bao giờ đưa mình vào chỗ tử địa nên gật đầu:
- Vậy nàng hãy trèo lên lưng ta.
Kỳ Lan xuống ngựa ôm lấy cổ Tử Siêu. Chàng hít một hơi dài, lướt đi như tên bắn, chỉ chốc lát đã đến nơi. Quần hùng ồ lên kinh ngạc, chẳng ngờ có người không sợ độc. Kim điểu dường như nhận ra người quen, rít lên vội vã, bay vào cửa mộ dẫn đường. Kỳ Lan dẫy dụa đòi xuống:
- Đã đến chỗ an toàn, tướng công không cần phải cõng thiếp nữa.
Tử Siêu thở phào, đặt ái thê xuống rồi bước theo nàng. Đường vào ngày càng xuống thấp, nhiều giao lộ dọc ngang. Nếu không có kim điểu dẫn đường, e khó tìm được lối đi thích hợp. Dọc vách đường hầm là hàng trăm viên dạ minh châu nên cũng không đến nỗi tối tăm.
Một khắc sau, kim điểu dừng cánh trước một khung của đá dày khép kín. Nó hót lên thảm thiết như báo hiệu rằng Vạn Xảo Cuồng Sinh ở ngay sau đó.

Kỳ Lan quan sát cẩn thận, nàng thở dài bảo:
- Cánh cửa này bị phá hủy cơ quan, chỉ có thể mở bằng thần lực. Mong rằng tướng công đủ sức để đẩy nó ra.
Nàng chỉ mép bên tả. Tử Siêu xuống tấn, áp song thủ vào đẩy mạnh. Gân cốt, cơ bắp chàng căng phồng, làm rách cả áo, cánh cửa nặng đến hai ngàn cân vang lên tiếng cọt kẹt rồi hé dần, cuối cùng cũng mở toang ra. Kỳ Lan rảo bước vào trong thấy một xác người nằm cạnh vách, nàng kinh hãi cúi xuống lay gọi:
- Lại sư thúc!
Người ấy chính là Vạn Xảo Cuồng Sinh Lại Xương Bồ. Lão bị giam ở đây đã nửa tháng, nước và lương khô cạn kiệt, nhưng chưa chết. Cuồng Sinh mở mắt, thều nói:
- Nước! Nước!
Kỳ Lan dự trù trước tình hình này nên đã cầm theo túi da đựng nước của Lam lão. Nàng mau mắn mở nút cho Cuồng Sinh uống từng hớp nhỏ, kèm theo mấy viên linh đan màu trắng đục. Lát sau Lại Xương Bồ hồi phục, lão nhận tra chiếc trâm cài tóc của Kỳ Lan, mỉm cười bảo:
- Cũng may Lan nhi đến kịp, không thì ta đã toi mạng rồi.
Kỳ Lan nháy mắt ra hiệu rồi giới thiệu:
- Lan nhi nhận ra kim điểu nên vội vào ngay. Nhưng nếu không có chuyết phu thần lực vô song thì làm sao mở được cửa đá kia?
Tử Siêu vòng tay thưa:
- Điệt tế Hạng Tử Siêu ra mắt sư thúc!
Chàng chưa từng nghe Kỳ Lan nói về chuyện học võ công nên lòng rất nghi hoặc. Lai lịch của nàng đầy bí ẩn. Cuồng Sinh mỉm cười:
- Phải chăng hiền điệt là hậu nhân của Kim Giáp Thần? nếu không, đâu thể nào đẩy nổi cánh cửa hơn hai ngàn cân kia.
Chàng gật đầu xác nhận. Kỳ Lan đỡ lão ngồi lên rồi bảo:
- Sư thúc vào đây tìm vật gì mà mắc nạn thế này?
Lão cười khổ đáp:
- Lão phu mất hai mươi năm mới điều tra ra đây là nơi an táng của thiên hạ đệ nhất đao Lạc Trương Lưu. Không ngờ, khi vào đến bên trong chỉ thấy di thể của họ Lạc. Đao phổ và thanh bảo đao đã biến mất. Trên lớp bụi còn những dấu chân người rất mới. Lão phu biết mình bị phỗng tay trên, thất vọng trở ra. Nào ngờ cửa vào đã bị chặt đứt cơ quan, không mở ra được nữa, đành chịu chết.
Kỳ Lan hỏi lại:
- Thế chất kỳ độc rải quanh mộ có phải của sư thúc hay không?
Cuồng Sinh ngơ ngác:
- Lan nhi cũng biết rõ là ta đâu bao giờ dùng độc.

Kỳ Lan cười nhạt ;
- Vậy là kẻ đó đã phóng độc ngăn cản đường thoát thân của sư thúc. Hiện giờ, hàng ngàn cao thủ đang bao vây chặt nơi này, chờ sư thúc xuất hiện là hạ thủ. Đã có mấy chục người bỏ mạng vì chất độc ấy.
Cuồng Sinh hỏi lại:
- Vậy sao hai ngươi vào được đây?
Tử Siêu đáp thay:
- Tiểu điệt luyện môn Nghịch Chuyển Ma Công nên không sợ độc.
Cuồng Sinh giật mình:
- Chả lẽ ngươi lấy được bí phổ của Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng Lý Thái Tung và luyện thành Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng.
Tử Siêu gượng cười:
- Rất tiếc trong bí phổ chỉ chép có hai chiêu đầu, mấy trang sau đã bị xé nát.
Kim điểu rúc lên như thúc dục mọi người mau rời khỏi chốn này. Kỳ Lan bảo Tử Siêu:
- Ra đến cửa mộ, tướng công bồng thiếp trên tay và cõng Lại sư thúc trên lưng, không khí ở đây ngột ngạt quá!
Tử Siêu đưa lưng cho Lại Xương Bồ leo lên, khi ra đến cửa đường hầm, chàng bế thốc ái thê lên đôi tay mạnh mẽ rồi bế khí lướt nhanh ra khỏi vùng nguy hiểm. Quần hào ùa lại, thấy Cuồng Sinh mặt tái xanh, hư nhược, biết ràng lão cũng là nạn nhân. Nhưng một người đã quát vang:
- Lại lão quỷ, sao ngươi dám rải độc quanh mộ, để sáu đệ tử của lão phu phải mạng vong?
Kỳ Lan dịu giọng:
- Ngôi mộ này là của thiên hạ đệ nhất đao Lạc Trường Lưu. Tệ sư thúc vào được nhưng đã có người nhanh chân hơn. Chính kẻ ấy đã giam hãm Lại sư thúc trong mộ và rải độc xung quanh. Mong các hạ minh giám.
Vạn Xảo Cuồng Sinh gượng nói:
- Lão phu hành tẩu giang hồ đã năm mươi năm, chưa bao giờ dùng đến độc dược. Các hạ không biết sao?
Nhìn thảm trạng của lão và xét hành vi quá khứ, ai cũng công nhận Kỳ Lan nói thực. Cuồng Sinh nói thêm:
- Hung thủ lấy được đao phổ và bảo đao tất có ngày dùng nó mà xưng bá. Lúc ấy chư vị sẽ biết hắn là ai.
Thanh danh của Cuồng Sinh lừng lẫy võ lâm, chưa bao giờ nói càn nên mọi người tin tưởng bỏ đi. Khúc Vân Chi cùng thuộc hạ ở lại với bọn Tử Siêu.
Kỳ Lan thúc giục:
- Chúng ta mau trở lại thành tìm lữ điếm để Lại sư thúc tĩnh dưỡng.
Năm ngày sau Vạn Xảo Cuồng Sinh đã hồi phục hoàn toàn. Ba người quây quần trong phòng Tử Siêu bàn bạc. Kỳ Lan hỏi lão:

- Sư thúc đã nghĩ ra trong võ lâm có kẻ nào vừa giỏi nghề kiến trúc, vừa thiện dụng độc dược hay không?
Cuồng Sinh bóp trán nói:
- Xét về mức độ phức tạp của đường vào thạch mộ, ta cho rằng trong thiên hạ chỉ mình Liễu Quả thần tăng là có thể vào được. Hơn nữa, năm ngoái, ta có tiết lộ cho lão biết rằng dường như mộ của thiên hạ đệ nhất đao nằm ở Huy Châu. Nhưng Liễu Quả là bậc cao tăng đắc đạo, và không biết dùng độc, nên lòng ta rất phân vân.
Tử Siêu bỗng hỏi:
- Sư thúc! Liễu Quả thần tăng tuổi tác và lai lịch thế nào?
- Lão ta tuổi mới lục tuần nhưng vai vế lại là sư thúc của phương trượng Thiếu Lâm Ngộ Pháp thiền sư. Lão nhập môn hơi trễ nhưng nhờ thiên bẩm cực cao nên võ công quán thế, được coi là đệ nhất cao thủ của Thiếu Lâm.
- Sư thúc! Trước và sau ngày xuất gia, Liễu Quả thần tăng có từng va chạm với tiên phụ Kim Giáp Thần lần nào không?
Cuồng Sinh suy nghĩ một lúc trả lời:
- Dường như lúc thiếu thời, Liễu Quả có biệt danh là Bạch Y thư sinh. Trong một lần chạm trán ở Hoàng Hạc Lâu, lão bị Kim Giáp Thần bẻ kiếm và đánh trúng một quyền. Sau đó lão mới xuống tóc, đầu nhập Thiếu Lâm. Nhưng sau này, song phương gặp lại vẫn hòa nhã với nhau.
Kỳ Lan cười bảo:
- Chắc tướng công nghi ngờ lão là nhân vật đúng sau lưng tứ thần?
- Ta không chắc lắm nhưng nếu đúng vậy thì lão ta cũng sẽ không tha cho Lại sư thúc đâu. Ngày mai chúng ta lên đường đến Tung Sơn, nếu gặp phục binh là đúng! Bằng không, cứ lên Thiếu Thất Sơn đòi gặp Liễu Quả mà đối chất. Lão vắng mặt lúc nào tất các tăng lữ trong chùa phải biết.
Không ngờ lập luận của Tử Siêu lại vô cùng chính xác. Hôm sau, khi đoàn người vừa vượt ranh giới, vào địa phận phủ Hà Nam thì bị chận đánh. Gần trăm tên hắc y bịt mặt trong cánh rừng vắng bên đường, xông ra tấn công. Bọn chúng sử dụng trường đao, bản lãnh vô cùng lợi hại.
Tử Siêu động nộ, dở pho Thanh Long đao pháp ra tàn sát. Khúc Vân Chi rút kiếm bảo vệ Kỳ Lan. Cuồng Sinh và bọn Lam lão bao thành vòng tròn liên thủ chống đỡ. Thanh Bạch Long đao sắc bén cộng với thần lực Tử Siêu đã chặt bay thủ cấp của mười mấy tên. Nhưng chúng vẫn điên cuồng lăn xả vào như không hề sợ chết. Chúng cố cầm chân chàng để đồng bọn sát hại Cuồng Sinh. Tử Siêu càng đánh càng hoàn thiện pho đao pháp, mỗi chiêu tung ra là có ít nhất một tên bỏ mạng. Nhưng bọn Lam lão bắt đầu yếu thế, đường kiếm rối loạn. Kim điểu cũng xà xuống mổ chết vài tên nhưng không cứu vãn được tình hình.
Kỳ Lan rú lên lảnh lót. Bốn mươi lăm cao thủ Vô Ảnh Đàn xuất hiện. Độc

trâm trong tay họ phủ xuống đầu bọn hắc y. Thủ pháp phóng châm rất linh diệu nên dã loại ngay hơn bốn chục tên. Kinh Phi Độ thống lãnh thủ hạ lao vào, đao quang lấp lánh dưới ánh thái dương, hoà vào máu hồng và những tiếng rên la. Hơn khắc sau chỉ còn lại mười tên, Chúng vung đao đâm cổ tự sát. Tử Siêu định bắt sống một tên để tra hỏi nhưng không kịp. Chàng thở dài tiếc rẻ. Cuồng Sinh bảo chàng:
- Bang quy của hắc đạo rất khắc khe, tên nào cũng thà chết không khai. Lần sau điểm huyệt khống chế chúng trước đã.
Toán đao thủ Thanh Long Môn mau chóng ôm xác quăng vào sâu trong rừng, bẻ cành cây quét tuyết xoá dấu máu. Hành động của họ cực kỳ chuẩn xác và lão luyện. Lam lão dơ ngón cái khen ngợi:
- Ân công có được những thủ hạ kiêu dũng, tinh minh thế này quả là đáng quý.
Tử Siêu đoán đúng một lần bắt đầu tự tin vào cơ trí của mình, chàng suy nghĩ rồi bảo:
- Nếu chúng ta kéo đến Tung Sơn chất vấn, Liễu Quả sẽ biết mà đề phòng, chi bằng cải trang tiềm nhập thành Tung Dương. Mai đã là ngày rằm, mượn cớ lên chùa dâng hương chúng ta tìm cách gặp phương trượng Thiếu Lâm trình bày nghi vấn. Ngộ Pháp thiền sư là bậc chân tu chắc không nói dối. Kỳ Lan sung sướng nói:
- Tướng công bàn rất phải, thiếp xin bái phục.
Thực ra Tử Siêu không phải là kẻ ngu đần. Chàng sống cô quạnh trên đỉnh Kỳ Liên Sơn, chuyên tâm luyện võ, ít tiếp xúc với người đời nên thiếu kinh nghiệm. Mấy tháng nay gặp nhiều biến cố, đầu óc chàng mở mang ra rất nhiều. Hơn nữa, Kỳ Lan thông minh cơ trí khiến chàng tự thẹn nên cố công quan sát và suy luận, để khỏi thua kém hiền thê. Lam lão thấy mình võ công kém cỏi, có đi theo cũng chỉ vướng chân người khác. Lão vòng tay cáo biệt:
- Lão nô xin từ biệt ân công, đưa Khúc tiểu thư về tịnh xá ở Tín Dương. Chúc chư vị mã đáo thành công!
Vân Chi sau lần nghe Kỳ Lan mời gọi thờ chung chồng và được Tử Siêu ôm ấp, nàng không hề muốn rời xa bọn họ chút nào. Nàng giương đôi mắt nhìn Kỳ Lan với vẻ ai oán. Kỳ Lan hiểu ý cười bảo:
- Lam lão cứ về trước, tiểu nữ hứa sẽ bảo vệ cho Chi muội.
Lam Khả Trường nhìn gương mặt ửng hồng của Vân Chi, hiểu ngay lòng nữ chủ. Lão cười khanh khách nói:
- Phu nhân đã có lòng thương, lão nô xin giao phó tiểu thư cho nhị vị.
Lam lão đi về phía Nam còn bọn Tử Siêu mang mặt na, vào huyện thành Tung Dương nghỉ ngơi. Tối đến, Kỳ Lan mời Cuồng Sinh đến phòng vợ chồng mình. Tử Siêu đem pho Lục Thủ Di Đà ra thỉnh giáo. Cuồng Sinh mừng rỡ bảo:

- Pho tượng sáu tay này tương truyền là của Xá Lợi Tỳ Khưu, một cao tăng Thiên Trúc, đồng thời với Đạt Ma Tổ Sư. Trong này chứa sáu chiêu Vô Lượng Quang Minh, tuyệt học vô thượng của Phật môn. Kỳ Lan ngắt lời lão:
- Nhưng cách mở thế nào?
Cuồng Sinh xem xét thật kỹ, đến tận đầu canh ba vẫn chưa tìm ra manh mối. Lão thở dài thất vọng:
- Pho tượng này liền lạc thành một khối chẳng hề có mối nối. Theo ý ta, có lẽ phải dùng một thanh đao thật sắc bén mới mong chẻ đôi ra được.
Tử Siêu bèn lấy thanh Bạch Long Đao ra thử. Mũi đao chỉ vạch lên những vết trầy chứ không ăn sâu vào bên trong.
Cuồng Sinh gượng cười:
- Việc này phải nhờ đến Vạn Bác Tú Sĩ Luân Điểm Thượng ở Hồ Nam. Khi nào xong việc ở đây, hai ngươi sẽ cùng ta xuôi Nam đến Trường Sa, vào Càn Khôn tửu lâu mà tìm lão.
Tử Siêu hỏi lại:
- Sử thúc! Vạn Bác Tú Sĩ là người thế nào?
- Lão ta nổi tiếng là người thông tuệ, kiến văn uyên bác nhất võ lâm, không có chuyện gì là không kiến giải được. Ta chỉ gặp lão vài lần nên không biết tâm địa lão thế nào. Hai ngươi nên cẩn trọng thì hơn.
Vạn Xảo Cuồng Sinh rời phòng. Tử Siêu thay áo xong, nghiêm mặt hỏi Kỳ Lan:
- Sao nương tử cố ý gán ghép ta với Khúc Vân Chi như vậy? Hay nàng không còn yêu thương ta nữa?
Kỳ Lan sợ hãi, ứa nước mắt đáp:
- Tướng công! Tiện thiếp suốt đời chỉ yêu có mình chàng. Nhưng thiếp sợ mình hiếm muộn, không sinh được người nối dõi cho Hạng gia nên mới có ý chia sẻ trách nhiệm này với Vân Chi.
Tử Siêu cảm động ôm nàng vào lòng:
- Nàng bất tất phải đa tâm, nếu hoàng thiên đã quyết tuyệt đường hương hỏa của họ Hạng thì dẫu ta có lấy mười người vợ cũng vậy thôi. Từ nay, tuyệt nhiên không được nghĩ bậy nữa.
Kỳ Lan bật khóc vì sung sướng, không ngờ phu tướng lại hết mực chung tình như vậy. Tử Siêu nâng cằm ái thê, uống lấy những giọt nước mắt mặn mà tình phu phụ. Đôi tay chàng lần cởi áo nàng. Thân hình mượt mà, gợi cảm của Kỳ Lan lồ lộ dưới ánh nến chập chờn. Chàng lùi lại ba bước, ngắm nhìn rồi say đắm nói:
- Lan muội tràn đầy nữ tính thế này, lẽ nào hiếm muộn mà phải lo.
Kỳ Lan ngượng ngùng quay lưng trách móc:
- Tường công kỳ khôi quá!
Phía sau nàng cũng đẹp không khác gì thân trước. Tấm lưng ong thon thả,

bờ mông nở nang khoẻ mạnh, và đôi chân thon dài làm sao xuyến lòng quân tử.
Sáng hôm sau, bốn người cải trang lên đường đến núi Thiếu Thất. Kỳ Lan ra hiệu Cuồng Sinh đi chậm lại rồi hỏi nhỏ:
- Sư thúc! Tử Siêu mang chứng Tam Âm Tuyệt Mạch, không sống quá tuổi hai mươi, chẳng hay có cách nào chữa trị không?
Cuồng Sinh giật mình than:
- Tội nghiệp cho vợ chồng ngươi. Việc này cứ hỏi Vạn Bác thư sinh sẽ rõ. Lão ta cũng là một trang thần y khoáng thế.
Thiếu Lâm tự ngày thường không tiếp khách thập phương, cũng không nhận việc cúng tế ma chay. Nhưng rằm mỗi tháng đều mở cửa để bách tính đến dâng hương. Có điều tín đồ ngồi cả ngoài sân gạch chứ không được bước chân vào Đại Hùng Bảo Điện. Tuy nhiên qua cánh cửa rộng và cao, khách thập phương vẫn có thể chiêm ngưỡng những pho tượng to lớn bên trong. Cửa điện có một lò hương lớn, bằng ba người ôm để cắm hương. Khu vườn trước đại điện cũng có rất nhiều tượng Phật, bách tính thắp hương hết một vòng vũng đủ mỏi chân. Cạnh cửa bảo điện là một rương gỗ có ghi hai chữ Phước Sương. Bách tính muốn cúng đường tam bảo có thể bỏ vàng bạc vào trong này. Cạnh bên là chiếc bàn nhỏ để ghi chép danh tính những người đóng số lượng lớn. Sau bàn chính là tri khách tăng Ngộ Tâm thiền sư. Vạn Xảo Cuồng Sinh bước đến sát bên bàn bảo nhỏ:
- Lão phu Lại Xương Bồ đây. Xin hỏi Liễu Quả có trong chùa không?
Cuồng Sinh là bằng hữu của Liễu Quả thần tăng, thường lui tới Thiếu Lâm tự nên mọi người đều biết. Ngộ Tâm buồn rầu nói ;
- Tệ sư thúc đã viên tịch hơn nửa tháng nay.
Cuồng Sinh choáng váng, cố trấn tĩnh:
- Lãp phu vào khách xá chờ đợi, mong đại sư nói Ngộ Pháp phương trượng rằng lão phu có việc quan trọng muốn bàn.
Ngộ Tâm giao việc cho người khác rồi đi vào hậu tự. Bọn Cuồng Sinh cũng bước sang mé hữu vào khách xá ngồi đợi. Lát sau, Ngộ Pháp thiền sư và Ngộ Minh thiền sư, thủ toà La Hán Đường ra đến. Ngộ Pháp phương trượng thấy Cuồng Sinh hoá trang, cười hỏi:
- A di đà phật! Sao Lại thí chủ lại cẩn thận đến như vậy?
Cuồng Sinh nghiêm giọng:
- Phương trượng cũng biết lão phu kết giao với Liễu Quả hai chục năm nay, tình thâm như thủ túc. Xin nhị vị bình tâm, nghe lão phu bày tỏ rồi cùng nhau tìm cách giải quyết. Cuồng Sinh bèn đem câu chuyện tầm bảo ở Bạng Phụ kể lại. Ngộ Pháp trầm ngâm:
- Té ra lão thí chủ nghi ngờ tệ sư thúc giả chết để đến Bạng Phụ đoạt lấy bảo vật?

- Đúng vậy! Lãp phu có thể đoan chắc rằng trên đời này trừ lão phu và Liễu Quả, không ai biết mộ của thiên hạ đệ nhất đao nằm ở đâu.
Nghộ Pháp nghiêm trang nói:
- Nhưng bần tăng đã tận mắt chứng kiến tệ sư thúc luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, chết cứng trong tăng xá. Pháp thể của người đang đặt trong tăng xá sau chùa.
Kỳ Lan cất tiếng:
- Xin phương trượng cho bọn tiểu nữ được đến đấy thắp vài nén hương.
Ngộ Pháp gật đầu, đứng dậy hướng dẫn mọi người vào hậu tự. Khu đất sau chùa là nơi chôn cất di hài tăng lữ trong phái. Những bậc cao tăng thì được đặt vào tiểu tháp, cao độ gần trượng. Xác của họ đều được đặt ngồi theo thế kiết đà, sau đó, tự huỷ hoại trong lòng tháp. Cuồng Sinh thấy móng tháp chôn sâu dưới đất, tự hiểu không ai có thể thoát ra. Giả thiết của ông xụp đổ.
Nhưng Kỳ Lan nghĩ khác:
- Dám hỏi phương trượng,trước ngày Liễu Quả thần tăng viên tịch, quý phái đột nhiên có người nào mất tích hay không?
Ngộ Pháp giật mình:
- Sao nữ thí chủ lại biết? Quả thực trước đó hai ngày, có một sa di pháp hiệu Viên Hạnh bỏ chùa đi mất, đến nay vẫn chưa trở lại.
Kỳ Lan hỏi thêm:
- Mong phương trượng nhớ lại xem dáng vóc của Viên Hạnh và Liễu Quả thần tăng có giống nhau không?
Ngộ Minh thiền sư lẩm bẩm:
- Đúng vậy! Nếu nhìn sau lưng sẽ khó mà phân biệt được.
Ngộ Pháp thở dài:
- Chắc nữ thí chủ nghi ngờ tệ sư thúc giết Viên Hạnh để làm thế thân?
- Thưa phải! Nếu xác chết hôm ấy khô cứng, và khong có mùi nước tiểu, thì đúng là chết bởi chất độc Cương Thi Tán, vì người bị tẩu hoả nhập ma trước khi chết sẽ không khống chế được đườn tiết niệu của mình.
Hai bậc cao tăng nhìn nhau gật đầu. Ngộ Minh thiền sư xác nhận:
- Bần tăng cũng lấy làm lạ khi pháp thể sư thúc hoàn toàn sạch sẽ.
Kỳ Lan dịu giọng:
- Nếu người chết đang ngồi trong tháp là Viên Hạnh thì vẫn chưa thối rữa, chất độc Cương Thi Tán có thể lưu giữ xác trong vòng ba tháng. Vạn Xảo Cuồng Sinh nói một cách tự tin:
- Xin phương trượng cho mở tháp kiểm chứng. Nếu sai, lão phu xin vào sám hối đường diện bích ba năm.
Tử Siêu cười mát:
- Tại hạ cho rằng Tàng Kinh Các của quý tự chắc cũng không còn toàn vẹn.
Ngộ Pháp sững sờ bảo Ngộ Minh:

- Sư đệ mau vào bảo Ngộ Không kiểm tra lại ngăn chứa mười môn tuyệt học.
Gần khắc sau, Ngộ Minh quay lại, mặt tái xám. Trong tay lão là một quyển kinh cũ kỹ:
- Chưởng môn sư huynh, bí kíp Kim Cương thần công đã bị tráo, bên trong toàn là giấy trắng.
Ngộ Pháp chết điếng cả người. Pho thần công này chỉ chưởng môn mới được rèn luyện, được coi là bảo vật trấn sơn của Thiếu Lâm. Ông đã thuộc làu nên lâu rồi không dụng đến. Ngộ Minh đau đớn nói:
- Không ngờ Liễu Quả sư thúc lại là người như vậy.
Ngộ Pháp điềm đạm bảo:
- Phải kiểm tra tử thi rồi mới quyết định được.
Tử Siêu hỏi ông:
- Cung bẩm phương trượng, tháp này có nối với bệ ngồi của tử thi hay không?
- Không! tử thi được đặt trên một bệ gạch, sau đó mới xây tháp chung quanh.
Chàng gật đầu:
- Chuyện này không nên để nhiều người biết, vãn bối tự lo được rồi.
Nói xong, chàng xuống tấn, vươn tay ôm lấy tháp rồi nhổ lên. Toà tháp xây bằng gạch đá, nặng ước hai ngàn cân mà Tử Siêu bứng lên dễ dàng khiến mọi người tròn mắt. Chàng đặt tháp lên vai, vác ra xa nửa trượng mới để xuống. Ngộ Minh thiền sư cười bảo:
- Té ra là Hạng công tử!
Họ đã gặp nhau trong ngày chàng giết Bạch Diện Thần. Nhìn lại thi hài, quả nhiên vẫn nguyên vẹn, không một chút mùi hôi. Kỳ Lan rút trâm khều lớp da mặt nhợt nhạt. Lớp hoá trang mỏng như cánh chuồng rơi xuống để lộ dung mạo của Viên Hạnh. Tang chứng rành rành, Ngộ Pháp cố nén phẫn nộ:
- A di đà phật! Nếu không có chư vị thí chủ, vụ án trộm Kim Cương chân kinh sẽ làm rối loạn cả bổn tự. Thiếu Lâm sẽ phái La Hán Đường đi truy tung Liễu Quả.
Tử Siêu đặt tháp lại như cũ rồi theo hai cao tăng về khách xá. Khúc Vân Chi nghe Ngộ Minh khai ra lai lịch của Tử Siêu, mặt nàng tái xanh, tâm tư xáo trộn, không rõ lòng mình yêu hay hận? Kỳ Lan hiểu ý xiết tay nàng thì thầm:
- Chi muội đã nhận lời thư thư rồi mà!
Vân Chi đau đớn ôm mặt khóc, tung mình phi thân xuống núi.
Ngộ Pháp thiền sư ngạc nhiên hỏi:
- Sao nữ thí chủ kia lại khóc mà bỏ đi như vậy?
Tử Siêu cười khổ:
- Nàng là ái nữ của Bạch Diện Thần. Lúc nãy nghe Ngộ Minh thiền sư gọi

vãn bối là Hạng công tử, nàng mới biết rằng tại hạ là kẻ thù giết cha.
Cuồng Sinh vội nói:
- Mọi việc đã sáng tỏ, bọn lão phu xin cáo từ để đuổi theo tiểu nha đầu kia.
Ba người vái chào rồi hạ sơn. Nhưng tìm kiếm khắp nơi mà không thấy. Kỳ Lan thở dài:
- Có lẽ nàng đã về Tín Dương với Lam lão.

Kim giáp Môn

Hồi 03
Diệt Sông Thần Hiếu Tử Hoan Tâm
Phế Trang Ngộ U Linh Lão Quỷ

Tử Siêu và Kỳ Lan lạ mang mặt nạ như lúc ở Bạng Phụ, còn Cuồng Sinh khôi phục mặt thật. Họ muốn dụ cho Liễu Quả xuất hiện. Ba người đi về phía Nam để đến Trường An, tìm Vạn Bác Tú Sĩ. Quá ngọ, họ còn cách thành Nam Dương mười dặm, thấy ven rừng có ngôi tửu quán liền ghé vào. Khu vực này vắng vẻ, hy vọng bọn Liễu Quả sẽ yên tâm xuất hiện.
Nhân thủ Vô Ảnh Đàn đã phục kín trong khu rừng sau quán chờ đợi. Một lát sau, một kỵ mã chạy ngang qua cửa nhưng không dừng lại. Gã đi thêm hai chục trượng nữa mới rút phi tiễn phóng lên trời. Tiếng rít cao vút, lanh lảnh báo hiệu cho lực lượng phía sau. Năm mươi thớt ngựa phóng đến như bay. Vây chặt tửu quán, lần này nhân thủ ít hơn nhưng đi đầu là năm người mặt áo xanh. Một tên cười ghê rợn:
- Vạn Xảo Cuồng Sinh! Lão thoát được chặng mai phục thứ nhất nhưng đừng hòng sống sót dưới tay bọn lão phu.
Cuồng Sinh vờ vĩnh hỏi:
- Chư vị thuộc bang hội nào và có hiềm khích gì với lão phu?
Tên kia gằn giọng:
- Bang chủ bổn bang chỉ muốn lão mãi mãi câm mệng mà thôi!
Tử Siêu nghĩ thầm: "Vậy là Liễu Quả chưa biết việc bọn chàng lên Thiếu Lâm tự "
Chàng rú lên báo hiệu cho thuộc hạ Thanh Long môn rồi vung đao lướt ra. Chàng quyết chiếm tiên cơ nên vận đủ mười hai thành công lực đánh chiêu thứ mười bảy trong pho Thanh Long đao pháp, Thanh Long Thế Phát. Đao quang lồng lộng, xoáy tít như cuồng phong, đảo lộn trên đầu mấy lão áo xanh.
Năm thanh trường kiếm vung lên chia nhau đỡ đòn và tấn công hai sườn cửa

Tử Siêu. Bọn này công lực thâm hậu, phối hợp nhịp nhàng nên thoát chết. Nhưng mắt và vai bị Bạch Long đao rạch nát, máu tuôn xối xả. Họ kinh hoảng đứng vào phương vị, lập thành kiếm trận, vây chặt đối phương. Năm lão liên thủ chặt chẽ, kẻ trước người sau công vào yếu huyệt khiến Tử Siêu không phát huy được đao pháp của mình. Chàng có thể giết một hai đối thủ nhưng không tránh được lưỡi kiếm của bọn còn lại.
Mặt trận của anh em Vô Ảnh Đàn thì khá hơn. Đao pháp và độc châm của họ đã sát hại hơn nửa số võ sĩ hắc y. Cuồng Sinh và Kỳ Lan ngồi yên trong quán theo dõi cục diên. Lão bảo nàng:
- Năm gã này lã Quân Sơn Ngũ Sát. Kiếm trận của bọ chúng rất lợi hại. Lan nhi chuẩn bị hỗ trợ cho Tử Siêu.
Kỳ Lan gật đầu, cao giọng nói:
- Tướng công! Mau bỏ đao dùng chưởng pháp!
Tử Siêu mừng rỡ, chém mạnh vài đao, đẩy dãn vòng vây. Chàng cắm đao vào vỏ rồi xuất chiêu Ma Ảnh Luân Vũ. Song thủ chàng hóa thành muôn ngàn bàn tay ma quái, quay cuồng đảo lộn. Đối phương và người bên ngoài quan chiến, có cảm giác như chàng là một vị phật ngàn tay.
Chưởng kình đánh bạt lưỡi kiếm, giáng vào ngực Quân Sơn Ngũ Sát chẳng sót một tên. Chúng văng ngược ra sau, hộc máu chết tươi, không kịp gào thét. Tử Siêu ngẩn người trước uy lực của chiêu chưởng thần kỳ.
Cuồng Sinh chạy lại lột khăn bịt mặt và vạch ngực áo một tên xem thử. Trên tâm thất gã, dấu chưởng ấn sáu ngón mờ mờ. Lão sửa sang áo xác chết và giáng mạnh vào ngực mỗi tên một quyền để xóa dấu vết. Lúc này Vô Ảnh Đàn cũng đã giết đến tên cuối cùng. Kinh Phi Độ định đem xác chết đi dấu, nhưng Tử Siêu xua tay:
- Không cần đâu! Vào gọi chủ quán ra đây!
Lão run rẩy bước ra, dập đầu lạy lục:
- Xin đại hiệp cứ coi như tiểu nhân không thấy gì hết.
Chàng dịu giọng bảo:
- Dẫu ta không giết lão thì chủ nhân của đám xác chết này cũng không tha lão đâu. Ta cho lão một trăm lượng bạc, mau mau dọn hành lý tìm nơi khác làm ăn.
Lão mừng như sống lại, nhận tờ ngân phiếu rồi cùng ba lão tiểu nhị chạy mất. Kỳ Lan bàn rằng:
- Sau hai lần thất bại, đối phương sẽ đưa đến lực lượng hùng hậu hơn. Có giết bọn đầu sai cũng vô ích, Chi bằng đi đường tắt xuống Trường Sa. Trước sau gì Liễu Quả cũng giương cờ lập phái, lúc ấy chúng ta đối phó cũng không muộn.Tử Siêu đồng ý quay sang bảo Kinh Phi Độ:
- Anh em bám theo bọn ta cực khổ cả tháng nay. Bất tất phải đi nữa, mau trở về Trường An nghỉ ngơi.

Kinh Phi Độ kính cẩn thưa:
- Cung mẩm môn chủ, bọn thuộc hạ đã quen công việc, chỉ thấy vui khi hoàn thành nhiệm vụ. Hơn nữa, từ ngày theo môn chủ, ngân lượng đầy túi, đến đâu cũng được ăn chơi tHỏa thích, có gì gọi là khổ?
Quả thực vậy, Kỳ Lan là người rộng rãi, ban phát rất hậu. Ai cũng rủng rỉnh vài trăm lượng trong người, họ không thích đi theo sao được? Ngày Thanh Long môn chưa được phép tái xuất, bọn đao thủ kiêu dũng này ở nhà đuổi gà cho vợ, nhục nhã vô cùng. Nay được sống lại cảm giác kiêu dũng, thỏa chí bình sinh, lòng rất biết ơn môn chủ.
Phó đàn chủ Khuất Nham Tuyền vốn có danh hiệu là Bạch Diện Diêm La. Những mặt nạ của bọn Tử Siêu đang dùng là của gã. Tử Siêu cười bảo:
- Nếu anh em không ngại gian khổ thì cứ tiếp tục đi theo. Nhưng để đánh lạc hướng bọn Liễu Quả, chúng ta phải tăng nhân số lên mới được. Vậy Kinh Đàn chủ và Khuất phó đàn chủ đi với chúng ta, còn anh em âm thầm bám sát.
Năm người hóa trang rồi lại cắt rừng, không đi theo đường quan đạo nữa. Khi đến gần bến sông Hoài mới trở ra. Quả nhiên họ đã vượt chặn mai phục thứ ba. Bên kia sông là huyện thành Tín Dương. Trời gần xụp tối nên đò ngang không qua sông nữa. Bọn Tử Siêu đành vào lữ quán gần đấy qua đêm. Sanh ý tháng này ế ẩm nên tầng trên chỉ có mình toán Tử Siêu ở. Chàng cho bày tiệc rượu để thưởng trăng. Nhìn vầng trăng tròn sáng rực trên không, bùi ngùi nói:
- Rằm tháng sau đã là ngày kỵ tiên phụ và đại mẫu. Không biết chúng ta có về kịp Trường An hay không?
Kỳ Lan thỏ thẻ:
- Trong Khúc gia trang cũng không có linh vị của họ. Nếu chẳng về kịp, phu thê chúng ta ghé vào ngôi chùa nào đó bày đàn cúng tế cũng được.
Tử Siêu yên lòng, nâng chén mời. Thù tạc một hồi, Cuồng Sinh than rằng:
- Nếu Liễu Quả luyện thành Kim Cương thần công và đao pháp của Lạc Trường Lưu, e rằng mốt thù của Siêu nhi sẽ không trả nổi.
Tử Siêu cười mát:
- Lão chỉ ẩn mặt chừng hai năm là đủ. Dẫu thần công chưa luyện xong cũng chẳng có ai tầm thù. Vì vậy, tiểu điệt phải tìm cho được lão.
Kỳ Lan hỏi Cuồng Sinh:
- Kim điểu đâu sao không thấy?
Lão cười khà khà nói:
- Tiểu kim rất ham chơi nhưng chỉ gọi là đến ngay.
Lão rút còi sắt, ra lan can thổi lên. Tiếng còi cao vút đến tận vầng mây bạc. Lát sau, Kim nhi như mũi tên vàng bay lại. Kỳ Lan cau mày:
- Lớp lông vàng óng của nó rất dễ bị lộ. Khuất đàn chủ hãy bôi đen giùm ta.

Cuồng Sinh giữ chặt linh điểu để cho họ Khuất tô màu. Kim điểu thản nhiên thò mỏ mổ những hạt lạc trong đĩa. Khi được buông ra, nó lại bay đi. Cuồng Sinh cười bảo:
- Kim điểu có khả năng truy tung rất tốt. Nó nhớ mùi còn giỏi hơn chó săn bội phần.
Tan tiệc, phu thê Tử Siêu trở lại phòng riêng. Chàng buông mình xuống giường, nằm cạnh nương tử. Kỳ Lan hạnh phúc ôm lấy tấm thân trần lực lưỡng.
Tử Siêu bỗng thở dài bảo:
- Ta cảm giác rằng Lan muội đang che dấu ta một điều gì đó. Nếu không thể thực lòng với nhau thì mối lương duyên sao có thể bền vững được.
Kỳ Lan gối đầu lên vai chàng thỏ thẻ:
- Tướng công thắc mắc điều gì?
- Xét vai vế Lại sư thúc thì sư phụ nàng phải là bậc tiền bối lừng danh. Tại sao nàng lại không biết võ công và lại chịu để biểu thúc đem ra chợ bán như một con vật?
Kỳ Lan ngượng ngùng:
- Thiếp không dám nhắc đến ân sư vì bị người cấm đoán. Còn về võ công thiếp cũng được học rất nhiều nhưng không có nội lực để thi thố. Riêng việc đành lòng bán thân là do muốn đền ơn mai táng phụ mẫu của biểu thúc. Năm mười ba tuổi, thiếp đi lạc trong rừng sâu, được ân sư nuôi dưỡng. Lúc lớn lên, tìm đường trở lại thì song thân đã qua đời. Ở với biểu thúc mấy năm thì ông làm ăn thua lỗ. Thiếp không bán mình thì lấy gì để đền ơn? Thực ra thiếp đã định tự sát nếu gặp người chủ độc ác. May sao tướng công hết dạ yêu thương nên thiếp mới sống đến hôm nay.
Lệ nàng ứa ra, ướt đẫm ngực Tử Siêu. Chàng cảm động vuốt tóc nàng an ủi:
- Ta vì quá yêu thương nàng nên mới trách lầm như vậy. Nương tử đừng buồn!
Kỳ Lan run giọng:
- Thiếp xấu xí như ma lem mà được chàng trân trọng, yêu mến, lòng này rất hổ thẹn. Nếu không cứu được chàng thoát khỏi tử hạn, thiếp nguyện cùng chàng nắm tay xuống suối vàng.
Tử Siêu cười khà khà:
- Không được! tốt nhất là nàng nên ở lại với con chúng ta.
Sáng ra, cả bọn qua sông. Cuối giờ đã đến Tín Dương, họ ghé vào phạn điếm dùng cơm. Kỳ Lan bảo Kinh Phi Độ:
- Đàn chủ cho anh em dò la xem nhà của Lam Khả Trường ở đâu? Nếu gặp thì hỏi Khúc cô nương có ở đó không?
Phi Độ nhận lệnh bước ra sai bảo thuộc hạ. Hai khắc sau một hán tử ngồi vào bàn thì thầm:

- Bẩm môn chủ và phu nhân, nhà họ Lam bị tập kích đêm hôm kia. Nghe nói cả Lam lão lẫn Vân Chi đều bị bắt mang đi. Hung thủ là một toán hắc y bịt mặt.
Kỳ Lan gật đầu cho gã lui rồi bàn với Tử Siêu:
- Tướng công! Nếu quả thật Liễu Quả ác tăng là kẻ chủ mưu vụ huyết án Hạng gia trang, thì tam thần cũng ở chung với lão. Như vậy Khúc Vân Chi có thể vô tình thổ lộ việc chàng chính là Tử Siêu. Từ đó, đối phương sẽ truy ra chúng ta đang tìm Vạn Bác Tú Sĩ nên mới đi về Nam. Chắc chắn lão đã biết chuyện chàng mang tuyệt chứng. Liễu Quả sẽ đem hết lực lượng chặn đường, hoặc chờ ta ở Trường Sa.
Tử Siêu cau mày:
- Với những chiếc mặt nạ tinh xảo này, ta không tin rằng bọn chúng nhận ra được. Chỉ lo lão ác tăng sát hại Tú Sĩ để triệt đường sống của ta thôi. Phải tìm cách báo cho lão ta biết ngay.
Cuồng Sinh gật gù:
- Siêu nhi ngày càng thông tuệ. Ta sẽ bảo kim nhi đưa thư đến báo trước. Bảo lão tạm lánh đến Động Đình Hồ chờ đợi, nơi ấy có một cố hữu, là Động Đình Ngư Phủ Lỗ Tiêu Thảo.
Năm người rời phạn điếm, ra đến ngoại thành mới gọi linh điểu xuống. Cuồng Sinh cột lá thư cuộn nhỏ vào chân nó rồi nói:
- Kim nhi mau bay đến Càn Khôn thư lâu, trao thư này cho lão già ngày trước đã rượt đánh ngươi vì tội ăn trộm cá quý.
Kim điểu líu lo, ra vẻ đã nhớ, bay thẳng lên không. Gần cuối tháng ba, đoàn người đến sa thị, chuẩn bị vượt sông Hoàng Hà vào đất Hồ Nam. Vạn Xảo Cuồng Sinh nhìn trời lẩm bẩm:
- Lạ thay! đúng ra Kim nhi đã phải quay về, mang theo thư phúc đáp.
Kỳ Lan đoán rằng:
- Nếu Kim nhi lọt vào tay đối phương thì chúng sẽ gài bẫy ở Động Đình Hồ chờ ta.
Kinh Phi Độ vòng tay nói:
- Để thuộc hạ và Khuất phó đàn đi trước một bước dọ thám tình hình.
Tử Siêu đồng ý:
- Được! Nhị vị cứ đi, nhưng nếu gặp nguy nhớ thoát thân ngay, đừng sính cường mà uổng mạng..
Sang đến bờ nam, hai gã phi mau về phía Động Đình Hồ. Bọn Tử Siêu giữ khoảng cách hơn dặm chờ tin. Một giờ sau, đã nhìn thấy rừng liễu xanh quanh hồ. Hai gã Kinh, Khuất xuống ngựa, lẩn nhanh vào rừng. Họ đi về phía trang viện cạnh bờ Tây.
Kinh Phi Độ ngày còn độc lai, độc vãng, có danh là Vạn Lý Truy Phong, đủ biết khinh công gã cao cường đến mức nào. Cặp hung thần này hành động

rất lạnh lùng, chuẩn xác, kiểm tra hết một vòng xem có mai phục hay không. Sau đọ, họ vượt rào, êm ái phục dưới cửa sổ nghe ngóng. Tiếng cười nói trò chuyện vui vẻ, xưng hô Luân huynh, Lỗ đệ, khiến họ Kinh yên lòng, ra hiệu rút lui. Hai gã quay lại bẩm báo:
- Cung bẩm môn chủ, chung quanh không có mai phục, còn trong nhà là hai lão nhân họ Lỗ và họ Luân. Có lẽ là Động Đình Ngư Phủ và Vạn Bác Tú Sĩ.
Cuồng Sinh cau mặt:
- Thế kim điểu có đấy không?
- Bẩm lão gia không!
Tử Siêu hỏi Cuồng Sinh:
- Trong thư, sư thúc viết gì cho Tú Sĩ?
Xương Bồ cười đáp:
- Lão phu chỉ viết rằng có người đang muốn giết lão và hẹn lão đến Động Đình Hồ để thẩm định một bảo vật.
Bọn Tử Siêu an tâm phi ngựa đến Lỗ gia trang. Vô Ảnh Đàn phục ở cả bên ngoài phòng bất trắc. Vạn Bác Tú Sĩ và Động Đình Ngư Phủ nghe tiếng vó ngựa vội ra cổng đón khách. Luân Điềm Thượng là một lão thư sinh mặt trắng như trăng rằm, râu năm chòm oai vệ. Ngược lại, Lỗ Tiên Thảo mặc áo ngự lâm, đầu đội nón rách, da mặt nhăn nheo, trông rất khổ sở. Tú Sĩ cười ha hả:
- Địch nhân là ai mà lão cuồng ngươi hại ta sợ đến khiếp vía, phải mau chân chạy đến đây?
Cuồng Sinh không đáp mà hậm hực hỏi lại:
- Kim điểu của ta đâu?
Tú Sĩ tủm tỉm cười:
- Ta muốn phạt nó cái tội ăn trộm cá năm ngoái nên nhốt vào lồng sắt trong nhà.
Linh điểu nghe tiếng chủ hót lên mừng rỡ, Cuồng Sinh thở phào:
- Thế mà ta tưởng Kim nhi đã ngộ nạn rồi.
Lão giới thiệu phu thê Tử Siêu:
- Đây là điệt nữ Kỳ Lan và điệt tế Tử Siêu.
Đôi uyên ương vòng tay thi lễ. Lỗ Ngư Phủ mời khách vào trong. Cuồng Sinh vột tháo cửa lồng, kim điểu mừng vút bay ra ngoài sân, đậu trên cây hót vang. Mọi người quây quần bên bàn bát tiên, uống chén trà thơm. Lại Xương Bồ nhấp chén khề khà nói:
- Luân Huynh và Lỗ huynh chắc đã nghe nói về việc lão phu tìm được mộ phần của thiên hạ đệ nhất đao ở Bạng Phụ. Nhưng lại bị người khác phỗng tay trên, và xém chút nữa đã mạng vong. Nhị vị thử đoán xem kẻ ấy là ai?
Động Đình Ngư Phủ cười mát:
- Bọn ta đâu phải thầy bói đâu mà đoán được? Lão Cuồng cứ nói đại ra đi.

Xương Bồ thở dài, buông từng tiếng một:
- Liễu Quả thần tăng!
Hai người kia giật bắn mình, Vạn Bác Tú Sĩ xua tay:
- Lão đừng tiếc của mà nói càn, Liễu Quả đã chết cả tháng nay rồi.
Cuồng Sinh bèn kể lại chuyện giả chết của thần tăng, Tú Sĩ thắc mắc:
- Nếu có đúng là Liễu Quả đi nữa thì đâu có liên quan gì đến lão phu mà phải chạy trốn?
Cuồng Sinh cười nhạt:
- Bây giờ lão hãy trả lời câu hỏi sau đó lão phu sẽ giải thích rõ ràng. Điệt tế Tử Siêu bị chứng Tam Âm Tuyệt Mạch. Có vị danh y đã chẩn đoán rằng không thể sống đến tuổi hai mươi. Lão nổi danh là Vạn Bác, vậy có biết cách chữa trị hay không?
Luân Điền Thượng bảo Tử Siêu đưa tay cho lão xem mạch. Tú Sĩ biến sắc hỏi:
- Té ra công tử luyện Nghịch Chuyển Ma Công?
Tử Siêu gật đầu. Họ Luân trầm ngâm một lúc rồi cười bảo:
- Lão phu có cách, nhưng phải đền công xứng đáng mới được!
Kỳ Lan mừng rỡ cung kính nói:
- Phu thê tiểu nữ sẽ dâng vạn lượng hoàng kim để đền ơn.
Tú Sĩ lắc đầu:
- Ta đã từng bỏ ra hàng chục vạn lượng để mua sách thì hoàng kim trong mắt ta nào có nghĩa gì?
Lão quay sang bảo Cuồng Sinh:
- Trong thư, lão có nói rằng có bảo vật nhờ ta thẩm định, sao không lấy ra đây?
Tử Siêu móc pho Lục Thủ Di Đà đặt lên bàn. Động Đình Ngư Phủ ồ lên nhưng Vạn Bác Tú Sĩ vẫn thản nhiên, cầm lấy xem xét. Cuồng Sinh nghiêm giọng:
- Luân lão huynh có biết cách mở pho tượng ra không?
Tú Sĩ lắc đầu:
- Cuồng lão không biết làm sao ta biết được? Nếu muốn mở phải có thời gian dài nghiên cứu, đâu thể một sớm một chiều mà thành công.
Tử Siêu bỗng linh cảm Luân Điềm Thượng không phải là một hảo nhân. Ở lão toát ra một vẻ sâu hiểm, thâm trầm khiến chàng e ngại. Lão vừa đặt pho tượng xuống bàn thì chàng thò tay cầm lấy, cười bảo:
- Không mở được cũng chẳng sao, sau này lập bàn thờ đặt lên cúng tế cũng được phúc lộc. Xin cáo biệt nhị vị tiền bối!
Tú Sĩ ngơ ngác:
- Thế công tử không muốn biết phương pháp giải trừ Tam Âm Tuyệt Mạch ư?

Tử Siêu nghiêm giọng:
- Tại hạ đoán ra tiền bối muốn lấy vật gì để đền ơn.
Tú Sĩ gượng cười:
- Nhưng chẳng lẽ công tử coi trọng pho tượng này hơn sinh mạng của mình?
Tử Siêu cười nhạt:
- Tôn chỉ của người học y thuật là cứu nhân độ thế. Nay tiền bối dùng sở học của mình để mưu lợi, xét ra nhân phẩm thấp kém. Tại hạ thà chịu đoản mệnh chứ không muốn bảo vật bị lọt vào tay một người như vậy. Nếu tiền bối dùng pho Quang Minh Vô Lượng thần công mưu lợi cho mình thì võ lâm tanh máu. Tại hạ dẫu sống lâu cũng hổ thẹn với đời.
Vạn Bác Tú Sĩ bị chàng thẳng thắn vạch mặt, lão giận tím gan, ngửa cổ cười dài:
- Mắng hay lắm! Không ngờ một thằng oắt con khờ khạo như ngươi lại nhìn thấu tâm cang lão phu. Nhưng đã trễ lắm rồi, hãy nhìn chung quanh xem sao?
Dứt lời, lão tung mình lướt nhanh ra sân. Động Đình Ngư Phủ cũng vậy. Bọn Tử Siêu vội đến bên song cửa nhìn ra. Chung quanh nhà đã bị hơn trăm võ sĩ hắc y vây chặt, đao tuốt trần sáng loáng. Áo quần chúng ướt nhem, chứng tỏ đã phục kích dưới hồ.Vạn Bác Tú Sĩ rút trường kiếm, còn lão ngư phủ họ Lỗ cầm cần câu thép.
Tử Siêu rút Thiên Ma Côn ráp lại rồi trao Bạch Long đao cho Cuồng Sinh:
- Sư thúc cứ ở trong này bảo vệ cho Kỳ Lan, để tiểu tế và anh em Vô Ảnh Đàn tiêu diệt bọn này.
Chàng xách côn phi thân ra cửa, rú lên cao vút, nhào đến tấn công hai lão tặc. Kinh Phi Độ và Khuất Nham Tuyền đã phát hiện bọn áo đen từ trước, nên âm thầm điều thuộc hạ áp sát. nay được lệnh, họ nhất tề phóng độc châm vào hàng ngũ đối phương. Đòn bất ngờ này loại ngay hơn bốn chục tên, khiến bọn hắc y rối loạn. Khuất Nham Tuyến và Kinh Phi Độ múa tít loan đao, đánh thủng vòng vây chạy vào trấn giữ cửa sảnh.
Bên này, Tử Siêu dũng mãnh như thiên tướng đánh bay mười mấy tên dại dột dám cản đường, xông về phía Tú Sĩ và Ngư Phủ. Lỗ Tiêu Thảo mang cần câu, cố dùng sợi dây câu bằng tơ thiên tằm xiết cổ Tử Siêu. Chàng không hề né tránh, vươn tả thủ nắm lấy sợi dây. Động Đình Ngư Phủ đâu biết chàng tuổi trẻ nhưng thần lực vô song, chỉ giật một cái đã kéo cả thân hình lão về phía mình. Họ Lỗ kinh hãi buông vũ khí, đảo bộ tránh đòn. Tay tả lão khoa lên, phóng ra một nắm ám khí có nghạnh như lưỡi câu. Nhưng Kỳ Lan đã vì trượng phu, bảo thuộc hạ vuốt từ thạch lên thân côn, nên những mũi ám khí kia dính cả vào.
Tử Siêu không hề dừng bước, vung côn ập đến. Vạn Bác Tú Sĩ vội múa kiếm tấn công hậu tâm đối phương, để giải vây cho đồng đảng. Đường kiếm

của lão cực kỳ hiểm độc và uy mãnh, Tử Siêu đành phải bỏ mục tiêu. Chàng phẫn nộ quay lại bổ lưới thép xuống đầu Tú Sĩ. Chiêu Võng Nội Nan Đào này là một trong ba chiêu sát thủ. Côn ảnh giăng lưới phong toả tám hướng, bao gọn Tú Sĩ lại. Lão sợ hãi, múa tít trường kiếm, điểm nhanh vào màn côn ảnh. Tiếng tình tang liên tục như tiếng ngân. Nhưng thanh kiếm mỏng manh kia không chịu nổi sức nặng của ma côn, gẫy làm hai đoạn. Tú Sĩ vội buông kiếm, cử chưởng giáng mạnh, chân lùi nhanh.
Động Đình Ngư Phủ thấy đồng bọn lâm nguy, nhẩy đến vỗ vào lưng chàng. Tử Siêu liếc thấy, dồn công lực bảo vệ hậu tâm rồi nghiến răng hạ thủ Tú Sĩ. Tiếng chưởng chạm vồ lưng chàng hòa với tiếng xương Tú Sĩ gãy nát. Tử Siêu không thèm nhìn xác họ Luân, quay ngoắt lại tính Lỗ Tiêu Thảo. Máu miệng chàng ứa ra nhưng đường côn vẫn như sấm sét. Ngư Phủ thất kinh hồn vía, tung mình đào tẩu. Nhưng không còn kịp nữa, Thiên Ma Côn đã điểm thành năm lỗ trên thân lão.
Tử Siêu lau máu miệng, lướt đến hỗ trợ thuộc hạ. Chàng như vị hung thần đi trong tiếng rên la thảm thiết. Những xác người văng lên hoặc ngã quỵ dưới đường côn nặng như núi Thái. Bọn hắc y đã tử thương gần hết, bỗng tiếng dâu cung bật nhanh, Tử Siêu vội vung côn đánh bạt. Chàng liếc nhanh, nhận ra trận địa đã bị vây chặt bởi hàng trăm cung thủ, Tử Siêu quát vang:
- Rút hết vào trong sãnh!
Đã có năm, sáu đao thủ Thanh Long Môn trúng tiễn thương. Họ nghe lệnh chàng vội nhảy vào tòa khách sảnh của Động Đình Ngư Phủ. Tử Siêu trở thành đích ngắm của hàng ngàn mũi tên bọc sắt. Chàng múa tít ma côn, lùi dần vào nhà. Tòa khách sảnh xây bằng gạch đá nên rất kiên cố. Các đao thủ chia nhau núp cạnh khung cửa chờ đợi.
Hai lão nhân mặt bịt vàng có vẻ như là thủ lãnh của toán hắc y đến sau. Một lão cao gầy, tóc bạc. Lão kia thấp đậm, to ngang, đôi giày của lão lớn gấp ba bình thường. Vạn Xảo Cuồng Sinh nhãn quang sắc bén nhận ra ngay lai lịch của họ. Lão bảo Tử Siêu:
- Siêu nhi! Dường như Hỏa Kiếm Thần và Đại Cước Thần đã xuất hiện.
Bên ngoài, lão cao gầy cười ngạo nghễ nói:
- Vạn Xảo Cuồng Sinh, nếu muốn sống thì trao ngay pho Lục Thủ Di Đà và tiểu tử họ Hạng ra đây. Hai trăm cao thủ này đều là những tay thần tiễn, đừng hòng tính chuyện thoát thân.
Tử Siêu nghe lửa thù bốc lên ngùn ngụt, nhưng nghĩ đến an nguy của Kỳ Lan, chàng cố trấn tĩnh tìm phương cứu vãn. Kỳ Lan thấy chàng run lẩy bẩy mà vẫn không phóng ra, hiểu ra trượng phu vì mình nên nhẫn nại. Nàng đến bên thỏ thẻ:
Tướng công đừng vì thiếp mà bỏ lỡ cơ hội báo thù. Chàng cứ hạ sát hai lão ấy rồi thoát đi. Thiếp không màng đến chuyện sinh tử đâu.

Tử Siêu gượng cười:
- Lần này không giết được thì để lần sau. Nàng hãy trèo lên lưng ta, cùng nhau phá vòng vây. Chỉ cần vào được khu rừng liễu quanh trang là cung tên của bọn chúng sẽ mất tác hại.
Tử Siêu bảo đám thuộc hạ:
- Chúng ta sẽ ra bằng đường phía sau nhà. Ta đi trước mở đường, các ngươi tuyệt đối không được tham chiến. Khi lọt vào rừng, lập tức ẩn kín, chờ khi bọn chúng đuổi theo mới phản công.
Hỏa Kiêm Thần và Đại Cước Thần đã lột khăn để dụ Tử Siêu xuất hiện. Kim Hạo Đăng cười khiêu khích:
- Tử Siêu! Lão phu và Long lão đệ chính là kẻ sát hại phụ thân ngươi. Sao không ra mà báo cừu?
Tử Siêu cắn răng cõng ái thê trên lưng rồi xông ra lối sau. Từ đấy vào rừng chỉ hơn mười trượng. Thiên Ma Côn vun vút gạt phăng những mũi tên của toán hắc y. Đám cao thủ Vô Ảnh Đàn cũng múa tít loan đao bảo vệ châu thân. Thân ảnh Tử Siêu lướt tới như tia chớp, ma côn quét ngang bốn tên cung thủ, mở đường cho thuộc hạ chạy vào rừng.
Hai lão ma phác giác ra thì phe Tử Siêu đã lọt cả vào sau những hàng liễu rậm rạp. Hỏa Kiếm Thần dậm chân tức tối:
- Không ngờ tên oắt con này lại không nôn nóng như cha nó.
Lão phất tay ra hiệu cho bọn hắc y truy sát.
Tử Siêu chạy sâu vào trong, đặt Kỳ Lan ngồi xuống một gốc liễu già, giao cho Cuồng Sinh và năm thủ hạ bảo vệ rồi quay ra.
Toán hắc y thận trọng bao thành hình vòng cung, chậm rãi tiến vào. Vẫn đang còn tiết xuân, cỏ cây mơn mởn, nếu là mùa hạ thì chúng đã châm lửa, xua bọn Tử Siêu ra.
Bốn mươi lăm đao thủ Vô Ảnh Đàn phục sau những bụi cây rậm rạp. Cách bìa rừng tám, chín trượng. Họ đã kịp bẻ cành liễu nguỵ trang nên rất khó bị phác giác.
Song thần khôn ngoan đi sau cùng vì biết trước rằng sẽ gặp phục binh. Giờ đây lợi thế lại thuộc về phe Tử Siêu.. Dù đi chậm nhưng cũng phải có lúc đến nơi. Những thanh đao trong bụi bất thần xả vào thân bọn hắc y. Chỉ đợt đầu đã có hơn ba mươi tên bỏ mạng hoặc thọ thương.
Tử Siêu thân hình vạm vỡ nhưng đã luyện pho khinh công Ma Ảnh Du Phong từ nhỏ nên thân pháp rất nhẹ nhàng, linh diệu. Chàng ẩn nhẫn nằm trên ngọn liễu già chờ đợi.
Song thần vào sâu nhìn thấy bọn Kỳ Lan, mừng rỡ xông đến. Nhưng khi còn cách hai trượng, Tử Siêu mượn sức đàn hồi của cành liễu, bay đến như cánh chim ưng. Chàng đã dồn đủ mười hai thành công lực vào chiêu Tử Hạn Đáo Kỳ, khí thế như dời non, lấp biển.

Hỏa Kiếm Thần cười nhạt, vung thanh kiếm đỏ hồng xô vào màn đao quang. Đại Cước Thần đảo bộ sang tả bốn bước, vung chưởng giáng vào sườn Tử Siêu.
Hỏa Kiếm Thần Kim Hạo Đăng năm nay đã quá thất tuần, công lực thâm hậu, kiếm chiêu lại hiểm độc khôn lường.
Kiếm côn chạm nhau vang rền. Kim Hạo Đăng nghe hổ khẩu tê chồn, kinh sợ trước thần lực dòng họ Hạng. Nếu không có đạo chưởng phong hùng hậu của Đại Cước Thần, chia bớt sức côn kình, thì Kim lão đã không cầm vững kiếm.
Tử Siêu điên cuồng đánh chiêu cuối cùng trong pho Thiên Ma Côn, Trực Đáo Cửu Tuyền.
Chỉ nghe tên cũng biết chiêu thức cực kỳ bá đạo. Côn ảnh dệt thành chiếc lồng thép, vây chặt hai lão tặc. Côn kình vù vù xé không gian, như chiếc chong chóng bay đến.
Hỏa Kiếm Thần vội dồn toàn lực khiến thân kiếm nóng rực như than hồng. Kiếm quang tạo thành trái cầu lửa bao quanh thân mình.
Long lão quỷ cũng tung mình lên không, dùng cước pháp thành danh của mình tấn công hạ bàn đối phương. Đôi bàn chân to lớn của lão đã dồn đầy chân khí, có thể đạp vỡ gạch đá.
Ma côn chọc thủng màn kiếm quang, Đâm vào ngực Kim Hạo Đăng. Nhưng gót chân hữu của Long Tâm Nham cũng xắp chạm lưng chàng.
Tử Siêu không thể buông tha kẻ đại cừu, chàng cắn răn phóng ma côn xuyên qua tâm thất họ Kim rồi nghiêng vai chịu một cước của Long lão tặc.
Hỏa Kiếm Thần đau đớn gào thét, buông kiếm nắm lấy ma côn, ngã ngửa ra sau. Tử Siêu cũng bắn sang một bên, máu miệng rỉ ra. Kỳ Lan kinh hãi rú lên.
Tử Siêu lăn ba vòng đứng dậy vung hữu chưởng đón chiêu của họ Long. Chàng nghe vai đau nhức nhưng biết rằng không gãy xương nên yên tâm tái chiến. Chưởng kình chạm nhau nổ vang rền. Nhờ thần lực kinh nhân nên chỉ một tay cũng cầm đồng với dối phương.
Đại Cước Thần đau lòng trước cái chết của đại ca, phối hợp chưởng pháp và cước pháp, quyết dồn kẻ thù vào tử địa.
Tử Siêu chỉ biết có hai chiêu chưởng pháp, và chỉ còn cử động được một tay nên dần dần lâm vào thế hạ phong. Nhưng nhờ thân pháp linh diệu nến không đến nỗi nào.
Vạn Xảo Cuồng Sinh lướt đến vung Bạch Long Đao chém liền mười mấy thế. Hàn quang lạnh lẽo của bảo đao khiến Đại Cước Thần chột dạ lùi lại. Lão bèn đưa đao cho Tử Siêu rồi trở về đứng cạnh Kỳ Lan.
Tử Siêu phấn khởi thi triển pho Thanh Long đao pháp. Bạch Long Đao như con rồng giương nanh múa vuốt, vờn quanh Long lão quỷ. Đại Cước Thần

vẫn kiên cường chống đỡ. Chưởng kình vẫn lên tiếp tung ra. Cước pháp của lão quỷ dị phi thường nên cầm cự được khá lâu.
Tử Siêu rất khâm phục phép sử dụng đôi của chân lão. Nhưng không thể để lão sống lâu hơn. Chàng rú lên thánh thót, bốc cao hơn trượng, xuất chiêu Thanh Long Tạo Vũ. Đao quang bắn ra những tấm hàn tinh như trận mưa rào chụp xuống. Đại Cước Thần không còn đường tiến thoái, vung song chưởng đẩy lên.
Bạch Long Đao xuyên qua màn chưởng phong chặt đứt hai tay và thủ cấp họ Long. Chiếc xác không đầu ngã vật xuống thảm cỏ trong rừng liễu. Kỳ Lan mừng rỡ bước đến bảo:
- Tướng công mau lục xoát trong người họ xem có gì khả nghi không?
Tử Siêu nghe lời, vung đao rạch áo Đại Cước Thần. Một quyển sách mỏng và tấm kim bài rơi ra. Lúc này, đám võ sĩ hắc y chỉ còn lại ba mươi tên. Chúng thấy chủ tướng chết liền phá vòng vây tẩu thoát. Tử Siêu vẫy Kinh Phi Độ lại dặn dò:
- Đàn chủ cứ để chúng thoát thân vài tên rồi báo theo xem căn cứ ở đâu.
Họ Kinh dùng ám hiệu riêng của Thanh Long môn truyền lệnh cho thuộc hạ, Vòng vây khéo léo giãn ra để sáu tên lọt lưới. Số còn lại đều táng mạng.
Trong lúc Kỳ Lan chăm sóc vết thương nơi vai tả, Tử Siêu xem thử những vật vừa lấy được. Hai tấm kim bài đều chạm nổi hình rồng, mặt sau có chữ số. Của Hỏa Kiếm Thần là chữ lục, và của Đại Kiếm Thần là chữ thất.
Cuồng Sinh giật mình bảo:
- Hai lão này mà chỉ đứng hàng thứ sáu, thứ bảy, xem ra Liễu Quả đã quy tụ được khá nhiều đại cao thủ.
Tử Siêu gật đầu đồng ý. Chàng lật xem quyển sách, thì ra là thư lục ghi chép pho cước pháp của Long Tâm Nham.
Kỳ Lan bôi lên vai chàng một loại cao thuốc rất kỳ diệu. Tử Siêu nghe cơn đau bớt hẳn đi, chàng bảo Khuất Nham Tuyền:
- Chúng ta phải mau chóng rút khỏi nơi đây ngay. Phó đàn chủ có biết nơi nào kín đáo để dưỡng thương và nghỉ ngơi hay không?
- Thưa có! Cách đây chừng vài dặm, có một trang viện hoang phế, nằm trong rừng tùng. Nơi ấy rất thuận tiện.
Tử Siêu bảo gã cắt đầu Hỏa Kiếm Thần, bỏ cả hai thủ cấp vào túi da đem theo. Đoàn người âm thầm rời trận địa, đi theo sự hướng dẫn của họ Khuất.
Khu rừng tùng nằm cạnh bờ sông Trường Giang, gai góc, bụi rậm mọc đầy, che kín cả lối vào tòa trang viện cổ.
Đến nơi, tám đao thủ mau mắn don sạch nền sảnh để làm chỗ nghỉ chân. Khuất Nham Tuyền vào hậu viện, phát hiện một phòng còn đầy đủ giường và cửa ngỏ. Gã huy động anh em tẩy uế căn phòng.
Vô Ảnh Đàn thiện nghệ truy tung, ẩn mình nên trong bọc hành lý lúc nào

cũng có sẵn những tấm vải ngụy trang. Tuỳ theo thời tiết, thời gian hay địa hình mà khoác lên người màu ấy. Khuất Nham Tuyền dùng hai mươi tấm vải căng quanh vách rồi trải lên giường, biến căn phòng xấu xí thành ấm cúng.
Lương khô và những túi da đựng rượu cũng đủ trở thành đại yến. Tử Siêu hoan hỉ khi thấy chỉ có hơn hai mươi người bị thương nhẹ, không chết một ai. Đây là kết quả của nhiều năm khổ luyện võ công và phương thức hợp đồng tác chiến. Họ luôn che chở cho nhau nên tránh được thương vong.
Trang viện này nằm cánh bờ sông chỉ chừng hai mươi trượng. Chiếc lu sành lớn sau trang viện vẫn còn nguyên vẹn, họ Khuất bèn sai bốn đao thủ vác xuống sông, rửa sạch và múc đầy mang về. Hoàng hôn buông xuống, trải ánh tà dương lên mái ngói rêu phong, lở lói, trên khu trang viên tàn tạ đầy cỏ gai và bụi rậm. Còn sót lại đâu đó và bông hoa hồng đỏ thắm.
Cảnh điêu tàn gọi lên trong lòng Tử Siêu nỗi buồn man mác, phải chăng vạn vật đều có lúc suy lúc thịnh, không lường trước được? Chàng dạo quanh hoa viên rộng lớn, phát hiện ra một giếng sâu hun hút đã cạn khô. Thành giếng xây hình bát giác, rộng đến hơn nửa trượng, nhìn xuống không thấy mặt nước đâu.
Gió xuân thổi qua rừng tùng vi vu, nhè nhẹ, làm rớt vài nhánh khô còn sót lại từ những tháng mùa đông. Khuất Nham Tuyền chạy ra, mời chàng vào dùng bữa. Tử Siêu hỏi gã:
- Trang viện này trước kia là của ai, và sao ngươi lại biết chốn này?
Họ Khuất cung kính thưa:
- Bẩm môn chủ! Nghe nói nơi này đã bỏ hoang hơn hai mươi năm. Chủ nhân của nó mang họ Chu. Ba năm trước, thuộc hạ vô tình lạc vào đây nên mới biết.
Sau một ngày tử chiến, ai nấy đều mệt mỏi, đi ngủ sớm. Khuất Nham Tuyền phân phối việc canh gác xong cũng vào đánh một giấc. Phiên của gã là canh ba.
Trong căn phòng nhỏ nơi hậu viện, Kỳ Lan đang dùng cao thuốc xoa bóp vết thương trên vai của phu tướng. Cũng may, Tử Siêu nương theo lực đạo của cú đa, lăn đi mấy vòng nên thương tích không trầm trọng. Thuốc cao rất thần diệu nên tay tả chàng đã cử động bình thường trở lại. Không có chăn mền, Tử Siêu đành đem tấm thân nóng bỏng của mình sưởi ấm cho ái thê. Nàng hạnh phục chìm vào giấc mộng.
Tử Siêu ngủ không được. Niềm vui giết được hai đại cừu nhân đã khiến chàng thao thức, nghĩ về tương lại. Kỳ Lan bỗng trở mình sang bên kia, không nép vào lòng chàng nữa. Tử Siêu cố nén tiếng thở dài khi nhớ đến số mệnh ngắn ngủi của mình.
Tình yêu và cuộc sống vợ chồng với Kỳ Lan đã cho chàng thấy cuộc đời này

đẹp biết bao. Chàng không sợ chết nhưng lòng quặn đau khi nghĩ đến phút giây từ biệt.
Cuối canh hai, kim điểu bỗng bay vào phòng chàng với vẻ sợ hãi. Vạn Xảo Cuồng Sinh ngủ ở sảnh trước, nhưng không dốt lửa. Vì vậy, ánh nến leo loét đã khiên kim điểu yên tâm hơn. Tử Siêu biết có chuyện lạ, chàng nhẹ nhàng rời khỏi giường, cởi áo lông đắp cho Kỳ Lan, rồi rời phòng, cầm đao đi về phía hoa viên.
Trời không trăng nhưng ngàn sao sáng tỏ, nhờ vậy đôi mắt tinh anh của chàng nhận ra quái sự, Tử Siêu tiến gần đến khu vực giữa hoa viên. Chàng dừng lại, núp sau một bụi hoa, cách giếng cổ chừng tám trượng. Từ dưới giếng, những bóng đen tay cầm đuốc lân tinh trồi lên, xếp thành hàng ngũ. Tổng cộng có đến sáu mươi người.
Khuất Nham Tuyền vì tế nhị nên không cho người canh gác phía sau trang. Gã chỉ rải quân thành hình cánh cung, bao bọc phía trước và hai bên. Do đó, Tử Siêu nếu không nhờ kim điểu mà phát hiện ra thì cũng chẳng ai hay biết sự có mặt của lũ người thần bí đó. Dưới ánh sáng của những ngọn đuốc lân tinh, chàng nhận ra chúng đều trùm kín đầu, chỉ để lộ hai lỗ mắt.
Thân pháp đám người này rất linh diệu, nhẹ nhàng như bóng u linh. Cuối cùng, thủ lĩnh của bọn họ xuất hiện. Đó là một lão già cao gầy, râu tóc bạc trắng, mặt mũi đầy đặn, phương phi nhưng đôi mắt xanh biếc toát ra vẻ tà quái phi thường. Lão cũng mặt áo trắng nhưng trước ngực hiện rõ hình khô lâu bằng chất lân hỏa.
Lão phất tay ra hiệu cho toán thủ hạ tiến về phía hậu điện. Tử Siêu không dám chần chừ rút nhanh về phòng, lay gọi ái thê:
- Lan muội! Có cường địch đến!
Chàng vớ bọc hành lý, bế xộc nàng lên, thổi tắt nến rồi lướt ra phía trước, hạ giọng báo động:
- Sau vườn có sáu mươi kẻ địch, mau chuẩn bị ứng chiến.
Toán cao thủ Thanh Long Môn đã từng vào sinh ra tử nên phản ứng rất nhanh. Họ rút đao chạy về phía sau mai phục.
Lão già quái dị dẫn thủ hạ tiến về phía đại sảnh. Nhưng khi vừa lọt vào khoảng giữa sân ngăn cách với khu hậu viện thì nghe tiếng quát trầm trầm:
- Đứng lại!
Bốn mươi mấy cây đuốc đốt lên sáng rực, vây gọn toán bạch y vào giữa. Loại đuốc đặc biệt này chỉ dài hơn gang tay, nhỏ bằng ngón cái nhưng sáng rực và cháy rất lâu. Đây cũng là một trong những vũ khí của Thanh Long Môn. Khi cần, họ có thể phóng những ngọn đuốc về phe đối phương. Chất dầu trong đuốc cháy dai không thua gì lân Hỏa, dẫu gió lớn cũng không tắt được.
Lão nhân kinh hãi, không ngờ bọn Tử Siêu đã chuẩn bị chu đáo. Lão cười

nhạt bảo:
- Bọn ngươi đến quấy phá chỗ tiềm tu của lão phu, lại còn hung hăng nữa ư?
Tử Siêu lạnh lùng đáp:
- Trang viên này hoang tàn, trước lại không có chiêu bài, làm sao bọn tại hạ biết được? Hơn nữa, sao lúc chiều lão không xuất hiện xua đuổi mà giờ này mới âm thầm kéo thuộc hạ đến? Xem ra lòng dạ cũng chẳng quang minh chút nào cả.
Lão nhân tím mặt, cười vang:
- Tiểu tử ngươi giọng lưỡi khắc bạc,chắc cũng có chút bản lãnh, xứng đáng để lão phu làm vật hiến tế trong ngày khai giáo.
Vạn Xảo Cuồng Sinh cất tiếng hỏi:
- Phải chăng các hạ là U Linh Chân Nhân Lục Đảo Y?
Lão nhân ngạo nghễ nói:
- Không ngờ bổn nhân lại còn được người đời nhớ đến. Ngươi là ai mà nhận được lão phu?
Cuồng Sinh biến sắc:
- Tại hạ là Vạn Xảo Cuồng Sinh Lại Xương Bồ! Nhưng xin hỏi vì sao các hạ lại thoát khỏi vực sâu trăm trượng, cạnh núi Kinh Môn?
U Linh Chân Nhân căm hận đáp:
- Ngày ấy, lão phu bị võ lâm ngũ thần và các phái bạch đạo giáp công đánh rơi xuống vực. Nhưng trời cao có mắt, lão phu vướng vào một đám dây leo trên vách núi nên không chết. Ba ngày sau, công lực hồi phục, lão phu trèo lên và về đây ẩn náu. Sau hai mươi năm tu luyện, thần công đã viên thành nên chuẩn bị xuất đầu lộ diện, rửa mối hận xưa. Nếu các ngươi muốn sống sót, thì hãy quy phục, làm đệ tử U Linh Giáo. Sau này, lão phu làm bá chủ võ lâm tất cũng không quên phần các ngươi.
Tử Siêu rất ghét những kẻ mang dã tâm thống trị người khác, chàng cười khẩy:
- Bản lãnh của lão được bao nhiêu tu vi mà đòi làm bá chủ?
Lục lão y thấy chàng tướng mạo hiên ngang, lại có trong tay mấy chục thủ hạ kiêu dũng nên muốn thu phục. Lão trầm giọng:
- Nếu trong vòng trăm chiêu mà ngươi không rơi vũ khí hay thọ thương thì lão phu bỏ qua việc xâm nhập hôm nay. Ngược lại, ngươi và bọn thủ hạ phải quy phục U Linh giáo.
Tử Siêu tin tưởng vào thần lực của mình, dẫu không thắng cũng chẳng đến nỗi để rơi ma côn nên nhận lời. Chàng vung khí giới tấn công như bão táp, côn kình uy mãnh tuyệt luân. Lục y không ngờ đối phương còn trẻ mà thần lực kinh nhân như vậy, lão vội giở pho tuyệt học U Linh Âm Phong chưởng ra thi thố.
Những đạo chưởng phong mềm mại và lạnh thấu xương quấn lấy đường côn

và uy hiếp các đại huyệt trên thân trước Tử Siêu. Song thủ trắng bệch của lão thiên biến vạn hoá như ngàn vạn bàn tay ma quái chập chờn. Thân hình chân nhân tựa bóng u linh dật dờ trong lưới côn.
Tử Siêu gặp cường địch càng phấn khởi tinh thần, dở hết tài nghệ ra quyết đấu. Nhưng khí âm hàn ngày càng thấm dần vào cơ thể chàng. Đến chiêu thứ tám mươi thì tay chàng bắt đầu tê cóng. Tử Siêu kinh hãi tung mình lên không xuất chiêu Võng Nội Nan Đào. Côn ảnh bao trùm thân thể chân nhân. Lục Đảo Y cử song chưởng tống thẳng vào màn côn trên đầu.
Hai đạo cuồng phong xoáy tít như cơn lốc, chặn đứng đường côn, lão bèn phiêu thân sang hữu nửa trượng tránh chiêu và phản kích.
Tử Siêu rơi xuống, chân vừa chạm đất đã xuất chiêu Tử Hạn Đáo Kỳ. Mũi côn hoái thành hàng trăm điểm tròn xuyên qua màn chưởng phong lạnh lẽo, cuốn đến đối phương. U Linh Quá Độ của chân nhân đáng gọi là tuyệt học hãn thế. Chân lão không cử động mà thân hình lùi nhanh sáu bước. Song thủ nhịp nhành đẩy ra những đạo chưởng kình như sóng dữ nối nhau. Hãm dần đà tiến của Tử Siêu. Chàng nghe ma côn lạnh toát như băng, bàn tay tê cóng như không còn nắm vững vũ khí nữa.
Tử Siêu kinh hãi dừng chân. Chàng bấm chốt cơ quan tháo dời ma côn thành ba khúc, dắt vào lưng rồi múa chưởng xông đến.
Chân nhân đâu ngờ rằng cây côn nặng nề này lại có thể tháo ráp được. Vì vậy, lão mới đưa ra điều kiện lúc nãy. Nay chàng đã cất đi, lão chỉ còn cách đả thương chàng. Vạn Xảo Cuồng Sinh cao giọng đếm:
- Cửu thập cửu!
Tử Siêu đáp chiêu Ma Ảnh Trùng Hiện trong pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng. Chiêu ma chưởng này lừng danh vũ nội đã trăm năm, chân nhân thấy chưởng ảnh mù mịt quanh mình, không biết đâu là hư, là thực.
Lão cả kinh vận toàn lực xoay tít, song chưởng phủ kín toàn thân, trông như trái cầu được tạo thành bởi vạn bàn tay. Chiêu thức quái dị này quả nhiên cứu vãn được tình hình. Bốn chưởng chạm vào nhau nổ ì ầm. Chân nhân văng ra sau nửa trượng. Vì lão phải phân tán chân lực cho mọi vị trí, trong chưởng của Tử Siêu chỉ có một phương là thực, còn lại đều là hư ảo. Cái thần hiệu của Ma Ảnh Chưởng là chỗ ấy.
U Linh Chân Nhân nhục nhã nên động sát cơ, quyết không tha cho đối thủ, lão vươn vai, toàn thân căng phồng, tỏa luồn bạch khí mờ đục. Tay lão ve vẩy trong không gian, không chút kình lực nhưng nhanh như thiểm điện. Thân lão bốc lên, trôi về phía đối phương.
Tử Siêu thấy lão đỡ được chiêu Ma Ảnh Trùng Hiệu hiểu rằng U Linh Âm Phong Chưởng không phải tầm thường. Chàng dồn đủ mười hai thành công lực đánh chiêu Ma Ảnh Luân Vũ. Xét về hình thức hai chiêu này có vẻ giống nhau. Tử Siêu như vị phật ngàn tay nương theo trái cầu cương khí bay

lên.
Tiếng chưởng giao nhau nổ ì ầm, nhanh như tiếng pháo giao thừa. Tử Siêu không chịu nổi công lực thâm hậu của chân nhân, chỉ sau mười tám chưởng đã dội ra xa xuống đất.
Mọi người kinh hãi thét lên, nhưng Lục Đảo Y chưa kịp đắc ý đã nghe tay hữu đau nhói. Lão nhìn lại thì thấy một mũi châm nhỏ như sợi lông bò, đuôi có chạm đầu phượng hoàng. Chất kỳ độc lan nhanh khiến tay lão tê dại. Nhớ đến một người lão khiếp vía rít lên:
- Vô Ảnh Châm!
Vừa chạm đất lão phi thân biến mất vào màn đêm. Tử Siêu lúc này đã ngất lịm, Kỳ Lan lo lắng chạy đến bên chàng và quát bảo:
- Thả cho bọn thuộc hạ lão đi.
Toán bạch y mừng rỡ nhanh chân đào tẩu hết. Kỳ Lan thăm mạch, xem xét thân thể trượng phu. Nàng thở phào nói:
- Tướng công bị chưởng kình lão ma làm chấn động huyết mạch nên ngất xỉu chứ không thọ thương.
Nàng bèn bỏ vào miệng chàng ba viên linh đan, nhờ Cuồng Sinh xoa bóp huyệt đạo. Lát sau, Tử Siêu hồi tỉnh, không thấy U Linh Chân Nhân đâu, chàng ngạc nhiên hỏi:
- Sao lão ta thắng mà lại bỏ đi?
Kỳ Lan mỉm cười:
- Tướng công đánh lão thọ thương, coi như hòa nên lão kéo thuộc hạ đi rồi.
Tử Siêu bán tin bán nghi, nhưng vì không nghe được câu nói cuối cùng của Lục Đảo y, nên đành tin lời Kỳ Lan.

Kim giáp Môn

Hồi 04
Luyện Thần Công Dạ Hoài Mỹ Nữ
Đáo Ngũ Lăng Ly Gián Song Ma

Trưa hôm sau, Kinh Phi Độ trở lại báo cáo:
- Bẩm môn chủ, bọn hắc y vào một trang viện trong thành Trường Sa, không thấy trở ra. Có lẽ nơi ấy là một trong những cơ sở của Liễu Quả.
Kỳ Lan bàn với trượng phu:
- Trước sau gì thì Liễu Quả ác tăng cũng xuất đầu lộ diện, chúng ta nên về Trường An xem gia sự thế nào. May ra kịp ngày giỗ lão gia và đại nương.
Tử Siêu nghe thân thể ê ẩm, tự biết phải tịnh dưỡng ít lâu. Chàng ra lệnh rút

quân. Chiều ngày mười bốn tháng tư họ mới về đến Khúc gia trang. Thanh Long Môn và các gia nhân mừng rỡ đón chào.
Kỳ Lan viết toa, bảo tổng quản Lăng Đông Khê vào thành hốt thuốc. Và cho chuẩn bị đám giỗ phu thê Kim Giáp Thần vào trưa mai. Thủ cấp của Bạch Diện Thần đã được Kỳ Lan bảo quản bằng Cương Thi Tán, đựng trong hũ pha lê. Vạn Xảo Cuồng Sinh viết bài vị của Hạng Linh Văn và hai người vợ rồi đặt lên hương án. Ba chiếc đầu là vật tế lễ.
Cuối tháng tư, Tử Siêu đã hoàn toàn bình phục, nhưng chàng có vẻ không được vui. Kỳ Lan hỏi thì chàng bảo:
- Sau trận đấu với U Linh Chân Nhân, ta tự hiểu võ công mình chưa đủ. Liễu Quả là đệ nhất cao thủ Thiếu Lâm, lại thêm đao phổ của thiên hạ đệ nhất đao, ta khó mà địch lại. Chuyện sống chết ta không bàn đến, chỉ e chẳng báo được phụ thù mà thôi.
Kỳ Lan cắn răng suy nghĩ rất lâu. Mắt nàng ánh lên vẻ cương quyết:
- Tướng công! Thiếp có vị đại sư bá, danh hiệu là Thông Triệt Hòa Thượng. Ông có khả năng mở pho Lục Thủ Di Đà. Nhưng tính tình sư bá rất cổ quái, hỷ nộ thất thường, lại hay bày trò thử thách mọi người. Tướng công phải hết lòng nhẫn nại mới mong được ông giúp đỡ.
Tử Siêu vui vẻ nói:
- Hòa thượng là trưởng bối của nàng, ta có nhẫn nhục một chút cũng chẳng sao. Còn việc thử thách thì nàng đừng lo, ta không hề ngại khó khăn gian khổ.
Tối đến, Kỳ Lan nói cho Vạn Xảo Cuồng Sinh Lại Xương Bồ ý định của mình. Lão biến sắc bảo:
- Lan nhi suy nghĩ kỹ chưa? Lỡ Tử Siêu táng mạng vì những thứ thử thách cả lão hòa thượng điên ấy thì sao?
Tử Siêu đỡ lời:
- Sư thúc yên tâm! Dẫu chết tiểu điệt cũng không hề oán trách. Nếu không luyện được Quang Minh Vô Lượng chưởng pháp, trước sau gì cũng bỏ mạng dưới tay kỳ nhân. Phải liều một phen xem sao.
Cuối canh tư, phu thê Tử Siêu âm thầm rời Khúc gia trang, đi về hướng bến đò Hoàng Hà. Họ sẽ đón thuyền ngược dòng đến Lan Châu nên không cần tuấn mã. Hai người hóa trang thành một cặp vợ chồng trẻ. Tử Siêu không mang đao, mặc trường bào xanh, tay áo dài che phủ bàn tay. Hàng râu mép xanh đen và vài nét chấm phá đã khiến chàng già giặn hơn nhiều. Kỳ Lan mang mặt nạ, biến thành một nữ lang xinh tươi, thùy mị.
Nửa tháng sau, thuyền cập bến Lan Châu vào buổi chiều. Huyện Thiên Thủy nằm cách Lan Châu hơn trăm dặm về hướng Tây Bắc. Đôi uyên ương vào khách điếm nghỉ trọ. Đây chính là nơi họ ân ái với nhau lần đầu. May thay, căn phòng cũ vẫn còn trống. Tử Siêu bèn bảo tiểu nhị mở của. Kỳ Lan cũng

nhận ra chiếc giường đầy kỷ niệm, nàng đỏ mặt bảo:
- Tướng công quả là bậc quân tử chung tình hiếm có!
Tắm gội xong Tử Siêu mỉm cười:
- Lan muội cứ coi như chúng ta gặp nhau lần đầu.
Chàng gỡ mạng che mặt Kỳ Lan rồi đưa nàng vào giường. Gió nam thổi qua khung cửa, vuốt ve cặp tình nhân đang ôn lại chuyện xưa. Kỳ Lan mang trong người nửa giòng máu Hồi tộc nên hiến dâng rất nồng nàn. Thân hình khêu gợi và cách ái ân của nàng khiến Tử Siêu không hề biết chán. Chàng hạnh phúc biết bao khi có nàng trong vòng tay mình.
Ám ảnh cuộc đời ngắn ngủi của Tử Siêu đã giúp đôi phu thê trân trọng từng khắc thời gian. Họ quấn quýt lấy nhau không hề rời để quên đi cảm giác tử vong.
Trưa hôm sau, hai người đã có mặt trên sườn núi Thiên Thủy sơn. Ngôi cổ tự nằm dựa cánh rừng già rậm rạp là nơi tu luyện của Thông Triệt Hòa Thượng, người có tài thông thiên triệt địa. Tiểu tăng ra mở của sửng sốt bảo:
- Sao sư tỷ dám thượng sơn?
Kỳ Lan cười buồn:
- Không sao đâu, sư đệ cứ vào bẩm với đại sư bá rằng có ta và trượng phu xin bái kiến.
Chú tiểu này tuổi chỉ từng mười ba, mười bốn. Mặt mũi sáng sủa, ranh mãnh. Gã nhìn Tử Siêu cười khì khì:
- Công tử trông thô thiển chất phác mà thông minh đáo để, tiểu đệ xin bái phục.
Chàng không hiểu ý gã muốn nói gì, chỉ mỉm cười. Hai người đi theo tiểu tăng vào căn thảo xá mé hữu. Đây có lẽ là nơi tiếp khách. Lát sau một lão hòa thượng mập lùn râu bạc trắng ra đến. Bộ tăng bào của lão đã bạc phếch và lem luốc dầu mỡ. Chỉ cần nhìn gương mặt đỏ gay cũng biết lão vừa uống rượu xong. Nguyên Kỳ Lan vội quỳ xuống thi đại lễ:
- Lan nhi khấu kiến đại sư bá!
Tử Siêu cũng quỳ theo:
- Tiểu tế Hạng Tử Siêu bái kiến!
Hòa thượng xua tay.
- Đứng lên đi!
Lão ngồi phịch xuống ghế, nghiêm giọng bảo Kỳ Lan:
- Ngươi đã giám vác mặt về đây, chắc là có chuyện gì muốn cầu xin?
Kỳ Lan cúi mặt thưa:
- Lan nhi biết tội mình nhưng xin sư bá thành toàn cho chuyết phu.
Nói xong, nàng lấy pho tượng Lục Thủ Di Đà đặt lên bàn. Nhãn thần hòa thượng ánh lên vẻ vui mừng. Lão cầm lấy xem xét rồi hỏi:
- Vậy là ngươi muốn ta mở pho tượng này ra để gã ngốc kia học pho Quang

Minh Vô Lượng thần chưởng?
- Thưa phải! Tử Siêu bị chứng Tam Âm Tuyệt Mạch, chỉ sống được một thời gian ngắn nữa. Kẻ đại cừu của chàng là Liễu Quả thần tăng, đã có trong tay đao phổ của Lã tiền bối, nên chàng không địch lại.
Thông Triệt Hòa Thượng đưa tay cho lão xem mạch. Lão gật gù:
- Té ra ngươi là truyền nhân của Ma Ảnh Thần Quân?
Lão ngừng một lúc hỏi chàng:
- Ta có thể mở được pho tượng và cũng có thể cứu ngươi thoát khỏi chứng Tam Âm Tuyệt Mạch. Nhưng ngươi chỉ được chọn một trong hai điều ấy.
Chàng cười khổ đáp:
- Sinh tử do thiên, tiểu tế xin đại sư bá mở giùm pho tượng. Nếu thù cha không được trả, dẫu sống cũng chỉ bằng thừa.
Hòa thượng nghiêm mặt:
- Ngươi không nghĩ đến Lan Nhi sao?
Kỳ Lan đỡ lời:
- Lan nhi chấp nhận số mệnh của mình.
Hòa thượng cười nhạt:
- Thôi được! Kỳ Lan hãy xuống núi, để gã ngốc này lại đây. Trăm ngày sau, ngươi hãy trở lại. Nếu gã còn sống thì tốt, bằng không cứ đem xác về chôn cất.
Kỳ Lan cúi đầu vâng mệnh, quay sang dặn dò Tử Siêu:
- Thiếp về bên ni am của sư phụ, đúng hẹn sẽ gặp lại.
Tử Siêu đã dược nàng nhắc nhở cố giữ vẻ thản nhiên, không chút xao động.
Kỳ Lan đi khỏi, hòa thượng dẫn Tử Siêu ra sau chùa. Không ngờ nơi đây lại có vực thẳm sâu hun hút, rộng đến năm mươi trượng. Lão chỉ dây xích vắt ngang hai bờ vực:
- Ngươi hãy đi trên sợi dây này qua bờ bên kia. Nếu ngã xuống, bám vào dây coi như thất bại.
Chướng khí từ dưới đáy vực bốc lên che mờ nhãn tuyến. Gió thổi lồng lộng, đong đưa giây sắt.
Tử Siêu hít một hơi dài, dước lên sợi dây. Chàng bình thản đi không hề run sợ. Nhưng ra đến đoạn giữa, nơi sợi dây xích chùng sâu xuống vực, chướng khí trắng đục vây quanh, theo từng cơn gió ào ạt quất vào người chàng, làm mất thăng bằng.
Tử Siêu nhớ đến Ma Côn vội lấy ra. Chàng chỉ dùng hai khúc để làm đối trọng.
Tay chàng cầm khúc sắt nặng, dang thẳng ra rồi chậm rãi tiến lên. Ma côn nặng sáu chục cân, nên mỗi khúc tương đương hai chục. Nhờ vậy, thân hình chàng bớt chao đảo, đi nốt quãng đường còn lại. Bờ vực bên kia có một động khẩu rộng rãi, ăn sâu vào vách núi. Thông Triệt Hòa Thượng đang

đứng chắp tay sau lưng chờ đợi. Thấy chàng, lão gật đầu khen:
- Xem ra ngươi cũng không đến nỗi ngốc lắm!
Lão đưa chàng vào hang. Trên tảng đá pho Lục Thủ Di Đà đã chia làm hai mảnh, để lộ một xấp giấy mỏng. Cạnh đấy là một thiếu nữ tóc xõa ngang lưng, mặc y phục sơn cước, váy ngắn đến gối, hai tay để lộ. Nàng xinh đẹp đến mức Tử Siêu phải giật mình. Hòa thượng bảo:
- Đây là Tiểu Nga, sư muội của Lan nhi, bị câm từ thuở nhỏ. Nó sẽ lo việc cơm nước, hầu hạ trong thời gian ngươi luyện võ.
Tử Siêu cau mày:
- Tiểu tế đã quen tự lo cho mình, không cần đến người phục vụ. Nếu Tiểu Nga sư muội ở đây, e không tiện.
Lão hòa thượng mỉm cười bí ẩn:
- Thực ra ta định gả nó cho ngươi đấy.
Dứt lời, lão lướt nhanh ra ngoài biến mất. Tiểu Nga giương mắt nhìn chàng, khoa tay múa chân chỉ vào xấp giấy, ý bảo chàng mau luyện tập. Tử Siêu thở dài, cầm lên xem thử. Quả nhiên đúng là sáu chiêu Quang Minh Vô Lượng chưởng. Khẩu quyết và đồ hình đều có đủ, nhưng mỗi chiêu gồm đến mấy trăm thế thức nên vô cùng phức tạp.
Chàng say mê luyện đến chiều, nghe mùi thơm của thức ăn mới dừng tay. Tiểu Nga bước đến, lôi chàng ra khỏi hang, đi về mé tả. Nơi đây có một giòng thác nhỏ, từ đầu vách chảy xuống hồ. Bây giờ Tử Siêu mới biết Tiểu Nga dẫn mình đi tắm. Chàng sực nhớ ra bọc hành lý đã để quên trong gian thảo xá.
Tử Siêu cởi áo, để cả quần dài nhảy xuống hồ. Chàng lặn hụp một hồi, ngẩn lên mới biết Tiểu Nga cũng đã thoát y. Chỉ còn chiếc yếm hồng che ngực và hạ thể. Thân hình nàng rất giống với Kỳ Lan nhưng ngăm đen. Trông càng gợi cảm. Tiểu Nga đứng trong ánh tà dương, trông đẹp như pho tượng thủy thần. Nàng nhảy ùm xuống nước, bơi lại bám vào vai Tử Siêu, nụ cười của nàng tuy ngây dại, nhưng cũng đủ khiến chàng xao xuyến.
Tiểu Nga thích thú tạt nước vào mặt chàng, rồi bơi ra xa như muốn chơi trò đuổi bắt.
Tử Siêu mỉm cười lắc đầu. Tiểu Nga ú ớ tỏ vẻ thất vọng, quay lại đứng trước mặt chàng. Bỗng nàng sợ hãi ôm chầm lấy Tử Siêu, như phát hiện điều gì. Chàng cũng nghe có một vật mềm mại cọ vào chân, đoán rằng đó là một con rắn nước.
Tiểu Nga đu người lên vai Tử Siêu, đôi ngực căng tròn áp hẳn vào mặt chàng. Hình bóng Kỳ Lan đã giúp chàng đề nén lửa dục, bồng Tiểu Nga lên bờ. Nàng vơ lấy bộ áo váy, chạy như bay. Tử Siêu giặt trường bào xong mới về hang. Mâm cơm trông thật quyến rũ. Chàng ăn rất ngon miệng.
Trên độ hai trăm trượng này, ngày nóng đêm lạnh. Tiểu Nga đi nhặt củi khô,

đốt lửa trong hang. Tử Siêu nhãn lực tinh tường, chỉ nhờ ánh lửa bập bùng cũng đọc được bí phổ. Chàng tiếp tục luyện tập đến tận nửa đêm dưới ánh trăng vàng.
Thấy Tiểu Nga đã ngủ say bên đống lửa, chàng cũng ngả lưng. Gần sáng, đống lửa tàn không còn để đủ để sưởi ấm nữa, Tiểu Nga bật dậy bò sang, ôm lấy tấm thân ấm áp của Tử Siêu ngủ tiếp.
Hai mươi ngày trôi qua, Tử Siêu mới luyện đến chiêu thứ ba. Chàng đã quen với vòng tay của Tiểu Nga nên không hề mất ngủ. Hơn nữa, chàng cố luyện tập cho đến thân xác rã rời để không còn khí lực mà nổi tà tâm.
Mặt trời tháng sáu nóng như thiêu đốt. Ban ngày, chàng và Tiểu Nga phải ra khu thác nước nương náu dưới bóng cây, hay ngâm mình dưới hồ. Lúc ấy, trên người Tiểu Nga chỉ mỏng manh có chiếc yếm. Tử Siêu không thể mặc mãi quần ướt, đành xé trường bào làm khố mà thay đổi. Chàng thầm sợ hãi khi thấy mình có cảm tình với Tiểu Nga.
Nàng xinh đẹp và ngây thơ biết bao. Nếu có mặt Kỳ Lan ở đây và nàng đồng ý tác hợp thì chàng sẽ cưới Tiểu Nga, bất kể việc nàng tàn tật. Nhưng chàng không thể phản bội sau lưng ái thê được. Đôi lúc, Tiểu Nga nhìn chàng bằng cặp mắt khát khao tình tứ, hay mơn man tấm thân cuồn cuộn của chàng. Tử Siêu thở dài bảo:
- Nga muội! Ta đã thuộc về Kỳ Lan. Nếu nàng yêu thương ta, hãy chờ lúc gặp sư tỷ. Kỳ Lan không phản dối thì ta sẵn lòng cưới nàng.
Tiểu Nga bật khóc ấm ức, nhưng đôi mắt đầy vẻ hạnh phúc. Ngày thư bốn mươi chín, tức khoảng đầu tháng bảy, chàng đã luyện xong sáu chiêu tuyệt chưởng và pho Linh Hoàn Cước của Đại Cước Thần. Tử Siêu mừng rỡ bảo Tiểu Nga:
- Nga muội! Ta đã thành công, có thể rời đây được chưa?
Chàng biết còn một con đường khác đưa đến ngôi chùa. Tiểu Nga chỉ vào sợi dây sắt, ý bảo chàng phải đi bằng đường ấy. Tử Siêu lưu luyến nói:
- Còn Nga muội?
Nàng chỉ mỉm cười. Tử Siêu đốt bỏ bí kíp, ráp hai mảnh tượng lại như cũ rồi trở ra. Chàng nhìn quanh không thấy Tiểu Nga đâu, thở dài bước lên dây. Chướng khí vẫn mịt mù nhưng sợi dây sắt không bị gió lắc lư. Nhờ thế Tử Siêu qua được dễ dàng.
Chàng hân hoan chạy vào trong chùa tìm Thông Triệt Hòa Thượng. Lão đang ngồi trong trang xá, bên bầu rượu thịt. Hòa thương mỉm cười:
- Không ngờ ngươi lại thành công sớm vậy. Mau ngồi xuống đây uống với ta vài chén.
Đã hai tháng không được uống rượu, Tử Siêu khoan khoái cạn liền ba chung, chàng hỏi lão:
- Sư bá, Lan muội hiện giờ ở đâu? Xin gọi giùm nàng đến.

Hòa thượng gật đầu:
- Ta đã sai tiểu hòa thượng Vô Khả đi gọi rồi. Ngươi cứ yên tâm ăn uống.
Tửu lượng của Tử Siêu không thua gì hòa thượng, khiến lão hài lòng, nâng chén lia lịa, chẳng bao lâu đã cạn vò. Đang uống dở vò thứ hai thì Kỳ Lan đến nơi. Tiểu tăng nhìn Tử Siêu cười hì hì, dơ ngón cái khen ngợi:
- Công tử quả là bậc kỳ nhân!
Lần này chàng cũng không hiểu gã muốn nói gì. Kỳ Lan bẽn lẽn chào hòa thượng rồi ngồi xuống cạnh chàng. Hòa thượng cười khà khà bảo:
- Lan nhi nhãn lực tinh tường chọn người không lầm, ta rất hài lòng. Hãy đi đi và làm những việc cần làm.
Kỳ Lan lấy áo cho chàng mặc vào, hai người lạy tạ rồi hạ sơn. Về đến Lan Châu, họ lại vào lữ điếm hôm trước, vì trời xụp tối. Tiểu nhị biết ý dẫn ngay khách vào phòng cũ.
Trong bữa cơm, Kỳ Lan dịu dàng nói:
- Trong thời gian tướng công luyện võ, giang hồ xảy ra lắm chuyện không ngờ. Liễu Quả thần tăng đã thành lập Nhất Thống Bang, tổng đàn đặt tại núi Ba Giáp, Huyện Ba Đông, phủ Hà Bắc. Còn U Linh Chân Nhân dựng tòa U Linh Giáo ở Kỳ Sơn, gần Nghiệp Thành, Hà Nam. Phái Hoa Sơn cũng liên kết cùng Võ Đang, đòi tướng công phải trả pho Lục Thủ Di Đà. Tóm lại, cả ba phe đều nhắm vào chàng. Hơn nữa, các tay ma đầu hắc đạo cũng ra sức truy tìm tướng công để đoạt pho tượng phật. Tử Siêu kinh hãi:
- Thế bọn họ có đến Khúc gia trang đánh phá gì không?
Kỳ Lan gật đầu:
- Thưa có! Nhưng trước khi đi đến đây, thiếp đã dặn anh em Thanh Long Môn nếu gặp nguy hiểm thì rút cả về gia trang ở Sơn Tây. Hiện họ đang ở cả đấy. Khúc tiểu thư đã trở lại đầm Mỹ Bi, quản lý cơ nghiệp của chúng ta.
Tử Siêu gật đầu:
- Như vậy cũng tốt, chẳng lẽ nàng phải sống mãi cảnh không nhà?
Kỳ Lan cười hỏi:
- Trước những kẻ thù hùng mạnh như vậy, tướng công có kế hoạch gì không?
Tử Siêu lắc đầu:
- Chuyện đâu còn có đó, sáng mai hãy bàn.
Ánh mắt chàng tình tứ, nồng nàn khiến Kỳ Lan đỏ mặt. Họ xa nhau đã gần hai tháng, nỗi khát khao cận kề như lửa cháy trong lòng. Uống trà tráng miệng xong, Kỳ Lan bưng mâm bỏ ra ngòai rồi đóng của lại. Dưới ánh nến lung linh, thân hình nàng giống Tiểu Nga một cách lạ kỳ. Nếu da nàng không trắng như bạch ngọc, chắc Tử Siêu đã tưởng lầm mình đang ôm ấp cô gái câm.
Cuối canh ba hai người mới chịu rời nhau. Kỳ Lan mãn nguyện gối đầu lên

vai phu tướng. Tử Siêu bỗng thở dài nói
- Lan muội! Trong thời gian bốn mươi chín ngày ở Thiên Thủy Sơn, ta đã ở chung với Tiểu Nga, sư muội của nàng. Ta cảm thấy có lỗi với nàng vì đến giờ hình bóng cô gái câm tội nghiệp ấy vẫn còn vương vấn trong tim ta.
Kỳ Lan thản nhiên hỏi:
- Sao chàng không cưới Tiểu Nga, chính sư bá đã mở lời gả sư muội cho chàng mà? Tiểu Nga dù tàn tật nhưng dung mạo xinh đẹp tựa thiên nga, chứ đâu xấu xí như tiện thiếp.
Tử Siêu vuốt bờ vai trần hỏi lại:
- Nhưng Lan muội có vui lòng không?
Kỳ Lan cười khúc khích:
- Giờ đây tướng công có hối tiếc cũng đã muộn rồi, chàng đã từ chối một lần, sư bá không bao giờ chấp nhận đâu.
Tử Siêu bùi ngùi:
- Tiểu Nga thật đáng thương
Kỳ Lan mỉm cười bí ẩn:
- Có ngày tướng công sẽ gặp lại mà.
Nụ cười quen thuộc khiến Tử Siêu bỡ ngỡ. Chàng nhớ lại cảm giác những đêm nằm cạnh Tiểu Nga, mùi da thịt của nàng cũng nồng thắm như ái thê của chàng. Nhưng Kỳ Lan không để mối hoài nghi lớn lên, nàng xoá nó bằng đôi môi móng bỏng của mình, Nàng chủ động gầy lại cuộc ái ân, đưa Tử Siêu vào giấc mộng vu sơn.
Hôm sau, phu thê Tử Siêu hóa trang thật cẩn thận, mua đôi tuấn mã, lên đường đến Sơn Tây. Bộ râu quai nón và cặp lông mày sâu róm rất thích hợp với thân hình lực lưỡng của Tử Siêu. Còn Kỳ Lan trở thành một nữ nhân tam tuần phúc hậu. Bốn ngày sau, hai người đến đất Ngũ Lăng. Nơi đây có năm gò cao, để mã vua Hán nên mới gọi là Ngũ Lăng. Nhưng mấy trăm năm trôi qua, vật đổi sao dời nên chỉ còn những chiếc mả rỗng không, hoang phế.
Tử Siêu cũng chẳng có ý định đi thăm khu di tích ấy. Chàng và Kỳ Lan đang đói bụng vì trời đã quá ngọ. Hai người vào một phạn điếm hai tầng rộng rãi trong trấn dùng bữa. Tiểu nhị phải vất vả lắm mới tìm được chỗ ngồi cho họ. Mấy trăm hào khách đã ngồi chật cả bàn. May thay có một bàn đứng lên tính tiền.
Tử Siêu nhận ra Hoa Sơn Tiên Tử Hạ Hầu Thu Uyên. Cạnh nàng là một người chưa đến tuổi năm mươi, râu hàm én mặt đỏ hồng, trông rất oai phong. Chàng đoán rằng lão ta là Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương chưởng môn phái Hoa Sơn. Ngoài ra còn có đến bảy tám cao thủ, tuổi từ hai mươi đến ba mươi. Họ đều mặc võ phục xanh nhạt tiêu biểu của môn phái, Thanh Hòa đạo trưởng và sáu đạo sĩ trẻ ngồi ở bàn kế bên. Ngộ Minh thiền sư và mười tám cao tăng La Hán Đường cũng có mặt. Họ dùng cơm chay. Tử Siêu hạ

giọng hỏi:
- Lan muội! Liễu Quả có công khai lộ diện làm bang chủ Nhất Thống Bang hay giấu mặt?
Kỳ Lan thì thầm:
- Lão đội tóc giả và che mặt để trách tiếng là phản đồ Thiếu Lâm. Trong lúc lực lượng chưa đủ mạnh, lão không giám khiêu khích hơn ngàn tăng lữ Thiếu Lâm tự. Nhưng không hiểu sao hôm nay có quá nhiều cao thủ tập trung ở Ngũ Lăng?
Đã có người trả lời cho nàng. Đó là Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương. lão cao giọng hỏi Thanh Hòa đạo trưởng:
- Kha Lão huynh! Tại sao cái tin giáo chủ U Linh Giáo và bang chủ Nhất Thống Bang đến Ngũ Lăng so tài lại được nhiều người biết như vậy nhỉ?
Kha Bạch Lộc vuốt râu đáp:
- Giữa tháng sáu, tin này đã lan rộng khắp giang hồ. Còn tại sao thì lão phu không biết. Nhưng lão phu nghe nói bang chủ Nhất Thống Bang chính là Liễu Quả thần tăng của Thiếu Lâm tự.
Câu này hàm ý hỏi Ngộ Minh thiền sư. Thiền sư mở lời:
- A di đà Phật! Bổn tự cũng có nghe như vậy nhưng không chắc lắm. Chính vì thế mới đến đây kiểm chứng lại. Quả thật, hơn hai mươi năm trước, tệ sư thúc có tham gia cuộc giáp công U Linh Chân Nhân, và đã đánh trúng lão một chưởng. Chắc lão cũng tin vào lời đồn đại này nên mới khiêu chiến với bang chủ Nhất Thống Bang.
Tử Siêu hỏi nhỏ ái thê:
- Phải chăng những tin này là do anh em Thanh Long Môn tung ra?
Kỳ Lan âu yếm nói:
- Cơ trí tướng công ngày càng tăng tiến. Chính thiếp đã bảo họ làm như vậy.
Tử Siêu nói tiếp:
- Pho Lục Thủ Di Đà khi úp trở lại, hoàn toàn y như cũ, cả ta cũng không biết cách mở. Nhân cơ hội này ta đưa nó vào tay U Linh Chân Nhân hay Liễu Quả thần tăng thì tốt biết mấy!
Kỳ Lan gật đầu:
- Đúng vậy, nhân lúc họ đang đánh nhau, tướng công xông vào tập kích rồi bỏ chạy, giả như đánh rơi pho tượng. Một trong hai lão sẽ nhặt được.
Khi đã biết thời gian và địa điểm của cuộc tỷ thí, hai người rời phạn điếm đến tìm chỗ nghỉ ngơi. Mờ sớm, Tử Siêu đã đến khu mả vua Hán, quan sát địa hình chung quanh bãi chiến trường của hai lão ma rồi đứng chờ. Đầu giờ thìn, quần hào đã tụ tập ở Ngũ Lăng, tổng số ước gần ngàn.
Nửa canh giờ sau, U Linh Chân Nhân cùng trăm thủ hạ bạch y phi ngựa đến nơi. Lát sau, Nhất Thống Bang chủ và đám bang chúng cũng xuất hiện. U Linh Chân Nhân ngửa cổ cười ghê rợn:

- Liễu Quả! Dmẫu ngươi có hóa thành than lão phu cũng nhận ra. Mau cởi khăn che mặt rồi chịu chết!
Nhất Thống Bang chủ cất giọng khàn khàn đáp:
- Bổn tòa có phải là Liễu Quả thần tăng hay không sau này sẽ rõ. Lục giáo chủ đã có lời khiêu chiến, nên bổn tòa mới đến đây, rừng không thể hai cọp, trận này sẽ quyết định tồn vong của hai phái. Nếu Lục giáo chủ bại, xin vui lòng nhận chức phó bang chủ Nhất Thống Bang. ngược lại, bổn tòa sẽ hoan hỉ đem bổn bang quy phục U Linh Giáo. Chúng ta sẽ cùng nhau giương danh thiên hạ!
U Linh Chân Nhân sau lần trúng Vô Ảnh Thần Châm vẫn còn e sợ trong lòng. Nay Nhất Thống Bang chủ đưa ra đề nghị như vậy, lão rất hân hoan. Dẫu gã bang chủ kia có đúng là Liễu Quả thần tăng đi nữa, chân nhân cũng sẵn sàng xí xoá thù xưa, cùng nhau xây nghiệp lớn. Lục Đảo Y cao giọng:
- Hảo! Quân tử nhất ngôn!
Quần hào không khỏi run sợ trước âm mưu liên kết của bọn tà ma. Họ xì xầm bàn tán, lo cho an nguy của võ lâm. Nhất Thống Bang chủ chính thực là Liễu Quả thần tăng. Trước đây lão e sợ Thiếu Lâm nên giấu mặt. Nay nhìn sắc diện U Linh Chân Nhân, biết ngay đại kế đã thành, dẫu thắng hay thua cũng có đồng minh hùng mạnh.
Liễu Quả điềm nhiên rút thanh Hắc Vân đao của thiên hạ đệ nhất đao Lạc Trường Lưu ra thủ thế. Thanh đao này có màu đen như mực, cả võ lâm đều biết. Vì vậy, họ ồ lên, nhớ lời của Vạn Xảo Cuồng Sinh.
U Linh Chân Nhân không hề khách sáo, vung song chưởng tấn công. Hắc Vân đao hóa thành đám mây đen mờ cuốn đến, chạm vào chưởng kình trắng đục nổ lên vang dậy. Hai lão có vẻ đồng tài, ngang sức, đã hơn trăm chiêu mà vẫn quân bình. Cuộc chiến giữa hai đệ nhất cao thủ đương đại đã khiến mọi người say mê. Họ chen lấn nhau tìm chỗ tốt để xem cho mãn nhãn. Có vài người trèo cả lên cây cổ thụ cạnh đấu trường.
Tử Siêu thấy vậy cũng làm theo. Chàng nhanh chân trèo tít lên chạc ba của cành cây cao nhất. Từ nơi này, chàng có thể phóng mắt đến chỗ hai lão tặc. Cuộc chiến ngày càng khốc liệt hơn, ai cũng muốn mình là kẻ chiến thắng để chiếm ngôi trên.
U Linh Chân Nhân đã dùng đến chiêu sát thủ hôm nào. Luồng bạch khí quanh thân dầy đặc, mịt mù. Nhất Thống Bang chủ cũng không chịu kém, Hắc Vân đao trong tay lão như thần long bay lượn, loé lên những tia chớp bạc. Hai luồng chân khí chạm nhau nổ rền rĩ. Song phương dội ra nhìn nhau khâm phục. Liễu Quả nghe chân tay tê cứng vì sức lạnh của Âm Phong Chưởng. Lão cố tỏ vẻ thản nhiên cười bảo:
- Nếu đánh nữa chắc chẳng có ai toàn mạng, chi bằng đứng ngang hàng với nhau mà xưng bá.

U Linh Chân Nhân đã sử dụng đến chiêu cuối cùng nên thầm ngán sợ đối phương. Lão tươi cười gật đầu:
- Như vậy cũng được, liên minh của chúng ta sẽ có hai đồng giáo chủ.
Hai lão định bước lại gần nhau bắt tay minh thệ, Tử Siêu không một chút chần chừ, tung mình xuống đánh chiêu Ma Ảnh Trùng Hiệu. Chưởng kình như bão tố giáng xuống đầu Liễu Quả. U Linh Chân Nhân đứng quay mặt về phía chàng nên thấy kịp. Lão kinh hãi thét lên:
- Coi chừng!
Rồi tung song chưởng giải nguy cho Nhất Thống Bang chủ. Liễu Quả cũng phiêu thân tránh né, vung đao phản kích. Hai đại ma đầu này mà liên thủ thì thiên hạ khó có người chống nổi. Tử Siêu bèn giả đò hự lên, mượn lực phản chấn bay tít ra xa, lẫn vào rừng người mất dạng.
Pho Lục Thủ Di Đà rơi lại, cách Liễu Quả chỉ chừng nửa trượng. Lão mừng rỡ nhảy đến nhặt, nhưng U Linh Chân Nhân cũng đã nhìn thấy. Lão nghiến răng giáng song chưởng vào lưng đối phương. Liễu Quả kinh hãi đảo bộ tránh né nhưng cũng bị chưởng kình chạm vào vai hữu. Chân nhân bước đến nhặt pho tượng bỏ vào áo. Liễu Quả căm hận chỉ mặt chân nhân mắng:
- Lão quả là người thâm độc, phản phúc, vừa nói chuyện liên minh đã đánh trộm ngay
Lục Đảo Y cười nhạt:
- Pho tượng này do bổn giáo chủ đánh thắng gã tiểu tử kia mà lấy được, sao lão lại dám tranh giành?
Liễu Quả nghe tay hữu tê cứng, biết mình đã thất thế. Lão cười rộ:
- Nếu thế, chuyện liên minh coi như bị xoá bỏ. Hẹn ngày tái ngô!
Nhất Thống Bang chủ quay lưng kéo thuộc hạ đi mất. U Linh Chân Nhân nói vọng theo:
- Lão phu đã lấy được tuyệt học của phật môn, cần gì liên kết với ngươi nữa.
Trong đám quần hào có không ít cao thủ hắc đạo. Họ nhìn pho Lục Thủ Di Đà trong tay U Linh Chân Nhân với vẻ thèm khát, nhưng không dám vọng động. Chân nhân quắc mắt nhìn mọi người cười nhạt rồi cùng thủ hạ lên ngựa phi mau. Hoa Sơn Tiên Tử Hạ Hầu Thu Uyên phụng phịu giật áo cha mình:
- Phụ thân! sao người không đòi lại pho tượng ấy?
Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương lúng túng đáp:
- Bảo vật này U Linh Chân Nhân lấy của Hạng Tử Siêu, sao phụ thân có thể mở miệng đòi?
Thu Uyên ngây thơ nói:
- Thế thì Hạng công tử giết Hán Trung Tam Điểu mà đoạt lấy cũng đâu có tội tình gì?
Giọng nàng thánh thoát nên rất nhiều người nghe thấy. Họ ồ lên khen phải.

Thanh Hòa đạo trưởng vội chữa thẹn:
- Đúng là Hạng công tử không có lỗi, chúng ta chỉ tìm cách chuộc lại mà thôi. Nay U Linh giáo chủ đã lấy đi, chuyện hiềm khích với Hạng gia coi như xí xóa.
Thu Uyên bỗng hỏi:
- Kha sư bá, lúc nãy Hạng công tử trúng chưởng của chân nhân. Chẳng biết thương tích thế nào?
Kha Bạch Lộc đã từng nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của cháu gái dành cho Tử Siêu ngay ở Khúc gia trang. Ông hiểu rõ tâm tình của nàng xuân nữ, cười khà khà bảo:
- Uyên nghi chớ lo, y là hậu duệ của Sở Bá Vương, sức mạnh như thần, lẽ nào không chịu nổi một chưởng của Lục Đảo Y?
Nàng sực nhớ chung quanh có rất nhiều người nên thẹn thùng quay đi.
Trước dó, Tử Siêu đã cởi áo ngoài ngụy trang, quay trở lại đứng bên Kỳ Lan xem tự sự. Chàng rất hài lòng khi phá vỡ được cuộc liên minh giữa hai lão ác ma. Kỳ Lan thì thầm:
- Xem ra Hoa Sơn Tiên Tử đã đem lòng yêu thương tướng công rồi đấy!
Chàng thản nhiên bỡn cợt:
- Hạng gia trang đang cần chiêu mộ con dâu, càng đông, càng tốt!
Kỳ Lan đỏ mặt nhéo chàng thật đau. Hai người ung dung về lữ điếm lấy ngựa và hành lý, tiếp tục cuộc hành trình đến Sơn Tây.

Kim giáp Môn

Hồi 05
Thập Niên Lao Lý Phùng Minh Chủ
Đáo Lạc Dương Thành Hữu Tâm Nhân

Họ cho ngựa phi nước kiệu, cười nói vui vẻ. Lát sau, tiếng vó ngựa dồn dập sau lưng, Tử Siêu quay đầu nhìn lại, ngạc nhiên nhận ra nhân thủ ba phái Hoa Sơn, Võ Đang, Thiếu Lâm.
Hạ Hầu Thu Uyên đi song song với Hạc Kiếm ở hàng đầu, thấy dáng vóc đôi nam nữ trước mặt rất quen thuộc, mừng rỡ thúc ngựa tiến đến. Nàng đã đem lòng ngưỡng mộ Tử Siêu từ lần gặp gỡ đầu tiên nên hình bóng chàng luôn in đậm trong tâm khảm. Lúc nãy chàng xuất hiện tập kích hai lão ác ma rồi đi mất, đã khơi dậy nỗi niềm thầm kín trong lòng người trinh nữ.
Thu Uyên linh cảm rằng hai người kia chính là phu thê Tử Siêu. Nàng không dám gọi, chỉ chạy lên xem thử, thấy dung mạo xa lạ, nàng thất vọng ấp úng:

- Xin lỗi nhị vị! Tiểu muội tưởng là người quen.
Kỳ Lan mỉm cười:
- Cô nương tìm Hạng công tử phải không?
Thu Uyên khấp khởi mừng thầm, bẽn lẽn gật đầu. Tử Siêu nghe nàng biện bạch cho mình nên rất có cảm tình. Chàng nói mau:
- Tại hạ chính là Tử Siêu đây, nhưng xin cô nương đừng tiết lộ cho ai biết.
Hoa Sơn Tiên Tử sung sướng đáp:
- Công tử yên tâm tiểu muội không nói ra đâu.
Nàng nhìn Kỳ Lan hỏi:
- Vậy đây chính là Hạng đại tẩu?
Kỳ Lan gật đầu tươi cười:
- Cảm ơn Uyên muội đã có lòng bênh vực chúng ta trước mặt quần hào.
Thu Uyên nghe Kỳ Lan xưng hô thân mật, nàng nghe lòng an ủi rất nhiều và vơi bớt thẹn thùng. Ba người chạy hàng ngang trò chuyện vui vẻ. Đoàn nhân mã phía sau đã vượt lên, qua mặt họ. Thấy Thu Uyên không đuổi theo, một đạo sĩ Võ Đang tuổi trạc tam tuần, phong tư anh tuấn, kiêu ngạo, quay đầu ngựa trở lại. Gã lạnh lùng nói với Thu Uyên:
- Sư muội không nhanh chân lên, còn vương vấn với hai kẻ phàm phu tục tử này làm gì?
Đạo sĩ này là Liễu Sơn Hoành, pháp danh Huyền Phong đạo sĩ. Gã là đại đệ tử của Thanh Hạc đạo trưởng chưởng môn phái Võ Đang, được coi là đệ nhất cao thủ đời thứ hai của Võ Đang. Môn quy Võ Đang không cấm các đệ tử có gia đình nên họ Liễu đã thầm thương trộm nhớ Thu Uyên từ lâu.
Hai phái Võ Đang và Hoa Sơn có giao tình rất mật thiết nên thường qua lại thăm nom. Thu Uyên cũng có cảm tình với Liễu Sơn Hoành, nhưng chỉ như một vị sư huynh. Từ ngày gặp Tử Siêu, lòng nàng đã trao trọn cho chàng, nên không vui vẻ trò chuyện với Huyền Phong như trước nữa.
Nhắc lại, Hoa Sơn Tiên Tử nghe họ Liễu vô cớ mạt sát ý trung nhân của mình. Nàng giận dữ nói:
- Tiểu muội cũng là hạng phàm phu tục tử nên giao kết với họ cũng chẳng sao. Sư huynh là bậc cao nhân, bất tất phải bận tâm.
Huyền Phong tái mặt, không ngờ nàng sư muội thường ngày thùy mị, hôm nay lại dữ dằn như vậy. Gã lúng túng nói:
- Tiểu huynh không có ý nói tiểu sư muội.
Thu Uyên lãnh đạm bảo:
- Sư huynh cứ đi trước đi, đừng biện bạch nữa.
Huyền Phong đạo sĩ là người kiêu ngạo, nên không chịu nổi thái độ của nàng. Gã hậm hực quất mạnh roi vào mông ngựa đi luôn. Thu Uyên áy náy nói:
- Mong Hạng công tử và đại tẩu lượng thứ cho tiểu muội.

Kỳ Lan cười khúc khích:
- Xem ra chàng đạo sĩ đẹp trai kia đã mê mẩn Uyên muội rồi đấy
Thu Uyên bẽn lẽn cúi đầu:
- Tiểu muội chỉ xem Huyền Phong đạo huynh như một vị sư huynh mà thôi.
Kỳ Lan bỡn cợt:
- Huyền Phong đạo sĩ anh tuấn như vậy, mà Uyên muội còn chê. Vậy chẳng hay trái tim kia đã gửi cho ai rồi.
Thu Uyên thẹn thùng không đáp nên lời, nhìn Kỳ Lan bằng cặp mắt ai oán.
Tử Siêu sợ ái thê mở lời gán ghép cho mình, chàng bèn nói lảng đi:
- Hạ Hầu tiểu thư. Chẳng hay chư vị đi đâu mà lại theo lối này?
Thu Uyên nghe giọng khách sáo, lòng không vui nên uể oải đáp:
- Phái Hoa Sơn có một vị trưởng bối tu luyện ở Đại Đồng Sơn bên kia Hoàng Hà. Ba mươi năm trước, người tình cờ nhặt được một đứa bé trong khu rừng rậm trên núi, đem về nuôi dưỡng đặt tên là Dã nhi. Hài nhi này có cha là Dã Nhân nên khi lớn lên thân phủ một lớp lông đen, sức mạnh như thần. tính tình hung ác, chỉ thích ăn thịt sống. Có lần, y đã giết một gã tiều phu để ăn thịt. Sư bá tổ bèn giam y trong một hang động. Năm tròn hai mươi tuổi, y phá cửa hang đòi xuống núi. Sư bá tổ biết dưỡng tử mình man rợ như ác thú nên không cho, lấy cớ võ công y còn kém. Giao hẹn rằng cứ năm năm một lần, cho y cơ hội tỷ thí với sư bá tổ. Nếu y thắng được người thì có quyền xuất đạo. Dã Nhi đã hai lần thảm bại nên ở lại núi khổ luyện. Rằm tháng bảy này là đến kỳ hẹn giao đấu. Nhưng sư bá tổ lâm bệnh từ đầu tháng sáu nên gởi thư triệu hai phái Hoa Sơn và Võ Đang đến núi Đại Đồng. Nếu không ai đả bại được Dã Nhi thì mọi người phải hợp công giết gã đi để khỏi di hại cho đời. Ngộ Minh thiền sư nghe vậy cũng muốn giúp một tay nên di theo.
Kỳ Lan cười hỏi:
- Chuyện này thật là kỳ thú, Uyên muội có vui lòng dẫn bọn ta đến đấy xem thử không?
Thu Uyên phấn khởi:
- Nếu Hạng công tử chịu ra tay thì lo gì không khuất phục được Dã Nhi. Tiểu muội xin cung kính tuân lệnh.
Còn ba trăm dặm mới đến Hoàng Hà thì trời đã chiều. Thu Uyên từ giã, theo phụ thân vào trấn nghỉ ngơi, hẹn sáng mai gặp lại. Phu thê Tử Siêu chọn lữ điếm đối diện. Cơm nước xong Kỳ Lan dịu dàng nói:
- Tướng công! Thiếp học được nhiều tuyệt kỹ nhưng công lực yếu kém, không thi thố nổi. Nay kẻ thù quá lợi hại, xin tướng công hãy thương thiếp mà học lấy vài môn kỹ xảo để bản lãnh được vẹn toàn.
Tử Siêu cười mát:
- Lan muội không sợ ta tự ái hay sao mà rào đón vậy? Ta có bao giờ tự hào

về võ công mình đâu? Có được sư phụ mỹ miều như nàng, ta rất hoan hỉ.
Kỳ Lan ngượng ngùng nguýt chàng. Nàng lặng lẽ lấy ra một nắm châm, tuần tự hướng dẫn cách vận khí và thủ pháp.
Tử Siêu là người hiếu võ và cần mẫn. Chàng chưa hề luyện qua phép phóng ám khí nên rất thích thú. Nhờ căn cơ và công lực thâm hậu, đến cuối canh hai thủ pháp đã khá tinh xảo. Kỳ Lan tán dương:
- Tướng công được trời phú cho thiên bẩm võ học rất tốt. Chàng chỉ cần rèn luyện chừng ba tháng sẽ đến mức đại thành. Lúc ấy, phi châm phóng ra hoàn toàn vô hình, vô ảnh.
Tử Siêu hài lòng với kết quả, định rủ Kỳ Lan nghỉ ngơi. Nhưng nàng nghiêm giọng:
- Bây giờ đến phần điểm huyệt. Đây là công phu hiếm có trên đời. Khác hẳn lối thông thường trong võ lâm. Khi học được, tướng công có thể khống chế sinh mạng của một người, bắt hắn phải tuyệt đối phục tùng mình. Chàng phải luyện cho xong để thu phục Dã Nhi làm thuộc hạ cho mình. Gã sẽ là trợ thủ đắc lực trong cuộc chiến với kẻ thù.
Kỳ Lan bèn giảng giải phương pháp, bắt Tử Siêu phải học thuộc lòng khẩu quyết. Chàng đã có sẵn căn bản về kinh mạch. Và trí nhớ tuyệt luân nên không gặp khó khăn gì. Cuối canh ba, Kỳ Lan che miệng ngáp dài, cười bảo:
- Hai tuyệt học này dù rất đơn giản nhưng lại là công phu độc môn, không truyền bá ra ngoài. Chính vì vậy mới giữ giá trị riêng của nó. Tướng công đừng thấy dễ mà coi thường, riêng thủ pháp phóng châm nếu lọt vào tay kẻ đại ác thì võ lâm nổi sóng ngay.
Tử Siêu cười khà khà:
- Sư phụ đã mệt để tiểu đồ đưa vào nghỉ ngơi.
Sáng hôm sau, Thu Uyên chờ nơi cửa điếm. Nàng vui vẻ nói:
- Đoàn người của phụ thân đã lên đường từ mờ sớm. Tiểu muội xin phép ở lại chờ chư vị.
Tử Siêu cảm động trước mối chân tình của cô gái ngây thơ, chàng dịu dàng bảo:
- Mời Uyên muội vào dùng điểm tâm.
Thu Uyên nghe chàng gọi thân mật, nàng nghe lòng như mở hội. Kỳ Lan cười cợt bảo:
- Uyên muội đỏ mặt càng bội phần xinh đẹp.
Trong lúc ăn sáng, Tử Siêu không muốn nàng nặng lòng với mình nên nghiêm giọng:
- Uyên muội có nhớ ngày ở Khúc gia trang, ta có nói rằng, mình chỉ sống được có hai năm?
Thu Uyên kinh ngạc:
- Chẳng lẽ điều ấy là sự thật?

Tử Siêu buồn bã gật đầu:
- Ta bị chứng Tam Âm Tuyệt Mạch, không thuốc nào chữa khỏi.
Kể từ lúc ấy, sắc diện Hoa Sơn Tiên Tử buồn như cảnh trời thu. Mắt nàng nhìn Tử Siêu với vẻ u uẩn, như muốn nói điều gì. Kỳ Lan cười khanh khách:
- Tướng công nhắc chi đến chuyện ấy cho Uyên muội thương tâm. Hãy coi như không có gì cả, chúng ta còn vui vẻ được những hai mùa xuân nữa cơ mà.
Thu Uyên vô cùng cảm phục nữ nhân xấu xí này. Nàng an nhiên chấp nhận số phận khắc nghiệt, không chút oán than.
Ba người rời trấn, giục ngựa phi mau để đuổi kịp đoàn trước. Vừa đến bến dò sông Hoàng Hà thì gặp gỡ. Chiều mười bốn tháng bảy, đoàn người đến núi Đại Đồng. Bạch Vân Kiếm Khách Lư An Nguyệt hoan hỉ ra đón chào. Lư lão tuổi đã bát tuần, râu tóc bạc trắng, trông rất tiên phong đạo cốt.
Thu Uyên giới thiệu phu thê Tử Siêu với lão:
- Sư bá tổ, đây là Nguyên đại ca và Nguyên đại tẩu, bằng hữu của Uyên nhi.
Lão nhân thấy hai người này tuổi tác lớn hơn Thu Uyên rất nhiều, lại ăn mặt theo lối thường nhân, ông đoán ra ngay họ cải trang. Thu Uyên là cháu gái cưng nên ông rất hiểu tính nàng, nếu không phải là bậc nhân tài võ học, chẳng bao giờ nàng chịu kết giao. Phu thê Tử Siêu lặng lẽ vòng tay chào. Lư lão cười ha hả:
- Nhị vị đã là bằng hữu của Uyên nhi thì cứ coi như nơi đây là nhà mình, đừng khách khí.
Đã có hẹn trước nên tiệc tẩy trần chuẩn bị từ lâu, chay mặn đều đủ. Mọi người thấy Thu Uyên ngồi cạnh Tử Siêu, gắp thức ăn cho chàng, họ không khỏi ngạc nhiên. Hán tử râu dài này cũng phải tứ tuần, lại có vợ bên cạnh, cớ sao Thu Uyên lại vui vẻ với hắn ta như vậy?
Kỳ Lan cũng là nữ nhân, hiểu được tâm trạng Thu Uyên nên tủm tỉm cười. Nàng biết Hoa Sơn Tiên Tử bị giằn vặt bởi số kiếp ngắn ngủi của Tử Siêu. Nàng muốn thổ lộ lòng mình kẻo không còn kịp nữa. Giang hồ nhi nữ khác gái khuê môn ở chỗ không coi trọng tiểu tiết. Họ có một chút hào sảng, phóng dật của nam nhân. Thu Uyên lại là người trực tính và bướng bỉnh. Nàng yêu Tử Siêu, dẫu rằng chàng đã có vợ. Nàng sẽ nói ra, dù không chắc rằng nàng có được chấp nhận hay không? Kỳ Lan không khỏi tự hào khi thấy phu tướng được một nữ nhân kiều diễm say mê. Còn chuyện hờn ghen, nàng không bao giờ nghĩ đến. Vì Tử Siêu chẳng còn sống được bao nhiêu lâu nữa. Kỳ Lan sợ rằng mình không kịp thọ thai, trước lúc phu tướng lìa đời. nàng mong rằng Thu Uyên sẽ thay nàng lo liệu hương hỏa dòng họ Hạng, để nàng có thể cùng Tử Siêu nắm tay xuống suối vàng.
Huyền Phong đạo sĩ thấy Thu Uyên cười nói vui vẻ, nhìn gã râu dài bằng ánh mắt tình tứ, nồng nàn. Gã không chịu nổi cười nhạt hỏi:

- Chuyện đối phó với Dã Nhi không phải tuồng hát mà sư muội dẫn bằng hữu đến xem, lỡ có chuyện gì thì sao?
Hoa Sơn Tiên Tử cười khảy:
- Liễu sư huynh võ công vô địch tất dễ dàng thu phục Dã Nhi, có gì nguy hiểm đâu mà sợ?
Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương là người thâm trầm. Lão là cha nên rất hiểu con mình. Nếu gã họ Nguyên kia chỉ là kẻ lục tục thường tài, chẳng bao giờ Thu Uyên mến mộ như vậy. Lão cười xòa nói:
- Chẳng hay Nguyên lão đệ là cao nhân phương nào mà quen với khuyển nữ?
Tử Siêu mỉm cười đáp:
- Tại hạ quê Chiết Giang, chỉ biết vài đường quyền cước. Đâu dám nhận là cao nhân.
Bạch Vân kiếm khách cười ha hả:
- Chuyện ai là cao nhân sáng mai sẽ rõ, giờ cứ lo ăn ngủ đi đã. Lão phu khí lực sa sút, chỉ trông cậy vào chư vị mà thôi.
Hôm sau, đầu giờ thìn đã nghe tiếng hú man rợ của Dã Nhi. Lư lão vội dẫn mọi người ra phía sau trang. Dưới chân vách núi là một động khẩu cao, rộng gần trượng, có cửa làm bằng những song sắt to cỡ cổ tay.
Một người cao lớn, y phục gọn gàng, sạch sẽ, mặt và tay đầy lông đen. Gã đang ra sức rung cửa, như không thể chờ đợi được nữa. Thấy Lư lão và mọi người đến, Dã Nhi hân hoan bảo:
- Dưỡng phụ, nếu hài nhi không lầm thì hôm nay là ngày hài nhi được thử tài. Dưỡng phụ mau mở của ra đi.
Lư lão bước đến buồn rầu nói:
- Dã Nhi, năm nay dưỡng phụ đã tám mươi ba tuổi, lại mới khỏi bệnh xong, khí lực đâu mà tỉ thí với Dã Nhi? Hay là dưỡng phụ sẽ nhờ những người này được không?
Dã Nhi chờ đợi đã năm năm, gã rất tự tin vào sức lực và võ công của mình nên gật đầu:
- Ai cũng được. Nếu đánh tay đôi thì Dã Nhi chẳng sợ ai hết.
Lư lão mở khoá, bàn tay ông run rẩy. Dã Nhi buồn bã nói:
- Không ngờ dưỡng phụ lại mau già như vậy! Dã Nhi chỉ xuống núi một hai năm cho biết mùi đời rồi trở về đây hầu hạ dưỡng phụ.
Tử Siêu nghe gã nói không khỏi cảm động, quyết tâm thu phục gã. Một là để có người trợ thủ, hai là giúp gã sống cuộc đời bình thường của một con người. Dã Nhi ra khỏi hang, sụp xuống lạy dưỡng phụ rồi dứng lên hỏi:
- Ta đồng ý đánh ba trận, nếu thua một sẽ ở lại Đại Đồng Sơn năm năm nữa.
Liễu Sơn Hoành muốn trổ tài trước mặt Hoa Sơn Tiên Tử nên chẳng cần hỏi ý sư thúc, bước ra ngạo nghễ nói:

- Tại hạ sẽ đánh trận đầu.
Dã Nhi gật đầu rồi vung quyền đánh liền. Huyền Phong đạo sĩ không hổ danh là nhân tài kiệt xuất của Võ Đang. Thanh trường kiếm trong vỏ bay ra nhanh như thiểm điện, đâm vào ba yếu huyệt trước ngực Dã Nhi. Một thủ pháp rút kiếm cũng nói lên bản lãnh của Sơn Hoành.
Nhưng Dã Nhi chẳng thèm phòng thủ, đôi tay dài quá khổ của gã vươn ra, lúc quyền, lúc trảo uy hiếp đối phương. Bạch Vân Kiếm Khách không có con cái nên rất yêu thương Dã Nhi. Ông tận tâm truyền dạy võ công cho gã và chăm sóc việc ăn mặc. Nhờ vậy, Dã Nhi có bản lãnh rất cao siêu. Cộng với thần lực của loài dã thú, gã đã vượt qua cả dưỡng phụ mình.
Sơn Hoành bị lối đánh ồ ạt như bão táp của Dã Nhi áp đảo. Nếu họ Liễu đâm trúng đối phương cũng không tránh khỏi một quyền như búa bổ. Sơn Hoành đành phải lùi dần, không dám thí mạng. Dã Nhi hú lên một tiếng ghê rợn, song thủ chập chờn, xuyên qua màn kiếm quang chụp vào ngực Huyền Phong. Họ Liễu lùi lại kịp nên chỉ bị rách áo, gã hổ thẹn quát vang, không còn nhường nhịn nữa. Trường kiếm trong tay như trái cầu bạc lấp lánh chụp lưới phủ kín quái nhân. Dã Nhi không hề sợ hãi, xô thẳng vào luồng kiếm quang. Bảo kiếm chạm vào tay gã, chém rách áo nhưng bị lớp lông dày cản lại. Huyền Phong kinh hãi lùi nhanh nhưng cánh tay dài gấp rưỡi người thường của Dã Nhi đã tống một quyền vào ngực gã.
Sơn Hoành văng ra sau hơn trượng, máu miệng rỉ ra, mặt tái xanh.
Dã Nhi cười hì hì:
- Nể ngươi là đệ tử Võ Đang nên ta nương tay, nếu không thì …
Thanh Hòa đạo trưởng vội cho Sơn Hoành uống linh đan và xoa bóp huyệt đạo. Gã không đau đớn lắm nhưng thấy Hoa Sơn Tiên Tử chẳng hề quan tâm đến, chỉ lo cười cợt với Kỳ Lan. Gã giận tím mặt, gượng đứng lên. Bạch Vân Kiếm Khách thấy võ công dưỡng tử cao cường hơn trước, lòng vừa vui, vừa sợ, ông bảo:
- Phiền Ngộ Minh thiền sư đánh trận thứ hai.
Thiền sư bèn trao thiền trượng cho đệ tử rồi bước ra. Ông luyện pho La Hán quyền đã hơn bốn mươi năm, tự tin không thể thua được. Cũng như trận trước, Dã Nhi tấn công ngay, quyền phong chạm nhau nổ vang rền. Ngộ Minh kinh hãi nhận ra công lực đối phương không thua kém gì mình.
Dã Nhi mang dòng máu dã nhân nên rất nhanh nhẹn, thân hình gã xoay chuyển lên xuống như chong chóng. Đôi tay gã dài hơn nên rất có ưu thế. Ngộ Minh thiền sư đem hết sở học ra thi thố mà không làm được gì đối thủ. Vì thanh danh của Thiếu Lâm tự, ông bèn vận toàn lực đánh chiêu La Hán Hí Phật. Quyền phong vù vù như sấm dậy, quyền ảnh mang mang, khống chế toàn bộ thân trên của Dã Nhi. Gã cũng hí vang, xông vào đón chiêu. Song phương nhập vào rồi văng ra, Ngộ Minh đánh trúng Dã Nhi ba quyền

nhưng cũng bị lãnh một cước vào bụng. Dã Nhi nhẩy lui xua tay:
- Bản lãnh của ta và hòa thượng tương đương nhau, dẫu đánh đến mai vẫn vậy. Trận này xem như hòa.
Ngộ Minh nghe bụng đau nhói, đành gượng cười lui về chỗ. Lư An Nguyệt thấy thủ toàn La Hán đường còn không thắng nổi Dã Nhi, ông buồn rầu bảo:
- Phải chăng số trời đã định, ta đành chịu thôi.
Thu Uyên hiểu ngay ông muốn ra hiệu giáp công giết Dã Nhi. Nàng vội cao giọng:
- Sư bá tổ! Bằng hữu của Uyên nhi muốn so tài với Dã Nhi.
Lư lãc mừng rỡ:
- Nếu Nguyên đại hiệp chịu ra tay, lão phu rất hoan nghênh.
Tử Siêu bước đến vòng tay nói:
- Tại hạ có lời cáo bạch, Dã Nhi dẫu hung ác, man rợ nhưng cũng còn biết hiếu thuận, yêu thương dưỡng phụ và nương tay với đồng đạo. Như vậy thiên lương vẫn còn sáng sủa, chẳng lẽ lại bắt y chịu mãi cảnh giam cầm như thú dữ? Tại hạ tự tin mình có thể khống chế dạy dỗ y được, giúp y sống một cuộc đời bình thường. Vậy xin lão tiền bối chấp thuận cho tại hạ mang y theo. Mọi trách nhiệm sau này, tại hạ xin gánh chịu.
Dã Nhi nghe chàng phân tích, gã cảm kích gật đầu:
- Dương phụ, gã này nói không sai đâu. Hài nhi hứa sẽ kiềm chế tính man rợ của mình, đem bản lãnh dương danh giòng họ Lư nhà ta.
Bạch Vân kiếm khách khi quyết định giết con nuôi, lòng đau như cắt. Nay có người dám đứng ra nhận lãnh, ông rất vui mừng. Nhưng ông dè dặt nói:
- Nếu các hạ muốn dạy dỗ Dã Nhi thì bản lãnh phải cao cường hơn nó. Vậy xin cứ trổ tài thu phục rồi hãy bàn sau.
Tử Siêu gật đầu, quay lại bảo Dã Nhi:
- Ngươi buông lơi dã tính cũng vì tự thị võ công và thần lực của mình. Nay ta sẽ hạ thủ ngươi bằng chỉ một chiêu để mài bớt tính hung hăng kia đi. Sau này theo ta trừ ma vệ đạo, nếu làm càn hãy coi chừng.
Dã Nhi nổi tính ngang ngược, cười hăng hắc:
- Nếu ngươi có thể hạ ta bằng chỉ một chiêu, Dã Nhi thề suốt đời nghe lệnh.
Dứt lời, gã vung quyền đánh liền, Tử Siêu đã biết trước đấu pháp của gã nên dùng ngay chiêu đầu tiên trong Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng. Hàng vạn chưởng ảnh vây chặt đối phương, chưởng kình xoáy tít như cuồng phong, hóa giải mọi sức lực của Dã Nhi, rồi giáng vào ngực gã.
Nếu không nhờ lớp lông kỳ diệu trên thân thể thì gã đã hộc máu thành vòi. Dã Nhi văng ra sau hơn trượng nhìn Tử Siêu với vẻ khiếp sợ. Gã lau máu miệng, lồm cồm ngồi lên, quỳ xuống vái như tế sao:
- Chủ nhân! Dã Nhi đã biết phận mình, mong chủ nhân thu nạp.
Thu Uyên mừng rỡ, nhảy nhót. Nàng thấy ai cũng trầm lặng bẽn lẽn đứng

im. Lư lão nghiêm giọng:
- Bãn lãnh của các hạ thật cao thâm khôn lường. Nhưng lão phu không dám giao phó dưỡng tử nếu không biết rõ các hạ là ai?
Tử Siêu vuốt mặt để lộ chân diện mục rồi vòng tay sang sảng nói:
- Vãn bối là Hạng Tử Siêu, hậu nhân của Kim Giáp Thần, xin bái kiến Lư tiền bối.
Ngộ Minh Tử Siêu tươi cười:
- Từ đầu, lão nạp đã nghĩ đến Hạng thí chủ. Thiện tai, thiện tai!
Tử Siêu quay lại vái chào thiền sư, Thanh Hòa đạo trưởng và Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương. Chủ nhân Hoa Sơn phái bây giờ bới hiểu con gái mình lựa chọ không lầm. Ông cười ha hả nói:
- Lão phu nghe danh công tử đã lâu, không ngờ lại gặp ở đây. Thuật hóa trang của công tử quả là đáng khâm phục.
Huyền Phong đạo sĩ thấy tình địch trẻ trung, anh tuấn, võ nghệ kinh nhân, gã thở dài thất vọng, nhìn chàng bằng ánh mắt đố kỵ. Thu Uyên nắm tay Kỳ Lan đến ra mắt các trưởng bối.
Bạch Vân Kiếm Khách đã gắp Kim Giáp Thần mấy lần và rất mến con người cương trực hào sảng này. Ông hân hoan nói:
- Mời chư vị trở về trang đàm đạo.
Dã Nhi mau mắn chạy vào trang lấy bọc y phục, lót tót theo sau Tử Siêu. Vào đến sảnh, chàng ngồi xuống thì gã khoanh tay đứng sau lưng. Lư lão rất đẹp dạ bảo:
- Dã Nhi! con may mắn được theo hầu một bậc anh hùng cái thế, hãy cố gắng học hỏi đừng phụ lòng kỳ vọng của dưỡng phụ.
Thanh Hòa đạo trưởng nhấp xong hớp trà, hỏi ngay:
- Hôm qua, phải chăng công tử cố tình đánh rơi pho Lục Thủ Di Đà để ly gián hai lão ác ma?
Tử Siêu gật đầu:
- Thưa phải! Nếu dể U Linh Giáo và Nhất Thống bang liên kết lại, các phái trong thiên hạ sẽ không còn đất sống.
Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương hỏi tiếp:
- Nếu chẳng may U Linh Chân Nhân, mở được pho tượng ấy thì rất tai hại.
Tử Siêu cười đáp:
- Hạ Hầu chưởng môn đừng lo, ngay vãn bối còn không biết mở bằng cách nào.
Chàng đã vận dụng tâm cơ khi nói câu này, vì quả thật chàng không biết, nhưng câu nói sẽ khiến mọi người tưởng chàng chưa mở ra. Ngộ Minh thiền sư thở dài:
- Lão nạp thấy dáng vóc của Nhất Thống bang chủ rất giống Liễu Quả sư thúc. Nhưng không thấy lão sử dụng võ công Thiếu Lâm nên còn nghi hoặc.

Tử Siêu nghiêm giọng:
- Vãn bối đoan chắc như vậy. Nếu thiền sư muốn thu hồi Kim Cương chân kinh, cứ tập trung vào Nhất Thống bang, đừng phí sức đi lòng vòng nữa.
Thiền sư buồn lòng nói:
- Nếu không tìm được chân kinh, lão nạp còn mặt mũi nào mà về núi. Mong công tử giúp một tay.
Tử Siêu khẳng khái đáp:
- Vãn bối xin tận lực. Thiền sư cứ đưa quân xuống Ba Giáp tiềm phục trước. Vãn bối chuẩn bị xong sẽ đến đấy liên thủ
Ngay trưa hôm ấy, phu thê Tử Siêu rời Đại Đồng Sơn, đi về hướng Tinh Châu. Theo sau họ chính là gã nửa người, nửa vượn Dã Nhi. Kỳ Lan đã cạo sạch lông trên mặt và hai bên mu bàn tay của gã. Sau này, nàng sẽ bôi một thứ cao thuốc ngăn cản sự phát triển của chân lông. Dã Nhi thấy mặt mũi mình sáng sủa hẳn ra, thích thú soi gương mãi.
Tử Siêu đã âm thầm điểm vào bảy huyệt đạo trên lưng gã để phòng xa. Chàng đứng ra lãnh trách nhiệm không thể lơ là được. Trong bốn ngày đăng trình, mỗi lần ghé quán, Dã Nhi nhìn những miếng thịt sống với ánh mắt thèm thuồng. Nhưng nhớ đến phát chưởng đau điếng hôm nào, gã đành nuốt nước bọt.
Kỳ Lan cố đưa gã về nếp sống bình thường nên gọi rất nhiều món ăn ngon, để thay đổi khẩu vị của Dã Nhi. Lúc chia tay, Hoa Sơn Tiên Tử rất buồn nhưng vì có mặt phụ thân nên không dám đòi theo. Nàng chỉ vui lên khi Kỳ Lan hẹn gặp lại tại Lạc Dương đại khách điếm, mười lăm ngày sau.
Nhưng về đến nơi, thấy gia trang ở ngoại thành Tinh Châu vắng lặng như tờ, Tử Siêu kinh hãi gọi lớn. Vạn Xảo Cuồng Sinh, Kinh Phi Độ và Khuất Nham Tuyền chạy ra. Mặt mũi họ sầu héo lạ thường. Kỳ Lan hỏi ngay:
- Sư thúc! Có chuyện gì xảy ra vậy?
Lại Xương Bồ ủ rũ nói:
- Mười lăm ngày trước ta rủ hai gã này vào thành uống rượu. Lúc quay về, vì sợ mang tiếng bê tha nên vào bằng lối sau. Nhờ vậy mới phác giác đại sư tỷ ngươi Khổng Diễm Yên đã trốn khỏi Thiên Thủy. Nàng cầm lệnh phù Thanh Long Môn, lần theo những ám ký tìm đến nơi này thu hồi lại Thanh Long Môn. Hai gã này đã quá chán ngán cựu môn chủ nên đồng lòng cùng ta vào mật thất gom sạch châu báu rồi trốn đi. Mãi ba hôm trước mới trở lại đây.
Kinh Phi Độ và Khuất Nham Tuyền quỳ xuống chống một tay tỏ ý thần phục. Họ Kinh sang sảng nói:
- Thuộc hạ và Khuất đệ quyết ly khai Thanh Long Môn, theo phò công tử và phu nhân.
Tử Siêu cảm kích đỡ họ lên an ủi:
- Nhị vị đã có lòng như vậy, Hạng mỗ rất cảm kích.

Bạch Diện Diêm La Khuất Nham Tuyền bi phẫn nói:
- Khổng môn chủ là người cao ngạo, độc đoán. Coi thường sinh mạng môn chúng. Vì bà ta xuất hiện quá bất ngờ nên anh em ta không kịp có chủ ý, nhưng sau này, họ sẽ tỉnh ngộ, thoát ly Thanh Long Môn, theo về với công tử, nhất là huynh đệ Vô Ảnh Đàn.
Kỳ Lan hỏi gã:
- Các hạ có đoán ra Khổng Diễm Yên sẽ đưa anh em về căn cứ nào không?
Họ Khuất cung kính thưa:
- Theo thuộc hạ nghĩ, có lẽ bà ta sẽ về Hà Nam kết hợp với U Linh Chân Nhân. Hai người trước đây có một đoạn ân tình thắm thiết. Hơn nữa, bà ta không lấy được kim ngân châu báu đâu thể tự mình dựng cờ lập phái?
Tử Siêu gật đầu khen:
- Khuất phó đàn quả là cao kiến.
Chàng giới thiệu Dã Nhi với hai người rồi bảo:
- Địa điểm này đã lộ, chúng ta mau rời khỏi đây, vào thành rồi sẽ bàn sau.
Sau người quay lại Tinh Châu, ngụ trong Phần Giang đại khách điếm. Hôm sau, họ cải trang đi về hướng Nam, nơi đến là thành Lạc Dương. Đường đi phải vượt qua dãy núi Ngũ Hành Sơn nên phải mất bảy ngày mới đến nơi. Lúc đầu họ trọ trong khách điếm, nhưng ba hôm sau đã dọn đến nhà mới. Đó là một tòa trang viện rộng rãi, xinh đẹp, nằm trong khu vườn cây trái xanh um. Kéo dài đến bờ nam Hoàng Hà và cách cửa Bắc thành hơn dặm. Cạnh đấy là bến đò sang bờ bắc nên người qua lại tấp nập.
Đầu tháng tám, Tử Siêu và Kỳ Lan vào thành đón Hoa Sơn Tiên Tử đưa vào trang. Chàng vẫn giữ nguyên chiêu bài Hồ gia trang để khỏi gây nghi ngờ. Kỳ Lan mua sắm rất nhiều y phục mới cho mọi người. Vì vậy, Dã Nhi trở nên diêm dúa hẳn lên, thực ra gã cũng không đến nỗi xấu xí. Có điều mũi hơn thấp và tròng mắt vàng khè. Nhờ y phục chỉnh tề, gã tự trọng hơn, cố học hỏi bắt chước phong thái, ngôn ngữ của chủ nhân. Lúc Thu Uyên đến, nàng gọi gã là Dã Nhi thì bị chỉnh ngay:
- Theo bối phận, ngươi phải gọi ta là sư thúc, nhớ chưa?
Thu Uyên lém lỉnh đáp:
- Dạ nhớ, tiểu điệt bái kiến Lư sư thúc.
Gã hài lòng bỏ vào sau bầu bạn với gã Kinh Phi Độ và Khuất Nham Tuyền. Ba người cùng hảo tửu nên rất ý hợp tâm đầu. Kỳ Lan đã dặn dò nên hai gã này luôn chú ý nhắc nhở Dã Nhi, không để gã buông lơi dã tính.
Tối đến, Kỳ Lan đến phòng Thu Uyên đàm đạo. Nói vu vơ một hồi, nàng dịu dàng hỏi:
- Uyên muội! Phải chăng em nặng lòng thương yêu Tử Siêu?
Thu Uyên đỏ mặt cúi đầu không đáp, lệ rơi lã chã. Kỳ Lan vuốt tóc nàng:
- Nhưng tướng công tuổi trời ngắn ngủi, Uyên muội đã suy nghĩ chín chắn

chưa?
Thu Uyên lấy hết dũng khí đáp:
- Tiểu muột từ nhỏ đã tự nhủ rằng sau này nếu không gặp bậc anh hùng đệ nhất, quyết chẳng gửi thân. Nay lòng đã trót trao cho Hạng công tử, đâu kể gì đến thọ yểu? Nếu thư thư rộng lượng, tiểu muội xin được hầu hạ nhị vị.
Hai người ôm nhau khóc ròng. Kỳ Lan thì thầm:
- Lòng ta rất mên Uyên muội, hãy cùng nhau sống hạnh phúc với tướng công. Chàng rất xứng đáng được chị em ta tôn thờ.
Kỳ Lan quay về phòng, dắt Tử Siêu đến. Nàng nghiêm giọng bảo chàng:
- Uyên muội đối với tướng công tình thâm như hải, chàng không được phụ lòng nàng. Nếu không chị em thiếp sẽ bỏ đi cả hai.
Tử Siêu biết ý hiền thê đã quyết, chàng cười khổ đáp:
- Nào phải ta không hiểu lòng Uyên muội. Nhưng chỉ sợ hai nàng xúm lại bặt nạt ta thôi.
Kỳ Lan cười khúc khích, đóng sập cửa lại, bỏ đi. Tử Siêu nào phải gỗ đá mà không rung động trước nhan sắc và mối chân tình của Hoa Sơn Tiên Tử? Nay Kỳ Lan đã đứng ra tác hợp, chàng không ngại ngùng nữa ngồi xuống cạnh Thu Uyên, kéo nàng vào lòng vuốt ve rồi hôn lên mắt, lên môi.
Chàng nhẹ nhàng mơn man rất lâu để cô gái ngây thơ này bớt sợ hãi. Thân hình nàng không khoẻ mạnh và nẩy nở như Kỳ Lan nhưng thon dài và cân đối. Làn da mịn màng trắng như tuyết đêm đông run rẩy dưới bàn tay dị tướng của Tử Siêu. Đôi ngực nhỏ nhắn và săn chắc, đôi chân dài với những ngón hồng nhỏ xinh.
Gái khuê môn thường bị bắt buộc phải bó chân nên bàn chân nhỏ xíu, méo mó trông rất tội nghệp. Ngược lại, giới nữ hiệp giang hồ lại có đôi chân rất đẹp, nhờ luyện tập khinh công.
Thu Uyên đã vượt qua được cảm giác hổ thẹn sợ hãi, nàng say đắm sờ mãi những bắp thịt cuồn cuộn trên cơ thể tình lang. Thân hình chàng thô tháp nhưng biểu hiện một thần lực vô song, thiên hạ không hai. Nỗi hân hoan vì thoả nguyện bình sinh, vì mối tương tư được đáp đền, đã giúp nàng vượt qua đau đớn, hiến dâng nồng thắm cho người mình yêu dấu.
Sáng ra, trong bữa điểm tâm, Tử Siêu giới thiệu:
- Kính cáo sư thúc và các vị, Thu Uyên giờ đây đã là thê thiếp của Hạng mỗ.
Vạn Xảo Cuồng Sinh cười khanh khách:
- Chỉ cần nhìn cái vẻ thẹn thùng thùy mị của tiểu nha đầu, lão phu cũng đã đoán ra.
Kinh Phi Độ và Khuất Nham Tuyền đứng dậy vòng tay:
- Thuộc hạ bái kiến nhị phu nhân.
Dã Nhi gãi đầu lẩm bẩm:
- Chết cha! Mới được là sư thúc có một ngày đã tuột xuống rồi!

Mọi người bật cười vui vẻ. Kỳ Lan bàn rằng:
- Với lực lượng của bảy người thế này, chúng ta khó mà đối phó với kẻ thù. Thiếp đề nghị tướng công cử họ Kinh và họ Khuất đến tổng đàn U Linh Giáo ở Nghiệp Thành, dò xét và tìm cách lôi kéo huynh đệ Vô Ảnh Đàn, đưa họ về đây.
Tử Siêu gật đầu:
- Đúng vậy! Phần ta sẽ xuống Ba Giáp, tìm cách giúp đỡ phái Thiếu Lâm.
Vạn Xảo Cuồng Sinh nói:
- Năm năm trước, trong lúc truy tìm mộ của thiên hạ đệ nhất đao, ta đến vùng bờ biển Thanh Đảo, tình cờ cứu được gã hải tặc Bột Hải Thần Ưng Liễu Cô Lý. Gã mời ta về thủy trại ở Yên Đài chơi nửa tháng và hứa rằng bất cứ khi nào ta cần, gã sẽ đem trăm thủ hạ kiêu dũng đến phục mệnh. Đây là lúc cần đến bọn họ rồi, ta sẽ đi Sơn Đông một chuyến.
Dã Nhi đòi theo Tử Siêu, chàng nghiêm giọng bảo:
- Ngươi phải ở lại đây bảo vệ nhị vị phu nhân. Ta sẽ truyền cho một pho cước pháp rất thần diệu, cố mà luyện lấy rồi mới dương danh thiên hạ.
Chàng bèn rủ gã ra sân, chỉ dùng hai chiêu mà cũng đánh cho gã tơi bời. Dã Nhi thích thú, vui lòng ở lại rèn luyện bí kíp Liên Hoàn Cước.
Ba người kia đi cả rồi mà Tử Siêu vẫn chưa được phép khởi hành. Chàng nán lại vài ngày để Thu Uyên khỏi tủi thân.

Kim giáp Môn

Hồi 06
Ba Giáp Cốc Truy Tìm Bí Cấp
Trung Thu Nguyệt Hạ Cứu Môn Nhân

Ba Giáp thuộc huyện Ba Sơn, nằm gần ranh giới hai phủ Hà Nam và Hồ Bắc.
Tám ngày sau Tử Siêu đã đến nơi, Chàng hóa trang thành đại hán râu dài như lúc ở Đại Đồng Sơn để các cao thủ Thiếu Lâm dễ nhận ra.
Một nhà sư La Hán Đường cải trang thành khất sĩ đến bên hỏi:
- Phải Hạng thí chủ đấy không?
Chàng gật đầu, đi theo vị tăng nhân đến một ngôi chùa cửa tây huện thành. Tổng đàn Nhất Thống bang đặt trong sơn cốc, thuộc rặng núi Ba Giáp, phía đông thành.
Ngộ Minh thiền sư ở trong ngôi Tùng Lâm cổ tự này đã hơn nửa tháng. Mấy lần ông tìm cách đột nhập đều thất bại, vì tổng đàn Ba Giáp phòng thủ rất

nghiêm mật.
Thiền sư buồn rầu nói:
- Nơi này đúng là tường đồng vách sắt, cơ quan báo động gài khắp nơi, vào hướng nào cũng bị phát hiện. Lão nạp đành bó tay thôi.
Tử Siêu cười bảo:
- Đêm nay vãn bối sẽ vào thử xem. Nhưng làm sao biết lão giấu chân kinh ở đâu mà tìm?
Ngộ Minh quả quyết:
- Tệ sư thúc có thói quen nhiều năm là dấu vật quý ở dưới đệm giường. Nếu thí chủ vào được, cứ chỗ ấy mà tìm.
Canh hai đêm ấy, Tử Siêu cùng mọi người mặt áo dạ hành, mặt bịt khăn đen, nương theo ánh trăng mờ vào vùng Ba Giáp.
Ngoài cây ma côn, trên áo chàng còn cắm hàng trăm cây phụng đầu châm, thủ pháp phóng ám khí của chàng đã lão luyện hơn trước rất nhiều. Trong đêm tối, khó ai tránh thoát.
Chàng đã nghĩ đến việc ly gián hai phe U Linh Giáo và Nhất Thống bang nên nhờ một vị sư cô trong Tùng Lâm tự viết sẵn một phong thư, thụ danh Khổng Diễm Yên, phó giáo chủ U Linh Giáo.
Theo sự chỉ dẫn của Ngộ Minh thiền sư, chàng nhập cốc bằng vách phía đông.
Trăng còn thấp nên vách đá tối om. Tử Siêu êm ái phóng châm giết sạch hết đám võ sĩ tuần tra trên đỉnh vách, rồi dùng dây tụt xuống...
Ngộ Minh thiền sư và Thập Bát La Hán Đường ở trên canh chừng và hỗ trợ khi cần.
Qua kinh nghiệm của Ngộ Minh, chàng biết trên mặt đất có giăng những đường dây nhỏ, vấp vào sẽ rung chuông. Vì vậy, Tử Siêu đã chuẩn bị sẵn hai thanh tre dài nửa trượng. Chàng dùng chúng đi từng bước như cà kheo. Có lúc đầu đoạn tre chạm trúng dây nhưng lại đè chặt nó xuống nên không gây rung động. Cuối cùng, chàng vượt qua khoảng trống mười trượng, đến được khu nhà của bọn bang chúng.
Tử Siêu dựng hai đoạn tre vào vách rồi tung mình lên mái nhà. May thay, Nhất Thống bang không gài cơ quan trên nóc ngói.
Tòa đại sảnh đồ sộ ở giữa cốc có lẽ là bản doanh của Liễu Quả.
Tử Siêu dùng pho khinh công Ma Ảnh Du Phong vượt qua khoảng cách ba trượng một cách kỳ diệu.
Toán tuần tra ỷ y vào mạng lưới báo động chung quanh nên lơ là, chỉ đi cho lấy lệ. Nhờ vậy, Tử Siêu vào được khu đại sảnh.
Sau tòa nhà lớn kia là một dãy tiểu viện xinh đẹp, ngăn cách bởi một vườn hoa nhỏ.
Ngộ Minh thiền sư từng nói Liễu Quả là người nhiều tham vọng nhưng làu

thông kinh kệ và rất mộ đạo. Chàng suy ra lão phải có bàn thờ phật trong chỗ trú ngụ, bèn vận dụng khứu giác xem nơi nào có mùi nhang.
Quả nhiên, căn tiểu xá ở giữa tỏa mùi hương trầm thơm ngát. Chàng dừng lại, mở ngói nhìn xuống. Một người mặt mũi thanh tú, tóc ngắn đang ngồi trước bàn thờ phật ở cuối phòng xem sách.
Chàng đứng lên vẫy khăn trắng ra hiệu. Ngộ Minh thiền sư bèn cho mười tăng nhân chạy bọc ra phía sau cốc tấn công bọn võ sĩ canh gác.
Tiếng chuông báo động khua vang, Liễu Quả vội xếp kinh, nhét xuống đệm giường rồi xách đao chạy ra.
Tử Siêu mừng rỡ, nhảy xuống khía sau, bẻ gẫy song cửa, chồm vào phòng lật nệm. Chàng nhét kinh văn vào người, đặt phong thư vào chỗ ấy rồi thoát ra.
Toán tăng nhân Thiếu Lâm chỉ đánh vài chiêu để gây huyên náo rồi bỏ chạy ngay.
Liễu Quả về phòng thì Tử Siêu đã đi khỏi. Chàng không còn sợ chuông báo động rung nữa, nên vận tuyệt đỉnh khinh công lướt nhanh như gió, trở lại bức vách phía đông. Ngộ Minh thiền sư vận toàn lực kéo chàng lên rất mau.
Tử Siêu vội nói:
- Đã lấy được kinh, mau rút khỏi nơi này!
Ngộ Minh mừng như sống lại, thúc đệ tử theo chàng về Tùng Lâm tự. Họ lên ngựa bỏ đi ngay vì biết chắc Liễu Quả sẽ huy động toàn bang truy tìm.
Chiều hôm sau, đoàn người đã có mặt ở Thiếu Lâm tự. Ngộ Pháp phương trượng nhận lại chân kinh, cúi đầu cảm tạ:
- A di đà phật! lão nạp và toàn thể đệ tử Thiếu Lâm tự xin tạc dạ công đức vô lượng của thí chủ.
Chàng rất ngại phải nghe những lời tán dương nên từ tạ xuống núi, vào huyện thành nghỉ qua đêm.
Mờ sớm, Tử Siêu phi nhanh trở lại Lạc Dương. Đến trưa, chàng dừng chân nơi quán ven đường dùng bữa. Tử Siêu đã khôi phục lại mặt thật, từ lúc ở Thiếu Lâm tự. Trời oi bức khiến da mặt luôn đổ mồi hôi, nếu mang mặt nạ sẽ rất khó chịu. Chàng tin vào bản lãnh của mình, nên chẳng cần cải trang nữa.
Bộ trường bào thư sinh màu nâu rộng rãi đã che lấp những bắp thịt nở nang của chàng. Hàng râu mép xanh măng rất hợp với làn da trắng hồng. Thời gian này chàng thường phải hoá trang nên không sạm nắng.
Một đoàn xe ngựa chở hàng đi ngang qua, bụi bay mù mịt. Hai chục cỗ xe song mã không mui chở khoảng tám chục chiếc quan tài gỗ mộc. Người kỵ mã theo hộ tống, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo.
Tử Siêu cũng đã ăn no nên gọi tiểu nhị tính tiền rồi lên ngựa, chàng phi mau định vượt qua đoàn xe để tránh bụi. Nhưng khi đi ngang xe thứ năm, từ dưới

lên, chàng phát hiện có một dấu ám ký của Kinh Phi Độ, vẽ bằng bùn. Thoạt nhìn sẽ tưởng là dấu tay của phu khuân vác, nhưng ba vệt nằm thành hình chữ xuyên này hơi khác đi một chút.
Tử Siêu linh cảm trong tám chục chiếc quan tài đều có người sống. Chàng giả đò thản nhiên vượt qua, đến khúc quanh mới ẩn vào, chờ đoàn xe đi khỏi liền chậm rãi bám theo. Không ngờ chúng lại đi đến Lạc Dương.
Sẩm tối đã đến nơi. Tử Siêu bỏ ngựa, dùng khinh công bám xát xem đoàn xe này vào đâu. Té ra, chúng vào trại hòm ngay cửa nam thành, có tên là Vạn Tạo Đường.
Tử Siêu nhảy lên cây cổ thụ cao vút cạnh tường quan sát. Ánh trăng mười ba cũng đủ cho chàng nhận ra địa hình toàn khu vực. Các công trình dựa vào nhau tạo thành một hình vuông. Cạnh nam là trại hòm, cạnh đông dường như là một kỹ viện. hai cạnh tây và bắc là phạm vi của một phủ đệ đồ sộ.
Tử Siêu nhảy xuống nóc nhà, lướt thẳng vào cuối trại. Chàng sững sờ nhận ra nơi đây có cổng thông với hoa viên phủ đệ. Những chiếc quan tài được khiêng thẳng tới khu hậu viện kiên cố.
Chàng lại phát giác kỹ viện cũng có cửa sau thông với phủ đệ, bốn năm kỹ nữ đang từ đó rảo bước về khu hậu viện. Nhìn bộ pháp khinh khoái, biết ngay họ có võ công.
Không một chút chần chừ, Tử Siêu nhảy xuống vườn hoa, đột nhập vào những tòa nhà chứa quan tài. Qua song cửa, chàng thấy bọn hán tử áo xanh mang xác ra khỏi hòm, đặt nằm trên sàn rồi đưa quan tài rỗng trở ra. Dưới ánh đuốc chập chờn, chàng nhận ra Kinh Phi Độ và Khuất Nham Tuyền.
Số còn lại mặc võ phục, mặt mũi lem luốc. Trên người họ có những mảnh băng chứng tỏ đã qua cuộc tử chiến. Một lão già cầm đuốc đến xem xét, nhờ vậy, chàng nhận ra mấy chục anh em Vô Ảnh Đàn và một số hào kiệt võ lâm. Tên trưởng toán áp giải kính cẩn nói:
- Tiểu nhân đã giao đủ số, mong lão quân sư ký nhân cho.
Nghe cách xưng hô, Tử Siêu bèn quan sát kỹ lão già kia. Lão tuổi đã quá thất tuần, tóc bạc, không râu, da mặt xanh mét, nhăn nheo và chỉ còn một con mắt. Lão ta ký nhận vào sổ rồi cằn nhằn:
- Bao giờ U Linh Giáo mới giao đủ số ba trăm sáu mươi người cho lão phu? Vương gia đã nóng ruột lắm rồi đấy!
Hán tử kính cẩn thưa:
- Bẩm quân sư! Chỉ trong vòng tháng tám này sẽ giao xong. Tiểu nhân xin cáo biệt.
Lão nhân độc nhãn quát bọn thủ hạ khiêng các xác người vào dãy lồng sắt cuối sảnh. Tử Siêu không dám vọng động, lần trở ra, về Hồ gia trang.
Dã Nhi đang ngồi một mình nơi khách sảnh, trước mặt gã là mâm rượu thịt. Gã hát ư ử một khúc dân ca Sơn Tây, giọng khàn khàn nghe chẳng thể lọt

tai.
Dã Nhi đảo mắt liếc nhìn về phía hậu viện rồi thò tay vào túi vải dưới gầm bàn, móc ra một con gà to béo đã vặt sạch lông nhưng chưa nấu nướng gì. Gã khoan khoái xé một bên đùi, máu tươi bắn đầy bàn. Nhưng khi vừa đút vào miệng thì nghe tiếng hừ lạnh lẽo. Dã Nhi nhìn lại sau lưng thấy chủ nhân đang đứng nhìn mình với cặp mắt lạnh lùng nghiêm khắc.
Dã Nhi hồn phi phách tán, quăng miếng đùi gà, quỳ xuống van xin rối rít:
- Công tử! Dã Nhi chưa ăn miếng nào cả, xin công tử tha tội.
Tử Siêu trầm giọng:
- Ta vì xót thương ngươi chịu cảnh giam cầm, tù túng đã mười năm nên mới đứng ra nhận lãnh việc dạy dỗ. Nay ngươi, không muốn làm người mà chỉ thích làm dã thú, ta sẽ phế võ công, đem ngươi giao lại cho Lư tiền bối.
Dã Nhi run như cây sấy, khóc lóc:
- Dã Nhi xa bọn họ Kinh nên buồn rầu, dã tính nó mới nổi lên. Xin thề không dám tái phạm.
Gã tự tát vào mặt mình mấy chục cái. Kỳ Lan và Thu Uyên nghe động chạy lên, thấy xác con gà, họ hiểu ngay cớ sự. Kỳ Lan cười bảo:
- Tướng công hãy tha cho gã, thiếp đã có cách xử lý!
Nàng bèn bước đến lấy phần thịt còn lại trên bàn trao cho Dã Nhi:
- Nếu không được ăn, ngươi cứ thèm mãi, cứ ăn cho xong đi!
Tử Siêu biết Kỳ Lan đa mưu túc trí nên gằn giọng:
- Ăn đi!
Dã Nhi vội cầm con gà ăn ngấu nghiến. Vừa được nửa con đã nghe lòng đau như cắt, bao nhiêu rượu thịt như muốn trào ra. Gã chạy vội ra vườn nôn thốc tháo đến kiệt lực mà vẫn không hết.
Kỳ Lan nói vọng ra:
- Ngươi đã quen với thức ăn nấu chín, nay ăn thịt sống vào tất nôn mửa đến sáng!
Ba người kéo nhau vào hậu viện để mặc cho Dã Nhi chịu cực hình. Thu Uyên mau mắn chuẩn bị nước nóng cho trượng phu tắm gội. Kỳ Lan xuống bếp làm thức ăn.
Tử Siêu ăn no bắt đầu kể lại chuyện trộm kinh ở Ba giáp và đoàn xe quan tài chở tù nhân.
Kỳ Lan kinh hãi nói:
- Lão già chột mắt ấy chính là Độc Nhãn Hoa Đà Lã Trung Châu. Mười năm trước lão hạ độc giết hơn trăm mạng người trong một nhà đại phú, bị triều đình truy nã gắt gao. Không ngờ lại có mặt ở Lạc Dương này.
Tử Siêu tự lự:
- Anh em đều bị mê man cả, dẫu chúng ta có giết được lão và bọn gia nhân trong tòa nhà đã ấy cũng không thể đưa họ thoát ra được.

Kỳ Lan suy nghĩ rồi đáp:
- Nếu họ bị bắt bởi tay đại sư tỷ thì có lẽ đã trúng chất độc mê hồn phấn. Thiếp có thể giải được, nhưng không đủ người bảo vệ cho họ chạy ra.
Tử Siêu hỏi lại:
- Họ có thể đi đứng được chứ?
- Thưa được! Yuy võ công chưa hồi phục nhưng cũng có thể chạy nhảy.
Tử Siêu gật đầu, trình bày kế sách của mình. Hoa Sơn Tiên Tử nhìn phu tướng với ánh mắt khâm phục. Nàng giả vờ giận hờn:
- Tướng công và Lan tỷ tâm kế sâu sa, chỉ có mình tiểu muội là ngu ngốc!
Tử Siêu vươn tay xiết chặt nàng vào lòng, âu yếm nói:
- Ta lại yêu mến tính ngây thơ trung hậu của nàng. Ta và Kỳ Lan luôn phải đối phó với hoàn cảnh nên bắt buộc lao tâm khổ tứ. Đâu được thanh thản như nàng.
Thu Uyên hài lòng, lặng im hít lấy mùi da thịt quen thuộc của trượng phu.
Kỳ Lan nói đùa:
- Uyên muội cố tình nhõng nhẽo để được tướng công ôm ấp phải không?
Thu Uyên đỏ mặt, ngồi xa Tử Siêu ra.
Sáng hôm sau, tiếng rên rỉ của Dã Nhi đã đánh thức ba người. Tử Siêu mở của, thấy gã ôm bụng nằm cách đấy hơn trượng.
Thấy chàng, gã gượng dậy, bò lại van xin:
- Dã Nhi đã biết công tử thần thông quảng đại, xin chữa trị giùm chứng nôn mửa này, nếu không Dã Nhi chết mất!
Chàng cười nhạt hỏi:
- Ngươi còn dám ăn thịt sống nữa không?
Gã rùng mình đáp:
- Chỉ nghĩ đến thôi Dã Nhi cũng muốn ói rồi!
Chàng gật đầu, quay vào phòng bảo Kỳ Lan đưa thuốc giải rồi trở ra đưa cho gã:
- Thuốc này trị ói mửa rất công hiệu. Uống xong, ngươi xuống bếp nấu cháo trắng mà ăn! Phải cố lấy lại sức mà đi giải cứu Kinh Phi Độ và Khuất Nham Tuyền!
Dã Nhi ăn uống xong, nghe cơn buồn nôn mất hẳn, gã lảo đảo chạy xuống bếp.
Thu Uyên và Kỳ Lan cũng xuống theo để làm bữa điểm tâm.
Hơn khắc sau, bốn người quây quần bên bàn bát tiên ăn sáng. Trước mặt Dã Nhi là một tô cháo nóng nghi ngút. Gã đói bụng kinh khủng nên ăn rất ngon lành.
Khí lực hồi phục, Dã Nhi mới nhớ đến hai bằng hữu:
- Công tử! chẳng lẽ hai gã Kinh, Khuất đã lâm nạn?
- Đúng vậy! đêm nay ta sẽ đi cứu họ! À! mà ngươi có thích đến kỹ viện chơi

một chuyến không?
Dã Nhi cười hì hì đáp:
- Năm mười tám tuổi, thuộc hạ đã nhẵn mặt bọn kỹ nữ ở trấn Đại Đồng.
Kỳ Lan bật cười:
- Học có sợ ngươi không?
- Lúc đầu thì có nhưng mấy nén bạc trắng đã khiến họ quên đi tất cả!
Tử Siêu bèn dặn dò gã những việc phải làm.
Ăn xong, Kỳ Lan và Thu Uyên cải trang vào thành mua mấy chục bộ trường bào xanh giống như của bọn gia nhân trong vương phủ.
Hai nàng cũng khéo léo dò hỏi được lai lịch của ngôi phủ đệ. Đây là biệt thự của Trấn Nam Vương Lương Phù Vân. Lão ở Bắc Kinh nhưng thường về đây nghỉ ngơi cả mấy tháng! Quan lại Lạc Dương đến chầu hầu đều bị đuổi ra, lấy cớ là để giữ lòng thanh liêm, chính trực.
Tối hôm ấy, mới đầu canh một, trăng mười bốn đã tỏa sáng trên không. Lũ tiểu đồng mừng tiết trung thu hơi sớm, xách lồng đèn chạy khắp nơi.
Dã Nhi mang mặt nạ, áo quần bảnh bao, diêm dúa trông rất anh tuấn, quy củ. Gã mang theo ngàn lượng bạc trắng vào Hư Tình Viện. Dã Nhi hào phóng ban phát cho gã quy nô dẫn đường đến năm lượng, khiến đám kỹ nữ xôn xao hẳn lên.
Chủ nhân kỹ viện là một người bàn bà nạ giòng. Mặt trát đầy son phấn, xởi lởi chào đón.
Dã Nhi huênh hoang nói:
- Mụ hãy chọn cho bổn công tử ba nữ nhân xuất sắc nhất!
Gã thưởng trước cho mụ năm chục lượng khiến lưng mụ còng hẳn xuống.
- Công tử anh tuấn, khôi vĩ thế này tất phải cần nữ nhân hầu hạ, tiểu nhân sẽ khiến người được hài lòng.
Mụ chọn ba nàng đẹp nhất, họ xúm lại đưa Dã Nhi lên lầu. Vào phòng, gã cho mỗi nàng năm chục lượng rồi bảo:
- Nếu các nàng không hết lòng chiều chuộng, bổn công tử sẽ lấy lại số bạc này và phá sập kỹ viện!
Dã Nhi thổi tắt ngọn hồng lạp rồi khởi sự. Ba nàng kỹ nữ trút bỏ xiêm y, trèo lên giường bát bửu rộng thênh thang. Dưới ánh trăng mờ rọi qua song, họ nhận ra toàn thân khách chơi đen kịt. Nhưng đã quen tiếp đủ hạng người trên đời, nọ nhắm mắt chịu đựng.
Dã Nhi đã lâu không gần gũi nữ nhân, gã hăm hở thỏa mãn nỗi thèm khát. Lúc đầu, ba nàng còn cắn răng chịu trận, nhưng mãi không thấy gã ngưng nghỉ, họ bắt đầu mệt mỏi.
Dã Nhi mang dòng máu dã nhân nên sung mãn lạ thường. Cuối canh hai, ba nàng đau đớn van xin:
- Công tử tha cho bọn thiếp!

Dã Nhi giả vờ phẫn nộ, vừa mặc y phục vừa chửi bới:
- Con mẹ nó! Lão gia đã nói trước rồi, nhận bạc thì phải hết lòng, cớ sao lại than vãn?
Gã tung mình đạp tung cửa phòng, bước ra ngoài gọi vang:
- Bớ mụ chủ, kỹ viện của mụ chẳng ra gì cả, mới một canh giờ đã đuổi khách ra. Bữa nay, bổn công tử sẽ phá nát ổ điếm này.
Dứt lời, gã nhảy xuống ôm lấy cột nhà lay mạnh.
Thần lực gã chỉ thua có mình Tử Siêu nên đã kéo sập chiếc cột lớn ra khỏi chân tán, ngói rơi xuống ầm ầm.
Dã Nhi nhổ liền mấy cây khiến hàng lan can sụp xuống. Khách chơi và bọn kỹ nữ kêu cha gọi mẹ.
Đám quy nô và hộ viện xúm lại đều bị Dã Nhi đánh cho mềm xương.
Mụ chủ đành bảo một kỹ nữ chạy ra sau gọi đám cao thủ trong vương phủ.
Bọn chúng đông đến hai mươi mấy tên, rút đao vây chặt Dã Nhi. Gã cười hô hố vung đôi tay dài thượt, len qua lưỡi đao chụp từng tên ném vào tường.
Bỗng có tiếng mõ báo cháy vang rần, trại hòm Vạn Thọ bốc cháy nghi nghút. Gió lồng lộng thổi lùa ngọn lửa lên cao.
Dã Nhi đấm mạnh mấy quyền phá vòng vây chạy mất. Toàn gia đinh đi lo việc chữa cháy.
Trước đó, Tử Siêu đã hóa trang thành Độc Nhãn Hoa Đà, phục trên mái ngói tòa thạch thất phía sau vương phủ.
Khi ngọn lửa trại hòm bốc lên, lão một mắt vội chạy ra huy động bọn võ sĩ áo xanh chữa cháy. Vì sợ lan đến vương phủ, lão cẩn thận khóa trái cánh cửa lớn lại.
Tử Siêu buông mình xuống, giật tung song cử sổ bằng sắt, lướt vào. Tám mươi tù nhân trong lồng đã tỉnh lại nhưng tay chân rũ rượi, không đứng lên nổi.
Tử Siêu đến gần, nói mau:
- Ta là Tử Siêu đây, nhị vị hãy cho mọi người uống thuốc rồi mặc y phục xanh vào.
Tử Siêu lại bẻ cong những thanh sắt tròn bằng cổ tay, đưa thuốc và túi da đựng nước vào. Kinh Phi Độ mừng rỡ cùng họ Khuất uống trước. Tay chân bắt đầu có chút khí lực, họ phân phát thuốc cho số còn lại. Từng người chui ra, mau mắn khoác áo xanh lên người. Tử Siêu dẫn họ thoát ra bằng đường cửa sổ, chạy về phía sau kỹ viện.
Mụ chủ nhân ngỡ ngàng hỏi:
- Sao quân sư không lo chữa cháy?
Chàng trầm giọng đáp:
- Chuyện ấy đã có người lo, lão phu phải bắt cho bằng được tên kia để truy ra kẻ đốt nhà!

Mụ vội trách sang bên nhường đường. Ra đến ngoài, bọn chúng lùa vào đám thường dân đi xem hỏa hoạn trở về. Cuối canh ba, họ đã có mặt ở Hồ gia trang.
Kỳ Lan, Thu Uyên, Dã Nhi mau mắn bưng ra những tô cháo thịt ngon lành để đám tù nhân ăn cho lại sức. Mỗi người lại được uống thêm ba viên linh đan, nhờ vậy đến sáng họ đã khá hơn nhiều.
Dù qua một đêm không ngủ nhưng ai cũng phấn khởi, vui mừng vì thoát nạn. Đám thủ hạ Vô Ảnh Đàn sụp xuống ra mắt Tử Siêu. Kinh Phi Độ đại diện nói:
- Bẩm công tử, tại hạ đến Nghiệp Thành liên lạc với anh em. Cả năm mươi người đều đồng lòng thoát ly Thanh Long Môn về phò công tử. Nhưng đi được và chục dặm, đã bị Khổng Diễm Yên đem đại quân vây chặt và dùng mê hồn phấn hạ độc. Thuộc hạ quen với chất độc nên tỉnh táo hơn mọi người một chút, cố gượng vẽ lại ám ký bên ngoài hòm gỗ. Nào ngờ, trời xui đất khiến nên công tử nhận ra!
Ba mươi người còn lại bàn bạc xong cũng đồng sụp xuống, quỳ một chân, chống tay tỏ vẻ quy phục. Người lớn nhất trong bọn là một lão già trạc lục tuần, mặt đầy thẹo trông rất hung dữ, lão không quỳ mà đứng vòng tay nói:
- Lão phu là Xú Diện Sơn Vương Lôi Lãm Kinh, trước đây hùng cứ núi Kỳ Sơn. U Linh Chân Nhân đến chiếm cơ nghiệp và bắt giam lão phu cùng hai mươi chín thuộc hạ sống sót này, lão phu dù là cường đạo nhưng ân oán phân minh, lại từng ngưỡng mộ hiệp danh công tử. Nay xin được phò dưới trướng để đền ơn cứu tử!
Khuất Nham Tuyền ứng tiếng:
- Thuộc hạ có bằng hữu gần Kỳ Sơn nên biết rõ Lôi lão huynh là người khí phách, chỉ cướp của cường hào ác bá chứ không hà hiếp lương dân. Xin công tử đừng nghi ngại!
Tử Siêu trầm giọng:
- Nếu Lôi lão và anh em Kỳ Sơn đã quyết tâm, tại hạ xin tuân mệnh! Mời chư vị đứng lên.
Kỳ Lan rất tin tưởng vào sự thành công của trượng phu nên đã chuẩn bị sẵn thực phẩm và rượu ngon. Bọn cao thủ Vô Ảnh Đàn lại quen làm món nhắm, chỉ đến gần trưa đã sắp xong tiệc.
Họ dẹp bàn ghế, ngồi cả xuống đại sảnh thù tạc. Dã Nhi khoan khoái uống như hũ chìm, sang sảng kể lại trận quậy phá Nhu Tình Viện. Không có mặt Kỳ Lan và Thu Uyên nên gã chẳng dấu giếm gì. Cả bọn cười vui vẻ không hề gò bó.
Xú Diện Sơn Vương nói:
- Công tử bản lãnh quán tuyệt thiên hạ, sao không khai tông lập phái, giương danh với đời?

Tử Siêu cười mát:
- Tại hạ chỉ sống không đầy hai năm nữa, nghĩ gì đến chuyện ấy?
Kỳ Lan từ trong bước ra:
- Đại sư bá có quy củ là chỉ giúp người một lần, nhưng thiếp sẽ về Thiên Thủy cầu khẩn ông chỉ giáo cách trị Tam Âm Tuyệt Mạch. Nay đại sư tỷ trốn ra, đem tuyệt kỹ khuynh đảo thiên hạ. May ra sư bá đổi ý mà giúp đỡ để chúng ta đối phó với bà!
Tử Siêu gượng cười:
- Đó là do nàng phỏng đoán thôi. Hòa thượng là người già cả, khó mà thay đổi thói quen cố hữu! Cứ chờ đến sang năm rồi hãy tính!
Thu Uyên bẽn lẽn góp ý:
- Theo ý thiếp! Tướng công nên đứng ra thành lập bang hội để quy tụ anh tài chống lại tà mà. Trước mắt cứ âm thầm, nhưng nếu chàng thoát khỏi tuyệt chứng sẽ giương cờ khai giáo cho rạng danh giòng họ Hạng!
Tử Siêu biết nàng muốn chừng tỏ trí tuệ của mình nên không nỡ bác lời, chàng tủm tỉm hỏi:
- Thế Uyên muội đã nghĩ ra tên của tổ chức ấy chưa?
Thu Uyên phấn khởi đáp:
- Thiếp cho rằng tướng công nên lấy chiêu bài Kim Giáp Môn để tưởng nhớ đến lão gia!
Tử Siêu hài lòng lẩm nhẩm:
- Kim Giáp Môn! nghe cũng oai phong lắm chứ!
Kỳ Lan khen ngợi:
- Uyên muội cao kiến hơn người, tỷ tỷ xin bái phục.
Thu Uyên hồi hộp chờ ý kiến trượng phu. Tử Siêu nghiêm giọng:
- Thu Uyên nói có lý! Hạng mỗ sẽ thành lập Kim Giáp Môn.
Mọi người đồn thanh vòng tay:
- Chúng thuộc hạ tham kiến môn chủ!
Tử Siêu chỉnh sắc nói:
- Chúng ta đều là những nam tử hán đỉnh thiên lập địa, sống trên đầu gươm, ngọn giáo. Nay kết hợp với nhau trong tình huynh đệ chân thành bất tất viện đến nhang đèn hay lời thề thốt. Nếu chư vị một lòng trung thành với Hạng mỗ, Siêu này coi chư vị như xương thịt của mình, phúc cùng hưởng, hoạ cùng chia!
Lôi Lãm Kính cao giọng:
- Sáng nay, lão phu đã đàm đạo cùng anh em Vô Ảnh Đàn, hiểu rõ tấm lòng nhân hậu, rộng rãi của môn chủ, lão phu cùng các đệ tử nguyện phơi gan trải mật, quyết chẳng phụ lòng môn chủ.
Kinh Phi Độ tiếp lời:
- Làm thân võ sĩ, cõ được minh chúa như công tử, còn mong gì hơn nữa?

Bọn thuộc hạ dẫu có nhảy vào lửa đỏ cũng theo môn chủ đến cùng.
Kỳ Lan cười bảo:
- Tướng công! Theo thiển ý của thếp, bước đầu nên chia thành nội ngoại đàn để dễ phân công. Kinh Phi Độ nắm ngoại đàn, Lôi lão huynh thống lĩnh nội đàn!
Tử Siêu tán thành:
- Khuất huynh sẽ là phó đàn chủ ngoại đàn. Còn Lư Dã sẽ là phó đàn!
Dã Nhi hớn hở ưỡn ngực, mũi phập phồng, nâng chén nói:
- Mời chư vị cạn chén để mừng cho tại hạ được thăng quan tiến chức!
Cả bọn cười vang, uống liền mấy chung.

Kim giáp Môn

Hồi 07
Sơn Đông Giá Họa U Linh Giáo
Ngõa Thượng Kinh Tâm Kiến Thiên Tôn

Suốt nửa tháng trời, Tử Siêu kiểm tra và dạy đao pháp cho các hảo hán Kỳ Sơn để nâng cao bản lãnh của họ. Võ nghệ của Xú Diện Sơn Vương cao cường hơn cả họ Kinh nhưng thủ hạ của lão không được rèn luyện chu đáo bằng anh em Vô Ảnh Đàn.
Khuất Nham Tuyền đem những thủ thuật độc đáo của Thanh Long Môn dạy cho họ như thuật ẩn thân, truy tung, phóng độc châm.
Chờ mãi không thấy Vạn Xảo Cuồng Sinh trở lại, Kỳ Lan nóng ruột bảo:
- Chắc tướng công phải đi Sơn Đông một chuyến để tìm sư thúc. Thiếp linh cảm rằng ông ta đã ngộ nạn!
Hai nàng còn phải lo việc chợ búa, ăn uống cho gần trăm con người nên không dám đòi theo. Tử Siêu chỉ đem theo một mình Bách Diện Diêm La Khuất Nham Tuyền.
Kinh Phi Độ chịu trách nhiệm dò xét tòa phủ đệ của Trấn Nam Vương. Lôi Lãm Kính và Dã Nhi bảo vệ Hồ gia trang.
Đầu tháng chín Tử Siêu và Khuất Nham Tuyền mới đến được Yên Đài cạnh bờ vịnh Liêu Đông.
Đại bản doanh của Bột Hải Thần Ưng Liêu Cô Lý nằm trên vùng đất cao, nhìn ra biển. Gần trăm chiếc thuyền hàng neo dọc bờ chính là tài sản của lão. Họ Liêu đã bỏ nghề hải tặc, mở hãng vận tải biển.
Dầu sao, bản chất cường đạo vẫn còn nên bốn bức tường chung quanh gia trang cao gần đến hai trượng và có cả địch lâu. Kiến trúc kiên cố này nằm

sau rừng phi lao dày đặc để tránh bão.
Tử Siêu đến cổng trang báo danh:
- Tại hạ là Hạng Tử Siêu, điệt tế của Vạn Xảo Cuồng Sinh tiền bối. Xin vào bái kiến Liêu trang chủ!
Tên gia đinh mừng rỡ mở cổng mời khách vào trong.
Liêu Cô Lý tuổi trạc ngũ tuần, thân hình cao lớn, da đen sạm, mắt hổ, mũi diều, môi mỏng, trông rất oai phong. Lão tươi cười vòng tay nói:
- Lão phu mong đợi công tử đã gần tháng nay! Xin mời an tọa!
Tử Siêu đoán nội tình có điều bí ẩn, chàng nhấp hớp trà rồi hỏi:
- Xin Liêu trang chủ cho biết tung tích của tệ sư thúc?
Liêu Cô Lý gượng cười kể lể:
- Tháng trước Lại tiền bối đến chơi, gặp lúc lão phu đang có chuyện tranh chấp với một kình địch. Gã này là đại công tử của Lộ Đại Tài chủ ở Liễu Thanh! Lộ Hiển Luân là nghĩa tử của Trấn Nam Vương, võ công xuất chúng nổi tiếng Sơn Đông. Trước đây, gã chỉ lo ăn chơi đàn điếm, nay bỗng đến đây, đòi lão phu phải sang lại thuyền bè và sanh ý cho gã, đương nhiên lão phu không chịu, gã bèn kéo thủ hạ đến giao chiến, lão tiền bối cũng có mặt. Không ngờ, họ Lộ võ nghệ kinh nhân, đả bại Vạn Xảo Cuồng Sinh rồi bắt sống ông ta đem về Liễu Thành. Gã bảo rằng, đến ngày mùng tám tháng chín này, nếu lão phu không đem văn tự đến, gã sẽ giết tù binh! Lão phu không địch lại gã, đành đến báo với tuần phủ Sơn Đông! Lão này sợ oai Trấn Nam Vương nên từ chối không tiếp! Lão phu đã nghe Lại ân công kể về công tử nên rất mong mỏi!
Tử Siêu nghe lão nhắc đến Trấn Nam Vương, chàng suy nghĩ rất lâu, cố liên hệ mọi việc với nhau rồi hỏi Liêu Cô Lý:
- Thuyền các hạ thường đi tuyến hải trình nào?
- Lão phu độc quyền chở hàng hóa qua lại Mãn châu.
Tử Siêu đã đoán ra âm mưu của Trấn Nam Vương. Chàng cười, lạnh lùng hỏi tiếp:
- U Linh Giáo có phân tán ở Sơn Đông hay không?
- Có chứ! nhưng ở tận Thanh Đảo.
Tử Siêu bèn nói ra kế hoạch của mình. Bột Hải Thần Ưng nhất nhất tuân theo.
Canh ba đêm ấy, một toán hai mươi cao thủ hắc y mai phục sau lưng Lộ gia trang ở Liễu Thành.
Cơn mưa nhẹ đầu tháng chín khiến trời tối om và lạnh giá.
Hai bóng người vượt tường vào trong, đó là Tử Siêu và Khuất Nham Tuyền. Chàng đã nhờ thủ hạ hóa trang cho mình thành U Linh Chân Nhân Lục Đảo Y. Trong chiếc áo dạ hành là bộ trường bào có vẽ hình cô lâu trước ngực. Bách Diện Diêm La là tay đạo chích lão luyện, gã mau chóng tìm ra nơi

giam giữ Cuồng Sinh. Với thần lực kinh nhân, Tử Siêu bẻ cong song sắt vào trong. Cuồng Sinh chỉ bị phong bế huyệt đạo nơi chân nên còn tỉnh táo! Lão mừng rỡ hỏi nhỏ:
- Siêu nhi đấy ư?
Chàng gật đầu, bồng lão đưa ra ngoài cho Khuất Nham Tuyền. Gã cõng Cuồng Sinh chạy thẳng về Yên Đài.
Tử Siêu nhảy lên đầu tường ra hiệu. Toán bên ngoài lao vào, cởi tấm áo đen nhét vào lưng, để lộ bạch y của U Linh Giáo!
Họ chia nhau đổ dầu vào những bức vách ở khu hậu viện rồi phóng hỏa. Đây là loại dầu nấu từ mỡ cá kình, sức cháy rất mạnh. Các bức vách bốc cháy ngùn ngụt.
Cả bọn xông vào tấn công đám gia đinh đến chữa cháy. Tử Siêu cất giọng khàn khàn:
- Lộ tài thần, nếu muốn toàn mạng mau dâng cho giáo chủ mười vạn lượng vàng.
Lộ Hiển Luân xách kiếm chạy đến chỉ mặt đối phương mắng:
- Lão thất phu kia dám động đến Lộ gia trang là không còn muốn sống nữa rồi!
Tử Siêu không đáp, vung mình đến tấn công. Chiêu Phật Tâm Vô Ngại này chàng luyện đã đến mức đại thành nên cực kỳ lợi hại.
Lộ Hiển Luân kinh hãi, múa tít trường kiếm đón chiêu. Nhưng gã đâu đủ tư cách chống lại tuyệt học Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng.
Hàng ngàn chưởng ảnh lóa sáng khiến họ Lộ hoa mắt, lúng túng, chưởng kình phá tan màn kiếm quang vỗ vào đầu gã. Thủ cấp họ Lộ vỡ toang, máu và óc văng tung toé, Tử Siêu cố tình đánh vào đầu để che dấu thần công.
Quan quân trong thành đã kéo đến rầm rộ. Tử Siêu quát vang:
- Quân triều đình đến, mau rút lui!
Cả bọn phi thân ra ngoài, vừa chạy vừa mặc lại hắc y rồi trở về Yên Đài!
Hôm sau, cả vùng bán đảo Sơn Đông xôn xao bàn tán về việc U Linh Giáo chủ đánh cướp Lộ gia trang, giết Lộ công tử.
Phân đàn U Linh Giáo ở Thanh đảo lập tức bị hàng ngàn quân giáp kỵ bao vây. Bọn này đều là lục lâm thảo khấu, án tích đầy đầu nên không dám để lọt vào tay quan quân, cố sức mở đường máu đào tẩu.
Khi bọn Tử Siêu về đến Lạc Dương thì năm ngàn quân của tổng trấn Hồ Bắc cũng đã vây chặt Kỳ Sơn.
U Linh Chân Nhân tưởng Trấn Nam Vương trở mặt với mình nên huy động giáo chúng tử chiến. Cuối cùng, chỉ mình lão và môn chúng Thanh Long Môn thoát được, giáo chúng chết hơn nửa, số còn lại quy hàng, bị giam vào đại lao. Tổng đàn cháy ra tro!
U Linh Chân Nhân và Khổng Diễm Yên căm hận Trấn Nam Vương tìm đến

Lạc Dương hỏi tội.
Tử Siêu đã rải thuộc hạ quanh thành nên kịp thời biết tin, đến ngay vương phủ xem sự tình.
Tử Siêu và Kinh Phi Độ nằm trên nóc phủ chờ đợi. Đầu canh hai U Linh Chân Nhân và Thần Châm Tiên Cơ xuất hiện. Họ giết ngay bốn tên gác cửa rồi lướt vào.
Trấn Nam Vương đang dự yến trong khách sảnh với ba lão lạt ma người Mãn.
Lục Đảo y chỉ mặt vương gia mắng:
- Lão phu thực lòng hợp tác, sao ngươi lại cho quan quan đến thiêu hủy cơ nghiệp U Linh Giáo?
Trấn Nam Vương Lương Phù Vân kinh hãi đáp:
- Làm gì có chuyện ấy, bổn vương gia xin thề có hoàng thiên chứng giám!
Thần Châm Tiên Cơ bị trúng một mũi tên vào vai tả đến nay vẫn còn đau nhức nên cười ghê rợn:
- Bọn quan lại các ngươi xảo quyệt như hồ ly, ai mà tin được.!
Dứt lời, nàng vung chưởng đánh liền. Một lão lạt ma phất tay áo đỡ đòn, hai lão kia tấn công U Linh Chân Nhân.
Tử Siêu trên nóc nhìn qua lỗ ngói, thấy Trấn Nam Vương vẫn thản nhiên, không hề sợ hãi. Chàng nhủ thầm:
"Chẳng lẽ lão này võ công cao siêu đến mức coi thường cả hai đại cao thủ kia sao?"
Chàng chăm chú ngắm nhìn, nhận ra đôi mặt kia có lúc lấp loáng thần quang, gật gù thưởng thức cuộc đấu!
U Linh Chân Nhân động sát cơ, thi thố đến mức chót U Linh Âm Phong Chưởng. Khí âm hàn trắng đục bao phủ hai lão lạt ma khiến tay chân họ tê cóng, chiêu thức chậm đi.
Lục Đảo Y nhếc mép cười ghê rợn, xuất chiêu Thiên Thủ U Linh, hai lão lạt ma trúng chưởng văng vào vách sảnh, máu miệng ứa ra.
Bên kia, Thần Châm Tiên Cơ cũng dùng đến tuyệt kỹ Vô Ảnh Châm. Tay nàng vừa vung nhẹ, lão lạt ma ôm vai rú lên rồi ngã xuống. Trấn Nam Vương vỗ tay khen:
- Hai ngươi giỏi lắm! Rất xứng đáng là thủ hạ của bổn vương gia!
Lão chợt đổi giọng uy nghiêm:
- Hãy ngồi xuống ghế, chờ ta một lát!
Ánh mắt lão lấp lánh, xanh biếc như mắt mèo, khiến U Linh Chân Nhân và Thần Châm Tiên Cơ chấn động tâm thần. Trấn Nam Vương bước lại nhét linh đan vào miệng ba lão lạt ma, điểm huyệt ngủ của họ rồi quay lại, ngồi xuống bàn đưa tay vuốt mặt. Gương mặt phương phi, phúc hậu chợt biến thành một người khác hẳn. Những nếp nhăn trên trán và đuôi mắt chứng tỏ

lão đã rất già! Bớt son giữa mi tâm như con mắt thứ ba, khoé miệng in hẳn hai đường khắc nghiệt.
Thần Châm Tiên Cơ run rầy nói:
- Thì ra là lão gia!
Chân nhân thở dài:
- Nếu biết vương gia chính là Hồng Điểm Thiên Tôn thì lão phu đâu dám mạo phạm!
Trấn Nam Vương mang lại mặt nạ, nghiêm giọng bảo:
- Hơn tháng nay lão phu bế quan luyện công nên không biết việc gì đã xảy ra. Nhưng ngay sáng mai sẽ lệnh cho tuần phủ Hồ Bắc thả thuộc hạ U Linh Giáo. Còn đây là ngân phiếu hai vạn lượng vàng để xây lại tổng đàn. Các ngươi cứ về củng cố lực lượng chờ lệnh!
Tử Siêu sợ lão phát hiện, nhẹ nhàng cùng họ Kinh thoát đi. Về đến Hồ gia trang, chàng thuật lại cho mọi người nghe. Kỳ Lan sợ hãi nói:
- Lão già ấy chính là kẻ đã phụ rẫy sư phụ thiếp. Bản lĩnh lão ta có thể coi là vô địch! Không ngờ lão lại còn sống và hóa thân làm Trấn Nam Vương!
Tử Siêu hỏi nàng:
- Sư phụ Lan muội tính danh là gì?
Kỳ Lan ngượng ngùng đáp:
- Đến mức này thì thiếp cũng chẳng giấu chàng làm gì nữa! sư phụ thiếp chính là Thần Châm Nương Nương Lâm Yên Hà, đệ nhất ma đầu hắc đạo. Mấy mươi năm trước ai nghe cũng kinh hoàng, thậm chí còn không dám nhắc đến danh hiệu của bà! Nương Nương và Thiên Tôn là hai đại sát tinh số một thời bấy giờ. Nhưng đến cuối đời, nương nương giác ngộ, quyết chí nương nhờ cửa phật. Đại sư tỷ Khổng Diễm Yên nhập môn trước thiếp hai chục năm. Học nghệ xong nàng xuống núi thành lập Thanh Long Môn. Sau sư phụ biết được, bắt về giam ở Thiên Thuỷ, thiếp được làm công chúa Thần Châm Cung, nhưng vì vô tình làm vỡ ngọc phù của sư phụ nên bị phong tỏa võ công và đuổi đi.
Tử Siêu biết nàng chưa nói hết ẩn tình nhưng cũng không nỡ thúc ép. Chàng nói qua chuyện khác:
- Ta đoán rằng Hồng Điểm Thiên Tôn đã giết Trấn Nam Vương rồi thế thân vào. Hơn nữa, lão lại mượn sức phe hắc đạo và người Mãn Châu để mưu đồ soán đoạt ngôi vua. Có lẽ lão sẽ tìm đến thu phục Nhất Thống bang, sau đó là các phái trong thiên hạ. Kinh đàn chủ phải giám sát chặt chẽ Vương phủ, khi nào lão xuất hành thì báo cho ta biết!
Hồ gia trang trở lại nếp sống bình dị. Các cao thủ biến thành những gia nhân cần mẫn, chăm sóc vườn cây. Đúng mùa trái chín, Kỳ Lan cho mở cửa vườn phía Đông cạnh quan đạo ra sông, bày bán trái cây. Không ngờ sanh ý rất thịnh vượng khiến nàng và Thu Uyên tất bật tối ngày. Bọn thuộc hạ Kim

Giáp Môn cũng bở hơi tai mới thu hoạch kịp những trái cây chín trong khu vườn ba trăm mẫu này.
Vạn Xảo Cuồng Sinh đóng vai viên ngoại, ra vào chỉ bảo việc bán buôn!
Trong đám đệ tử của Xú Diện Sơn Vương có một gã giỏi nghề giả mạo giấy tờ. Gã làm cho mỗi người một thẻ thuế thân y như thật. Nhờ vậy, chẳng ai nghi ngờ Hồ gia trang là nơi long đàm hổ huyệt.

Kim giáp Môn

Hồi 08
Lộ Thượng Hồng Lô Phùng Phật Chưởng
Lâm Trung Liễu Kết Đại Oan Cừu

Đầu tháng mười, Khuất Nham Tuyền và Kinh Phi Độ về báo tìn rằng Trấn Nam Vương đã khởi hành xuống Hà Nhai. Theo tháp tùng chỉ có ba gã lạt ma. Họ đã cải trang, bịt khăn che đầu trọc.
Tử Siêu bèn gọi Xú Diện Sơn Vương cùng Dã Nhi lên, chàng dặn dò:
- Bốn vị sẽ chặn đánh ba lão lạt ma để tại hạ đấu với Hồng Điểm Thiên Tôn. Nếu họ quá lợi hại thì chúng ta đào tẩu ngay, không ham đánh làm gì!
Vạn Xảo Cuồng Sinh trao Bạch Long Đao cho Khuất Nham Tuyền:
- Thanh đao này rất tốt, nhưng phải sơn đen để nguỵ trang!
Năm người thay áo vàng, giả làm thủ hạ Nhất Thống bang, theo đường tắt đến khu rừng vắng cách Lạc Dương chừng mười lăm dặm chờ đợi. Thấy bọn Hồng Điểm Thiên Tôn phi ngựa đến, bọn Tử Siêu trùm kín mặt nhảy ra chận đường:
- Bốn lão kia, nếu muốn toàn mạng thì mau nạp túi bạc ra đây!
Trấn Nam Vương không mặc hoàng bào mà chỉ khoác áo gấm xanh. Ba lão lạt ma giả làm hầu cận, võ phục đen, đầu chít khăn vàng. Thiên Tôn nhíu mày, oai vệ đáp:
- Theo y phục, dường như các ngươi là người của Nhất Thống bang?
Kinh Phi Độ giảo hoạt đáp:
- Nếu ta nói phải chắc lão cũng chẳng tin!
Thiên Tôn cố đấu dịu:
- Lão phu là Trấn Nam Vương đang trên đường đến gặp bang chủ các ngươi. Nếu đúng là người Nhất Thống bang không nên xung đột mà mất hòa khí.
Tử Siêu cười mhạt nói:
- Nội gián của bổn bang trong U Linh Giáo đã về báo rằng U Linh Chân Nhân cấu kết với Vương gia và bị Vương gia trở mặt đến nỗi nhà tan cửa

nát! Bổn bang chủ rất ghét phường phản phúc, nếu Vương gia đến Ba Giáp, e rằng lành ít dữ nhiều! Thôi đừng thấy sang mà bắt quàng làm họ nữa! Mau dâng bạc ra đây! Vương gia thì là cái thá gì?
Dứt lời, chàng phát tay ra hiệu cho thuộc hạ tấn công. Bản thân chàng cũng dùng chiêu Phật Tâm Vô Ngại, dồn đủ mười hai thành công lực để chiếm tiên cơ.
Chưởng ảnh sáng như chớp giật bao phủ toàn thân Thiên Tôn. Lão kinh hoàng, không ngờ tên cướp đường này lại là tuyệt đại cao thủ. Trong lúc bắt ngờ, lão không đám đón chiêu, tung mình khỏi yên ngựa tránh đòn. Thân pháp của lão khiến Tử Siêu thán phục, chưởng kình quất văng con tuấn mã sang một bên. Nó đau đớn hý lên rồi gục chết. Tử Siêu không dừng tay, lướt đến xuất chiêu thứ hai Phật Pháp Vô Biên. Thiên Tôn cười nhạt, co duỗi song thủ, chưởng kình chạm nhau nổ vang rền. Chàng giáng trúng ngực lão ba chưởng mà nghe như đánh vào gối bông. Thiên Tôn quát vang:
- Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng!
Lão không còn dám khinh thường, múa tít song chưởng ập đến. Tử Siêu thấy thần công hộ thể của lão khủng khiếp như vậy, lòng cũng chấn động, đánh chiêu thứ ba Khổ Hải Tà Phong, một biển kình phong âm nhu nuốt gọn chưởng ảnh của Thiên Tôn. Lão thấm đòn gầm lên ghê rợn, mắt xanh lè, bớt trên mi tâm đỏ rực như máu! Lão tung mình lên không, hóa thành trái cầu vồng nhạt, trong có bảy chưởng ảnh trắng như tuyết, chụp xuống đầu đối phương.
Bên kia, bọn Dã Nhi đấu với ba lão lạt ma bất phân thắng bại. Ba lão này là đệ nhất cao thủ Mãn Châu có danh là Phi Hoàn Tam Phật. Đôi vòng sắt trong tay họ rất lợi hại, nếu không kiêng kỵ thanh Bạch Long Đao thì họ đã chiếm ưu thế.
Dã Nhi bị trúng mấy đòn, hung tính nổi lên, chẳng kể gì đến sống chết, lao vào tấn công. Pho liên hoàn cước pháp phối hợp với Hoa Sơn thần quyền đã khiến lạt ma cao gầy lúng túng. Lão múa tít song hoàn chống đỡ những chiêu quyền cước nặng như chì của đối thủ.
Phần ba người còn lại liên thủ đánh với hai lão lạt ma béo lùn. Đao pháp của họ rất cương mãnh và hiểm ác nên bốn chiếc phi hoàn trắng kia chẳng phát huy được tác dụng.
Nhắc lại, Tử Siêu thấy Hồng Điểm Thiên Tôn đã dùng đến tuyệt học Hồng Lô Điểm Tuyết thần chưởng, chàng vột xuất chiêu Thiên Thủ Như Lai, chiêu cuối cùng trong pho Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng, quanh chàng xuất hiện một vầng hào quang ngũ sắc rực rỡ. Song thủ chuyển động như ngàn cánh tay phật, dệt nên lưới chưởng kình.
Hai trái cầu chạm nổ vang như sấm mùa thu, song phương văng ra hơn trượng. Tử Siêu trúng một chưởng vào ngực còn Thiên Tôn lãnh liền bốn

chưởng.
Lão không biết thứ tự trong pho thần chưởng nên tưởng chàng còn chiêu tối hậu nữa, lão sợ hãi tung mình biến mất, bọn lạt ma cũng chạy theo. Dã Nhi định truy sát, nhưng thấy Tử Siêu xua tay, gã dừng chân, đúng lúc chàng ngã xuống!
Khuất Nham Tuyền nhét vào miệng chàng bảy viên linh đan trắng như tuyết mà Kỳ Lan đã trao trước lúc lên đường. Kinh Phi Độ kê lưng cõng môn chủ, cả bọn theo đường tắt về Lạc Dương.
Mãi sau ngày giỗ mẫu thân, Tử Siêu mới bình phục hoàn toàn. Chàng tự biết công lực mình thua kém Hồng Điểm Thiên Tôn nên không muốn can thiệp vào chuyện tạo phản của lão nữa. Chàng quyết định đưa thủ hạ xuống Ba Sơn giết hai kẻ đại cừu là Liễu Quả thần tăng và Thiên Thủ Thần La Biệt Quân.
Kỳ Lan nghe trượng phu kể trong chiêu chưởng có bảy điểm trắng, liền cảnh giác chàng rằng chiêu cuối cùng trong pho Hồng Lô Điểm Tuyết thần chưởng có đến mười tám điểm trắng. Dưới chiêu này chưa ai thoát chết. Lão ma có đến hơn bảy mươi năm công lực. Tử Siêu không thể bì được. Chính lời nói của Kỳ Lan đã khiến chàng quyết định như trên.
Nhất Thống bang đã củng cố xong lực lượng, đang bắt đầu sự nghiệp xưng bá của mình. U Linh Giáo sau lần bị quan quân Hồ Bắc tấn công đã suy yếu hẳn đi. Hai trăm đao thủ Thanh Long Môn đã vượt ngục trốn đi mất. trước khi có lệnh thả. Họ không biết Tử Siêu ở đâu nên vẫn quanh quẩn gần Ba Sơn chờ đợi. Họ biết trước sau gì chàng cũng đến đây tầm thù.
Trong thời gian sống ở Kỳ Sơn, trà trộn, chung đụng với bọn lục lâm thảo khấu tép riu, họ cảm thấy nhục nhã cho thân phận mình! Đám cao thủ này tuổi đều trên tam thập, được đào luyện rất kỹ. Họ không sợ chết và muốn được người khác tôn trọng, muốn sống đời oanh liệt! Thần Châm Tiên Cơ tuy là người sáng lập nhưng bản tính khắc nghiệt, kiêu kỳ, coi thuộc hạ như rơm rác, chính vì vậy mà lòng họ đều hướng về Tử Siêu. Họ đã nghe anh em Vô Ảnh Đàn hết lời tán dương bản lãnh và đức độ của chàng. Ngày ấy hai gã Kinh, Khuất vì sợ bị lộ chuyện chỉ móc nối với những người thân thiết nhất nên số còn lại không biết ý đồ của họ. Lúc truy sát Vô Ảnh Đàn, Thần Châm Tiên Cơ không dám cho đệ tử Thanh Long Môn xuất trận vì ngại họ trở giáo!
Quả nhiên, mong ước của họ đã trở thành sự thật. Đúng chiều ngày mười tám, Tử Siêu cùng hai vị phu nhân ghé vào lữ điếm cách bến đò Hoàng Hà hai mươi dặm. Các cao thủ Kim Giáp Môn cũng cải trang vào trọ trong những lữ điếm gần đấy!
Trấn Hoài Bắc nằm trên trục lộ Bắc Nam nên rất sầm uất. Nhưng hai hướng Đông Tây đều là rừng rậm.

Ba người vừa thay áo xong, chuẩn bị dùng cơm thì có tiếng gõ cửa. Tử Siêu ra mở, thấy Thanh Long Đao Lăng Đông Khê và Hắc Diện Phán Quan Lưu Du Tử, đàn chủ hình đàn Thanh Long Môn, chàng hoan hỉ mời vào.
Tử Siêu đóng cửa lại, bảo họ cùng ngồi. Hai người ấy xụp xuống bái kiến, mắt long lanh ứa lệ:
- Chúng thuộc hạ mù quáng tuân lệnh Thần Châm Tiên Cơ, giữa đường bỏ rơi môn chủ, xin chịu trách phạt! Nay Thanh Long Môn chỉ còn sót lại gần hai trăm người trốn khỏi đại lao về đây chờ đợi môn chủ đã hai tháng nay!
Chàng vui vẻ bảo:
- Nhị vị cứ an toạ rồi sẽ nói sau!
Họ vòng tay chào hai phu nhân rồi ngồi xuống. Tử Siêu bảo Thu Uyên xuống lấy thêm bát đũa rồi rót đầy chén, uống mừng hội ngộ! Chàng hỏi Thanh Long Đao:
- Anh em hiện giờ ở đâu?
Lãng lão cung kính đáp:
- Trong cánh rừng phía Đông có sào huyệt của một bọn lục lâm. Anh em thuộc hạ đã đánh đuổi chúng, chiếm lấy làm nơi trú ngụ. Ngày ngày cử người giám sát đường quan đạo để tìm môn chủ hoặc anh em Vô Ảnh Đàn!
Đàm đạo chừng nửa canh giờ, Tử Siêu bảo Kỳ Lan trao cho Thanh Long Đao năm vạn lượng bạc để chia cho hai trăm người kia. Hai gã mừng rỡ cáo từ, hẹn sáng mai sẽ đến đón chàng vào thăm bản doanh. Mờ sớm, toàn bộ nhân thủ Kim Giáp Môn kéo cả vào khu rừng phía Đông. Anh em gặp nhau mừng mừng, tủi tủi.
Tổng số hai trăm tám chục người, chia lại thành ba đàn: Nội đàn, ngoại đàn, trung đàn, vị chi mỗi đàn độ chín chục cao thủ. Mọi người giơ cao nắm tay, thề suốt đời chiến đấu cho sự nghiệp Kim Giáp Môn. Dã Nhi giờ có trong tay gần trăm thủ hạ, tự thấy mình cao hẳn lên. Mặt gã vênh váo trông thật tức cười.
Bàn bạc kế hoạch xong, họ phân tán thành từng nhóm nhỏ, giả làm thường dân hoặc lái buôn, vượt sông Hoài vào huyện Ba Đông. Họ biết trong thành nhiều tai mắt của Nhất Thống bang nên thủ sẵn lương khô, tản mác ở ngoại thành. Tử Siêu ước tính nhân số trong tổng đàn Ba Giáp không dưới tám trăm. Chàng chẳng thể đưa thuộc hạ vào tử địa, đành dùng kế điệu hổ ly sơn!
Sáng ngày hai mươi mốt tháng mười, một toán kỵ mã bạch y dong cờ khô lâu của U Linh Giáo đến tổng đàn Nhất Thống bang. Họ tự xưng là sứ giả của U Linh Chân Nhân,đến giao thư.
Gã bang chúng gác đại môn mang thư vào cho bang chủ. Liễu Quả thần tăng mở ra xem thử:
"Bang chủ nhã giám! Trấn Nam Vương Lương Phù Vân chính là Hồng Điểm Thiên Tôn, nay người đã bán thân làm vương tử triều Minh mưu đồ đế

nghiệp. Thiên Tôn có nhã ý muốn lão phu và bang chủ phò tá, sau này chẳng mắt phần tướng quốc. Lão phu thừa lệnh Thiên Tôn, đến Ba Đông hội kiến với bang chủ. Hiện đang ở một trang viện trong cách rừng, bên đường quan đạo chờ tin. Để tở lòng thành, lão phu có đem pho Lục Thủ Di Đà đến để cùng nhau nghiên cứu!
Lục Đảo Y bái bút"
Liễu Quả là người thâm trầm, cơ cảnh nhưng tự nhủ địa điểm này rất gần Ba Giáp, đâu có gì đáng sợ! Lão quyết định đem một nửa quân số, đi theo toán sứ giả U Linh Giáo. Số còn lại sẽ đóng chặt cửa cốc đề phòng tập kích. Thần tăng mang theo Thiên Thủ Thần vì tin vào tài nghệ phóng ám khí của lão!
Liễu Quả cũng biết trang viện này. Nó là của bào huynh quan tri huyện Ba Đông, chỉ cách Ba Giáp chừng mấy dặm! Toán sứ giả dẫn đường thản nhiên cười nói với nhau nên Liễu Quả cũng bớt hoài nghi. Lúc đến cổng trong, lão cho thủ hạ bố trí chặt chẽ rồi mới cùng Thiên Thủ Thần bước vào.
U Linh Chân Nhân cùng một lão già cao lớn bước ra, tươi cười chào đón. Liễu Quả cảnh giác, vận công bảo vệ toàn thân rồi mỉm cười tiến vào.
U Linh Chân Nhân cười ha hả, đưa hai tay ra phía trước, để hở tâm thất như tỏ lòng thành thực. Nhưng bất ngờ trong tay áo bên tả, một điểm sáng bay ra, cắm vào ngực Thiên Thủ Thần. Cùng lúc đó, lão nhân to lớn cũng vung chưởng cuốn đến Liễu Quả.
Thần tăng đã chuẩn bị nên cử chưởng đỡ chiêu. Nhưng đây là tuyệt học thượng thừa của phật môn, được đánh bằng cả lòng cừu hận nên vô cùng mãnh liệt. Chiêu Phật Tâm Vô Ngại đã hóa giải toàn bộ chưởng lực của Liễu Quả và giáng mạnh vào ngực lão.
Đồng thời từ những bụi cây quanh trang một trận mưa độc trâm phủ xuống sau lưng bọn bang chúng tháp tùng. Hơn nửa số bị loại ngay ra khỏi vòng chiến, đám còn lại chỉ như cá nằm trên thớt.
Thiên Thủ Thần trúng phi đao, ôm ngực ngã ngửa ra đất nhưng chưa chết. Liễu Quả cũng vậy, xương lồng ngực của lão gẫy vụn máu miệng trào ra ồng ộc. Lão nhân cao lớn vuốt mặt, để lộ dung mạo trẻ trung của Hạng Tử Siêu. Chàng lạnh lùng bảo:
- Chắc hai người có ngày này phải không? Hạng mỗ sẽ cắt đầu bọn ngươi để tế anh linh tiên phụ, tiên mẫu.
U Linh Chân Nhân cũng xoá lớp hoá trang, lộ ra gương mặt đen sì của Hắc Diện Phán Quan Lưu Du Tử. Gã có tài phóng phi đao từ tay áo nên được chọn làm người đóng giả U Linh Chân Nhân.
Tử Siêu vung chưởng giáng mạnh, kết liễu đời hai kẻ đại cừu. Chàng tháo lấy thanh Hắc Vân Đao và lục tìm trong người Liễu Quả. Pho đao phổ và xếp ngân phiếu trăm vạn lượng vàng khiến chàng rất hài lòng! Té ra, từ ngày mất Kim Cương chân kinh, Liễu Quả không còn tin ai nữa. Lão đem theo

trong người tất cả tài sản của mình!
Hơn bốn trăm cao thủ Nhất Thống bang đã bị giết sạch.
Tử Siêu vào sau, thả chủ nhân và gia quyến ra, tặng lão một vạn lượng bạc gọi là bồi thường rồi kéo thủ hạ đi mất! Nhờ số bạc này mà lão trang chủ không hề tiết lộ ai là hung thủ vụ thảm sát. Lão một mực nói mình không thấy, không nghe gì cả!
Khi bọn Tử Siêu về đến sào huyệt ở phía đông trấn Hoài Bắc, thì tổng đàn Nhất Thống bang cũng chẳng còn một bóng người!
Bọn bang chúng trấn giữ tổng đàn hay tin bang chủ mạng vong, đã cướp sạch tài sản còn lại rồi giải tán.
Cuối tháng mười, Hồ gia trang mở đại yến mừng môn chủ báo được thâm thù. Toán trinh sát theo dõi Vương phủ báo rằng Trấn Nam Vương không hề trở lại Lạc Dương. Có lẽ lão biết địa điểm này bị giám sát nên bỏ luôn.

Kim giáp Môn

Hồi 09
Kim Điêu Vạn Lý Tầm Thân Phụ
Đế Địa Anh Hùng Hý Lão Ma

Tử Siêu đem thủ cấp của Liễu Quả thần tăng và Thiên Thủ Thần lập đàn cúng tế phụ mẫu. Mối đại thù đã trả xong, lòng chàng vô cùng thanh thản.
Kỳ Lan và Thu Uyên hối thúc chàng đi Lan Châu cầu khẩn Thông Triệt hòa thượng chỉ dẫn cách trị tuyệt chứng.
Tử Siêu bàn giao sự vụ Kim Giáp Môn cho ba vị đàn chủ rồi đưa hai ái thê lên đường. Vạn Xảo Cuồng Sinh và Khuất Nham Tuyền cũng tháp tùng.
Trước lúc khởi hành, chàng gọi Dã Nhi đến dặn dò:
- Ngươi ở lại trang học hỏi pho Thanh Long Đao pháp, không được buông lung tính khí. Nếu ngoan ngoãn, lúc trở về ta sẽ cưới cho một người vợ đẹp!
Dã Nhi mừng rỡ thề thốt luôn miệng. Tuy nhiên, Kỳ Lan đã phòng xa nên trao bảo bối cho Kinh Phi Độ. Chiếc còi sắt nhỏ này, khi Dã Nhi nghe tiếng sẽ đau đớn vô cùng! Đây là tuyệt học Thần Châm Cung!
Đường xa đến hơn ngàn dặm, nên hai vị phu nhân phải ngồi xe! Khuất Nham Tuyền làm xà ích, Tử Siêu và Cuồng Sinh cưỡi ngựa!
Để tránh mặt U Linh Giáo và tai mắt của Hồng Điểm Thiên Tôn, năm người đã cải trang rất cẩn thận. Họ đóng giả làm một gia đình quyền quý về thăm quê.
Trời đã vào mùa đông nên tuyết rơi nhiều, phủ trắng đường đi, nhưng cảnh

vật vẫn còn vài nét của mùa thu. Họ cố tình đi đường bộ để thưởng thức phong cảnh, Kỳ Lan và Thu Uyên đã mua những chiếc áo choàng lông đắt giá nhất, nhờ vậy năm người không đến nỗi lạnh lắm. Trong xe lại có cả lồng than hồng bằng đồng nên rất ấm cúng.
Tử Siêu tranh thủ học pho đao pháp của thiên hạ đệ nhất đao. Thanh Hắc Vân Đao nặng gấp bốn lần đao thường nên rất vừa tay chàng. Dù vậy, Thiên Ma Côn thân thiết cũng vẫn nằm trong xe.
Dọc đường, họ ghé vào phạn điếm hay tửu quán đều nghe bàn tán về cái chết của Nhất Thống bang chủ. Ai nấy đều cho rằng chính U Linh Giáo chủ đã dùng thủ đoạn, tiêu diệt kình địch của mình. Họ chỉ thắc mắc tại sao Nhất Thống bang chủ và Thiên Thủ Thần lại mất đầu?
Chỉ có phái Thiếu Lâm biết Liễu Quả là kẻ thù của Tử Siêu. Nhưng họ chẳng bao giờ nói ra cả! Chàng lấy đi chiếc thủ cấp cũng là để bảo toàn thanh danh cho Thiếu Lâm. Không ai biết Thiếu Lâm có phản đồ!
Hơn mười ngày trôi qua, bọn Tử Siêu đến Trường An. Sau cuộc đăng trình mệt nhọc, hai nữ nhân đòi nghỉ ngơi vài ngày ở cố đô để thưởng ngoạn thắng cảnh nơi này. Tử Siêu đành chiều ý họ. Chàng và Kỳ Lan đã từng ở đây, nhưng lúc ấy tâm trạng nặng nề, u uất vì mối phụ thù, chẳng lòng dạ nào mà đi dạo.
Năm người vào Trường An đại khách điếm nghỉ trọ cho xứng đáng với vai hoá trang! Dùng cơm trưa xong, họ cùng nhau dạo khắp kinh thành cổ kính này. Tuyết đã rơi nhiều hơn, rắc trắng những mái ngói rêu phong và mặt đường lát đá. Dân Trường An xúng xính trong những chiếc áo lông lấy từ trong rương ra. Đám nam nhân khề khà bên bàn trà rượu ngắm tuyết đầu đông. Những bông tuyết như hồng lên trong ánh tà dương trông rất đẹp.
Thu Uyên than mỏi chân, đòi ghé vào quán nghỉ ngơi. Tử Siêu mỉm cười chỉ vào tửu lâu trước mặt:
- Chúng ta lên đây uống vài chung cho ấm bụng!
Cả bọn vui vẻ đi đến đấy. Bên kia đường, một chàng công tử mặc trường bào màu lam khoác áo lông trắng đi song song với họ. Trên vai gã là một con chim ưng lông vàng. Vạn Xảo Cuồng Sinh khen ngợi:
- Con chim điêu này không quý bằng kim điểu của lão phu, nhưng cũng là linh vật vùng Tái Bắc!
Lần này lão không mang kim nhi đi để tránh dòm ngó. Người mang chim kia cũng băng qua đường tiến về phía tửu lâu. Gã vào sau bọn Tử Siêu và cũng lên tầng cao nhất.
Gã lột mũ lông, thả chim xuống đất rồi gọi tiểu nhị đem rượu thịt. Thần ưng cũng dược hai cân thịt bò sống thái nhỏ.
Mặt gã trắng như ngọc, đôi mày kiếm xếch ngược lên đến tận chân tóc. Đôi mắt dài, lấp loáng hào quang, chiếc mũi hơi cong khiến gã trông rất uy vũ.

Trên đôi môi dầy phảng phất nụ cười quyến rũ.
Tử Siêu thầm tán thưởng vẻ anh tuấn, mĩ mạo của hán tử tam tuần này.
Nhưng Kỳ Lan lại nghĩ khác, nàng thì thầm:
- Tướng công! Ánh mắt gã này rất tà mị!
Tử Siêu gật đầu. Đã đến bữa cơm chiều nên thực khách lũ lượt kéo lên. Ngoài dân bản địa còn có nhiều khách giang hồ, vai mang đao kiếm. Bàn cuối cùng dành cho một nữ lang kiều diễm nhưng hoa dung sầu héo. Đó chính là Khúc Vân Chi.
Nàng uể oải gọi vài món nhắm và vò rượu năm cân. Nhưng Vân Chi chỉ uống mà không hề ăn. Mắt nàng nhìn về phía cuối trời Tây như nuối tiếc những giọt nắng vàng vọt sắp lịm tắt! Tử Siêu nghe lòng xót xa vô hạn! Chính chàng đã đẩy nàng vào cảnh ngộ này!
Mặt hoa dần dần hồng lên, mắt phượng đờ đẫn vì men rượu. Chàng tình cờ nhận ra gã hán tử áo lam kia nhìn Vân Chi với ánh mắt dâm tà. Có nữ nhân nào say rượu mà giữ được lòng trinh liệt đâu?
Gã đứng lên, bước lại, ngồi xuống trước mặt Vân Chi, nở nụ cười mê hoặc:
- Tại hạ mạo muội xin bồi tiếp tiểu thư vài chén rượu!
Vân Chi cố định thần, nhìn cho rõ mặt đối phương. Nàng lắc đầu:
- Các hạ không phải là người ta mong đợi, đừng quấy rầy nữa!
Hán tử không ngờ rằng nàng thẳng thắn xua đuổi như vậy, gã biến sắc gượng cười:
- Chẳng lẽ tại hạ không thể so sánh với người ấy?
Vân Chi cạn chén cười khanh khách:
- Các hạ tuy anh tuấn hơn chàng nhưng thiếu khí phách trượng phu, sao có thể so sánh được?
Giọng nàng trong trẻo thánh thoát nên mọi người đều nghe. Có kẻ ngứa mệng xen vào:
- Mỹ nhân đã nói như vậy, ngươi còn mặt mũi nào mà ngồi đấy nữa?
Hán tử tái mặt, ngửa cổ cười ghê rợn:
- Kim Điêu công tử ta từ quan ngoại vào, dọc đường đã đả bại hàng chục cao thủ thành danh, đến đây lại bị chê là thiếu khí phách trượng phu, thực đáng nực cười.
Mọi người chấn động, không ngờ gã công tử mảnh mai này lại là Đại Sát Tinh, được giang hồ nhắc nhở mấy tháng nay. Chỉ với đôi bàn tay không, gã đã giết Hà Bắc Tam Hùng, đả thương Sơn Tây Đại Hào, đuổi chạy Diên An Thất Kiếm.
Khúc Vân Chi cũng đã nghe nhắc đến danh hiệu của gã. Nàng mỉm cười lắc đầu:
- Các hạ chỉ là ngôi sao mờ nhạt so với vầng dương rạng rỡ.
Thu Uyên đã nghe Kỳ Lan kể về nàng nên nhéo vào lưng Tử Siêu:

- Tướng công! Khúc cô nương đang nói về chàng đấy!
Tử Siêu cười khổ, thương cho mối tuyệt tình của Vân Chi. Nàng đã lỡ yêu kẻ giết phụ thân mình. Kim Điêu công tử thẹn quá hóa giận, gã gằn giọng nói:
- Kẻ ấy là ai mà nàng tôn sùng hắn như vậy? Bổn công tử sẽ xé xác hắn ra làm mồi cho kim điêu.
Mặt gã đanh lại trông vô cùng tàn độc. Đôi nhãn quang xanh biếc lấp loáng, huyệt mi tâm nổi lên một bớt son hồng. Kỳ Lan lẩm bẩm:
- Sao gã này lại có những đặc điểm giống hệt như Hồng Điểm Thiên Tôn?
Vạn Xảo Cuồng Sinh hạ giọng:
- Ta nghe đồn ba mươi năm trước Thiên Tôn xuất quan sang Mãn Châu, đến núi Trường Bạch tìm báu vật. Có lẽ lão đã lấy vợ và đẻ ra gã này! Nhìn dung mạo thì chẳng khác gì Thiên Tôn lúc thiếu thời.
Cuồng Sinh là sư đệ của Thần Châm nương nương nên không lạ gì mặt mũi tỷ phu. Tử Siêu nghe Kim Điêu công tử đòi xé xác mình, chàng không hề giận, nhưng khi biết gã là hậu nhân của Hồng Điểm Thiên Tôn, chàng lại sanh lòng chán ghét.
Tử Siêu chưa kịp phản ứng thì Vân Chi đã vung tay tát vào mặt của Kim Điêu công tử. Gã chụp lấy cổ tay nàng, cười nhạt:
- Bổn công tử sẽ bắt nàng đi để xem tên tiểu tử kia có dám đến cứu nàng hay không?
Tử Siêu đứng lên trầm giọng quát:
- Buông nàng ra!
Âm thanh như tiếng sấm rền khiến gã không tự chủ được, bất giác lỏng tay. Vân Chi nhận ra người trong mộng, nàng giật phắt tay về, chạy đến bên Tử Siêu, gục vào ngực chàng khóc nức nở. Tử Siêu vỗ về:
- Chi muội hãy ngồi đây với Kỳ Lan, để ta dạy cho gã một bài học!
Kim Điêu công tử thấy chàng chỉ là một thư sinh dung mạo tầm thường nên không khỏi ngạc nhiên. Nhưng gã đoán ngay ra là chàng hóa trang vì trước đấy Vân Chi không hề nhận ra chàng! Gã cất tiếng mỉa mai:
- Xem ra ngươi cũng chỉ là hạng chuột nhắt dấu mày dấu mặt!
Tử Siêu thản nhiên:
- Còn ngươi cũng chỉ là giọt máu rơi của Hồng Điểm Thiên Tôn, có gì mà vênh mặt?
Kim Điêu công tử kinh hãi, không ngờ đối phương nhận ra lai lịch bí ẩn của mình. Hơn trăm hào khách võ lâm trên tửu lầu cũng giật mình khiếp sợ. Kim Điêu công tử gằn giọng hỏi:
- Ngươi là ai mà biết rõ về ta như vậy? Hay ngươi quen biết phụ thân ta?
Chàng đoán rằng gã này vào Trung Nguyên tìm cha. Chàng dịu giọng bảo:
- Nếu các hạ muốn tìm lệnh tôn, tại hạ sẽ giúp cho!

Kim Điêu công tử mừng rỡ đáp:
- Tại hạ dò hỏi mấy tháng nay mà không tìm ra thân phụ, mong các hạ chỉ giáo!
Tử Siêu mỉm cười:
- Lệnh tôn thanh vân đắc lộ, hiện nay trở thành Trấn Nam Vương của triều đình. Công tử đến Bắc Kinh, vào thẳng hoàng cung mà bái kiến.
Gã công tử nghi hoặc hỏi lại:
- Các hạ không đùa đấy chứ?
Tử Siêu nghiêm giọng:
- Tại hạ thề có hoàng thiên chứng giám, không nói sai nửa lời!
Gã yên tâm vòng tay nói:
- Tại hạ là Mặc Đoan Vân, xin nghiêng mình cảm tạ các hạ. Mong các hạ tha lỗi đã xúc phạm đến phu nhân!
Nói xong, gã thảy nén bạc lên bàn rồi xuống lầu. Câu chuyện vừa rồi khiến mọi người đều nghe rõ, họ xầm xì, bàn tán.
Tử Siêu trở lại bàn, ngồi cạnh Khúc Vân Chi. Nàng nghe Kim Điêu công tử gọi mình là phu nhân của Tử Siêu, lòng vui sướng thẹn thùng. Nãy giờ Kỳ Lan và Thu Uyên đã hết lời khuyên nàng xí xóa mối hận cũ, cùng họ hầu hạ Tử Siêu. Vạn Xảo Cuồng Sinh hạ giọng khen ngợi:
- Siêu nhi quả là người đa mưu túc trí. Phen này, Thiên Tôn sẽ khốn đốn vì chính con trai của mình!
Vân Chi mời bọn Tử Siêu về Khúc gia trang. Cảnh vật như ngày nào nhưng số gia nhân cũ đã không còn được mấy người. Vân Chi không đủ tiền thuê họ nữa, nàng chỉ giữ lại hai nữ tỳ thân tín và một bà đầu bếp. Lão bộc Lam Khải Trường mừng rỡ chạy ra đón khách. Lão nhìn dáng vóc chàng công tử đi bên cạnh Vân Chi, nhận ra ngay Tử Siêu. Lão cười ha hả:
- Thật không uổng công lão nô và tiểu thư mong đợi, cuối cùng thì công tử cũng đã đến đây!
Vân Chi hờn giận nói:
- Nếu ta không vào thành uống rượu thì chắc họ cũng chẳng thèm ghé vào đây nữa!
Kỳ Lan cười đáp:
- Chi muội sai rồi, chúng ta định sáng mai sẽ đến thăm Khúc gia trang đấy chứ!
Lam lão pha trà rồi bảo Vân Chi:
- Tiểu thư! Lão nô đã từng ghe Hạng lão gia nói với Khúc chủ nhân rằng nếu mình có con trai sẽ xin tiểu thư về làm dâu! Lúc ấy, Khúc chủ nhân đã nhận lời. Xét vì lẽ đó, nếu tiểu thư gởi thân cho Hạng công tử cũng không phải là trái với đạo lý.
Vân Chi cuối đầu bẽn lẽn, Vạn Xảo Cuồng Sinh cười ha hả:

- Nếu vậy, lão phu sẽ đại diện đàng trai đến gặp Khúc phu nhân để xin hỏi cưới Vân Chi cho Tử Siêu.
Lam lão đỡ lời:
- Trong hoàn cảnh tế nhị này, bất tất bày biện lễ nghi. Quý hồ trọn dạ yêu thương nhau là đủ!
Tối đến Kỳ Lan và Thu Uyên đẩy Vân Chi vào phòng trượng phu, khép chặt cửa lại. Cuối canh ba, Tử Siêu ôm chầm lấy nữ nhân, chìm vào giấc ngủ. Bỗng chàng nghe có tiếng vật gì rơi xuống sàn nhà, liền bật dậy. Vân Chi đang nằm sóng xoài trên mặt gạch, mặt tím đen. Chàng kinh hãi thét lên. Mọi người đổ xô lại xem. Tử Siêu đã kịp đọc mấy dòng tuyệt mạng mà Vân Chi để lại: "Siêu ca! Thiếp đã muốn chết từ lâu, nhưng lại mong được gặp chàng lần cuối. Nay thân này đã gửi cho chàng, mối tương tư đã thỏa. Thiếp sẽ về suối vàng hầu hạ phụ thân."
Lam lão bộc cầm lấy đọc, oà lên khóc lóc:
- Chi nhi ơi! Ta đã hại con rồi! Phải chi ta đừng câu nệ lời thề năm cũ, tiết lộ sự thực thì con đâu đến nỗi này!
Cuồng Sinh giật mình hỏi:
- Chẳng lẽ Vân Chi không phải là con của Bạch Diện Thần?
Lam lão gạt lệ đáp:
- Khúc lão gia bị chứng vô sinh nên không thể có con. Mười chín năm trước, lão phu bị kẻ thù truy sát, đưa vợ con đến Triết Giang ẩn náu. Nào ngờ vừa đến chân núi Ngũ Nhạc đã bị cừu nhân đuổi kịp. Lão phu thọ trọng thương còn chuyết thê thảm tử. Đúng lúc ấy Khúc Phong Vi đi ngang qua, ông bèn giết hung thủ rồi cứu chữa cho lão phu. Chi nhi năm ấy vừa tròn tuổi, được Khúc phu nhân chăm sóc. Cuối cùng, Khúc lão gia đề nghị lão phu cho Chi nhi làm người thừa kế họ Khúc. Bạch Diện Thần đồng ý cho lão phu ở lại kề cận con thơ, nhưng phải thề độc, không bao giờ được nhận lại con mình. Nếu biết Chi nhi cương liệt như vậy, lão phu dẫu chết cũng nói ra!
Kỳ Lan nãy giờ cố gắng chạy chữa cho Vân Chi. Nàng lần lượt nhét từng viên giải độc hoàn vào miệng nạn nhân. Đến viên thứ mười, mạch của Vân Chi bắt đầu đập lại. Nàng mừng rỡ bảo:
- Tướng công! Thếp đã tìm đúng căn bệnh. Chàng mau dùng nội lực trục độc ra!
Tử Siêu hân hoan trút luồn nội lực thâm hậu vào người Vân Chi. Chất độc theo lỗ chân lông thoát ra ngoài ướt đẫm chiếc áo ngủ của nàng. Hai khắc sau, Vân Chi cựa mình mở mắt. Thấy mọi người, nàng oà khóc:
- Sao không để ta chết đi cho xong?
Lam lão run giọng nói:
- Chi nhi! Con không phải là con ruột thịt của Khúc Phong Vi đâu. Chính ta mới thực sự là cha của con. Dưới mật thất có một ngăn đá nhỏ lưu giữ văn

tự, ta sẽ lấy lên cho hài nhi xem.
Lão chạy vụt khỏi phòng, lát sau trở lại, trao cho Vân Chi một tờ hoa tiên đã ố vàng. Nàng đọc xong, ôm lấy Lam Khải Trường nức nở:
- Sao phụ thân không sớm cho hài nhi biết? Bao năm nay, hài nhi xem người như tôi tớ, quả là đáng hổ thẹn biết bao?
Lam lão vuốt tóc nàng an ủi:
- Đó không phải là lỗi của con, đừng áy náy làm gì!
Kỳ Lan bảo:
- Nếu tướng công không phát hiện sớm chắc Chi muội đã chết một cách oan uổng rồi!
Tử Siêu sụp xuống thi lễ:
- Tiểu tế khấu kiến nhạc phụ đại nhân!
Lam lão hoan hỉ:
- Có được rể quý như hiền tế, lão phu rất cao hứng!
Hai nàng kia cũng theo trượng phu bái kiến Lam Khải Trường. Lam lão nghiêm mặt:
- Ngay từ ngày mai, lão phu sẽ cho đổi nơi này thành Hạng gia trang. Hiền tế hãy về đây trong coi cơ nghiệp của mình!
Hai ngày sau, đoàn người tiếp tục lên đường đến Cam Túc nhưng có thêm một nữ nhân. Ba người ngồi trong xe nói cười vui vẻ khiến đường thiên lý thêm bớt lạnh lùng.
Đầu tháng một, bọn Tử Siêu đến Thiên Thủy, họ rụng rời nhận ra ngôi cổ tự trên miếu phủ đầy bụi bặm, không một bóng người! Trên tường có sáu chữ lớn: trảm Thiên Tôn, hữu linh dược. Cuồng Sinh gãi đầu nói:
- Đại sư huynh thần thông quảng đại, đã đoán trước chúng ta đến cầu thuốc.
Kỳ Lan thở dài:
- Té ra linh đan trị chứng Tam Âm Tuyệt Mạch lại nằm trong người Hồng Điểm Thiên Tôn. Vậy là tướng công không sao tránh né lão được rồi.
Tử Siêu mỉm cười:
- Lão âm mưu soán nghịch, gây cảnh sinh linh đồ thán, giết đi cũng phải.
Chàng bỗng sực nhớ đến Tiểu Nga, quay sang hỏi Kỳ Lan:
- Không biết Tiểu Nga có đi theo đại sư bá không nhỉ?
Nàng tủm tỉm cười:
- Té ra tướng công chưa quên được cô bé câm xinh đẹp ấy. Chàng thử ra sau tìm xem.
Tử Siêu ngượng ngùng bước ra ngoài, đến cạnh bờ vực gọi vang:
- Tiểu Nga!
Không thấy có người đáp lại, chàng buồn bã đi vào. Vạn Xảo Cuồng Sinh cười khà khà bảo:
- Đại sư huynh đã hứa gả Tiểu Nga cho Siêu nhi, tất sẽ không quên lời. Sẽ

có ngày lão mang nàng đến trao tận tay, lo lắng làm gì.
Sáu người xuống núi, kiêm trình về Lạc Dương cho kịp Tết Nguyên Tiêu. Họ có mặt ở Hồ gia trang sáng ngày cuối năm. Tử Siêu vui say suốt mấy ngày tết, mồng tám mới triển khai kế hoạch truy tìm Hồng Điểm Thiên Tôn. Kinh Phi Độ cùng năm mươi thủ hạ xuống nghiệp thành dò la tổng đàn U Linh Giáo. Khuất Nham Tuyền và ba mươi người nữa đi Bắc Kinh. Cao thủ Kim Giáp Môn rải khắp nơi, cố tìm cho được Thiên Tôn. Trong thời gian chờ đợi, Tử Siêu khổ công rèn luyện pho Quang Minh Vô Lượng chưởng và Hắc Vân Đao pháp. Đến cuối tháng giêng, Khuất Nham Tuyền cho kim điêu bay về báo rằng Thiên Tôn đang ở Bắc Kinh. Vương phủ gần hoàng cung nên không thể nào dùng võ lực đánh vào. Gã đề nghị Tử Siêu đến ngay để cùng vào trong phủ lục soát phòng riêng Thiên Tôn may ra tìm thấy kỳ trân. Tử Siêu vui mừng, hạ lệnh cho thuộc hạ tiến về Hà Bắc, làm hậu thuẫn, chàng sẽ đi trước một bước. Hơn mười ngày sau chàng đến Bắc Kinh. Khuất Nham Tuyền đã chờ đợi sẵn nơi cửa Nam Thành. Trông gã cứ như một tay hào phú tỉnh lẻ đến đế đô du ngoạn.
Họ Khuất đặt sẵn phòng ở Đại Đô đệ nhất khách điếm. Tử Siêu tắm gội xong, theo gã đi dạo quanh thành cho quen với đường sá. Chàng mới đến đây lần đầu nên không khỏi bỡ ngỡ trước cảnh phồn hoa, sầm uất của Bắc Kinh. Con đường dẫn đến cấm thành rộng ba trượng, nền lót đá xanh bằng phẳng. Hai bên là phủ đệ hoàng thân quốc thích và đại thần.
Trấn Nam Vương phủ nằm ở bên tả cửa đóng im lìm, chỉ có vài thị vệ đứng gác. Từ ngoài không thể quan sát được địa hình bên trong. Tử Siêu quyết định đêm nay sẽ và do thám!
Về đến khách điếm, Khuất Nham Tuyền gọi một mâm rượu thịt. Hai người vừa ăn uống vừa bàn bạc kế hoạch. Tử Siêu hỏi thuộc hạ:
- Phó đàn chủ có nghe nói gì về Kim Điêu công tử hay không?
- Thưa có! Trước tết gã đến cửa ngọ môn xưng mình là nam tử của Trấn Nam Vương, từ Mãn Châu sang. Đúng lúc đó có quan cửu môn đề đốc đi đến. Lão này bèn khéo léo dò hỏi, giam lỏng trong dịch quán rồi mật báo với hoàng thượng. Ngài bèn triệu Trấn Nam Vương đến, lão chối biến tất cả và đòi đối chất với Kim Điêu công tử Mặc Đoan Vân. Lúc gặp nhau ở dịch quán, Mặc Đoan Vân thấy dung mạo khác xa, không nói nên lời! Đề đốc ra lệnh bắt giam thì gã phá vòng vây, giết chết mười mấy người, cuộc truy đuổi làm náo loạn cả kinh thành. Cuối cùng gã thoát đi được, để lại sau lưng hơn bốn mươi xác chết. Trấn Nam Vương vốn bị các đại thần trong triều ghen ghét. Họ liền cùng nhau đàn hặc lão. Hoàng thượng bèn bắt Trấn Nam Vương không được rời kinh đô, giao việc điều tra cho đại lý tự. Vì lẽ, tội tư thông với Mãn Châu bị xử rất nặng.
Tử Siêu cười khoan khoái:

- Sau vụ này, dẫu lão có thoát chết cũng không còn được sủng ái nữa, âm mưu tạo phản cũng khó mà thành được!
Khuất Nham Tuyền gật đầu:
- Triều đình và bách tính thiên hạ đâu biết rằnh họ thoát được tai ương vì nhờ môn chủ.
Chàng uống cạn chén, bảo:
- Lần này, nếu không lấy được linh dược cũng phải làm cho lão ma khốn đốn, từ bỏ mộng soán nghịch. Chúng ta sẽ đột nhập vào đại lý tự cung cấp thêm bằng chứng để triều đình loại trừ hiểm họa.
Đầu canh ba, tuyết rơi đầy, trăng mười hai mờ nhạt sau những đám mây mù, đôi lúc biến mất hoàn toàn! Tử Siêu và Bách Diện Diêm La Khuất Nham Tuyền nương theo bóng đêm, lần đến Trấn Nam Vương phủ.
Hồng Điểm Thiên Tôn không dám đưa thuộc hạ vào kinh đô, chỉ sử dụng cấm quân theo quy định. Bản lãnh bọn này thấp kém nên đâu thể phát hiện hai tay cao thủ có khinh công quán thế. Hơn nữa, ngoài đường quân cấm vệ qua lại liên tục, khiến bọn trong phủ rất yên tâm.
Tầng ba của ngôi đại lâu vẫn còn le lói ánh đèn. Tử Siêu và Khuất Nham Tuyền như hai bóng u linh nhảy lên tán cây cổ thụ cạnh đấy quan sát. Gió xuân lạnh lẽo thổi về khua động cành lá. Che dấu cho khách dạ hành.
Trấn Nam Vương tức Hồng Điểm Thiên Tôn Mặc Kim Lăng đang ngồi uống rượu với Phi Hoàn Tam Phật. Họ Mặc thở dài bảo:
- Không ngờ Mặc Đoan Vân lại đến Bắc Kinh, khiến cho mộng bá vương của lão phu gặp nhiều trở ngại. Nhưng ai là người biết được lại lịch bí ẩn của ta chứ?
Lão lạt ma cao gầy lên tiếng:
- Hôm trước, ở ngoại thành Lạc Dương, Thiên Tôn để lộ thần công Hồng Lô Điểm Tuyết. Có lẽ chính cái gã giao đấu với ngài đã nhận ra tuyệt học?
Thiên Tôn gật đầu:
- Lão phu cũng đoán gã này là Hạng Tử Siêu, nam tử của Kim Giáp Thần. Nhưng pho Lục Thủ Di Đà vẫn còn nguyên vẹn và ở trong tay U Linh Chân Nhân Lục Đảo Y. Hơn nữa, số người biết được lộ số võ công của ta rất ít. Đêm mai, phiền tam vị xuất thủ xuống Hà Nam hỏi Thần Châm Tiên Cơ xem gã họ Hạng có liên quan gì đến Thầm Châm Cung hay không?
Thiên Tôn đứng lên, lui vào phòng ngủ. Ba lão lạt ma cũng xuống lầu nghỉ ngơi. Lợi dụng một trận gió mạnh xào xạc cây cối, Tử Siêu tung mình lên lan can, núp dưới cửa sổ phòng ngủ, nhìn qua khe. Hồng Điểm Thiên Tôn đã thay áo, tần ngần đứng bên bàn, trên tay lão là một bình ngọc nhỏ. Thiên Tôn đổ ra lòng bàn tay bốn hạt trắng đục. Lão mỉm cười tự nói:
- Chỉ sau tháng nữa là đến thời hạn uống bốn viên thiên niên tuyết liên tử này. Lúc ấy, trong thiên hạ, còn ai là đối thủ của ta nữa?

Lão trút lại vào bình, bỏ trong túi áo ngủ rồi đi nằm. Tử Siêu biết lão công lực cao siêu, nhẹ nhàng rời chỗ, cùng Khuất Nham Tuyền trở về khách điếm. Chàng hỏi gã:
- Đại lý tự có gần đây không và việc canh gác thế nào?
Khuất Nham Tuyền cười đáp:
- Nơi ấy chỉ có vài thị vệ gác cửa, ra vào không khó.
Tử Siêu bèn lấy bút mực viết ngay một phong thư, chàng trao cho thuộc hạ:
- Phó đàn chủ đem thư này đặt lên bàn làm việc của người đứng đầu đại lý tự, phải cẩn thận đấy!
Khuất Nham Tuyền nhận thư, băng mình qua cửa sổ. Nửa canh giờ sau, gã trở lại, hân hoan nói:
- Người thụ lý việc điều tra chính là Tứ vương gia. Lão là người cần mẫn nên ngủ ngay trong phòng làm việc. Chắc sáng ra sẽ thấy bức thư!
Đầu giờ tỵ sáng hôm sau, Tử Siêu và họ Khuất lảng vảng gần Trấn Nam Vương phủ chờ xem. Lát sau, hơn ngàn quân cấm vệ đến vây chặt Vương phủ, ập vào lục soát. Hồng Điểm Thiên Tôn biết nếu để họ bắt được Phi Hoàn Tam Phật thì không tránh khỏi rơi đầu. Lão bèn gom góp châu báu, vàng bạc chia thành bốn túi rồi cùng ba lão lạt ma phá vòng vây thoát đi. Có gần trăm cấm quân bỏ mình dưới chưởng lực và phi hoàn của bốn lão ma! Tử Siêu dặn dò Khuất Nham Tuyền rồi bám theo. Chàng giữ khoảng cách khá xa nhưng không để mất dấu. Thỉnh thoảng chàng lưu lại ám ký để thuộc hạ biết đường mà đuổi theo.
Lúc đầu, Thiên Tôn đi theo hướng Đông Nam, được vài chục dặm, lão đổi lộ trình, băng rừng chuyển qua hướng chính Nam để tránh sự truy đuổi của cấm quân. Đến một trấn lớn giữa đường, lão ghé vào mua ngựa, thay y phục rồi tiếp tục xuôi Nam. Tử Siêu cũng vội mua một con tuấn mã đuổi theo. Năm ngày sau, bọn Thiên Tôn đến An Dương, vào một gia trang ở Tây thành. Sáng ra, Thiên Tôn và Phi Hoàn Tam Phật xuất trang, đi về hướng Tây. Chiều tối, họ vào một sơn cốc trong rặng Ngũ Hành Sơn thuộc địa phận phủ Sơn Tây.
Tử Siêu kinh hãi nhận ra căn cứ này được xây dựng rất kiên cố và có số nhân thủ không dưới hai ngàn, Chàng tin rằng đây là sào huyệt chính của Thiên Tôn nên yên tâm trở ra, chờ bọn thủ hạ đến.
Sáng hôm sau, lực lượng Kim Giáp Môn đến nơi. Chàng giao việc giám sát khu vực này cho Kinh Phi Độ và anh em ngoại đàn rồi cùng với Khuất Nham Tuyền trở về Lạc Dương. Một đường dây liên lạc rải suốt ba trăm dặm từ Ngũ Hành Sơn đến Hồ gia trang. Tử Siêu tự biết lực lượng của mình quá ít, không thể tấn công được, chàng đành chờ cơ hội tốt.
Ba vị phu nhân mừng rỡ đón chào. Trong bữa ăn tối, chàng kể lại những chuyện ở Bắc Kinh. Vạn Xảo Cuồng Sinh giơ ngón cái khen ngợi:

- Cơ trí Siêu nhi ngày càng thâm trầm, chỉ hai đòn là đã phá tan tâm huyết bao năm của Hồng Điểm Thiên Tôn.
Thu Uyên lo lắng bảo:
- Nhưng thế lực và bản lãnh của lão ma hơn chúng ta rất nhiều, làm sao lấy được tuyết liên đây?
Tử Siêu nghiêm mặt:
- Thiên Tôn vẫn chưa chịu từ bỏ mộng đế vương đâu. Có lẽ lão sẽ dấu kín lai lịch, chinh phục võ lâm để làm công cụ tạo phản. Lúc ấy, các phái vì sự tồn vong của mình tất phải đứng lên chống lại, chúng ta sẽ có cơ hội tiêu diệt lão.

Kim giáp Môn

Hồi 10
Hoa Sơn Côn Hạ Tam Yên Tử
Ngọc Nữ Phong Tiền Phản Tặc Vong

Cuối tháng hai, Ngũ Hành bang ra đời, chỉ mình Kim Giáp Môn biết bang chủ là ai. U Linh Chân Nhân và Thần Châm Tiên Cơ đem giáo chúng đến Sơn Tây sát nhập vào Ngũ Hành bang, được phong chức phó bang chủ. Bang chúng đông đến ba ngàn người, chia thành năm đường, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, phân biệt bằng màu áo, tất cả đều bịt mặt, càng làm tăng vẻ thần bí của bang hội mới này.
Ba mươi môn phái, tổ chức lớn nhỏ trong võ lâm đều nhận được tối hậu thư. Hạn chót là ngày rằm tháng ba, nếu chưởng môn phái nào không đến để tỏ ý thần phục thì Ngũ Hành bang sẽ liệt họ vào danh sách tử vong.
Xét về mặt địa lý và chiến thuật, chàng đoán rằng Ngũ Hành bang sẽ tấn công phái Hoa Sơn trước. Vì phái này nằm trong phủ Hà Nam và thực lực yếu ớt. Thiên Tôn sẽ tiêu diệt hoặc khống chế phái Hoa Sơn để dằn mặt võ lâm. Tử Siêu là rể của Hoa Sơn, tất không thể để nhạc phụ đại nhân lâm nguy. Chàng liền đưa hai trăm thuộc hạ thiện chiến nhất đến Tân Hương.
Mấy mươi năm trước, phái Hoa Sơn đặt cứ địa ở núi Ngũ Nhạc. Nhưng khi sư tổ của Hạ Hầu Thu Uyên dành được chức minh chủ võ lâm, ông cho dời môn phái về núi Thủy Hoa Sơn ở Hà Nam thuộc huyện Tân Hương. Từ bao đời nay, Hà Nam vẫn là trung tâm của đất nước và của võ lâm. Hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm như Thái Sơn Bắc Đẩu, tiêu biểu cho chính khí giang hồ. Sư tổ phái Hoa Sơn muốn ngang hàng với họ nên mới về đây dựng cờ.
Thu Uyên đã viết thư về báo cho phụ thân Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương biết

mình đã gá nghĩa với Tử Siêu. Món lễ vật ba vạn lượng vàng đã khiến chưởng môn phái Hoa Sơn hài lòng, tha thứ cho nàng. Ông dùng số hoàng kim ấy tôn tạo, sửa chữa tổ đường và nhà cửa trên núi, thu nhận thêm nhiều môn đồ để phát triển môn phái.
Hạ Hầu Phương còn mua hai ngàn mẫu ruộng quanh núi để đảm bảo sinh kế cho Hoa Sơn. Trong lúc tiền đồ rực rỡ như vậy, ông đâu thể muối mặt quy phục Ngũ Hành bang, liền chuẩn bị lực lượng, chờ đợi đối phương.
Tử Siêu đến Tân Hương vào sáng ngày mồng sáu tháng ba. Chàng rải thuộc hạ trong huyện thành, mua hai thanh kiếm rồi cùng Khuất Nham Tuyền cải trang thành hai hán tử quê mùa lên núi xin học nghề.
Sư huynh của Hạ Hầu Phương là Ưng Kiếm Miêu Hướng Y, tuổi độ lục tuần, phụ trách việc thu nhận môn đồ, gượng cười bảo hai người:
- Xin hai vị lượng thứ, bổn phái đang chuẩn bị đối phó với cường địch là Ngũ Hành bang nên tạm ngưng không thu nhận môn đồ nữa.
Tử Siêu giả đò thất vọng, gãi đầu nói:
- Mong tiền bối thương tình, anh em tại hạ ngưỡng mộ hiệp danh của quý phái, nên lặn lội từ đất Thục đến đây. Hơn nữa, Hoa Sơn oai danh lừng lẫy đã hàng trăm năm, lẽ nào vì một bang hội mới ra đời, như Ngũ Hành bang, mà bỏ dở việc truyền bá tuyệt học cổ truyền?
Lời nói của chàng đánh trúng vào tự ái của Ưng Kiếm, lão cười xòa:
- Thôi được! Lão phu xin nhận nhị vị! Nếu không, người đời lại cho rằng phái Hoa Sơn khiếp nhược.
Theo đúng quy củ, đệ tử mới nhập môn phải ra mắt chưởng môn. Ưng Kiếm bèn dẫn họ vào diễn võ sảnh chờ đợi, rồi mời Hạc Kiếm ra! Hạ Hầu Phương ngồi trên đại ỷ, nghiêm giọng bảo:
- Bổn phái có truyền thống hiệp nghĩa đã hơn trăm năm qua. Bất cứ ai muốn gia nhập cũng phải qua thời gian thử thách một năm. Nếu hai ngươi có bản chất thiện lương và tỏ ra siêng năng cần mẫn mới được chính thức bái sư. Tử Siêu gật đầu cung kính:
- Anh em vãn bối cũng đã nghe qua quy củ ấy, nguyện sẽ hết lòng rèn luyện.
Hạc Kiếm hỏi lại:
- Hai ngươi danh tính là gì, trước đây đã học qua võ nghệ gì chưa?
- Bẩm chưởng môn, vãn bối là Khúc Nguyên Hạ, hai mươi tuổi, quê Cam Túc, chưa hề bái sư, chỉ học được mấy đường quyền cước gia truyền.
Chàng dùng họ của ba ái thê để làm tên giả. Bách Diện Diêm La vòng tay thưa:
- Bẩm chưởng môn, vãn bối là Khuất Thiện, hai mươi tám tuổi, quê Thiểm Tây. Về võ công chỉ biết mấy đường do phụ thân truyền lại.
Hạc Kiếm bèn bảo hai người biểu diễn sở học của mình. Tử Siêu đã chuẩn bị trước nên đem pho Hoa Sơn Thần Quyền, Liên Hoàn Cước Pháp và La Hán

Quyền của Thiếu Lâm pha trộn thành một pho quyền pháp kỳ dị. Chàng đã từng thấy Ngộ Minh thiền sư đấu với Dã Nhi nên học lóm được một ít. Đến phiên Khuất Nham Tuyền, gã dùng kiếm đánh pho Thanh Long Đao pháp. Vì vậy, kiếm chiêu linh hoạt như đã luyện từ lâu. Tuy nhiên, do hình thức và trọng lượng khác nhau nên lộ nhiều sơ hở. Dẫu sao cũng qua mặt được Hạc Kiếm. Ông gật gù bảo:
- Xem ra hai ngươi cũng có căn cơ luyện võ. Tạm thời, cứ vào hậu sơn ở chung với đám môn nhân. Sau khi đối phó với Ngũ Hành bang xong, lão phu sẽ cử người dạy võ cho.
Một nữ tỳ đưa hai người vào dãy nhà phía sau tổ đường. Nơi đây, mới được xây dựng nên rất khang trang, đẹp đẽ. Nữ tỳ này tên gọi Tiểu Xuân. Nàng là người tinh minh, được Hạc Kiếm giao cho việc giám sát những người mới đến. Trong tình thế này, lão chẳng thể không đề phòng Ngũ Hành bang đưa nội gián đến tiềm phục.
Đám môn sinh mới nhận tháng qua lão đã cho về nhà cả. Vì họ võ nghệ kém cỏi, có ở lại cũng vô ích mà thôi. Tiểu Xuân tinh tế nhận ra Khuất Nham Tuyền không dám đi ngang hàng với Tử Siêu. Nàng cười dò hỏi:
- Quan hệ của nhị vị thế nào?
Khuất Nham Tuyền vui vẻ đáp:
- Tại hạ tuy lớn tuổi hơn, nhưng trong cuộc tỷ võ kết giao, bị họ Khúc đánh cho vỡ mặt, đành phải tôn y làm đại ca!
Thực ra, Tử Siêu có một sơ hở rất lớn là bàn tay chàng dư một ngón, Nhưng thói thường, không ai để ý đến ngón tay của người khác cả. Trong tâm thức mọi người, bàn tay nào cũng chỉ năm ngón mà thôi! Hơn nữa, Tử Siêu mặc trường bào, tay áo dài rộng đã thường xuyên che phủ dị tật của mình. Tiểu Xuân hạ giọng:
- Bổn phái không cấm uống rượu, nếu nhị vị cần, tiểu muội có thể mua giùm. Nhưng nếu say sẽ bị đuổi xuống núi đấy.
Khuất Nham Tuyền mừng rỡ:
- Thế thì tốt quá! Tại hạ đang sợ bị cấm đoán! Vậy nhờ cô nương mua giùm vò rượu ngon và mấy cân thịt. Còn bao nhiêu xin cô nương cứ giữ lấy, coi như chút thù lao!
Tiểu Xuân mau mắn đi mua ngay, nàng muốn họ say để dễ bề dò xét. Nhưng hai người này chỉ nói chuyện trên trời dưới đất rồi lăn ra ngủ khò, không hề đi đâu cả. Hạc Kiếm nghe báo cũng yên tâm.
Phái Hoa Sơn đã phúc đáp ngay từ lúc sứ giả của Ngũ Hành bang đến. Vì vậy, chắc chắn sẽ bị tấn công. Từ tối mười bốn, toàn phái đã ở trong tình trạng báo động, tuần phòng nghiêm mật. Đường dây liên lạc với Thiếu Lâm và Võ Đang đã thiết lập từ đầu tháng ba. Nếu một trong ba phái bị tấn công thì hai phái kia sẽ cử cao thủ đến trợ chiến.

Tử Siêu đoán rằng với nhân số đông đảo, Ngũ Hành bang đủ sức cầm chân hai phái kia để tiêu diệt Hoa Sơn. Chàng nhờ Tiểu Xuân thưa lại với chưởng môn, xin được mặc võ phục xanh của Hoa Sơn để ít nhất cũng được chết như một đệ tử. Chẳng lẽ mọi người đều tham chiến mà chàng và Khuất Thiện lại đứng ngoài?
Hạc Kiếm thấy yêu cầu đúng liền phát cho hai bộ y phục. Trưa ngày rằm, trinh sát cả phái Hoa Sơn phóng ám hiệu báo tin Ngũ Hành bang đã đến. Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương bố trí hai trăm đệ tử quanh núi chờ đợi. Đương nhiên, hai kẻ khả nghi là Khúc Nguyên Hạ và Khuất Thiện cũng được gọi theo sát bên. Ông sợ họ phóng hỏa đốt tổng đàn.
Lực lượng phe đối phương gồm sáu trăm võ sĩ áo đen của Thổ đường. Dẫn đầu là ba lão bịt mặt bằng khăn trắng, trước ngực thêu chữ Thổ bằng chỉ vàng.
Hạc Kiếm thấy nhân thủ Ngũ Hành bang đông gấp bội phe mình, ông than thầm trong bụng, sai đốt lửa cầu viện. Đống củi trên đỉnh núi có trộn lẫn phân khô của chó sói nên bốc khói lên rất cao. Loại lang toại này thường được quan quân trấn giữ Vạn Lý Trường Thành sử dụng để báo hiệu cho nhau.
Nhưng lát sau, ông thất vọng khi thấy phía trời Tây trên đỉnh rặng Tung Sơn cũng có hai cột khói. Nghĩa là Võ Đang và Thiếu Lâm đang bị tấn công, không thể tiếp cứu được.
Bang chúng Ngũ Hành bang đã tiến lên núi, chạm phải phòng tuyến thứ nhất. Đệ tử Hoa Sơn lợi dụng địa hình quen thuộc cầm cự rất hiệu quả. Nhưng ba gã đầu lĩnh Thổ đường võ công cao cường, thủ pháp tàn độc, đã giết liền mấy người, đánh thẳng lên núi.
Hạc Kiếm vội cùng sư huynh là Ưng Kiếm Miêu Y Hướng và sư đệ Long Kiếm Mễ Liên Châu lướt đến đón đánh. Gã đường chủ bật cười ghê rợn, cùng hai đường phó vung ngô câu kiếm tấn công. Hạc Kiếm nhận ra bọn họ là Quân Sơn Tam Yêu, ông kinh hãi quát vang:
- Té ra ba lão quỷ này đã về làm chó săn cho Ngũ Hành bang.
Võ công của Tam Yêu rất lợi hại. Pho Ngô Câu kiếm pháp lại quỷ dị, hiểm ác phi thường, chẳng mấy chốc đã áp đảo Hoa Sơn Tam Kiếm. Hạc Kiếm vừa đánh vừa quan sát trận địa, thấy đệ tử bị đẩy lùi dần lên đỉnh. Ông tuyệt vọng thầm khấn anh linh tổ sư rồi cắn răng thí mạng với đối phương.
Bỗng sau lưng ông phát ra một tiếng hú lồng lộn, cao vút, vang dội khắp núi rừng. Hạc Kiếm liếc về sau, nhận ra gã họ Khúc. Ông choáng váng, không ngờ gã lại có công lực thâm hậu khủng khiếp như vậy. Nhưng họ Khúc không tấn công các đệ tử Hoa Sơn như ông nghĩ. Gã rút ba khúc thép trong bụng ra, nối lại rồi bốc lên cao, lướt đến bổ xuống đầu Tam Yêu.
Hạc Kiếm vui mừng khi thấy rể quý của mình! Cùng lúc ấy, Khuất Thiện bất

ngờ điểm huyệt đại đệ tử của Hạc Kiếm là Lữ Nhân Tiên. Tiểu Xuân kinh hãi vung kiếm đâm họ Khuất. Gã tránh sang một bên cười bảo:
- Họ Lữ là gian tế của Ngũ Hành bang, cứ lục soát người gã sẽ rõ!
Nói xong, gã vung kiếm chạy xuống tấn công đám võ sĩ Thổ đường. Tiểu Xuân cùng nhị sư huynh là Nhượng Quân Phát làm theo lời họ Khuất. Hai người tìm thấy một thẻ bài bằng đồng có khắc chữ Thủy, mặt kia là ba chữ Ngũ Hành bang. Nhượng Quân Phát căm hận đấm vào mặt gã họ Lữ một quyền. Dung mạo anh tuấn của Nhân Niên biến dạng, sống mũi gãy dập, răng cửa rơi ra ba chiếc! Tiểu Xuân can ngăn rồi trói chặt tên gian tế lại.
Hạc Kiếm càng mừng hơn khi thấy sau lưng phe đối phương xuất hiện khoảng hai trăm cao thủ. Đao pháp của họ cực kỳ nhanh nhẹn và lợi hại. Những mũi độc châm trong tay tả còn hiểm ác hơn, mau chóng loại khỏi vòng chiến hàng trăm kẻ địch.
Nhắc lại, Tử Siêu vung ma côn tấn công Quân Sơn Tam Yêu, miệng nói nhanh:
- Nhạc phụ và nhị vị trưởng bối hãy lo quán xuyến cục diện, để ba lão này cho tiểu tế!
Tam Yêu thấy khí thế của chiêu côn nặng nề như núi đổ, vội hợp chiến chống đỡ. Tiếng thép chạm nhau chan chát, Tam Yêu bị đẩy lùi bốn bước. Họ vây chặt lấy Tử Siêu trong luồng kiếm quang lạnh lẽo. Tam Tài Kiếm Trận của Tam Yêu lừng danh vũ nội, đã từng sát hại rất nhiều cao thủ bạch đạo. Phép đánh Ngô Câu Kiếm lại rất quái dị, khác hẳn với kiếm pháp thông thường. Chính vì vậy bao năm nay chưa ai phá nổi kiếm trận.
Nhưng Tử Siêu thần dũng tuyệt luân, thiên bẩm lại hơn người. Chàng múa tít ma côn bảo vệ toàn thân, quan sát biến hóa của kiếm trận, chờ cơ hội phản công. Ba thanh Ngô Câu Kiếm thay nhau chọc vào màng côn quang đều bị bật ra. Tam Yêu không khỏi khiếp sợ trước thần lực của đối phương. Chúng cố giữ chàng trong trận, chờ khi chàng kiệt lực mới hạ sát.
Bỗng Tử Siêu gầm lên, vận toàn lực đánh vào phương vị bên hữu. Đại yêu cắn răn đỡ chiêu để hai em tập kích hậu tâm và sườn tả đối phương. Nhưng côn kiếm vừa chạm vào nhau thì tả thủ Tử Siêu búng ra một mũi phượng đầu châm vào nhị yêu. Vô ảnh thầm châm độc bá thiên hạ đã bao năm cắm thẳng vào tay hữu đối phương. Lão rú lên kinh hãi vì nghe chất độc lan nhanh. Lão vội lùi nhanh nhưng đã muộn.
Ma côn đánh bật ngô câu kiếm ra khỏi tay đối thủ, đâm thủng ba lỗ trên lồng ngực nhị yêu. Tam yêu tập kích hậu tâm cố cứu nhị ca, nào ngờ chân trái Tử Siêu dẻo như không xương, đá ngược vào bụng lão, Tam Yêu văng ra sau nửa trượng, nghe bụng đau như bị trùy sắt giáng vào.
Tử Siêu hứng chí xuất chiêu Võng Nội Nan Đào chụp ấy đại yêu. Lão rú lên thảm thiết vì ma côn dánh gãy xương vai tả và xương sườn bên hữu. Lão hộc

máu, gục xuống đi theo nhị đệ! Tam Yêu thấy hai anh thảm tử, điên cuồng múa kiếm xông vào. Tử Siêu cười nhạt xuất chiêu Tử Hạn Đáo Kỳ. Côn ảnh trùng trùng đan lưới, khóa chặt màn kiếm rồi xuyên qua ngực trái lão ma. Cuộc chiến cũng đã đến hồi kết thúc. Bốn trăm thủ hạ Ngũ Hành bang không còn một tên sống sót. Đệ tử phái Hoa Sơn ôm lấy những vị cứu tinh lạ mặt reo hò vang dội cả đỉnh núi. Tử Siêu xụp xuống ra mắt:
- Tiểu tế bái kiến nhạc phụ, sư bá và sư thúc!
Hạc Kiếm cười ha hả:
- Hảo hiền tế! Không có ngươi thì Hoa Sơn nguy rồi, Nhưng sao lại phải giấu giếm thân phận như vậy.
Chàng đứng lên mỉm cười đáp:
- Tiểu tế đã cho người tiềm phục ở Ngũ Hành Sơn trước khi Ngũ Hành bang ra đời, nhờ vậy biết rằng Thủy đường của tà bang này có nhiệm vụ móc nối, chiêu dụ đệ tử của các phái làm nội gián cho họ. Tiểu tế đành phải giấu mặt điều tra. Quả nhiên phát hiện Lữ Nhân Niên là nội ứng. Gã đã chôn trăm cân hỏa dược ở phía sau tổ đường, nhưng đã bị thuộc hạ của tiểu tế là Khuất Nham Tuyền cắt đứt ngòi đẫn hỏa!
Hạc Kiếm biến sắc quát:
- Mau đem họ Lữ ra đây!
Nhượng Quân Phát xách bổng Nhân Niên lên, đem đến đặt dưới chân sư phụ. Tiểu Xuân mau mắn trao cho Hạc Kiếm chiếc thẻ đồng tang vật.
Lữ Nhân Niên đã tỉnh lại, gã nhìn Tử Siêu với cặp mắt căm hờn. Hạc Kiếm giận đến run người, gằn giọng bảo:
- Nhân Niên! Lão phu giáo dưỡng ngươi gần hai mươi năm nay. Tại sao sanh tâm phản bội?
Nhân Niên cúi đầu hổ thẹn, không nói nên lời.
Tiểu Xuân thỏ thẻ:
- Sư phụ, đại sư huynh thất vọng vì không lấy được Uyên muội nên mới sanh lòng phản phúc!
Nhân Niên ngẩn đầu căm hận nói:
- Đúng vậy! Đệ tử tưởng rằng mình được là chồng của Uyên muội. Nào ngờ sư phụ lại tán thành việc Thu Uyên kết hợp với Tử Siêu! Hơn nữa sư phụ còn thiên vị, hết lòng ưu ái nhị sư đệ. Vậy Nhân Niên này còn chỗ nào đứng ở Hoa Sơn?
Hạc Kiếm định vung chưởng đánh chết kẻ phản đồ. Tử Siêu vội ngăn lại rồi hỏi:
- Nhân Niên! Có nội gián của Ngũ Hành bang ở Võ Đang và Thiếu Lâm hay không?
Họ Lữ cười nhạt:
- Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?

Tử Siêu quắc mắt:
- Để xem ngươi còn ngoan cố được nữa không?
Chàng ra hiệu cho Khuất Nham Tuyền, gã bèn dùng thủ pháp độc môn của Thầm Châm Cung điểm vào mười mấy huyệt đạo trên người Nhân Niên. Họ Lữ nghe thân thể đau đớn như bị hàng vạn con kiến gặm nhấm, gã lăn lộn, rên rỉ trên mặt đất. Chỉ chưa đầy nửa khắc gã đã gào lên:
- Ta xin khai!
Khuất Nham Tuyền thò tay giải huyệt, Nhân Niên thì thào:
- Ở Thiếu Lâm thì ta không rõ nhưng trong phái Võ Đang thì Huyền Phong đạo sĩ Liễu Sơn Hoành là nội gián. Chính gã đã móc nối, dụ dỗ ta.
Hạc Kiếm không dằn được cơn phẫn nộ, vung chưởng giáng xuống người họ Lữ. Lồng ngực gã dập nát, máu miệng phun ra như suối. Tử Siêu vòng tay nói:
- Thiếu Lâm thế mạnh người đông chắc không đến nỗi bại vong, chỉ lo cho phái Võ Đang, tiểu tế xin đến Ngọc Nữ Phong ngay để trợ chiến!
Hạc Kiếm gật đầu:
- Ta sẽ đưa đệ tử Hoa Sơn đến Thiếu Lâm. Sẵn có bầy ngựa của Ngũ Hành bang kia rồi!
Tiểu Xuân cất giọng thánh thót:
- Xin công tử cho biết Uyên sư muội có được khoẻ không?
Tử Siêu cười đáp:
- Thu Uyên đã nặng lên vài cân vì sắp làm mẹ!
Hạc Kiếm khoan khoái cười vang:
- Tức là lão phu sắp có cháu ẵm bồng!
Tử Siêu cùng đám cao thủ Kim Giáp Môn vội vã xuống núi, đi về phía Tung Sơn. Họ phóng ngựa như bay, cố vượt đoạn đường gần hai trăm dặm. Hơn canh giờ sau, rặng Tung Sơn đã hiện ra trước mặt.
Lúc còn cách Ngọc Nữ Phong mười dặm, ngựa của Tử Siêu và vài con nữa lăn ra chết vì quá mệt. Chàng tung mình xuống đường, chặn đoàn người lại:
- Dừng chân! Nếu không đàn ngựa sẽ chết hết! Ta sẽ đi trước một bước, các ngươi từ từ theo sau cũng được!
Dứt lời, chàng vận tuyệt đỉnh khinh công lướt đi như cánh chim bằng. Đến chân Ngọc Nữ Phong, tiếng vũ khí va chạm hòa với tiếng quát tháo khiến chàng yên tâm. Khói lửa bốc cao chứng tỏ trọng địa Võ Đang đang phát hỏa.
Tử Siêu căm hận gã Huyền Phong, phi thân lên sườn núi. Thanh ma côn vung lên giáng xuống liên tục, giết một hơi hai mươi mấy tên võ sĩ áo vàng của Mộc đường. Tiếng gào thét rên la của bọn chúng khiến mọi người chú ý. Cả hai phe đều nhìn xuống, thấy một người dũng mãnh như thiên thần, tay cầm đoản côn phá thủng vòng vây, tiến nhanh như vũ bão.
Thanh Hòa đạo trưởng nhận ra Tử Siêu, mừng rỡ nói với Thanh Nhàn

chưởng môn:
- Đại sư huynh, đã có Hạng công tử đến, Võ Đang ta gặp may rồi!
Lúc đầu, nhờ yếu tố địa lợi nên phái Võ Đang cầm chân được phe đối phương ở khu vực Giải Kiếm Nham. Nhưng chỉ được một canh giờ thì nhà cửa trên núi bốc cháy. Thanh Nhàn đạo trưởng phải cho năm mươi đệ tử trở lên cứu hỏa, phòng tuyến mỏng đi nên bị phá vỡ. Hơn ba trăm đệ tử Võ Đang lùi dần về có thủ quanh tổ đường.
U Linh Chân Nhân cùng ba gã áo vàng bịt mặt, ngực thêu chữ Mộc, võ công lợi hại đánh nhau với bảy cao thủ hàng đầu Võ Đang. Các đạo sĩ kém thế phải lập thất tinh kiếm trận mới quân bình được cán cân. Nhưng luồng chưởng phong băng giá của chân nhân đã thấm dần vào cơ thể đối phương, trận thế sắp tan rã.
Lục Đảo Y từng nghe Hồng Điểm Thiên Tôn lập luận rằng Hạng Tử Siêu đã học được Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng nhưng lão lắc pho Lục Thủ Di Đà, thấy có tiếng động nên không tin tưởng lắm. Chính vì vậy, lão không hề ngán sợ Tử Siêu. Hơn nữa, lão đã thấy bóng Huyền Phong đạo sĩ cầm kiếm chạy đến nên yên tâm, mỉm cười bí ẩn, vận toàn lực đẩy mạnh song chưởng, thoát ra khỏi trận. Ba gã lạ mặt vung đao chém liền mười mấy nhát rồi nhảy theo chân nhân.
Thất tinh kiếm trận vẫn giữ nguyên phương vị, chờ Tử Siêu đến. Lúc này, vị trí của chưởng môn Thanh Nhàn đạo trưởng là ở sau cùng. Liễu Sơn Hoành hớt hải chạy đến bên sư phụ, ra vẻ có việc trọng yếu cần báo cáo.
Gã tiến sát Thanh Nhàn kề tai nói nhỏ:
- Lão mắc mưu ta rồi!
Đạo trưởng giật mình kinh hãi nhận ra mũi kiếm đã chỉ vào lưng ông. Ông giận dữ quát:
- Huyền Phong! không ngờ ngươi lại là kẻ khi sư diệt tổ!
Sáu sư đệ của ông kinh hãi quay lại. Huyền Phong cười nhạt:
- Nếu các ngươi động đậy tay chân, ta sẽ giết Thanh Nhàn ngay.
Nào ngờ chưởng môn Võ Đang là người cương liệt, ông trợn mắt nói:
- Các sư đệ đừng để ý đến ta. Hãy giết cho được tên khốn khiếp này!
Huyền Phong vội điểm vào á huyệt và nhuyễn ma huyệt của ông. Gã trở kiếm kề vào cổ Thanh Nhàn. Sáu vị đạo trưởng giận đến run người mà không làm sao được.
Tử Siêu đến nơi, biết mình đã chậm một bước. Chàng suy nghĩ rất nhanh, vung côn tấn công U Linh Chân Nhân.
Lão bật cười ghê rợn, cùng ba gã thủ lĩnh Mộc đường vây chặt lấy chàng. Thanh Hòa đạo trưởng và năm vị sư đệ nhấp nhổm định nhảy vào hỗ trợ Tử Siêu. Huyền Phong cao giọng:
- Đứng im đấy, nếu không đừng trách ta độc ác!

Thanh kiếm kéo nhẹ, làm rách da cổ Thanh Nhàn. Máu rỉ ra rơi xuống đạo bào. Sáu vị trưởng bối Võ Đang hết lời nguyền rủa Huyền Phong nhưng không dám xuất thủ.
Đã trăm chiêu trôi qua, Tử Siêu bỗng quát vang như sấm, vung ma côn tấn công mạnh vào ba gã cầm đao. Một tên rú lên thảm thiết, thủ cấp vỡ toang lăn ra chết tốt. Nhưng Tử Siêu cũng lãnh đủ một đạo chưởng kình của U Linh Chân Nhân. Thân hình chàng văng đi, rơi xuống trước mặt Thanh Nhàn và Huyền Phong, chỉ cách chừng hơn nửa trượng.
Tử Siêu nằm sóng xoài, máu miệng rỉ ra không ngớt. Huyền Phong đắc ý ngửa cổ cười vang:
- Tử Siêu! Ngươi đâu ngờ có ngày chết dưới chân ta phải không?
Thanh Nhàn chưởng môn sững người nhận ra Tử Siêu mở mắt mỉm cười. Tay tả chàng vung nhẹ, một mũi phụng đầu châm cắm phập vào yết hầu Liễu Sơn Hoành. Đồng thời, Tử Siêu bật dậy tung mình đến, vung côn đánh bật lưỡi kiếm trên vai Thanh Nhàn, kéo ông ra khỏi tầm tay Huyền Phong.
Mọi việc xảy ra nhanh chóng đến nỗi U Linh Chân Nhân không kịp phản ứng. Sáu lão đạo sĩ mừng rỡ, vung kiếm tấn công Lục Đảo Y và hai gã trợ thủ.
Huyền Phong chưa chết ngay, máu tràn vào phổi khiến gã ho sặc sụa, nhìn Tử Siêu với vẻ kinh hoàng. Lát sau gã quỵ xuống, hồn du địa phủ.
Phía ngoài kia, cục diện cũng đã thay đổi. Lực lượng Kim Giáp Môn đã đánh vào phía sau lưng Ngũ Hành bang. Bản lĩnh của họ cao hơn đối phương rất nhiều, chỉ mấy chốc đã tiêu diệt gần trăm tên. Đệ tử Võ Đang vô cùng mừng rỡ reo hò, đánh thốc ra, kẹp bọn Mộc đường vào chính giữa.
U Linh Chân Nhân sợ Tử Siêu tham chiến sẽ không thoát được, nên hô vang:
- Rút quân!
Lão cùng hai gã đường chủ và phó đường chủ Mộc đường phá vây tẩu thoát. Đám bang chúng cũng bỏ chạy toán loạn. Nhưng cũng chỉ thoát hơn trăm người, số còn lại đều phơi thây trên sườn núi!
Tử Siêu giải huyệt cho Thanh Nhàn đạo trưởng rồi quỵ xuống mê man bất tỉnh. Người chàng run lẩy bẩy và lạnh toát. Khuất Nham Tuyền và Kinh Phi Độ lướt đến, quỳ bên cạnh chủ nhân xem xét, Kinh Phi Độ nhét vào miệng Tử Siêu ba viên linh đơn trắng như ngó sen rồi xoa bóp các huyệt đạo nhưng chẳng ích gì.
Thanh Nhàn đạo trưởng hắng giọng:
- Bần đạo biết chút y thuật, xin được xem thử!
Lão bắt mạch rất lâu rồi quay sang bảo Thanh Hòa:
- Sư đệ vào phòng ta lấy lọ Thái Ất thần đan ra đây!
Kha Bạch Lộc mau mắn chạy như bay, chỉ lát sau đã ra đến, trên tay còn có

cả bình nước! Chưởng môn phái Võ Đang cho chàng uống ba viên rồi thở dài bảo:
- Hạng công tử luyện môn Nghịch Chuyển Ma Công nên chúng ta không thể truyền nội lực hỗ trợ được. Chỉ mong chờ vào dược lực mà thôi!
Ông bảo Khuất Nham Tuyền bồng Tử Siêu vào khách xá, dùng phép kim châm quá huyệt đả thông đường kinh mạch tê cứng vì âm hàn. Ba ngày sau, uống đên viên linh đan thứ chín chàng mới tỉnh lại. Nhì những gương mặt hốc hác, ưu phiền chung quanh, chàng gượng cười bảo:
- Không sao đâu, tại hạ khoẻ rồi!
Tử Siêu ngồi lên vận khí hành công, đến chiều đã phục hồi được tám phần. Chưởng môn phái Hoa Sơn và phương trượng Thiếu Lâm nghe tin đã đến nơi hôm ấy, nhờ có cánh quân của Hoa Sơn đánh tập hậu nên đã khiến hàng ngũ đối phương rối loạn. Tăng lữ Thiếu Lâm thừa cơ phản kích, đánh tan lực lượng Ngũ Hành bang. Thần Châm Tiên Cơ và đường chủ Kim đường đành phải rút quân!
Ngộ Pháp thiền sư thở dài bảo:
- Nếu chỉ một trong hai cánh quân đánh Hoa Sơn và Võ Đang thành công, chúng sẽ kéo sang tiếp viện cho Thần Châm Tiên Cơ. Lúc ấy Thiếu Lâm khó mà toàn vẹn! Hạ Hầu Phương đắc ý nói:
- Cũng may mà Hạng hiền tế đã có mặt đúng lúc, diệt được hai đạo quân ấy!
Thanh Nhàn đạo trưởng nói với giọng cảm kích:
- Hạng công tử vì muốn cứu bần đạo mà xả thân, dùng khổ nhục kế chịu một chưởng của U Linh Chân Nhân. Lại đem những hảo hán tinh nhuệ đến hỗ trợ tiêu diệt Mộc đường. Ơn này, bần đạo và toàn phái Võ Đang xin ghi lòng tạc dạ!

Kim giáp Môn

Hồi 11
Nam Kinh Trảm Chỉ Kết Kim Lan
Hổ Huyệt Nam Cung Thi Diệu Kế

Sáng ngày hai mươi tháng ba, Tử Siêu và thuộc hạ rời Ngọc Nữ Phong trở lại Lạc Dương. Cũng như lúc đi, họ cải trang và phân tán thành từng tốp nhỏ để đảm bảo an toàn và bí mật.
Sáu ngày sau, đoàn người về đến Hồ gia trang ở Lạc Dương, tiếp tục cuộc chiến thầm lặng của mình!
Nhưng đến giữa tháng tư, trinh sát Kim Giáp Môn báo về rằng, Hồng Điểm

Thiên Tôn cùng năm trăm thuộc hạ đã bí mật xuất cốc, tập kích các phái. Do thần công của lão quá lợi hại nên đã mau chóng bắt sống được các chưởng môn, đem về giam ở tổng đàn hầu khống chế các đệ tử. Cả nhạc phụ của Tử Siêu là Hạ Hầu Phương cũng không thoát.
Lão ma áp dụng lối hành quân bí mật và thần tốc nên đã qua mắt được Kim Giáp Môn.
Thu Uyên khóc lóc khẩn cầu Tử Siêu đi cứu phụ thân. Kỳ Lan an ủi nàng:
- Thiên Tôn bắt mấy vị đại chưởng môn là để khống chế mấy ngàn đệ tử. Vì vậy, lão sẽ không hành hạ hay làm hại họ đâu.
Tử Siêu buồn rầu nói:
- Nếu bàn tay ta bình thường như mọi người thì có thể cải trang tiềm nhập Ngũ Hành bang để cứu họ! Lực lượng Kim Giáp Môn dù tinh nhuệ nhưng quá ít, đâu thể đánh thẳng vào hang cọp được?
Vạn Xảo Cuồng Sinh cười bảo:
- Ngón tay thì có thể cắt bớt đi, nhưng võ công của Siêu nhi không địch lại Thiên Tôn. Lỡ bị phát hiện sẽ khó mà toàn mạng.
Tử Siêu phấn khởi nói:
- Dẫu không địch lại Thiên Tôn nhưng cũng có thể đào tẩu được. Sư thúc mau giúp tiểu tế một phen!
Kỳ Lan nghêm giọng:
- Nhưng tướng công định giả dạng nhân vật nào để thâm nhập Thổ Sơn?
Tử Siêu vui vẻ đáp:
- Anh em trinh sát đã phát hiện Kim Điêu công tử Mặc Đoan Vân ở Nam Kinh. Gã bị triều đình truy nã nên trốn biệt trong mấy kỹ viện. Ta sẽ tìm đến đấy kết thân rồi rủ gã về ra mắt Thiên Tôn.
Cuồng Sinh cười lớn:
- Thật là xảo hợp! Lão phu định đưa Siêu nhi đến Vu Hồ cách Nam Kinh ba trăm dặm để nhờ một bằng hữu cắt giùm hai ngón tay thừa!
Kỳ Lan hỏi lại:
- Phải chăng sư thúc muốn nhắc đến Thiên Lượng Thần Y Mộ Dung Chúc?
Cuồng Sinh gật đầu. Khúc Vân Chi thắc mắc:
- Sao lão ta lại có danh hiệu kỳ quái như vậy?
Kỳ Lan giải thích:
- Lão ta rất giỏi y thuật nhưng lòng tham cũng không nhỏ. Mỗi lần chữa bệnh cho ai đều đòi ít nhất ngàn lượng bạc! Nhưng nếu không chữa khỏi, chẳng những không lấy tiền mà còn cho bệnh nhân thêm ngàn lượng.
Cuồng Sinh cười ngất:
- Thực ra Mộ Dung Chúc không đến nỗi tham tiền như vậy. Nhưng vợ lão rất đẹp và có tật mê đổ bác, nên lão phải làm thế mới có đủ ngân lượng cung phụng cho mụ ta.

Xú Diện Sơn Vương Lôi Lãm Kinh mở lời:
- Môn chủ! Thuộc hạ nghe nói Thần Châm Tiên Cơ đã đem thủ pháp phóng độc châm ra dạy cho bọn bang chúng. Nếy vậy khi chạm chán với họ chúng ta mất hẳn lợi thế và sẽ thương vong rất nhiều!
Cuồng Sinh cười đắc ý:
- Lão phu đã nghĩ đến điều ấy nên chế ra một món đồ chơi rất lợi hại!
Lão móc ra một ống đồng nhỏ, chỉa về phía tấm bình phong bằng gỗ cách đấy hơn hai trượng.
Từng mũi kim thép bay ra, cắm ngập vào mặt gỗ. Tổng cộng là mười mũi.
Mọi người ồ lên thán phục. Kinh Phi Độ hể hả nói:
- Nếu chúng ta được trang bị vũ khí này, thực lực sẽ tăng gấp bội!
Tử Siêu gật đầu:
- Đúng thế, độc châm được bắn ra mạnh và xa hơn dùng tay rất nhiều!
Cuồng Sinh giải thích thêm:
- Ống phóng còn có thể phóng ra cả mười mũi châm một lúc!
Ông bèn trao bản vẽ cho Xú Diện Sơn Vương. Họ Lôi sẽ đốc thúc Thần Binh trường của họ Khương chế tạo ngay. Hôm sau, dặn dò kế hoạch xong, Tử Siêu và Khuất Nham Tuyền theo Vạn Xảo Cuồng Sinh Lại Xương Bồ đi Vu Hồ. Mười ba ngày sau họ mới đến nơi. Gia trang của Thiên Lượng Thần Y trông rất tiêu điều, chứng tỏ vợ lão đã nướng tất cả vào sòng bạc.
Mộ Dung phu nhân là một người đàn bà diêm dúa xinh đẹp. Tuổi mụ mới chừng bốn mươi trong khi thần y đã gần thất thập. Lão lại nhỏ bé, gầy ốm, bảo sao không sợ vợ? Thấy có khách đến mắt mụ sáng rực lên, đon đả đón chào:
- Chẳng hay cả ba vị đều đến chữa bệnh hay chỉ một?
Cuồng Sinh rủa thầm trong bụng, cười nhạt đáp:
- Một!
Lão móc ra tấm ngân phiếu ngàn lượng bạc đặt lên bàn. Mụ chụp lấy nhét vào lưng rồi nói vọng vào trong:
- Lão gia ơi! Có một bệnh nhân đến, thiếp đã nhận tiền rồi!
Dứt lời, mụ ngoe nguẩy bỏ đi. Chắc không nơi nào khác ngoài đỗ trường trong huyện thành gần đấy! Thiên Lượng Thần Y bước ra, dáng uể oải nói:
- Vị nào cần chữa trị?
Ba người đều cải trang nên lão không nhận ra Vạn Xảo Cuồng Sinh. Tử Siêu ngồi xuống ghế cười đáp:
- Tại hạ bị chứng Tam Âm Tuyệt Mạch, nhờ thần y cứu giúp cho!
Mộ Dung Chúc giật bắn mình, vò đầu:
- Chết cha rồi! Tuyệt chứng này chỉ có thiên niên tuyết liên tử ở Trường Bạch Sơn là chữa khỏi. Lão phu lấy tiền đâu mà hoàn lại bây giờ?
Cuồng Sinh mỉa mai:

- Đã lỡ lấy tiền thì phải hoàn lại gấp đôi theo đúng quy củ!
Thần y ngượng ngùng đáp:
- Mụ vợ lão phu đã vét sạch cả rồi, để lão phu vào thành đòi lại!
Cuồng Sinh mỉa mai:
- Chắc đã mẻ đi vài trăm lượng rồi còn gì? không ngờ một kẻ tài hoa như lão mà suốt đời khổ vì một nữ nhân hoang đàng. Thật là nhục nhã.
Câu này thần y đã từng nghe mấy năm trước, lão mừng rỡ reo lên:
- Lão Cuồng đấy ư!
Ba người lột mặt nạ xuống. Mộ Dung Chúc ôm lấy bạn già, than thở:
- Chẳng thà không lấy vợ con như lão mà khoẻ thân!
Cuồng Sinh trình bày lý do đến đây, Thần y cầm lấy bàn tay Tử Siêu xem xét, lão gật gù:
- Ngón thứ sáu chỉ là một nhánh sụn, nếu có cắt đi cũng chẳng ảnh hưởng gì! Lão phu đảm bảo sẽ chẳng có ai phát giác ra vết mổ!
Tử Siêu cười bảo:
- Vãn bối sẽ giúp Thần y sửa đổi tính nết quý phu nhân.
Chàng bèn trình bày kế hoạch của mình, Mộ Dung Chúc hoan hỉ đáp:
- Hay lắm! Cứ thế mà làm. Mụ ta mà không bỏ được tật cờ bạc, lão phu chắc chết không có đất mà chôn.
Khuất Nham Tuyền cười hì hì:
- Tiền bối yên tâm, trong nghề cờ bạc, vãn bối không sợ bất cứ ai.
Gã thay mặt nạ khác và đi về hướng huyện thành. Thiên Lượng Thần Y đưa hai người vào trong, lập tức tiến hành cuộc giải phẫu. Tay nghề của lão thật xứng danh là thánh thủ. Chỉ nửa canh giờ đã hoàn tất công việc. Lão băng chặt lại, cười bảo:
- Chỉ ba ngày sau, đường chỉ khâu tan đi, bôi chất cao này vào sẽ không thấy vết sẹo.
Lão trao cho chàng lọ sành nhỏ, trong chứa một chất lỏng sền sệt, hăng hắc.
Tử Siêu cung kính đưa cho lão tấm ngân phiếu năm vạn lượng:
- Đây là chút lòng thành của vãn bối. Mong tiền bối nhận lấy mà dưỡng già.
Cuồng Sinh cười ha hả:
- Lão cứ cầm lấy đi, Siêu nhi có lòng kính lão chứ không phải trả công đâu.
Mộ Dung Chúc cảm động, xếp lại nhét kỹ vào áo rồi nói:
- Lão phu rất hổ thẹn vì không trị được tuyệt chứng cho công tử, chỉ xin mách bảo một điều. Nếu công tử may mắn tìm được tuyết liên thì hãy uống chung với máu gà trống mới có hiệu quả! Người dưới lục tuần không thể tuỳ tiện uống được!
Tử Siêu giật mình cảm tạ:
- Nếu không có lời chỉ giáo này, vãn bối dù có được thần đan cũng không thoát chết!

Ba người nhâm nhi chờ Mộc Lan Đường, vợ của Thần y và Khuất Nham Tuyền. Đến cuối giờ thân, Mộc Lan Tuyền hớt hải chạy về trên người chỉ còn chiếc quần ngắn và chiếc yếm che ngực. Đám tiểu đồng chạy theo chọc ghẹo mụ. Mộ Dung Chúc giả vờ nổi giận, chạy ra chặn lại, chỉ vào mặt quát:
- Lan Đường, nàng làm nhục lão phu đến thế sao? Hãy cút đi cho khấu mắt ta!
Dứt lời, lão tát mạnh vào má mụ. Lan Đường sợ hãi quỳ xuống van lạy:
- Tướng công tha cho thiếp một phen, Sau lần này, thiếp còn mặt mũi nào mà ra ngoài nữa? Xin thề có lôi thần chứng giám. Lan Đường này sẽ bỏ tật cờ bạc, hết lòng hầu hạ tướng công!
Cuồng Sinh khuyên giải:
- Quý phu nhân đã biết lỗi, mong Thần y lượng thứ cho nàng.
Mộ Dung Chúc hừ một tiếng:
- Nể lời lão huynh đây, lão phu tha cho bà. Hãy nhớ lấy lời thề của mình!
Mộ Dung phu nhân nừng rỡ lạy tạ rồi chạy vào trong. Mụ quá xấu hổ nên không dám ló ra nữa! Khuất Nham Tuyền về đến, đắc chí hạ giọng:
- Vãn bối dụ cho mụ thua sạch túi rồi gạ gẫm rằng áo trị giá hai ngàn lượng còn quần ba ngàn, mụ không dằn được máu đỏ đen nên đã ưng thuận. Cuối cùng mụ phải chạy về trong tình trạng như vậy!
Thiên Lượng Thần Y hài lòng:
- Phương pháp này hơi bá đạo nhưng rất công hiệu. Xin cảm ơn Khuất lão đệ!
Ba người cáo biệt, lên ngựa đi về hướng đông. Đầu canh hai, họ có mặt trong Kim Lăng đại lữ điếm!
Hôm sau, Khuất Nham Tuyền liên hệ với tai mắt Kim Giáp Môn, tìm ra Kim Điêu công tử Mặc Đoan Vân. Gã cùng bốn thuộc hạ ngoại đường bám sát họ Mặc, không hề rời mắt.
Đủ ba ngày sau, Tử Siêu tháo băng, thấy đôi bàn tay nhẵn nhụi như bao người thường khác. Vết may trên da chỉ là những chấm sẹo rất nhỏ, đều đặn. Chàng thoa cao thuốc vào, nghe vết thương mát rượi. Chàng bôi liên tục trong bốn ngày, những chấm sẹo hoàn toàn biến mất. Đúng lúc Khuất Nham Tuyền về báo rằng Mặc Đoan Vân đã cạn túi, bị bọn kỹ nữ xua đuổi. Gã rầu rĩ ngồi uống rượu nơi một tửu quán nggèo nàn.
Tử Siêu nhờ Khuất Nham Tuyền hoá trang cho mình thật cẩn thận. Dung mạo hiện nay của chàng là của một người có thực. Danh hiệu của gã là Thiết Tâm công tử Nam Cung Thái, một trang đại đạo độc hành vùng Thiểm tây. Lúc Thanh Long Môn còn chưa tái xuất, gã vô tình đi ngang nhà họ Khuất ở Vị Nam. Thấy bào muội của Khuất Nham Tuyền xinh đẹp liền giở trò ong bướm. Cuối cùng gã bị Khuất Nham Tuyền giết chết, chôn xác trong rừng.
Tử Siêu dặn dò kế hoạch xong, cài Thanh Vân đao vào lưng rồi lần đến tửu

quán mà Kim Điêu công tử đang ngồi. Đến nơi, chàng thấy họ Mặc hình dung tiều tuỵ, khác hẳn khi xưa. Con chim ưng không còn trên vai vì đã bị gã bán đi để tiêu xài. Tử Siêu ngồi một lúc, giả say lần sang bàn họ Mặc, chàng cười bảo:
- Độc ẩm bao giờ cũng mau say. Tai hạ là Nam Cung Thái, xin mạo muội bồi tiếp các hạ vài chung!
Chàng thét bọn tiểu nhị lấy thêm thức ăn và rượu ngon. Tửu quán này nằm ở ngoại thành nên ế ẩm và vắng vẻ, rất thuận lợi cho kế hoạch của chàng.
Kim Điêu công tử đang chán đời chỉ muốn uống cho say rồi kiếm mái hiên mà ngủ. Nhưng túi gã đã cạn nên không đủ rượu uống. Nay có người hào phóng mời mọc, gã rất khoan khoái.
Gã dấu danh hiệu Kim Điêu công tử chỉ xưng tên. Tử Siêu nâng chén nói:
- Mặc huynh đài tướng mạo anh hùng, hiên ngang. Tại hạ rất vinh hạnh được kết giao. Thái này mang theo mấy vạn lượng bạc, quyết quậy phá nát đám thanh lâu ở Nam Kinh mới thoả lòng. Mặc các hạ cố cùng tại hạ vui chơi, sống trên đời này không có bằng hữu thì buồn lắm!
Mặc Đoan Vân đã say mèm, bắt tay Nam Cung Thái hào sảng này, hứa sẽ cùng sát cánh, họa phúc có nhau. Lát sau, một toán người ập vào, họ mặc y phục sai nha, tay cầm thước và sích sắt. Bộ pháp của họ vô cùng nhanh nhẹn chứng tỏ võ công không kém. Một gã lạnh lùng hỏi Đoan Vân:
- Phải chăng các hạ là Kim Điêu công tử?
Họ Mặc đã quá say, chân tay mềm nhũn, đành nhắm buông xuôi chịu trói. Nào ngờ Nam Cung Thái cười ha hả nói:
- Chư vị quan nhầm lầm rồi, anh em tại hạ từ Hà Nam đến đây ngoạn cảnh Nam Kinh. Nào có phải kim điêu kim ưng gì đâu! Mong chư vị minh giám cho!
Gã móc ra tờ ngân phiếu năm trăm lượng để trên bàn. Mắt tên bộ đầu sáng rực lên, gã thò tay lấy tấm ngân phiếu, cười hề nói:
- Xin lỗi nhị vị, bọn ta nhìn lầm!
Nói xong, gã kéo thủ hạ đi mất. Mặc Đoan Vân thở phào, nói bằng giọng biết ơn:
- Nếu không có Nam Cung đại huynh, tiểu đệ đã nguy rồi. Ơn này Vân tôi xin tạc dạ ghi lòng.
Nam Cung Thái hạ giọng thì thầm:
- Tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, nghĩa khí mới là đáng trọng! Xin hỏi huynh đài có phải là Kim Điêu công tử danh lừng vũ nội đấy không? Mặc Đoan Vân buồn rầu gật đầu:
- Chính là tiểu đệ đây, nhưng làm gì còn chút oai phong nào nữa! Tiểu đệ đại náo Bắc Kinh bị triều đình truy nã, tiền bạc cạn kiệt, chẳng còn muốn sống!
Nam Cung Thái ra vẻ ngạc nhiên:

- Sao Mặc huynh lại đến Bắc Kinh gây náo loạn làm gì?
Mặc Đoan Vân căm hận nói:
- Tiểu đệ từ Mãn Châu vào Trung Thổ tìm phụ thân là Hồng Điểm Thiên Tôn Mặc Kim Lăng. Lúc đến Trường An, tình cờ gặp một người. Chẳng hiểu sao hắn lại nhận ngay ra lai lịch tiểu đệ rồi bảo rằng gia phụ đã thăng quan, làm đến chức Trấn Nam Vương ở Bắc Kinh. Tiểu đệ mừng quá đến ngay đế đô tìm gặp. Nào ngờ Trấn Nam Vương chối biến và dung mạo cũng không giống gia phụ chút nào cả! Quân cấm vệ ùa vào vây bắt, tiểu đệ phải giết mấy chục tên mới thoát đi được. Chính vì vậy mà rơi vào thảm cảnh này!
Nam Cung Thái lắc đầu:
- Người ấy không nói gạt Mặc huynh đâu! Lệnh tôn đã hóa trang thành Trấn Nam Vương. Sau này bị triều đình phát hiện, lão trốn vào Sơn Tây, thành lập Ngũ Hành bang. Hiện nay, lệnh tôn đã là bá chủ võ lâm. Nếu Mặc huynh muốn gặp, Thái tôi sẵn sàng dẫn đường!
Kim Điêu công tử vui mừng khôn xiết:
- Nếu quả thực vậy, khi gặp được phụ thân, tại hạ sẽ không quên công ơn của đại huynh.
Nam Cung Thái cả cười:
- Chuyện đó đâu có gấp gì, chúng ta cứ vui chơi cho thoả chí rồi hãng đi!
Gã lôi Mặc Đoan Vân vào thành mua sắm y phục và trọ trong khách điếm sang trọng nhất. Hai người la cà khắp chốn phong lưu trong suốt năm ngày. Mặc Đoan Vân nóng ruột khẩn cầu, Nam Cung Thái mới chịu khởi hành. Mặc Đoan Vân hiên ngang trên lưng tuấn mã, áo quần bảnh bao, gã thầm biết ơn Nam Cung Thái, tự thề sẽ đền bù cho gã. Họ Mặc ngượng ngùng nói:
- Đại huynh đã vì tiểu đệ mà tốn khá nhiều ngân lượng rồi!
Nam Cung Thái cười hào sảng đáp:
- Thú thực với Vân, ta là đạo tặc đất thục. Số bạc này do ăn cướp mà có, Vân đệ cứ xài thoải mái.
Mặc Đoan Vân thấy gã không dấu giếm lại lịch càng thêm tin tưởng. Cuối tháng năm, hai người có mặt trước tổng đàn Ngũ Hành bang ở Sơn Tây. Nam Cung Thái đã chuẩn bị bái thiếp, giao cho Mặc Đoan Vân đưa ra. Trong thiếp chỉ có mấy chữ:
" Trường Bạch sơn Kim Điêu công tử Mặc Đoan Vân!"
Hồng Điểm Thiên Tôn cũng đã cho thủ hạ truy lùng tung tích con trai mấy tháng nay nhưng đâu biết Mặc Đoan Vân là kẻ háo sắc nên không lưu ý đến các thanh lâu, kỹ viện. Nay nhận được bái thiếp, lão mừng rỡ cho mời vào đại sảnh.
Thấy mặt Thiên Tôn giống hệt mình, Mặc Đoan Vân quỳ xuống nức nở:
- Phụ thân! Hài nhi cực khổ lắm mới gặp được người!

Thiên Tôn ôm lấy nam tử vuốt ve:
- Ba mươi năm trước, lão phu bỏ rơi mẹ con ngươi ở Mãn Châu chỉ vì quá say mê sự nghiệp. Nay mộng bá vương sắp thành, ta sẽ đền bù cho hài nhi. À! mẫu thân ngươi có khang kiện hay không?
Mặc Đoan Vân bùi ngùi đáp:
- Bà đã qua đời cách đây hơn năm! Chính vì vậy hài nhi mới vào Trung Thổ tìm phụ thân!
Gã bỗng nhớ ra Nam Cung Thái đang đứng bơ vơ liền hân hoan giới thiệu:
- Phụ thân! đây là Nam Cung đại huynh, người đã cứu giúp hài nhi trong cơn hoạn nạn và đưa đường cho hài nhi đến đây. Nếu không chắc hài nhi chết nơi đầu đường xó chợ rồi.
Thiên Tôn nhìn Nam Cung Thái với vẻ dò xét. Gã vòng tay nói:
- Tại hạ chỉ là tên thảo khấu tầm thường ở đất Thiểm. Chẳng dám cậy chút công lao mà với cao. Xin phép được cáo từ!
Mặc Kim Lăng thấy hai bàn tay gã này đều có năm ngón. Lão yên tâm, cười ha hả:
- Bậy nào! Chẳng lẽ Nam Cung hiền điệt lại để cha con lão phu mang tiếng bất nghĩa hay sao? Xin cứ ở lại đây cùng chung hưởng vinh hoa phú quý.
Mặc Đoan Vân cũng chạy lại nắm tay áo Nam Cung Thái:
- Đại huynh! Xin hãy vì tấm lòng thành của tiểu đệ mà ở lại!
Nam Cung Thái ra vẻ miễn cưỡng nhưng cũng đồng ý. Hồng Điểm Thiên Tôn quát thuộc hạ bày đại yến mừng thiếu bang chủ. Các cao thủ chủ chốt như Độc Nhãn Hoa Đà, U Linh Chân Nhân, Thần Châm Tiên Cơ, Phi Hoàn Tam Phật và năm vị đường chủ đều có mặt.
Hồng Điểm Thiên Tôn Mặc Kim Lăng giới thiệu họ cho ái tử biết. Nam Cung Thái giật mình khi thấy các đường chủ, đường phó đều là những ma đầu thành danh.
Kim đường: do anh em Lan Châu Song Sát đảm nhiệm
Thủy đường: Thần Toán Tử và Bạch Phát Hồ Ly.
Mộc đường: Thái Bạch Song Hùng, trước đây là tam hùng nhưng đã bị Tử Siêu giết chết một trên núi Võ Đang.
Hỏa đường: Xích Diện Tú Sĩ hùng cứ vùng Đông Bắc.
Thổ đường: Liễu Giang Song Ma, nổi tiếng đất Quảng Tây thay cho Quân Son Tam Yêu đã mạng vong.
Phi Hoàn Tam Phật làm hộ pháp của bang. Độc Nhãn Hoa Đà là quân sư!
Trong bữa tiệc, Nam Cung Thái tỏ ra biết phận mình nên rất khiêm cung lễ độ với mọi người, không hề dám tỏ vẻ kiêu ngạo cậy công. Tửu lượng của gã thật phi thường, khiến mọi người đều yêu mến. Gã uống thật tình nên say mèm, phải khiêng vào trong. Thiên Tôn không bỏ lỡ cơ hội, cho Bạch Phát Hồ Ly Lan Tần Nga kiểm tra thân thể và lục soát hành lý.

Lan Tần Nga tuổi đã gần tam thập, khét tiếng phong lưu. Nàng xem đôi bàn tay và da mặt của Nam Cung Thái. Chẳng thấy gì khả nghi, nàng lột luôn y phục và choáng váng trước thân hình chắc nịch của Thiết Tâm công tử. Trong lưng áo và hành lý chẳng có gì đáng ngờ ngoài ngân phiếu và vàng bạc. Số tài sản gần ba vạn lượng trong túi một tên cường đạo thì không có gì là sai cả!
Bạch Phát Hồ Ly chạy ra sảnh báo cáo rằng không tìm ra chứng cớ đáng ngờ, rồi mau mắn quay lại phòng Nam Cung Thái.
Nàng đóng chặt của phòng, lấy khăn nhúng nước lạnh lau mặt cho gã. Lại thêm vài viên tỉnh tử hoàn nữa là xong. Gần khắc sau, Nam Cung Thái tỉnh lại, gã ngỡ ngàng nhìn thấy thân hình khêu gợi của Lan Tần Nga, Tay nàng lướt trên da thịt gã, tạo nên những cảm giác nhột nhạt khiến cơ thể nóng bừng.
Nam Cung Thái vốn nổi danh háo sắc, đâu thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng. Gã cười hì hì, kéo Bạch Phát Hồ Ly vào lòng. Lan Tần Nga liên tục chìm trong hoan lạc. Móng tay nàng cắm sâu vào da thịt đối phương.
Cuối canh ba, nàng mãn nguyện tát yêu Nam Cung Thái:
- Không ngờ bản lãnh phòng the của các hạ lại cao cường đến như vậy, tiểu muội xin đầu hàng!
Sáng hôm sau, Mặc Đoan Vân đến gõ cửa phòng Nam Cung Thái, mời y ra sảnh dùng điểm tâm. Đến nơi, mọi người đều đã có mặt. Lan Tần Nga liếc gã với vẻ tình tứ. Nam Cung Thái ngượng ngùng vòng tay tạ lỗi:
- Đêm qua vì quá say nên dậy trễ, mong bang chủ và chư vị lượng thứ!
Ăn xong, Thiên Tôn nhấp chén trà rồi bảo:
- Nam Cung hiền điệt, nhờ có ngươi mà Vân nhi thoát khỏi cảnh tù tội và đoàn tụ với lão phu. Để đền ơn ấy, lão phu sẽ phong cho ngươi chức vụ tổng quản hoặc là hộ pháp gì đó, tùy ngươi lựa chọn.
Nam Cung Thái ngượng ngùng đáp:
- Vãn bối võ công kém cỏi, chỉ xin làm người hầu cận của thiếu bang chủ là mãn nguyện rồi.
Mặc Đoan Vân rất tâm đầy ý hợp với gã nên tán thành:
- Như vậy cũng được, có Thái huynh bầu bạn, hài nhi cũng đỡ buồn!
Hồng Điểm Thiên Tôn gật gù:
- Nếu hiền điệt đã muốn vậy, lão phu cũng xin chiều ý!
Tối đến, Nam Cung Thái nhỉ tai Mặc Đoan Vân:
- Vân đệ, Bạch Phát Hồ Ly là một vưu vật hiếm có. Đêm qua huynh đã được thưởng thức, tối nay xin nhường cho huynh đệ.
Tối đến, Mặc Đoan Vân chui vào phòng Nam Cung Thái nằm chờ. Đầu canh ba, Lan Tần Nga rón rén bước vào, thoát y rồi chui vào mùng. Khi phát hiện thiếu bang chủ thì đã muộn, nàng tươi cười dâng hiến, đem mọi xảo thuật

tinh xảo để làm hài long Mặc Đoan Vân.
Nhưng sức lực Kim Điêu công tử không thể so với Nam Cung Thái nên chỉ vài khắc sau Lan Tần Nga ấm ức ra về.
Mặc Đoan Vân khoan khoái vì những lạc thú mà Lan Tần Nga đem lại, gã đâm ra say mê nàng và thầm biết ơn Nam Cung Thái. Gã này quả là hảo huynh đệ, không hưởng riêng một mình mà lại dâng báu vật cho bằng hữu!
Nhờ vậy, Nam Cung Thái thoát khỏi sự quấy rầy của Hồ Ly. Thỉnh thoảng nàng mới xa rời được Mặc Đoan Vân để tìm đến gã! Lan Tần Nga trách móc thì gã biện bạch:
- Mặc Đoan Vân là thiếu bang chủ. Gã đã để ý đến nàng thì làm sao ta dám tranh giành? Nàng nên lấy làm vinh hạnh vì được là tình nương của thiếu bang chủ! Biết đâu sau này trở thành dâu nhà họ Mặc?
Tần Nga cười khẩy:
- Trong sự nghiệp tranh bá đồ vương thì Thiên Tôn trọng dụng tiểu muội. Còn chuyện hôn nhân, dẫu có các vàng lão cũng không dám nhận Bạch Phát Hồ Ly làm dâu của mình. Chẳng thà tiểu muội đến với Thái huynh để được hưởng lạc thú, còn hơn bám lấy gã công tử yếu đuối kia! Gã đâu xứng tay với Tần Nga này?
Sau cơn ân ái mặn nồng Lan Tần Nga cười bảo:
- Thái huynh có được nữ nhân như tiểu muội hầu hạ mà còn không biết hưởng. Đám tù nhân trong hang đá ngầm dưới vách cốc có được hưởng gì đâu? Trừ mấy lão hòa thượng và đạo sĩ, bọn còn lại đều nhìn tiểu muội mà nuốt nước miếng thèm khát.
Nam Cung Thái thản nhiên đáp:
- Ta là khách, họ là tù. Sao có thể so sánh được?
Gã sợ Bạch Phát Hồ Ly dò xét, nên không hỏi tới, vờ bỡn cợt:
- Nàng đâu có nhiệm vụ nơi ấy, xuống làm gì cho họ thèm muốn?
Lan Tần Nga khúc khích tự đắc nói:
- Tiểu muội tuy chỉ là đường phó Thủy đường, nhưng lại là cháu ruột của quân sư nên mới được vào chỗ ấy. Các hộ pháp và đường chủ còn không được phép!
Nam Cung Thái vuốt ve đôi ngọc nhũ no tròn, ra vẻ không tin:
- Mật động bất quá cũng là nơi giam giữ tù nhân. Có gì mà quan trọng như vậy?
Bàn tay gã lướt trên da thịt Lan Tần Nga. Bạch Phát Hồ Ly nghe lửa dục bốc lên, bèn nói thực ra cho xong chuyện để mau chóng gầy lại cuộc giao hoan:
- Không đơn giản như thế đâu, trong mật động còn có khu vực đào luyện những tay sát thủ không biết sợ chết là gì. Đội quân này sẽ là nòng cốt trong sự nghiệp xưng vương của Thiên Tôn. Thân thể họ được phủ một lớp nhựa đặc biệt, không sợ cung tên, giáo mác.

Nàng không muốn nói nữa, bèn dùng đôi môi ngọt lịm khóa miệng tình lang. Nam Cung Thái đền ơn nàng đã cung cấp những tin tức quý giá bằng những trận ái ân nóng bỏng.
Lan Tần Nga kiệt sức thiếp đi. Nam Cung Thái nhẹ nhàng điểm vào mười bốn huyệt đạo dọc hai bên xương sống của Bạch Phát Hồ Ly rồi bắt đầu tra hỏi. Hơn khắc sau, gã đã nắm được cách xuất nhập, quy luật tuần tra cũng như đường đi nước bước trong động. Gã giải huyệt đạo cho nàng rồi lăn ra ngủ. Cuối canh tư, Lan Tần Nga thức giấc, rón rén mặc y phục, trở về phòng mình.
Chiều hôm sau, Nam Cung Thái bảo Mặc Đoan Vân:
- Vân đệ, ở mãi một nơi ngu huynh cảm thấy tù túng quá. Chúng ta ra huyện thành vui chơi một chuyến đi!
Mặc Đoan Vân hăm hở:
- Đúng vậy! Lần này tiểu đệ sẽ chiêu đãi Thái huynh!
Gã vào bảo phòng quỹ đưa cho mình năm ngàn lượng bạc rồi nắm tay Nam Cung Thái xuất cốc. Trước tiên, hai người lên tửu lầu ăn uống. Lúc trở ra, có lão khất cái đến xin tiền. Nam Cung Thái ngất ngưởng nói:
- Thương lão già nua, tóc bạc, bổn công tử cho lão cả mớ bạc vụn này!
Gã thò tay vào hầu bao, móc ra một nắm bạc lẻ, thả vào chiếc nón rách. Lão hóa tử cảm ơn rối rít rồi bỏ đi. Hai chàng công tử vào thanh lâu quậy phá đến canh ba mới về tổng đàn!
Hồng Điểm Thiên Tôn biết mà không hề la mắng. Lão chỉ có một mụn con nối dõi nên rất cưng chiều. Hơn nữa, huyện thành đầy những tai mắt của Ngũ Hành bang, lão không e ngại gì cả! Hôm sau, Nam Cung Thái hỏi:
- Vân đệ, sinh nhật của đệ là ngày nào?
Mặc Đoan Vân vỗ trán:
- Thái huynh không nhắc tiểu đệ cũng quyên mất. Ngày mười sáu tháng năm này là sinh nhật!
Nam Cung Thái cười bảo:
- Nay Vân đệ đã là thiếu bang chủ của một bang hội hùng mạnh nhất thiên hạ, sao không tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho thật linh đình, mời đoàn hát đến diễn mà xem cho sướng mắt? Cuộc nhân sinh đâu được bao lâu, vui được lúc nào cứ vui!
Mặc Đoan Vân nhớ đến những năm tháng cơ cực dưới chân Trường Bạch Sơn lạnh giá, gã quyết làm theo lời hảo hữu của mình!
Hồng Điểm Thiên Tôn đã nắm cả võ lâm trong tay, hoan hỉ chấp nhận yêu cầu của ái tử. Về mặt địa thế, chỉ có thể dùng khoảng đất trống mé hữu đại sảnh để làm nơi xem hát. Sân khấu sẽ nằm trước mặt khu rừng cây. Cuối rừng chính là vách đã có cửa ngầm vào mật lao.
Ngay Mặc Đoan Vân còn không biết vị trí của thạch động, vì vậy Thiên Tôn

thản nhiên để Nam Cung Thái chỉ huy đám bang chúng dựng một đài chắn ngang đường vào mật lao. Chỉ nửa buổi, sân khấu bằng gỗ đã dựng xong. Nam Cung Thái rủ Mặc Đoan Vân vào thành mướn đoàn hát.
Đến cửa tửu lâu, lão ăn mày hôm trước khom lưng chào, hy vọng được của bố thí hậu hĩnh. Nam Cung Thái cười bảo:
- Nếu lão chỉ cho bọn ta chỗ nào có đoàn hát hay, ta sẽ thưởng cho năm lượng bạc!
Lão ăn mày già mau mắn dẫn đường. Đến gần cửa Đông thành, lão chỉ một trang viện nhỏ:
- Bẩm nhị vị công tử, đoàn hát này nổi tiếng nhất Sơn Tây đấy ạ!
Mặc Đoan Vân ném cho lão năm lượng bạc rồi cùng Nam Cung Thái bước vào. Thương lượng xong giá cả, Nam Cung Thái nói:
- Tổng đàn của bổn bang là nơi quan trọng, Lão chỉ được đưa các diễn viên vào, còn phu khuân vác đạo cụ sẽ do đệ tử bổn bang đảm nhiệm.
Lão chủ đoàn vui vẻ đồng ý. Mặc Đoan Vân thầm khen Nam Cung Thái là người chu đáo, biết lo xa.
Trưa mười sáu, mấy gã bang chúng Thổ đường đến giúp đoàn hát chuyển những rương y phục, đạo cụ, màn trướng vào sơn cốc.
Việc canh phòng được tăng cường tối đa. Các cao thủ chủ chốt đều có mặt để mừng sinh nhật thiếu bang chủ. Trừ lực lượng phòng vệ, các bang chúng đều được tham gia đại yến. Cả Độc Nhãn Hoa Đà cũng rời thạch động lên xem hát.
Đường vào bố trí cơ quan dày đặc nên lão không hề lo sợ, dù chẳng bao giờ có người canh gác bên trong.
Rượu tuôn như suối, thức ăn dọn ra liên tục. Nam Cung Thái cao hứng cùng Mặc Đoan Vân đi khắp các bàn nhận lời chúc tụng. Cuối cùng gã say khướt, ói mửa tại chỗ, xin phép vào trong thay áo.
Tuồng tích chẳng có gì mới lạ, cũng chỉ là Lý Tồn Hiếu đả hổ, lão Lai Tử, Lữ Bố với Điêu Thuyền… nhưng bọn Ngũ Hành bang đều là dân võ biền, thô lỗ, ít khi được xem hát, nên rất thích thú. Hồng Điểm Thiên Tôn thấy ái tử vui vẻ, lòng già cũng hân hoan, vui say với các đầu lĩnh.
Lúc này, Nam Cung Thái đã lẩn vào sau sân khấu, lướt thẳng đến vách đá. Lúc chiều, gã cố tình mặc bộ trường bào màu xanh đậm nên rất khó bị phát hiện, Gã mau chóng tìm ra cửa ngầm, bấm nút cơ quan rồi lách vào trong. Đường đi có những cây đuốc thông trên vách soi sáng nên gã dễ dàng phân biệt màu gạch dưới chân. Gã thận trọng đặt chân vào những ô gạch màu trắng, qua ba lần cửa đá mới đến trung tâm. Đây là một hang động thiên nhiên rộng rãi, nằm trong lòng núi Thổ Sơn.
Bên ngoài có những lồng sắt giam giữ tù nhân. Bên trong tối om, được ngăn cách bằng một hàng rào song sắt kiên cố. Nam Cung Thái bỏ qua ý định vào

bên trong. Gã vươn tay nhổ một cây đuốc trên vách, bước nhanh đến bên lồng sắt. Mười lăm chưởng môn, long đầu các phái đang ngồi rên rỉ, thấy kẻ lạ mặt vào đến, họ mừng thầm.
Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương thấy dáng vóc gã này giống con rể mình liền run giọng hỏi:
- Có phải Siêu nhi đấy không?
Chàng gật đầu nói nhanh:
- Tiểu tế sẽ bẻ song sắt để chư vị thoát ra!
Mọi người vui mừng khôn xiết. Ngộ Liễu thiền sư nói:
- Hạng thí chủ quả là thần nhân mới lọt và được chỗ này. Nhưng hai chân lão nạp đã bị điểm huyệt. Thủ pháp của lão rất quái dị, không sao giải nổi!
Tử Siêu mỉm cười, vận toàn lực kéo bay hai thanh sắt bằng cổ tay, chàng chui vào giải huyệt ho họ. Thủ pháp này chàng học lén trong thư lục võ công mà Thiên Tôn đã để lại cho Mặc Đoan Vân lúc rời Mãn Châu. Mười lăm cao thủ hân hoan mặc vào những bộ y phục của Thổ đường, mặt bịt kín.
Chàng dặn dò kế hoạch thoát thân rồi đưa họ đi ra. Mặt trước và hai bên sân khấu bu đầy những bang chúng. Họ đã ngà say nên bỏ bàn đến gần xem cho mãn nhãn! Hơn nữa, rượu vào đầy bụng tất phải có lúc ra. Họ khệnh khạng tiến vào đoạn rừng cây tiểu tiện. Nhờ vậy các chưởng môn dễ dàng trà trộn, ra đứng ở cách hữu khán đài, giả như xem hát.
Nam Cung Thái trở về phòng, thay áo rồi trở về bàn tiệc, Gã nhăn nhó bóp trán tỏ vẻ mệt mỏi.
Mặc Đoan Vân kéo gã ngồi xuống. Hồng Điểm Thiên Tôn bỗng đứng lên tuyên bố:
- Lão phu chỉ có một mình Đoan Vân là ái tử. Lão phu muốn tài bồi cho Vân nhi trở thành thiên hạ đệ nhất nhân như lão phu đây vậy. Bốn hạt thiên niên tuyết liên tử này là món quà sinh nhật của lão phu tặng Vân nhi.
Nam Cung Thái chết điếng trong lòng nhìn Mặc Đoan Vân uống kỳ trân. Chàng có thể giật lấy lọ ngọc trong tay hắn và thoát đi không khó, nhưng còn sinh mạng của mười lăm vị chưởng môn!
Nam Cung Thái cười thầm cho số phận trớ trêu, gã nâng chén chúc mừng Mặc Đoan Vân.
Đầu canh ba, vở tuồng cuối cùng đã xong. Nam Cung Thái bước ra, chỉ huy mười lăm gã bang chúng Thổ đường giúp đoàn hát dọn dẹp đồ nghề.
Hai khắc sau, những chiếc rương gỗ và đám diễn viên rời sơn cốc, trở lại nơi cư ngụ ở đông thành. Thiên Tôn hài lòng, dìu Mặc Đoan Vân vào trong nghỉ ngơi.
Mười lăm chưởng môn hồi hộp và thán phục trước kế hoạch giải cứu kỳ diệu này! Họ mau mắn đặt những rương đạo cụ xuống cửa rồi theo Nam Cung Thái đi về hướng bờ sông Hoàng Hà.

Nơi đây một chiếc thuyền lớn đã giương buồm đợi sẵn. Các chưởng môn lên thuyền xong, thuyền phu rút ván, nhổ neo lên đường.
Một gã thuỷ thủ có thân hình nhỏ bé ôm lấy Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương khóc nức nở. Ông vui mừng nhận ra Thu Uyên, ái nữ của mình Vì ngược gió nên hai ngày sau thuyền mới cập bến Lạc Dương. Hồ gia trang vui mừng như mở hội, nhưng tổng đàn Ngũ Hành bang ở Sơn Tây lại xảy ra thảm kịch! Đêm ấy, Độc Nhãn Hoa Đà Lã Tung Châu say rượu nên vào đại sảnh nghỉ sớm. Lão không có mặt lúc Thiên Tôn cho Mặc Đoan Vân uống tuyết liên. Hơn nữa, Mặc Kim Lăng là người đa nghi, không hề tiết lộ việc mình có kỳ trân. Sáng hôm sau, Độc Nhãn Hoa Đà tỉnh giấc, nghe cháu gái nói lại rằng bang chủ đã tặng Mặc Đoan Vân bốn hạt tuyết liên là quà sinh nhật. Lão kinh hãi chạy vào kiếm Thiên Tôn:
- Bang chủ! Sao người tuỳ tiện cho công tử uống tuyết liên như vậy? Người dưới lục tuần phải dùng máu gà trống dẫn dược, nếu không tính chí dương của kỳ trân sẽ công thẳng lên não bộ, biến công tử thành một kẻ điên cuồng, chỉ biết có nhục dục mà thôi!
Thiên Tôn nghe như sét đánh bên tai, lão sa lệ than:
- Lão phu đã vô tình hại con mình rồi! Mong Lã lão đệ ra tay cứu giúp!
Hai lão chạy như bay đến phòng Mặc Đoan Vân Gã vẫn ngủ say nhưng da thịt đỏ hồng như chu sa. Độc Nhãn Hoa Đà lắc đầu:
- Trễ lắm rồi, tuyết liên đã tan hết vào máu và xâm nhập lên não. Tiểu đệ đành bó tay thôi! Giá như Mặc đại ca không quá đa nghi thì đâu đến nỗi có ngày hôm nay?
Thiên Tôn thò tay điểm huyệt Mặc Đoan Vân rồi cùng họ Lã lên sảnh bàn bạc. Nhưng bốn hạt tuyết liên đã đem lại cho Mặc Đoan Vân bốn mươi năm công lực. Luồng cương khí chí dương trong người gã cuồn cuộn luân chuyển, chỉ lát sau đã tự giải tỏa được ngững huyệt đạo bị phong tỏa.
Bạch Phát Hồ Ly nói chuyện với cửu phụ xong, xuống phòng Nam Cung Thái tìm gã. Không thấy đâu, nàng bèn sang phòng Mặc Đoan Vân kiếm thử. Thấy Mặc Đoan Vân nằm quay mặt vào trong, nàng nắm vai lay gã dậy:
- Công tử! Trời đã gần trưa rồi, mau dậy đi!
Mùi u hương từ thân thể nàng tỏa vào mũi gã, lửa dục đùng đùng bốc lên, gã quay ngoắt lại, vươn tay kéo Lan Tần Nga vào lòng. Nàng nhận ra mắt hắn đỏ ngầu, bớt son tím như máu bầm, da mặt co giật trông thật đáng sợ! Lan Tần Nga kinh hãi cố tìm cách thoát ra. Nhưng công lực gã giờ đây chỉ kém có mình Thiên Tôn. Gã như con mãnh thú điên cuồng, đè chặt mỹ nhân xuống nệm, xé tung xiêm áo rồi cưỡng bức nàng.
Lúc đầu, Bạch Phát Hồ Ly nể nang nên không la hét. Nhưng khi hàm răng sắc nhọn của Mặc Đoan Vân cắn vào ngực, nàng mới kinh hoàng thét lên. Gã nhanh tay điểm á huyệt và nhuyễn ma huyệt, Lan Tần Nga mềm nhũn

xuôi tay cắn răng chịu đựng sự dày vò, hành hạ của Mặc Đoan Vân. Mắt nàng ứa ra những giọt lệ đau đớn và căm hờn.
Đầu giờ Ngọ gã mới thỏa mãn dục vọng cuồng bạo của mình, lăn ra ngủ như chết. Thiên Tôn và thần y đã bàn bạc xong quay lại phòng. Độc Nhãn Hoa Đà thấy cháu gái cưng mê man trên giường, ngực, vai và bụng đầy những vết cắn rỉ máu. Lão kinh hãi lấy chăn trùm lên, bế ngay xuống dược thất sau đại sảnh để chữa trị.
Hồng Điểm Thiên Tôn thở dài điểm huyệt Mặc Đoan Vân. Lần này lão nặng tay hơn rồi phủ kín gã bằng khăn trải giường. Lão đem ái tử ra ngoài, đi về phía sau sân khấu. Khi vào đến thạch động, lão kinh hoàng nhận ra tù nhân đã biến mất, song sắt bị bẻ cong!
Thiên Tôn mở cửa lồng đặt Mặc Đoan Vân xuống, khóa chân gã bằng một sợi xích sắt một đầu chôn vào vách. Lão vận thần công bẻ hai song sắt thẳng lại rồi kiểm tra hàng rào ngăn cách với khu trong. Thấy mọi thứ còn nguyên vẹn, lão thở phào tự an ủi rằng tâm huyết của mình chưa tiêu tan!
Thiên Tôn trở ra, triệu tập ngay cuộc họp khẩn cấp các cao thủ đầu não. Mọi ngươi bàng hoàng khi nghe tin các chưởng môn đã vượt ngục. Thần toán tử căm hận nói:
- Chính gã Nam Cung Thái chứ chẳng ai khác, để thuộc hạ đi bắt hắn!
Lát sau gã trở lại, tiu nghỉu nói:
- Vậy là đêm qua gã đã chạy theo đám con tin. Trong phòng chỉ còn vài bộ y phục và thanh đao!
Thiên Tôn cười nhạt:
- Lão phu cũng đoán rằng gã không dám ở lại. Nhưng Vân nhi không hề biết vị trí mật lao, vậy ai là người đã chỉ dẫn đường đi nước bước cho gã?
Đôi mắt xanh biếc, rùng rợn của lão chiếu thẳng vào mắt những người ngồi chung quanh. Thần Châm Tiên Cơ lạnh lùng bảo:
- Chỉ có Bạch Phát Hồ Ly là biết rõ cách xuất nhập mật lao. Hơn nữa nàng có quan hệ tình ái với Nam Cung Thái. Thuộc hạ đã từng thấy nàng nửa đêm mò vào phòng gã!
Thiên Tôn công nhận mụ có lý, cho người gọi Độc Nhãn Hoa Đà và Lan Tần Nga lên. Bạch Phát Hồ Ly ủ rũ như cánh hoa sau cơn mưa bão. Những vết thương trên người đã bị áo che khuất, chỉ còn vài vết trầy xước trên gò má!
Độc Nhãn Hoa Đà nghe nói Nam Cung Thái vào thạch động giải thoát con tin, lão vô cùng kinh hãi. Hồng Điểm Thiên Tôn gằn giọng hỏi:
- Lan điệt nữ! Có phải chính ngươi đã tiết lộ cách xuất nhập mật động cho Nam Cung Thái hay không?
Lan Tần Nga vô tội nên lắc đầu:
- Bẩm bang chủ! Thuộc hạ có ngủ với y nhưng không bao giờ ngu dại đến

mức ấy. Nếu nói sai lôi thần đả tử!
Vẻ mặt thành thực của nàng đã khiến Thiên Tôn tin tưởng. Lão thẫn thờ lẩm bẩm:
- Nếu không phải ngươi thì là ai đây?
Thần Châm Tiên Cơ góp ý:
- Bẩm bang chủ! Thần Châm Cung có một môn tuyệt học, tác động lên kinh mạch con người, đưa họ vào trạng thái mơ ngủ. Lúc ấy, người bị điểm huyệt sẽ thành thực trả lời tất cả những câu hỏi. Sau khi tỉnh lại sẽ không nhớ gì cả. Có lẽ Nam Cung Thái chính là hóa thân của Hạng Tử Siêu. Hắn là trượng phu của công chúa Thần Châm Cung Nguyên Kỳ Lan nên chắc chắn sẽ biết tuyệt kỹ tà môn này.
Thiên Tôn giận dữ nói:
- Nhưng chúng ta đã kiểm tra rất kỹ! Gã Nam Cung Thái có bàn tay năm ngón bình thường, mặt lại không hóa trang, sao có thể là Tử Siêu được?
Độc Nhãn Hoa Đà đỡ lời:
- Bang chủ! Trong y đạo...
Thiếu 2 trang...
Siêu, nghe nói y bị chứng Tam Âm Tuyệt Mạch, chỉ còn sống được hết năm nay. Tuyết Liên đã không còn, mạng gã chắc chắn sẽ tuyệt, chẳng cần phải tính đến nữa!
Thiên Tôn bùi ngùi nói:
- Lão phu mà không cứu được Vân nhi thì cũng sẽ chẳng xưng đế làm gì. Quân sư yên tâm, lão phu sẽ cùng ông chăm sóc Đoạn Vân!
Từ đấy, Hồng Điểm Thiên Tôn suốt ngày ở trong mật động lo lắng cho ái tử. Hàng trăm kỹ nữ được đưa vào để Đoạn Vân dày vò, chỉ một lần là họ tởn tới già: Ngũ Hành Bang phải dùng đến vũ lực uy hiếp mới cưỡng bức được họ hầu hạ thiếu bang chủ

Kim giáp Môn

Hồi 12
Kỳ Liên Nhất Phản Thu Linh Dược
Giang Biên Sơn Động Ngộ Giai Nhân

Phần Tử Siêu, sau khi giải thoát được nhạc phụ và các chưởng môn, tính tình chàng thay đổi hẳn. Ba vị phu nhân có hối thúc chàng tìm cách đoạt tuyết liên thì Tử Siêu chỉ cười xòa.
Đầu tháng sáu, trinh sát Kim Giáp Môn ở Sơn Tây đã biết chuyện thiếu bang

chủ Ngũ Hành bang mắc bệnh dâm cuồng vì uống tuyết liên không đúng cách! Tin này được các kỹ nữ loan ra khi được khách chơi hỏi về những vết cắn xé trên người!
Ba vị phu nhân chết đứng trong lòng, ôm trượng phu khóc vùi. Tử Siêu vỗ về họ:
- Ngày về làm vợ ta cả ba nàng đều biết trước mệnh ta ngắn ngủi, sao bây giờ lại thương tâm? Ta sẽ tổ chức một lễ cưới để ba nàng được khoác áo tân nương.
Ngày mười tám tháng sáu, Hồ gia trang treo đèn kết hoa. Các gia đinh mặc áo mới để mừng hôn lễ chủ nhân. Hạc Kiếm và mấy chục nữ đệ tử Hoa Sơn đời thứ hai đều có mặt. Võ Đang thất lão và bốn cao tăng hàng chữ ngộ của Thiếu Lâm cũng hiện diện. Thân phụ của Vân Chi là Lam Khải Trường ứa lệ vì sung sướng!
Gương mặt của khách và ba trăm môn nhân Kim Giáp Môn rất kỳ quái. Đám cưới này là lần họp mặt sau cuối. Hạng Tử Siêu chỉ còn sống được nửa năm nữa thôi!
Có một vị khách không mời mà tới, đó là Thông Triệt hòa thượng, đại sư bá của Kỳ Lan. Lão cười nói vui vẻ, uống say rồi bước đến trước mặt ba vị tân nương, lão sang sảng nói:
- Lan nhi làm vỡ ngọc phù của Thần Châm Cung nên bị phạt suốt đời phải mang bộ mặt xấu xí. Chỉ khi nào gặp được bậc anh hùng hết dạ yêu thương, tổ chức ngày đại hỉ, thì mới được phép trở lại dung mạo cũ. Nay đã đến lúc lão nạp thay quyền Thần Châm Cung xóa bỏ hình phạt xưa!
Lão nói xong, giật phăng khăn che mặt của Kỳ Lan, Tử Siêu thảng thốt kêu lên:
- Tiểu Nga!
Quan khách đều sửng sốt trước dung nhan chim sa cá lặn của nàng, nâng chén chúc mừng. Tử Siêu cao hứng uống liền ba chén lớn, cười khà khà:
- Thế mà ta cứ hoài công nhung nhớ nàng sư muội câm và xinh đẹp!
Kỳ Lan thì thầm với hai cô dâu kia. Cả ba quỳ xuống dưới chân Thông Triệt hòa thượng sụt sùi! Kỳ Lan nghẹn ngào nói:
- Đại sư bá thần thông quảng đại, xin chỉ giáo cách cứu mạng Tử Siêu. Chẳng lẽ các con ra đời mà không thấy mặt phụ thân?
Dứt lời, nàng ôm chân hòa thượng khóc vùi. Thông Triệt hòa thượng ngửa cổ cười quái dị:
- Trong ngày đại hỷ mà các tân nương khóc như cha chết thế này thật khó coi! Ta có hai câu thơ làm quà cưới:
Độc hành tảo mộ kỳ liên địa
Nhược ngộ tiên nhân tất hữu đan
Đọc xong, lão phất tay áo bỏ đi. Mọi người mừng rỡ, hiểu rằng mạng Tử

Siêu đã có cơ hội vãn hồi. Ba nàng hớn hở lau nước mắt, lui vào sau. Tử Siêu không tin tưởng lắm nhưng cũng vui vẻ mời rượu quan khách. Đêm ấy chàng ôm Kỳ Lan thủ thỉ:
- Tiểu nga, nàng đừng buồn khi ta yêu bộ mặt xấu xí kia hơn.
Sáng ngày hai mươi tháng sáu, Tử Siêu một mình lên thuyền đến Lan Châu. Chàng không phải còn che dấu đôi bàn tay dị tướng, nhưng đã quen với trường bào thư sinh nên chẳng muốn đổi thay!
Cửu công của chàng nguyên là một ẩn sĩ tinh thông nho học. Ông lại thiên về tư tưởng Lão Trang nên lấy chữ vô vi làm trọng, không xuất thế để dương danh. Ngoài hai pho bí kíp Thiên Ma côn pháp và Nghịch Chuyển ma công, ông còn để lại rất nhiều sách vở. Nhờ vậy, Tử Siêu không đến nỗi là người dốt nát thi thơ!
Chàng không hề hóa trang và chỉ mang theo Hắc Vân đao. Hiện nay, trong thiên hạ, không ai có thể giữ được chân chàng. Đến Trường An, chàng nghỉ lại một đêm rồi đi về đất Lam. Còn hai ngày nữa là rằm tháng bảy, Tử Siêu đến Lam Châu. Chàng ngạc nhiên khi thấy hàng ngàn người lũ lượt đi về hướng Kỳ Liên Sơn. Họ đều mặc y phục chỉnh tề, tay cầm nhang đèn, mặt đầy vẻ thành kính.
Tử Siêu đi theo dòng người. Hôm sau, đến ngọn núi cao nhất ở phía nam rặng Kỳ Liên Sơn, chàng rẽ vào. Đoàn người vẫn tiếp tục đi. Chàng gởi ngựa cho một lão tiều phu quen biết ở chân núi, mua ít nhang đèn, thực phẩm rồi thượng sơn.
Mộ của cửu công và mẫu thân chàng nằm chót vót trên cao. Đã gần hai năm không người chăm sóc nên cỏ dại mọc đầy. Tử Siêu dùng bảo đao dọn sạch rồi thắp nhang cúng tế.
Căn thạch thất của cửu công chàng vẫn còn nguyên vẹn dù bụi bặm và mạng nhện phủ kín. Chàng dùng cây chổi cũ quét dọn sạch sẽ, định bụng sẽ ở lại đây vài ngày.
Tuyết từ trên đỉnh núi bắt đầu tan từ cuối tháng năm, chảy thành suối cạnh bình đài. Tắm gội xong chàng nhấm nháp con gà luộc và mấy hớp rượu. Nhìn xuống chân núi, đoàn người vẫn nườm nượp kéo đi, nối đuôi nhau như giòng sông nhỏ. Ngọn núi kế bên chính là mục tiêu của họ. Trên sườn núi, một ngôi chùa mới đồ sộ đã được dựng lên. Ngày chàng còn luyện võ ở đây, không hề có công trình ấy. Đám người hành hương dựng lều bạt quanh chùa và dưới chân núi, có lẽ để chờ đến ngày rằm.
Mặt trời đã lặn xuống đằng tây, chỉ còn lại những ánh tà huy vàng võ. Theo thói quen, chàng ôn luyện võ công cho đến cuối canh hai mới đi ngủ.
Mờ sáng, tiếng chuông trầm trầm từ ngôi chùa kia vọng sang, đánh thức Tử Siêu! Chàng nổi tính hiếu kỳ, xuống núi đi xem thử. Ba chữ Tiên Nhân Tự trên đỉnh tam quan khiến chàng giật mình. Chẳng lẽ trong ngôi chùa này lại

có linh dược để cứu mạng chàng?
Nhưng cái tên của ngôi chùa rất chướng tai, nó pha lẫn giữa phật giáo và lão giáo. Chắc chắn nơi đây phải có điều gì quỷ quái! Khuôn viên chùa rất rộng, chiếm cả một cánh rừng thưa trên sườn núi bằng phẳng. Hai bên và phía sau đại điện là hàng trăm dãy tăng xá chứng tỏ tăng lữ rất đông.
Từ khoảng tam quan và đến khoảng sân rộng trước của điện phải qua một khu vườn trồng toàn kỳ hoa dị thảo. Hàng trăm tượng phật Di Lặc rải rác khắp vườn để tín đồ vái lạy thắp hương, khói toả mù mịt như sương chiều. Trước thềm điện là một lò hương bằng đá rất lớn.
Tử Siêu lọt qua khoảng sân lót đá rộng rãi, vào thẳng cửa điện, tay chàng cũng cầm một bó nhang cho phải phép. Hai tăng nhân áo vàng cao lớn, lực lưỡng đứng quanh cửa lễ phép nói:
- Thí chủ có thể thắp hương ở lò hương lớn kia cũng được!
Chàng liếc nhìn hai chiếc đầu trọc đầy những vết sẹo ngang dọc, thầm đoán hai gã này xuất thân từ giới lục lâm. Tử Siêu mỉm cười đứng nhìn vào trong. Một pho tượng phật Di Lặc ngồi trên tòa sen cao đến gần trượng đang ẩn hiện trong khói hương trầm.
Chàng quay ra, dạo một vòng, nhận ra các tăng lữ trong chùa đều có bộ mắt dữ dằn, bộ pháp nhanh nhẹn.
Đầu giờ tỵ, vầng dương đã lên cao nhưng ánh nắng không xuyên qua nổi những tàn cây rậm rạp quanh chùa. Hơn ngàn tín hữu đã ngồi kín đất chờ nghe thuyết pháp. Lát sau, bọn tăng nhân khiêng ra một tòa sen bằng gỗ cao hơn đầu người đặt trên thềm đại điện, hướng ra ngoài. Trước toàn sen chính là lò hương lớn.
Chuông chùa gióng lên chín hồi, từ trong cửa điện, một đoàn tăng lữ bước ra, đi đầu là một hòa thượng to béo dung mạo giống hệt pho tượng Di Lặc trong chùa. Da dẻ lão mịn màng trắng trẻo nên không thể đoán ra tuổi tác. Nụ cười hiền hòa và chiếc bụng mỡ to tròn kia chính là hai đặc trưng của đức phật đời sau!
Mọi người đồng thanh niệm phật hiệu, mười chín tăng nhân dàn hàng ngang trước mặt toà sen, lão hòa thượng to béo đứng giữa. Thân hình lão bốc cao lên không, nhẹ nhàng rơi xuống tòa sen, ngồi theo thế kiết già.
Tử Siêu thấy thân hình lão không hề động đậy mà vẫn đề tung được, chàng rất khâm phục. Thân pháp lăng không độ hư này phải có hơn hoa giáp công lực mới thi thố nổi!
Mười tám tăng nhân đứng chắp tay, hướng về phía mọi người sau khi đã cắm vào lò hương ba cây nhang to bằng bắp tay người. Lão hoà thượng trên tòa sen niệm phật hiệu rồi bắt đầu thuyết pháp. Giọng lão không lớn nhưng mọi người đều nghe như sát lỗ tai. Tử Siêu nhận ra công phu thiền xướng của phật môn, lòng càng kinh hãi.

Luồng khói từ ba cây hương trong lò bay xuống dưới, tỏa đều mọi hướng không sót chỗ nào! Mùi thơm ngào ngạt tạo cảm giác lâng lâng khoan khoái. Tử Siêu biết rằng chính mười tám tăng nhân kia đã dùng chưởng kình đẩy khói đi, nếu không khói đã bốc lên cao chớ không bay xuống đến được hàng người cuối cùng! Lời thuyết giảng của hòa thượng trụ trì nhấn mạnh việc bố thí và cúng đường tam bảo. Rằng đức phật Di Lặc đã giáng hạ trong hình hài của lão để tế độ chúng sinh. Ai là người cúng đường nhiều tài sản cho Tiên Nhân tự sẽ được sống đời an lạc và có phần nơi niết bàn!
Giọng nói và mùi hương ma quái đã gây hiệu quả rất lớn. Mọi người đều sảng khoái, hết lòng tin tưởng. Nửa canh giờ sau, buổi thuyết pháp chấm dứt. Hoà thượng trụ trì nhắm mắt nhập định.
Mười tám chiếc lu sành được khiêng ra đặt trước các tăng nhân. Tín đồ xúm lại trao bạc cho họ để đổi lấy những gáo nước linh thiêng. Tùa theo số ngân phiếu mà được ít hay nhiều!
Tử Siêu không đem theo đồ đựng nên hỏi những người ra đầu tiên:
- Xin lão trượng cho biết những loại nước này có tác dụng gì?
Lão đắc ý nói:
- Thánh thủy của Tiên Nhân tự có thể trị bách bệnh! Đang đau đớn, chỉ cần uống vào vài ly là nghe cơn đau dứt ngay! Thật là phúc đức cho bách tính Cam Túc khi được đức phật giáng hạ!
Tử Siêu quay trở lại chỗ trú ngụ của mình, định bụng đêm nay sẽ dọ thám Tiên Nhân tự. Cuối canh hai, chàng mặt bộ võ phục đen tuyền, cài thanh Hắc Vân đao rồi hạ sơn. Chỉ ba khắc sau, chàng đã có mặt trên nóc đại điện. Lúc sáng, chàng để ý thấy sau pho tượng phật còn có một khoảng rất sâu. Chàng đoán rằng phòng của hòa thượng trụ trì ở đấy. Tử Siêu lần ra mái sau nghe ngóng, quả nhiên có tiếng người trò chuyện. Chàng nhẹ nhàng gỡ ngói, nhìn xuống dưới.
Lão hòa thượng đang đàm đạo với một người quen của chàng, Độc Nhãn Hoa Đà. Họ Lã nghiêm nghị bảo:
- Đại sư huynh y thuật thông thần, võ công cũng thuộc hàng vô địch, hà tất phải ở chốn hoang vu này bày trò lừa gạt bách tính! Nếu sư huynh chịu về hợp tác với Ngũ Hành bang, lo gì không chia phần bá chủ với Thiên Tôn?
Hoà thượng béo cười nhạt:
- Sư đệ cũng biết tính cách của Di Lặc Ma Quân ta không thích đứng dưới ai cả. Ở đây, ta là vua một cõi, chỉ bán nước pha nhựa cây anh túc cũng đủ sống đời vương giả.
Độc Nhãn Hoa Đà lắc đầu:
- Sư huynh nói sai rồi, Hồng Điểm Thiên Tôn võ nghệ thông thần nhưng tâm cơ không thể bằng anh em chúng ta. Nay lão vì đứa con thân yêu lâm chứng dâm cuồng nên lơ là việc xưng vương. Sư huynh mà chịu hy sinh nhánh

thiên niên hà thủ ô mà chữa trị cho Mặc Đoan Vân, lão sẽ hết lòng trọng dụng. Khi nghiệp lớn đã thành, chúng ta hạ độc giết lão đi mà giành lấy thành quả. Làm vua thật không sướng hơn là phật giả hay sao?
Di Lặc Ma Quân có vẻ động lòng, lão bước đến bên vách, bấm vào một nút nhỏ, cửa ngầm vuông vức gang tay bật mở. Lão ta lấy ra một hộp gỗ đặt lên bàn. Trong hộp là một khúc gỗ cây đen thui lớn bằng ngón tay cái. Lão cầm lên ngữi với vẻ tiếc nuối rồi bảo Lã Trung Châu:
- Sư đệ có biết ta phải giết hơn trăm cao thủ mới giành được vật này hay không? Nhờ nó mà ta luyện thành Di Lặc thần công!
Hoa Đà cười đáp:
- Đại sư huynh đã dùng hết một nửa, phải đợi hai mươi năm nữa mới được phép uống nốt. Lúc ấy tuổi đã quá già, đời còn gì sinh thú nữa? Chi bằng đổi lấy lạc thú hiện tại chẳng hay hơn sao?
Hoà thượng nghiêm giọng:
- Đêm nay ta sẽ suy nghĩ chín chắn, ngày mai phúc đáp. Sư đệ cứ về phòng nghỉ ngơi đi!
Độc Nhãn Hoa Đà đi khỏi, Ma Quân cũng lên giường nhắm mắt. Tử Siêu nhảy xuống, lần ra khu vực sau chùa. Nắng đã hun khô thảm cỏ và khu rừng. Cơn mưa thu lại chưa kịp đến, chỉ một mồi lửa là gió tây sẽ biến nơi đây thành tro bụi!
Tử Siêu chạy đến gần bìa rừng, bật hỏa tập đốt một đoạn dài mười trượng. Hỏa lan dần theo ngọn gió tiến về Tiên Nhân tự. Khi bọn tăng lữ trong chùa phát giác thì Tử Siêu đã có mặt trên ngói. Tiếng mõ tre báo cháy vang dội cả vùng núi Kỳ Liên. Ngọn lửa bùng lên sáng rực át cả ánh trăng rằm. Di Lặc Ma Quân thấy cơ nghiệp mình sắp tan thành mây khói, chẳng kịp mắc áo, tông của chạy ra quát tháo, đốc thúc thuộc hạ chữa cháy.
Tử Siêu nhanh tay lật ngói, rút Hắc Vân đao cắt đứt rui mè, buông mình xuống đất. Chàng mở ngăn tủ ngầm, lấy hộp kỳ trân bỏ vào áo, thoát đi như làn khói. Chàng ghé vào nhà lão tiều phu lấy ngựa, phi thẳng về Lan Châu! Chiều hôm sau chàng đến nơi, ngủ một đêm mới khởi hành.
Đã có hy vọng sống sót, chàng đâm ra thận trọng, mang mặt nạ da người vào, biến thành một võ sĩ mặt vàng bệnh hoạn!
Nhưng chàng đâu biết rằng ở Lan Châu có đường dây phi cáp truyền tin nối với tổng đàn Ngũ Hành bang! Độc Nhãn Hoa Đà đã khẳng định người lấy trộm thiên niên hà thủ ô chính là chàng. Trong thiên hạ, không ai có thể nép trên mái ngói mà lão và Di Lặc Ma Quân không phát hiện được. Sáng ra, họ điều tra lão tiều phu nơi chân núi bên cạnh. Lão sợ chết khai ra tên họ của chàng.
Sau lần Tử Siêu giả làm Nam Cung Thái giải cứu các chưởng môn, Ngũ Hành bang cũng đã biết chàng dùng thuyền xuôi dòng Hoàng Hà để thoát đi.

Như vậy, bản doanh của chàng phải ở hạ lưu sông Hoàng. Chính vì vậy, khi nhận được tin báo về, Hồng Điểm Thiên Tôn đã huy động ba ngàn thuộc hạ chặn kín hai đường thủy bộ. Quyết không để Tử Siêu thoát thân.
Nhánh thiên niên hà thủ ô này rất cần thiết cho việc trị bệnh Mặc Đoan Vân. Ngôi chùa Tiên Nhân tự cũng đã cháy thành than. Di Lặc Ma Quân cùng Độc Nhãn Hoa Đà kéo bốn trăm thủ hạ đuổi theo. Thiên Tôn đích thân thống lãnh bang chúng chặn đường quan đạo từ Trường An về Lạc Dương và các tỉnh phía đông.
U Linh chân nhân và Thần Châm Tiên Cơ cùng năm trăm thủ hạ tấn giữ bến đò sông Hoài để đề phòng Tử Siêu đi xuống Nam Dương. Quả thật không sai, Tử Siêu thấy Mặc Đoan Vân uống kỳ trân không đúng cách, gặp phải tai ương nên chàng không dám tự mình định đoạt, đi thẳng xuống Vu Hồ hỏi ý kiến Thiên Lượng thần y.
Cuối tháng bảy, chàng theo đường quan đạo đến bờ sông Hoài. Lòng thanh thản, không ngờ rằng mình xắp rơi vào lưới rập! Dáng vóc lực lưỡng của chàng và màu lông loang lổ trắng đen của tuấn mã đã được mô tả kỹ. Vì vậy, U Linh chân nhân không sợ lầm.
Tử Siêu sang đến bờ đông, lên ngựa phi mau. Vừa đến đoạn rừng liễu đã bị tập kích. Làn mưa độc châm phủ kín thân hình chàng. Thanh Hắc Vân đao nhanh như chớp rời khỏi vỏ, đánh bạt được phần lớn ám khí. Nhưng hai chân chàng cũng dính vài chục mũi, tuấn mã đau đớn hí vang lăn ra chết.
Thần Châm Tiên Cơ biết chàng luyện Nghịch Chuyển ma công, không sợ những loại độc thông thường, nên đã tẩm chất độc mãnh liệt vào thiết châm.
Tử Siêu nghe hai chân tê dại, biết mình đã lâm nguy. Chàng vội vận toàn lực, xông vào khu rừng liễu bên hữu đường quan đạo, múa tít bảo đao cố mở đường máu. May thay, U Linh chân nhân và Thần Châm Tiên Cơ lại phục bên mé tả, nên chẳng ai đủ sức cản đường chàng.
Thanh Hắc Vân đao chém rụng liền mấy chục chiếc thủ cấp. Tử Siêu thoát khỏi vòng vây, chạy sâu vào rừng. Chân khí của chàng đã bế tắc nhưng nhờ thân lực bẩm sinh, chàng vẫn chạy được rất xa. Khu rừng liễu này giáp với một cánh rừng già rậm rạp dưới chân núi Bộc Sơn kéo dài đến tận đoạn hợp lưu giữa sông Hán Thủy và sông Hoài.
Tử Siêu vừa vào được đám loạn thạch thì chất độc công tâm, lăn ra ngất xỉu. Khi chàng tỉnh lại thì trời đã rất khuya. Tử Siêu giật mình nhận ra mình đang nằm trong một hang động kín đáo cạnh đống lửa hồng ấm áp. Tử Siêu vội sờ vào lưng, thấy hộp gỗ đựng kỳ trân đã biến mất, lòng kinh hãi nhìn dáo dác rồi kiểm tra lại kinh mạch. Thấy hiện tượng trúng độc hoàn toàn biến mất, chân khí sung mãn hơn trước bội phần, chàng sững sờ chẳng hiểu gì cả.
Bỗng từ ngoài một nữ nhân lướt vào, mặt nàng rất giống Bạch Phát Hồ Ly Lan Tần Nga nhưng tóc lại đen như mun. Nữ nhân cười khúc khích:

- Chàng không nhận ra Lan Tần Nga này hay sao? Nhờ ăn một lát mỏng thiên niên hà thủ ô nên tóc tiểu muội mới đen lại như thế này đấy.
Tử Siêu đã hiểu ra rằng chính nàng đã cứu chàng đem về đây. Chàng dịu giọng hỏi:
- Lan cô nương! Đây là đâu vậy?
Lan Tần Nga ngồi xuống, sa vào lòng chàng, cười khúc khích kể:
- Tiểu muội theo nhị vị phó giáo chủ truy sát chàng. May sao tiểu muội đi đúng hướng, phát hiện chàng đang nằm trên một tảng đá, liền đem giấu vào chỗ kín đáo rồi dùng bảo đao mở một đường đi về hướng bờ sông. Dấu vết giả này đã đánh lừa được mọi người. Họ tưởng chàng đi hướng ấy nên kéo cả xuống hạ lưu chặn bắt. Tiểu muội quay lại, lấy kỳ trân cho chàng uống để giải độc rồi đưa tít lên trên đỉnh núi này.
Tử Siêu mỉm cười hỏi:
- Sao nàng không giết ta để đoạt lấy thiên niên hà thủ ô?
Lan Tần Nga cười buồn:
- Tiểu muội dẫu phóng đãng nhưng cũng là một nữ nhân biết yêu, biết ghét. Lòng đã mang nặng tình với chàng từ những ngày ở tổng đàn. Dẫu biết thâm mình ô uế, khôмg dám mong bậc anh hùng đoái tưởng, cũng vì mối duyên kia mà giúp chàng một phen.
Tử Siêu cảm động cuối xuống hôn lên trán nàng. Chàng hỏi lại:
- Nàng cho ta uống thiên niên hà thủ ô như vậy có đúng cách hay không?
Lan Tần Nga bật cười:
- Chàng sợ mình giống như Mặc Đoan Vân hay sao? Xin đừng lo, tiểu muội đã nghe cửu phụ nói về loại kỳ trân này. Nó không giống như tuyết liên, muốn uống cách nào cũng chẳng sao. Hiện nay, tuyệt chứng của chàng đã khỏi hẳn và công lực cũng tăng tiến được mấy chục năm tu vi.
Tử Siêu vui mừng khôn xiết, thưởng cho Lan Tần Nga một nụ hôn dài. Kỷ niệm nồng thắm ngày nào hiện về. Lan Tần Nga run rẩy đáp ứng. Những mảnh xiêm y rời khỏi thân hình gợi cảm của Hồ Ly. Dưới ánh lửa bập bùng, nàng càng bội phần quyến rũ. Tử Siêu say đắm úp mặt vào đồi ngực nữ nhân, không chút băn khoăn. Người đàn bà dâm đãng này dã yêu chàng bằng mối tình chân thực và ban cho chàng một mạng sống! Mái tóc trắng thành danh kia đã hóa đen thì tai tiếng bao năm cũng bay theo gió, chỉ còn lại một Lan Tần Nga quyến rũ và chân thực!
Lan Tần Nga giương đôi mắt lạc thần nhìn chàng đắm đuối, dòng châu khẽ ứa ra. Nàng biết mình đã trao trọn trái tim cho chàng trai dũng mãnh trẻ tuổi này, Nàng không dám mong được gần nhau mãi mãi nên nuối tiếc những giờ phút gần gũi, chẳng muốn xa rời! Hai người ở lại trên đỉnh núi Bộc Sơn bốn ngày liền. Chồn, thỏ, chim chóc là thực phẩm. Họ ăn xong, trò truyện vui vẻ và ân ái.

Sáng ngày thứ năm, Tử Siêu bật dậy, phát hiện Lan Tần Nga đã đi mất! Trên vách là hai câu thơ viết bằng than:
Tần Lĩnh thiếp về ôm bóng nguyệt
Nguyện lai sinh chấp cánh uyên ương!
Tử Siêu buồn bã, hối hận mình không nói sớm ra tâm sự để nàng thất vọng bỏ đi! Chàng đọc lại câu thơ nhận ra ý nàng chờ đợi nên yên tâm rời Bộc Sơn. Chàng phải cấp tốc trở lại Lạc Dương để người thân khỏi mong tin! Hơn nữa, Hồng Điểm Thiên Tôn và Di Lặc Ma Quân chắc chắn sẽ không bỏ qua việc chàng đoạt thiên niên hà thủ ô, vì vậy cuộc chiến sắp tới sẽ vô cùng quyết liệt.
Tử Siêu lần ra bờ sông chờ đợi, hơn khắc sau, có thuyền chở khách xuôi đông, chàng vẫy vào. Đến Chương Phàm, chàng lên bến, mua tuấn mã trở lại Lạc Dương.
Đêm mười bốn tháng tám, Tử Siêu về đến Hồ gia trang. Mọi người đang sầu não vì tin chàng bị mai phục ở bến đò sông Hoài đã lọt vào tai trinh sát Kim Giáp Môn. Ba nữ nhân chạy ra ôm trượng phu khóc nức nở. Họ khóc vì quá vui mừng!
Tử Siêu chào Vạn Xảo Cuồng Sinh rồi ngồi xuống bàn. Lại Xương Bồ cười khà khà:
- Chắc sự việc rất dài dòng. Siêu nhi vào tắm gội thay áo rồi sẽ kể sau!
Đám đàn chủ, đàn phó nghe tin môn chủ trở về an toàn, chạy lên bái kiến, Tử Siêu vui vẻ cười bảo:
- Chư vị nên xắp tiệc để uống mừng hội ngộ!
Họ gạt lệ đốc thúc thuộc hạ bày yến tiệc! Ba vị phu nhân theo chàng vào hậu viện. Họ đẩy chàng vào bồn tắm rồi xúm lại kỳ cọ, cười nói luôn miệng.
Trong bữa tiệc, Tử Siêu kể lại chuyện đốt Tiên Nhân tự đoạt kỳ trân và chuyện Bạch Phát Hồ Ly cứu mạng mình. Vạn Xảo Cuồng Sinh vuốt râu cười khanh khách:
- Không ngờ Lan Tần Nga khét tiếng phong lưu lại là một nữ nhân chung tình như vậy.
Kỳ Lan nghiêm mặt hỏi:
- Tướng công! Mối ân tình này chàng định đền đáp bằng cách nào?
Tử Siêu cười khổ:
- Tùy tam vị phu nhân quyết định!
Kỳ Lan mở đường:
- Nếu không có Lan cô nương thì ba chị em ta đã thành góa bụa. Vậy còn tiếc gì mà không đến Tần Lĩnh rước nàng về?
Hạ Hầu Thu Uyên cũng nói:
- Mái tóc Lan Tần Nga đã đổi màu, tai tiếng thị phi cũng sớm phai nhạt, tướng công chớ nên e ngại!

Hồi 13
Hạng Lang Diệu Kế An Thiên Hạ
Xuân Nhật Hồi Gia Bất Kiến Nhân

Ba ngày sau, trinh sát Kim Giáp Môn về báo những tin đáng lo ngại. Thứ nhất là việc tai mắt Ngũ Hành Bang tràn ngập thành Lạc Dương. Có lẽ chúng đã đoán ra bản doanh của Tử Siêu đặt tại đây. Thứ hai, Hồng Điểm Thiên Tôn và Di Lặc Ma Quân đã liên kết chuẩn bị chiến dịch tấn công các phái trong thiên hạ.
Tử Siêu không dám để Ngũ Hành Bang phát hiện căn cứ. Chàng quyết định dời bản doanh về Tế Ninh, Sơn Đông. Nơi này chỉ cách núi Thủy Hoa chừng hơn trăm dặm. Ở đây Kim Giáp Môn có thể hỗ trợ được phái Hoa Sơn. Nhờ những phản ứng kịp thời như vậy nên khi Ngũ Hành Bang đến Hồ gia trang thì nơi đây không còn một bóng người.
Trang viện mới nằm ở của Nam thành, dựa lưng vào Liễu Hồ. Hồ nước dài ba trăm dặm này nối liền Tế Ninh với Từ Châu của phủ Giang Tô.
Chung quanh hồ là những cánh rừng liễu xanh rì, cảnh vật rất nên thơ. Gia trang này là của một người họ Trần. Lão chết đi, các con bèn bán để chia nhau. Trần gia trang nằm lọt trong một rừng liễu nên rất kín đáo. Hạc Kiếm thấy con rể về sống gần mình nên rất vui và yên tâm.
Đầu tháng chín, Ngũ Hành Bang kéo quân tập kích Ngọc Nữ Phong. Phái Thiếu Lâm cho ba trăm cao thủ đến trợ chiến nhưng không cứu vãn nổi tình hình. Hơn trăm đạo sĩ Võ Đang và sáu mươi tăng lữ Thiếu Lâm bỏ mạng. Hồng Điểm Thiên Tôn chiếm núi Võ Đang, bắt giam Thanh Nhàn đạo trưởng và các sư đệ.
Ngũ Hành Bang không tấn công Thiếu Lâm tự và phái Hoa Sơn mà lại khiêu chiến với Tử Siêu. Lão cho loan báo rộng rãi chốn giang hồ rằng, nếu đến cuối tháng này, chàng không đến núi Ngọc Nữ Phong cùng lão tỷ thí thì Bạch Phát Hồ Ly Lan Tần Nga sẽ bị giết!
Thì ra, sau khi U Linh Chân Nhân về báo rằng đã để sổng mất Hạng Tử Siêu, Thiên Tôn cũng đã phát hiện ra Bạch Phát Hồ Ly mất dạng. Lão hiểu ngay rằng, chính nàng đã cứu Tử Siêu. Thiên Tôn liền cho thuộc hạ kéo đến Bộc Sơn điều tra lại, lão phác giác ra thạch động trên đỉnh núi và cả hai câu thơ trên vách.
Lệnh truy bắt Lan Tần Nga được ban ra, nàng chưa về đến Tần Lĩnh thì đã bị tóm gọn. Mái tóc đen huyền là chứng cớ không thể chối cãi! Độc Nhãn

Hoa Đà hết lời van xin mà không được. Lão bèn bày ra độc kế, dùng Lan Tần Nga dụ cho Tử Siêu xuất đầu lộ diện. Nếu bắt được chàng lão sẽ lấy máu cho Mặc Đoan Vân uống. Như vậy cũng có thể cứu được gã. Thiên Tôn đồng ý với kế hoạch này. Lão bất ngờ đánh chiếm Ngọc Nữ Phong, đem Lan Tần Nga nhốt vào lồng sắt, đặt trong tòa tiểu đình ở Giải Kiếm Nham, lão tin rằng Tử Siêu thọ ơn cứu tử của Bạch Phát Hồ Ly tất sẽ nhận lời tỷ thí, hoặc đến cứu nàng.
Lão biết chàng uống thiên niên hà thủ ô, công lực tăng tiến, nên rủ cả Di Lặc Ma Quân theo. Thiên Tôn và Ma Quân mà liên thủ thì Tử Siêu không thể thoát được!
Tử Siêu nhận được tin thương cho số phận nghiệt ngã của Lan Tần Nga. Chàng đem hai trăm thủ hạ đến Thiếu Lâm tự bàn bạc kế hoạch cứu người. Phái Thiếu Lâm chịu ơn chàng đoạt lại bảo vật trấn sơn là Kim Cương chân kinh và giải cứu chưởng môn nên tận lực giúp đỡ.
Hơn nữa, trước sau gì Ngũ Hành Bang cũng không tha cho Thiếu Lâm tự cũng như các phái khác. Quân số của Thiên Tôn ở núi Võ Đang không dưới ngàn người. Trong đó có ba trăm tên hoạt tử nhân rất lợi hại. Do vậy, cuộc giải thoát sẽ cực kỳ khó khăn và quyết liệt.
Hơn nữa, địa thế của Kiếm Nham rất hiểm hóc. Loạn thạnh ngổn ngang có thể mai phục cả ngàn người. Muốn vượt qua đoạn này để vào tiểu đình cứu Lan Tần Nga là chuyện không tưởng. Dẫu đem cả lực lượng Thiếu Lâm tự và Kim Giáp Môn đánh cũng chỉ uổng phí máu xương! Bọn bang chúng Ngũ Hành Bang đều thiện dụng độc châm. Cả ngàn tên vung tay một lúc khó mà chống đỡ nổi!
Tử Siêu suy nghĩ ba ngày, không tìm ra lương sách, chàng bàn bạc với chưởng môn phái Thiếu Lâm lần cuối, nhờ ông viết thư nói rõ rằng chàng nhận lời tỷ thí cùng hai lão ma với điều kiện Thiên Tôn phải thả Lan Tần Nga ra trước! Nếu không, chàng sẽ đứng lên thống lãnh các phái trong võ lâm mở mặt trận chống lại Ngũ Hành Bang, đồng thời tố cáo với triều đình rằng Ngũ Hành Bang chủ chính là người đã giết Trấn Nam Vương, và đang mưu phản! Ngộ Liễu Thiền Sư chưởng môn Thiếu Lâm tự đem thanh danh môn phái ra bảo chứng lời cho chàng! Ngày mười tháng chín sẽ là kỳ hạn phó ước!
Hồng Điểm Thiên Tôn nhận thư biết chàng có ơn với nhiều bang hội lớn, dễ dàng được phò tá. Vì vậy, lão quyết định chấp nhận điều kiện này, giao ngay Lan Tần Nga cho sứ giả phái đoàn Thiếu Lâm tự.
Lan Tần Nga không bị hành hạ nhưng vì lo lắng cho Tử Siêu nên hoa dung hốc hác tiều tuỵ. Bất chấp sự có mặt của quần tăng, nàng sà vào lòng Tử Siêu khóc vùi:
- Thiếp đã hại chàng rồi!

Tử Siêu âu yếm nói:
- Vì ta mà nương tử phải chịu nhiều đau khổ, đấy mới là điều đáng nói! Cuộc chiến sắp tới chưa chắc ta đã thất bại, có gì mà nàng phải áy náy?
Lan Tần Nga nghe chàng nhận mình là thê thiếp, nàng cảm động không nói nên lời. Tử Siêu đưa nàng vào khách xá của chùa tắm gội rồi trở ra triệu tập thủ hạ Kim Giáp Môn!
- Chúng ta với Ngũ Hành Bang ở vào thế nước lửa không thể dung nhau. Trận này, ta sẽ trá bại, dụ cho chúng đuổi theo, phái Thiếu Lâm sẽ cùng Kim Giáp Môn mai phục, đánh cho Ngũ Hành Bang một trận nhớ đời. Kinh đàn chủ và Lôi đàn chủ hãy tìm một địa điểm thích hợp.
Dã Nhi dơ cao nắm đấm nói:
- Môn chủ yên tâm, bọn thuộc hạ quyết không cho chúng toàn mạng!
Chiều đên, hai đàn chủ trở về báo rằng cách Ngọc Nữ Phong ba dặm có một đoạn quan đạo đi ngang qua cánh đồng cỏ cao ngất đầu. Nếu mai phục ở đấy sẽ rất tốt. Chàng hỏi kỹ địa điểm rồi bàn lại với Ngộ Liễu thiền sư. Ông cười bảo:
- Hạng thí chủ đã dụ chúng ra khỏi ổ, phen này Ngũ Hành Bang sẽ biết tay. Tám trăm đệ tử Thiếu Lâm sẽ vì chánh đạo mà diệt trừ ma quỷ.
Sáng ngày mười, Tử Siêu đơn thân độc mã đến chân núi Ngọc Nữ Phong. Hồng Điểm Thiên Tôn và Di Lặc Ma Quân lập tức huy động bang chúng vây chặt chàng vào giữa, Lão cười âm hiểm hỏi:
- Sao ngươi không mang theo thuộc hạ?
Chàng điềm nhiên đáp:
- Ta không muốn vì chuyện tình duyên của mình mà hao tốn xương máu anh em. Hơn nữa, chắc gì hai lão đã thắng được ta?
Di Lặc Ma Quân căm hận nói:
- Tiểu quỷ dám trộm bảo vật của Phật gia, lại còn thiêu hủy cả cơ nghiệp, Phật gia sẽ phân thây ngươi ra!
Tử Siêu không để ý đến lão, chàng chỉnh sắc bảo Thiên Tôn:
- Các hạ là tay anh hùng quán thế nhưng vì dã tâm quá lớn nên thế nào cũng chết vì tay kẻ tiểu nhân. Chính tai ta đã nghe Độc Nhãn Hoa Đà và Di Lặc Ma Quân bàn việc ám sát lão khi đế nghiệp đã thành.
Ma Quân xám mặt vung chưởng đánh liền. Thân hình lão to béo phục phịch mà thân pháp vô cùng nhanh nhẹn. Di Lặc Phật Chưởng là tuyệt học Phật môn nên vô cùng lợi hại. Ma Quân ăn được nửa nhánh thiên niên hà thủ ô nên công lực thâm hậu hơn Tử Siêu một bậc. Chưởng phong cuốn đến ào ào như bão táp. Chưởng ảnh rợp trời vây kín đối phương.
Thiên Tôn sững người vì câu nói của Tử Siêu nhưng cũng vung chương tấn công. Trước sự hợp lực của hai tay ma đầu quán thế, chàng vội dùng chiêu Phật Hiện Toàn Thân trong Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng để chống

đỡ. Song thủ chàng múa tít, tạo một màn kình lực bao chung quanh thân thể! Chưởng kình chạm nhau liên tục như sấm động. Tử Siêu nghe tay tê chồn, khí huyết nhộn nhạo. Chàng không dám chịu thêm áp lực lần nữa, liền tung mình lên không xuất chiêu Ma ảnh Luân Vũ, chụp xuống đầu Ma Quân, lão cười nhạt xông vào như cơn lốc. Ma Ảnh Tồi Tâm chưởng là tuyệt học tà môn, tính quỷ dị còn hơn cả Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng. Ma Quân trúng liền bốn chưởng văng ra nhưng không hề bị thương. Lớp mỡ dày trên người lão chứa đầy chân khí bảo vệ thân thể rất hữu hiệu.

Tử Siêu vận dụng pho khinh công Ma Ảnh Du Phong bám sát Di Lặc Ma Quân, ra đòn liên tục và né tránh Hồng Điểm Thiên Tôn. Chàng xuất liền bốn chiêu Quang Minh Chưởng, giáng vào người Ma Quân mười mấy chưởng, đẩy lão thụt lùi liên tiếp! Lão đã thấm đòn, máu miệng rỉ ra, căm hận quát vang rồi xuống tấn vận toàn lực trụ lại để Hồng Điểm Thiên Tôn theo kịp Tử Siêu.

Chưởng kình chạm nhau vang rền, Ma Quân lảo đảo nhưng vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Công lực lão cao hơn nhưng chiêu thức không xảo diệu bằng nên thất thế. Thiên Tôn thầm thán phục bản lãnh và đấu pháp của Tử Siêu. Lão gầm vang xuất chiêu Hồng Lô Thập Bát Điểm giáng vào lưng đối thủ. Tử Siêu đã có chủ ý, chàng liều mạng cuộn tròn đến chân Di Lặc Ma Quân. Bàn chân phải chàng chọc thẳng vào háng lão ma, hất lão bay ra phía trước. Luồn chưởng kình màu hồng điểm trắng của Thiên Tôn cuốn vào người Ma Quân, lão kinh hãi cử chưởng đỡ liền. Công lực Ma Quân kém hơn Thiên Tôn một chút nên đã bị đả thương. Tử Siêu cũng bị dư kình đập vào lưng đau điếng, máu miệng phun trào. Chàng không dám chần chờ, nhắm hướng Nam đào tẩu.

Thanh Hắc Vân Đao như chiếc cối xay thịt nghiền nát những tên bang chúng cản đường. Chúng tung độc châm như mưa nhưng không xuyên nổi luồng đao quang đen mờ. Hồng Điểm Thiên Tôn giận dữ đuổi theo. Di Lặc Ma Quân hít một hơi dài rồi thúc đám bang chúng truy sát.

Thiên Tôn sợ Tử Siêu chạy mất, mang theo niềm hy vọng của con mình nên đuổi theo sát nút. Lão thấy chàng không chạy về hướng núi Thiếu Thất nên cũng yên tâm. Hơn nữa, Di Lặc Ma Quân cũng chỉ còn cách chàng mười trượng.

Tử Siêu biết mình chỉ bị thương nhẹ, thầm cảm ơn Lan Tần Nga, vận tuyệt đỉnh khinh công phóng như bay. Gần đến đoạn có mai phục, chàng vờ loạng choạng rồi chạy tiếp. Thiên Tôn và Ma Quân thấy cước bộ đối phương chậm lại, mừng rỡ đuổi theo.

Đến cuối đoạn mai phục, chàng đứng lại, ôm ngực thở hổn hển ra chiều đau đớn. Tay hữu thủ Hắc Vân Đao như muốn liều một trận. Hai lão ma đình bộ cách chàng ba trượng, chậm rãi bước đến. Tử Siêu nhổ máu xuống đất, dùng

tay áo lau miệng.
Đám bang chúng Ngũ Hành Bang cũng đã đến nơi, chúng đứng sau lưng hai lão ma, cách chừng mấy trượng. Tử Siêu bỗng quát vang:
- Sát!
Từ những bụi cỏ hai bên đường, những chiếc ống đồng chĩa ra phóng độc châm vào phe đối phương. Sức bắn của lò xo rất mạnh nên có mấy chục mũi xuyên qua luồng cương khí hộ thân của Thiên Tôn và Ma Quân. Hai lão biết mình trúng kế, vội tung mình đạp lên xác bọn bang chúng mà đào tẩu.
Ngộ Liễu thiền sư cùng bốn sư đệ cản đường đều bị đánh văng ra. Hai lão ma thoát đi như làn khói nhạt. Tám trăm tăng lữ Thiếu Lâm và hai trăm đao thủ Kim Giáp Môn lăn xả vào bọn bang chúng. Chỉ có hoạt tử nhân là liều chết chống cự, còn bao nhiêu đều buông vũ khí quy hàng.
Loạt độc châm vừa rồi chủ yếu nhắm vào Hồng Điểm Thiên Tôn và Di Lặc Ma Quân nên không gây thương vong cho phe địch bao nhiêu. Nhưng đám bang chúng Ngũ Hành Bang tưởng rằng ống phóng còn có thể phóng lân nữa nên khiếp vía.
Dã Nhi được dịp đánh đấm, lao vào bọn hoạt tử nhân như mãnh hổ quần dương. Bọn này trên thân có lớp nhựa cây cứng rắn bảo vệ lưng, ngực và hai tay nên khó giết. Thần trí chúng mê muội không hề sợ chết, chiến đấu rất kiêu dũng. Nhưng cuối cùng cũng bỏ mạng trước lòng phẫn nộ của ngàn cao thủ. Đám tù binh đều bị phế võ công và được phóng thích.
Đoàn quân đi đến núi Võ Đang trong tâm trạng cực kỳ phấn khởi. Trong hai trận trước, phái này đã mất gần hai trăm tăng lữ. Nay nhờ diệu kế của Tử Siêu, họ mới trả được mối hận cũ.
Ngay chiều hôm ấy, Tử Siêu đưa Lan Tần Nga và thuộc hạ về đến Tế Ninh. Họ cũng áp dụng phương pháp quen thuộc để giữ bí mật cho căn cứ.
Lan Tần Nga thẹn thùng nhận ra mình không đẹp hơn ba vị phu nhân của Tử Siêu, nhất là Kỳ Lan. Vì vậy hết lòng nhu thuận với họ. Trần gia trang mở đại yến ăn mừng. Bạch Phát Hồ Ly giờ là một cô gái tóc đen thùy mị, dịu dàng, nàng lớn tuổi nhất nên được tôn làm đại thư, Kỳ Lan thứ hai, Vân Chi thứ ba và Thu Uyên thứ tư.
Nửa tháng sau, Di Lặc Ma Quân và Độc Nhãn Hoa Đà rời bỏ Ngũ Hành Bang vì không còn được Thiên Tôn tin tưởng nữa! Lời tố cáo của Tử Siêu đã đánh trúng vào tính đa nghi của Mặc Kim Lăng. Đầu tháng mười, lão nhận được một phong thư của Tử Siêu. Đại ý nói rằng nếu lão chịu giải tán Ngũ Hành Bang, thoái xuất giang hồ, thì chàng sẽ dùng máu mình chữa trị cho Mặc Đoan Vân. Sau đó, hai cha con lão phải về Mãn Châu, suốt đời không được vào Trung Nguyên nữa! Thiên Lượng Thần Y Mộ Dung Chúc đã khẳng định rằng chỉ cần ba chung máu của Tử Siêu là đủ để cứu Mặc Đoan Vân.

Hồng Điểm Thiên Tôn liên tiếp gặp thất bại, lòng nguội lạnh như tro tàn, liền đồng ý bỏ cuộc. Bang chúng Ngũ Hành Bang được phát mỗi người năm chục lượng để làm lộ phí về quê. U Linh Chân Nhân và Thần Châm Tiên Cơ trở lại Thần Châm Cung ở Thiên Thủy ẩn dật.
Hồng Điểm Thiên Tôn đích thân hộ tống xe chở ái tử đến Thiếu Lâm tự. Tử Siêu và Thiên Lượng Thần Y đã chờ sẵn. Chàng cắt tay nhỏ máu vào ba chiếc chung sứ, thần y cho Mặc Đoan Vân uống với vài viên linh đan. Gã nằm đến trưa thì hồi tỉnh. Thiên Tôn biết con đã bình phục, lão lặng lặng đưa gã rời Tung Sơn, đi về phía Bắc.
Nhờ vậy mà võ lâm thoát cảnh phong ba. Các phái trong thiên hạ đồng lòng bầu Tử Siêu làm minh chủ võ lâm. Chàng nhất quyết không nhận, chỉ nói rằng:
- Ngày nào có tà ma xuất hiện, chàng sẽ không tiếc sức mình!
Tử Siêu trở lại Trần gia trang phát cho mỗi thuộc hạ ngàn lượng bạc để về quê thăm vợ con. Người nào đã hy sinh, thê tử của họ sẽ được ba ngàn lạng. Dã Nhi cũng về Đại Đồng Sơn thăm nghĩa phụ. Cuối cùng chỉ còn lại Khuất Nham Tuyền và mười đao phủ không có thân quyến ở lại.
Mùng hai tết năm ấy, chàng đưa Thu Uyên về Hoa Sơn chúc tết nhạc phụ. Lúc trở về nhà chàng kinh hoàng nhận ra mười thủ hạ đã thảm tử, ba vị phu nhân đều biến mất. Trên bàn còn lưu lại một mảnh hoa tiên:
"Tử Siêu! Nếu muốn ba nữ nhân toàn mạng, phải giải tán Kim Giáp Môn, thoái xuất giang hồ.
Xuyên Tâm hội chủ."
Thu Uyên bật khóc thảm thiết. Khuất Nham Tuyền thì quỳ bên xác thuộc hạ nhỏ lệ. Tử Siêu cố nén bi thương, vạch ngực áo các tử thi xem xét. Họ đều bị chết bởi một vết thương nơi ngực trái. Chiến thuật của bọn hung thủ quả thật lợi hại phi thường!
Chàng hợp lực cùng họ Khuất đào huyệt chôn xác thủ hạ. Xong xuôi, chàng xuống mật thất xem lại số tài sản. Số vàng và châu báu trị giá mười mấy vạn lượng đã bị lấy đi. Nhưng xấp ngân phiếu trăm vạn lượng hoàng kim để ở nơi khác nên vẫn còn. Ba người tức tốc lên ngựa trở lại Hoa Sơn. Báo cho Hạc Kiếm và Cuồng Sinh biết tin! Tử Siêu căm phẫn:
- Không hiểu vì sao bọn Xuyên Tâm hội lại biết căn cứ của Kim Giáp Môn ở Trần gia trang. Giữa Hạng mỗ và chúng có thù oán gì?
Hạc Kiếm bùi ngùi hỏi:
- Hiền tế đã có lương sách gì chưa?
Chàng trầm giọng đáp:
- Xin nhạc phụ cho tiểu tế gửi gắm Thu Uyên. Nàng đang mang thai không thể lang bạt giang hồ được! Tiểu tế sẽ âm thầm huy động anh em Kim Giáp Môn truy tìm hung thủ. Trước sau gì bọn chúng cũng phải lộ mặt.

Cuồng Sinh buồn rầu bảo:
- Lão phu phải đi Sơn Tây tìm đại sư huynh mới được. Chỉ có lão mới đoán ra lai lịch tà hội này!
Tử Siêu gật đầu:
- Nếu vậy, Khuất đàn phó sẽ tìm cách triệu tập anh em Kim Giáp Môn, đưa về gia trang ở Tinh Châu. Tiểu tế sẽ theo sư thúc đi tìm đại sư bá.
Mờ sáng ngày mồng sáu tết, ba người cải trang, bí mật rời Hoa Sơn. Khuất Nham Tuyền về Thiểm Tây, còn hai người kia đi Tinh Châu. Sáng ngày mười bốn, Tử Siêu và Cuồng Sinh đến ngôi chùa cổ bên cạnh dòng sông Phần. May thay, Thông Triệt Hòa Thượng có mặt nơi này, lão thở dài hỏi:
- Phải chăng Lan nhi đã gặp nguy?
Tử Siêu giật mình khâm phục, kể lại sự cố. Hòa thượng bấm tay tính toán một hồi lâu rồi mới hỏi:
- Siêu nhi! Theo ngươi nhận xét thì hung thủ là nam hay nữ?
Chàng nhớ lại vết bàn tay nhỏ nhắn trên ngăn của ngầm chứa vàng cũng như vết giày ngoài vườn liền đáp:
- Dấu tay và dấu giày đều nhỏ nhắn. Có lẽ là nữ nhân!
Hoà thượng gật đầu:
- Nếu thế thì đúng! Mấy hôm trước ta nghe lòng máy đọng, trở dậy bấn độn và xem thiên văn thì thấy phương Đông âm khí nặng nề, u ám. Có thể Xuyên Tâm hội toàn là nữ nhân và đang dặt bản doanh ở vùng ven Đông Hải.
Cuồng Sinh hỏi thêm:
- Còn lai lịch của Xuyên Tâm hội thì sao?
Hoà thượng trầm ngâm đáp:
- Bốn mươi năm trước, vùng quan tái Bát Đạt Lĩnh có một vị kỳ nhân danh hiệu là Xuyên Tâm thần kiếm. Kiếm pháp của ông ta kỳ ảo và mạnh như thiểm điện. Có lẽ hội chủ Xuyên Tâm hội là truyền nhân của thần kiếm
Cuồng Sinh và Tử Siêu cáo biệt, trở lại tòa gia trang ở ngoại thành Tinh Châu. Chàng viết thư để lại, bảo họ hóa trang cẩn thận đến Sơn Đông chờ lệnh. Tử Siêu dịch dung thành một lão nhân lưng gù không râu, cùng Cuồng Sinh lên đường đi Sơn Đông. Họ tìm đến căn cứ của Bột Hải Thần Ưng Liêu Cô Lý để hỏi thăm. Nhưng gia trang của lão đã cháy rụi. Hàng xóm bảo ngay đêm Nguyên Tiêu có người đột nhập giết toàn gia họ Lý rồi đốt nhà.
Một ý niệm loé sáng trong đàu Tử Siêu, chàng nói với Cuồng Sinh:
- Sư thúc! Tiểu tế cho rằng Xuyên Tâm hội có liên quan đến Sơn Đông Kiếm Khách Lộ Hiểu Luân! Chính vì thế mà họ mới nhắm vào tiểu tế và Bột Hải Thần Ưng mà trả thù!
Cuồng Sinh vỗ đùi khen phải, hai người bèn đi đến Liễu Thành để dọ thám Lộ gia trang. Đêm ấy, họ đột nhập và nhà họ Lộ nhưng không thấy điều gì khả nghi. Trong bảy ngày liền, họ thay hình đổi dạng giám sát các cửa trước

sau, thấy những người ra vào đều không biết võ công, đa số là tráng đinh. Trưa ngày mười tháng hai, ba vị đàn chủ Kim Giáp Môn dẫn quân đến Sơn Đông. Chỉ thiếu một mình Dã Nhi và một thủ hạ của Xú Diện Sơn Vương. Khuất Nham Tuyền không dám gọi Dã Nhi vì dáng vóc của gã rất dễ bị nhận ra. Nhưng Đỗ Tam thì khác, trên đường về quê ở Sơn Đông, gã đã bị giết chết! Thây phơi trong một cánh rừng vắng, trên người đầy những vết tra khảo dã man.
Đỗ Tam là một tráng sĩ nhưng có tật nhiều lời khi say rượu. Dường như gã đã vô tình tiết lộ mình là người của Kim Giáp Môn. Bọn Xuyên Tâm hội nghe được mới tra tấn gã để hỏi chỗ ở của Tử Siêu. Gã không được tôi luyện như những đao thủ Thanh Long Môn nên đã khai ra!
Kim Giáp Môn tụ họp trong một cánh rừng liễu gần Liễu Thành. Tử Siêu trình bày kế hoạch truy lùng Xuyên Tâm Hội dựa vào Lộ gia trang. Các môn đồ rất quý ba vị môn chủ phu nhân nên quyết tâm tìm cho bằng được. Họ giải tán, lùng sục khắp nơi. Bốn ngày sau, Khuất Nham Tuyền và Kinh Phi Độ đã dò hỏi tra nhiều thứ quan trọng. Họ cấp tốc vào Liễu Thành tiểu điếm báo cáo với Tử Siêu:
- Bẩm môn chủ, bọn thuộc hạ đã thu lượm được vài tin liên quan đến Lộ Hiểu Luân. Gã có một vị hôn thê là Mao Đình Lan. Nàng và họ Lộ đã đính hôn từ nhỏ. Năm mười ba tuổi, nàng được một lão già thu làm đệ tử, đưa đi đâu không rõ! Sau khi Lộ Hiểu Luân bị môn chủ giết chết, nàng mới trở lại Liễu Thành. Nghe nói, Mao Đình Lan đã được Lộ trang chủ giao cho quản lý một vườn trà ở chân núi Thái Sơn. Ba ngàn mẫu trà này cần đến cả ngàn công nhân, đa số là nữ nhân. Như vậy, có khả năng là nàng đã dạy kiếm pháp cho các nữ nhân hái trà và thành lập Xuyên Tâm hội để trả thù cho trượng phu!
Tử Siêu mừng rỡ bảo:
- Lập luận của đàn chủ rất có lý! Dấu chân để lại chứng tỏ trình độ khinh công của họ kém cỏi vì mới học võ chẳng bao lâu. Kiếm pháp học không khó nhưng khinh công lại đòi hỏi sự rèn luyện lâu năm!
Cuồng Sinh băn khoan:
- Nhưng nếu đúng là Mao Đình Lan phục hận thì sao nàng không giết quách thê tử của Siêu nhi để khiến ngươi thương tâm mà lại bắt đi là gì?
Khuất Nham Tuyền ứng tiếng:
- Bẩm lão gia! Tiểu nhân cũng đã nghe nói Mao Đình Lan không được xinh đẹp nên Lộ Hiểu Luân rất hờ hững. Hơn nữa họ xa nhau từ thuở Mao Đình Lan mới mười ba tuổi, cả năm mới gặp nhau một lần thì làm gì có tình cảm. Có thể Mao Đình Lan là một nữ nhân nhiều tham vọng, muốn mượn cớ báo thù chồng mà moi tiền của Lộ gia trang tổ chức Xuyên Tâm hội hầu thực hiện dã tâm của mình! Chính vì vậy, nàng mới bắt giữ tam vị phu nhân để uy

hiếp Kim Giáp Môn!
Tử Siêu tán thành ý kiến này, chàng ra lệnh toàn môn kéo về giám sát khu rừng trà gần rặng Thái Sơn. Đêm rằm tháng hai, Tử Siêu và Khuất Nham Tuyền luồn qua khu rừng trà bạt ngàn, xâm nhập vào khu trang viện ở giữa. Quả nhiên, trên khoảng sân rộng, năm trăm thiếu nữ đang luyện kiếm dưới ánh trăng vàng! Một nữ lang tuổi độ hai mươi ba, thân hình cao lớn thô kệch như nam nhân, múa chậm từng đường gươm để dạy cho thuộc hạ.
Tử Siêu biết đây là cơ hội hiếm có, chàng và Khuất Nham Tuyền lần vào khu hậu viện. Họ tìm thấy tù nhân trong một gian nhà kiên cố. Tử Siêu nhìn qua khe cửa, thấy ba ái thê dung nhan tiều tuỵ, lem luốc, đang nằm xóng xoài trên ổ rơm! Cánh của chính bằng gỗ dày đai thép, khóa trái bên ngoài, nên không cần canh gác. Cửa gỗ có chấn song sắt to bằng cổ tay. Nhưng nào có thấm thía gì với thần lực vô song của Tử Siêu, chàng nhẹ nhàng nhổ tung từng thanh, nhảy vào trong.
Chàng không có thời gian xem xét, chàng ôm từng người qua khung của. Khuất Nham Tuyền bồng Vân Chi còn Tử Siêu cặp Kỳ Lan và Lan Tần Nga vào hông. Hai người nhanh chóng thoát ra ngoài, giao ba nàng cho Vạn Xảo Cuồng Sinh rồi tiến hành cuộc tập kích.
Mao Đình Lan và đám thuộc hạ đâu ngờ rằng tử thần đang lần đến! Ba trăm cao thủ Kim Giáp Môn như những bóng ma áp sát vào. Còn cách năm mươi trượng Tử Siêu đứng lên quát lớn:
- Tiến lên!
Thủ hạ của chàng lướt đến, vừa đúng tầm là bấm nút phóng độc châm. Ba ngàn cây kim tẩm độc phủ xuống thân thể bọn thiếu nữ. Hơn nửa số lăn ra mặt đất, số còn lại khiếp vía trước tiếng hò hét vang dậy, run rẩy buông kiếm đầu hàng. Họ chỉ là những cô thôn nữ chất phác, hiền lành, bị ép mới tham gia vào Xuyên Tâm hội.
Tử Siêu nhắm Mao Đình Lan xông đến. Thanh kiếm trên tay nàng như chiếc mống bạc bay vào ngực đối phương. Nhưng hàng ngàn bàn tay sáng chói đã phong tỏa đường kiếm và giáng thẳng vào người nàng. Xương vai tả bị chấn nát. Lồng ngực lãnh nguyên một chưởng, nhưng Mao Đình Lan nhờ có bảo y hộ thân nên không chết. Nàng văng ra sau hơn trượng, lăn tròn mấy vòng rồi đứng lên chạy vào rừng trà. Mây đen bỗng kéo ngay che mờ vầng trăng nên Tử Siêu không xác định được hướng chạy của nàng. Chàng và thủ hạ lùng xục cả canh giờ mà không thấy, đành bỏ cuộc.
Tử Siêu không nhẫn tâm để đám thiếu nữ vô tội này chết oan, chàng bảo thuộc hạ pha giải dược vào nước cho họ uống. Lát sau, các nạn nhân hồi tỉnh, quỳ xuống lạy tạ. Tử Siêu trầm giọng bảo:
- Mao Đình Lan là người tàn ác, muốn lợi dụng các nàng để tạo dựng sự nghiệp. Hãy mau rời bỏ nơi này tìm nghề khác mà sinh sống.

Họ vừa thoát chết nên không còn lưu luyến gì nữa, mau chóng rời khỏi rừng trà, trở về gia đình. Khuất Nham Tuyền đã tìm ra nơi cất dấu tài sản. Ngoài số vàng bạc, châu báu bị mất, chàng còn thu thêm được năm chục vạn lượng bạc của Lộ gia trang. Chưa giết được Mao Đình Lan báo thù cho mười huynh đệ, chẳng ai vui được!
Đoàn người kéo nhau về Tế Ninh, sau khi cắt người đến Lộ gia trang ở Liễu Thành xem Mao Đình Lan có về đấy không. Trưa hôm sau, họ về đến Liễu Hồ. Ba vị phu nhân đã được giải huyệt, họ nghỉ ngơi mấy ngày mới bình phục. Khuất Nham Tuyền cũng về báo rằng Mao Đình Lan không hề trở lại Lộ gia trang. Tuy nhiên. Gã vẫn gài ba đao thủ ở lại để giám sát. Vạn Xảo Cuồng Sinh ngao ngán nói:
- Không chừng con bé họ Mao này chạy về Bát Đạt Lĩnh mời Xuyên Tâm thần kiếm hạ sơn, lúc ấy thì khó mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra.
Tử Siêu cười nhạt:
- Để xem lão có động lòng trần tục hay không! Nhưng chúng ta không ẩn mặt nữa, Kim Giáp Môn sẽ về dựng cờ ở đầm Mỹ Bi, chính thức giương danh với thiên hạ. Ai muốn tìm cứ việc đến!
Vân Chi và bọ Kim Giáp Môn rất vui mừng. Đám đao thủ này đều quê quán ở Thiểm Tây. Nếu về được Trường An, họ sẽ không phải xa vợ con, phần Vân Chi, nàng rất nhớ người cha già của mình là Lam Khả Tường. Cuồng Sinh gật đầu:
- Lão phu sẽ bố trí Hạng gia trang thành một nơi khó xâm nhập nhất thế gian!
Trần gia trang được Tử Siêu tặng cho bách tính Tế Ninh để làm nhà dưỡng lão. Đoàn quân Kim Giáp Môn công khai rầm rộ tiến về phía Tây. Tử Siêu ghé qua Hoa Sơn thuật lại mọi chuyện rồi xin phép nhạc phụ đưa Thu Uyên đi theo. Đầu tháng tư, Kim Giáp Môn tổ chức lễ khai đàn. Ngọn cờ vàng với ba chữ đen tuyền bay phấp phới trên nóc đại môn.
Các phái trong thiên hạ đều đến chúc mừng. Có hai người không mời mà đến đó là U Linh Chân Nhân và Thần Châm Tiên Cơ. Bụng của Khổng Diễm Yên đã cao bằng bụng Kỳ Lan, hai người ôm nhau khóc. Về vai vế, Khổng Diễm Yên là sư tỷ của Kỳ Lan còn Lục Đảo Y là rể của Thần Châm Cung. Tử Siêu nghiêm giọng:
- Nay Khổng sư tỷ đã sắp làm mẹ chẳng lẽ Lục huynh còn chưa từ bỏ mộng tranh bá nữa sao?
U Linh Chân Nhân vội đáp:
- Lão phu đắc tội với Hạng huynh đệ và võ lâm rất nhiều. Nay xin gởi gấm Diễm Yên rồi quy ẩn!
Tử Siêu cười xoà:
- Tòa trang viện này xinh đẹp và rộng rãi. Sao Lục huynh không ở lại đây

mà ẩn dật có hơn không? Chẳng lẽ đến tuổi này mới có hài nhi mà lại nỡ xa rời?
U Linh Chân Nhân cảm kích xiết chặt tay Tử Siêu ấp úng:
- Siêu đệ nói vậy lão phu xin tuân mệnh!
Vạn Xảo Cuồng Sinh lên mặt:
- Họ Lục kia, lão còn chả chịu đến ra mắt sư thúc hay sao?
U Linh Chân Nhân ngượng ngùng thi lễ, Cuồng Sinh ngửa cổ cười vang:
- Chắc thiên hạ đã đến lúc thái bình rồi đây!
Ngộ Pháp thiền sư, phương trượng Thiếu Lâm vui vẻ nói:
- Lục thí chủ buông đao đồ tể là phúc phận của võ lâm. Bọn lão nạp rất vui mừng!
Mỗi người một câu khiến Lục Đảo Y yên tâm. Thì ra U Linh Chân Nhân và Thần Châm Tiên Cơ về Thiên Thủy sinh sống, lâm vào cảnh thiếu thốn. Tiên Cơ không muốn con mình sống cảnh cơ hàn liền đòi về ở với Kỳ Lan. Chân nhân cùng đường đành nghe lời nàng. Nào ngờ Tử Siêu lại bỏ qua hiềm khích cũ, mời lão ở lại dưỡng già! Lục Đảo Y vô cùng cảm động, quyết giúp chàng một tay xây dựng Kim Giáp Môn ngày càng hùng thịnh.
Xong việc nhà, Tử Siêu bàn qua việc võ lâm. Chàng kể chuyện Mao Đình Lan tổ chức Xuyên Tâm hội bắt cóc ba ái thê của chàng cho mọi người nghe. Chàng cũng cảnh báo rằng có thể Xuyên Tâm thần kiếm sẽ vào Trung Thổ, nếu lão cũng có dã tâm xưng bá như đệ tử của mình, thì giang hồ lại một phen sóng gió! Thanh Nhàn đạo trưởng thở dài:
- Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường tuổi đã trên tám chục, bản lãnh còn lợi hại hơn cả Hồng Điểm Thiên Tôn. Hạng môn chủ nên cẩn trọng!
Bang chủ Hắc Hổ Bang là Thiết Kiếm Nhạc Khê Nguyệt vòng tay nói:
- Lão phu mang ơn cứu mạng của môn chủ, xin được đặt hơn ngàn thủ hạ dưới tay Kim Giáp Môn!
Hắc Hổ Bang hùng cứ cả vùng phía bắc Thiểm Tây, tuy thuộc phe hắc đạo nhưng không phải là phường gian ác. Long đầu các phái như Tam Tài bang, Hồng bang, Hồng Kỳ bang… đều lên tiếng đòi hỗ trợ Tử Siêu. Chàng đứng lên cảm tạ và hứa rằng khi cần thiết sẽ nhờ đến họ. U Linh Chân Nhân buồn rầu nói:
- Chư vị đâu biết rằng lão họ Mã kia chính là sư thúc của Di Lặc Ma Quân và Độc Nhãn Hoa Đà. Nếu họ liên thủ thì Kim Giáp Môn sẽ mệt đấy! Ma Quân vẫn chưa quên mối hận đoạt kỳ trân và đốt chùa đâu!
Khi khách đã về hết, người trong nhà quây quần lại bàn bạc. Tử Siêu biết Lục Đảo Y ẩn cư hai mươi năm để luyện thần công nên đâu chịu được cảnh nhàn rỗi! Chàng cười bảo:
- Lục huynh tuy tuổi cao nhưng lòng còn đầy tráng khí, xin hãy nhận chức phó môn chủ Kim Giáp Môn để được thỏa chí trong lòng!

U Linh Chân Nhân khoan khoái trong lòng nhưng không dám nhận ngay. Thần Châm Tiên Cơ nói kháy:
- Mấy năm nay lão đã làm khổ Siêu đệ nhiều rồi, bây giờ có dịp chuộc tội sao không nhận lời đi? Chẳng lẽ vợ chồng ta ở đây là khách hay sao?
Họ Lục nhận lời, hôm sau đem ngay pho U Linh thân pháp dạy cho các cao thủ của Kim Giáp Môn để tăng cường bản lãnh của họ.
Tử Siêu cũng đem ba chiêu cuối trong Thanh Long Đao pháp giảng giải tỉ mỉ để thuộc hạ luyện tập, nhờ vậy, lực lượng này càng thêm phần lợi hại.
Các đàn chủ đàn phó còn được tham luyện thêm ba chiêu đầu của Hắc Vân Đao Phổ. Tử Siêu thấy gia trang còn quá rộng, chàng bảo thuộc hạ đem vợ con họ về ở chung. Con cái của họ sẽ là lớp kế thừa trong tương lai.
Chàng còn nhờ Vạn Xảo Cuồng Sinh xuống Vu Hồ rước vợ chồng Thiên Lượng Thần Y về Trường An. Hồ gia trang ở Lạc Dương đã trở thành căn cứ thứ hai, đào tạo những môn nhân mới thu nhận. Kinh Phi Độ và Hắc Diện Phán Quan chịu trách nhiệm ở đây. Chương trình huấn luyện rất gian khổ, nhưng lớp thiếu niên muốn được có mặt trong môn phái lừng lẫy nhất võ lâm nên hết lòng học hỏi.
Tử Siêu định chờ giải quyết xong việc Xuyên Tâm thần kiếm sẽ mở tiêu cục để làm kế sinh nhai chính thức cho Kim Giáp Môn. Nhưng Kỳ Lan bàn rằng nên đầu tư vào các cơ sở kinh doanh trong thành Trường An thay vì đắc tội với anh em hắc đạo. Cuộc sống trên đầu gươm, ngọn giáo không phải là phương tiện tốt.
Tử Siêu đồng ý, cho xây liền mười mấy tửu lâu, khách điếm nhưng không ra mặt. Chẳng ai biết đó là tài sản của chàng. Cuối tháng sáu, Kỳ Lan, Thu Uyên, và Thần Châm Tiên Cơ lần lượt lâm bồn. Kỳ Lan và Tiên Cơ sanh nam hài tử. Thu Uyên lại cho ra một tiểu cô nương.
U Linh Chân Nhân cao hứng vì có người nối dõi, chạy ra chạy vào như phát cuồng! Lão đặt tên con là Lục Hướng Thiện. Tử Siêu tặng ngay cho Thiện nhi ba ngàn lượng vàng. Chân nhân và Tiên Cơ thấy tương lai con mình được bảo đảm, họ vô cùng cảm kích.
Tử Siêu đặt tên con mình là Hạng Minh Kính và Hạng Thúy Hoa. Ba tiểu hai vừa tròn tháng thì võ lâm nổi phong ba.

Kim giáp Môn

Hồi 14
Xuyên Tâm Xuất Thế Khuynh Thiên Hạ
Phục Hổ Tàng Long Hữu Nhất Nhân

Mao Đình Lan đã đưa được Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường vào Trung Thổ. Nàng dùng tiền của Lộ tài thần xây dựng tổng đàn Xuyên Tâm hội ở trên sườn núi Thiên Long sơn - cách Liễu Hồ ba chục dặm. Họ Mã là hội chủ còn Mao Đình Lan làm hội phó. Tám trăm tên hải tặc biển Đông đã về quy phục, trở thành thuộc hạ họ Mã.
Trinh sát Kim Giáp Môn còn dò la được rằng có đến mười vị hộ pháp bịt mặt, võ công rất cao cường. Giữa tháng tám, Di Lặc Ma Quân và Độc Nhãn Hoa Đà cũng từ Lan Châu về hợp tác. Ma Quân làm phó hội chủ còn Độc Nhãn Hoa Đà giữ chức quân sư.
Xuyên Tâm thần kiếm quyết tâm tiêu diệt Tử Siêu trước rồi mới để lộ dã tâm tranh bá. Lão loan báo lời khiêu chiến ra khắp võ lâm, mời Tử Siêu đến Chương Phàn tỉ thí. Lão tin rằng mình đủ sức giết được chàng trai hai mươi tuổi này. Đương nhiên Tử Siêu không thể từ chối! Kiếp giang hồ là như vậy! Thanh danh càng lừng lẫy, cuộc sống càng đầy sóng gió! Sĩ khả sát bất khả nhục!
Vách đá vắng bờ Bắc sông Hoài sẽ là nơi long tranh hổ đấu. Hào kiệt thiên hạ bốn phương lũ lượt kéo đến quan chiến. Một mặt là để bày tỏ sự ủng hộ của mình đối với Tử Siêu, một mặt là muốn xem cho được cuộc tử đấu của hai thế hệ. Xuyên Tâm thần kiếm là nhân vật trong truyền thuyết, chưa từng nếm mùi thất bại. Tử Siêu là hào kiệt đương đại, từng nhiều lần đả bại những đối thủ mạnh hơn.
Địa điểm giao đấu là một vách đá cao năm trượng nằm sát dòng nước cuồn cuộn của dòng sông Hoài. Nơi đây cũng là đoạn mà sông Hán Thủy hòa dòng chảy. Do vậy, sức nước mãnh liệt, xói mòn vách đá dựng đứng. Với độ cao trăm trượng, thân thể rơi xuống mặt nước cũng như rơi vào mặt đá, không cách nào toàn mạng được!
Tháng tám, vùng thượng nguồn đã đổ mưa nên mực nước sông dâng cao, chảy về đông như thác lũ. Hán Thủy chia nước của sông Vị, chảy qua bình nguyên hoàng thổ nên cũng đục ngầu như nước Hoàng Hà.
Sáng ngày rằm tháng tám, Tử Siêu đi cùng một đạo nhân cao gầy. Mọi người đã biết chuyện U Linh Chân Nhân hồi đầu hướng thiện nên không hề bỡ ngỡ, họ hớn hở cao giọng đón chào. Hai người vòng tay đáp lễ rồi bước lại chỗ các vị chưởng môn đàm đạo.
Lát sau, Xuyên Tâm thần kiếm và thuộc hạ cũng đến nơi. Mã Khuyến Thường râu tóc xanh đen, trán và đuôi mắt điểm vài nếp nhăn. Lão mặc trường bào trắng, dáng mảnh khảnh như một thư sinh. Gương mặt lạnh lùng như sương giá, hàn quang lấp loáng bắn ra từ dôi mắt dài nhỏ.
Theo sau là Xuyên Tâm Tiên Tử Mao Đình Lan, thân hình thô kệch và đôi gà má cao nhọn khiến mọi người thầm chê bai. Nàng chỉ mặt Tử Siêu quát:

- Tử Siêu đã đến lúc ngươi đền mạng cho trượng phu ta là Sơn Đông kiếm khách Lộ Hiểu Luân!
Tử Siêu cười nhạt đáp:
- Nếu nàng cảm thấy cần, có thể liên kết cùng sư phụ để đấu với ta!
Thần kiếm biết rằng có Mao Đình Lan chỉ vướng bận thêm, lão lạnh lùng bảo:
- Đừng dùng tiểu xảo cho uổng phí tâm cơ, lão phu không mắc mưu đâu!
Tử Siêu chỉnh sắc nói:
- Lão đừng dựa vào chút hào quang quá khứ mà tự đắc. Ta xin hỏi rằng lần này lão vào Trung Nguyên chỉ là để rửa hận cho đồ đệ hay là để tranh bá?
Mã Khuyến Thường cười nhạt:
- Đó là chuyện riêng của lão phu, ngươi hỏi làm gì?
Tử Siêu nghiêm giọng:
- Nếu lão hứa rằng sau khi giết được ta sẽ thoái xuất giang hồ thì Siêu này thề sẽ bồi tiếp đến cùng. Bằng không, Hạng mỗ sẽ tùy cơ ứng biến, lưu lại mạng mình, cùng võ lâm tiêu diệt Xuyên Tâm hội. Hạng mỗ đã hứa hiến dâng tấm thân mình cho chính khí giang hồ nên không vì chút hư danh mà trúng kế của lão đâu!
Quần hào đồng thanh khen phải, họ cảm kích tấm lòng của chàng đối với võ lâm. Xuyên Tâm thần kiếm vào Trung Nguyên vì bị Mao Đình Lan kích động, khơi dậy giấc mộng tranh bá đồ vương. Việc giết Tử Siêu chỉ là bước đầu tiên trong sự nghiệp. Không ngờ chàng nhận ra được dã tâm của lão, thẳng thắn vạch mặt, đưa lão vào thế kẹt. Họ Mã trầm ngâm một lúc mới nói:
- Lão phu có một đề nghị là trận đấu này sẽ giới hạn trong vòng hai trăm chiêu. Nếu tiểu tử ngươi qua khỏi, mối hận cũ coi như xí xóa!
Mọi người đều hiểu dã tâm của lão, vừa muốn xưng bá, vừa muốn giết Tử Siêu. Nhưng lão cũng đã buộc được đối phương phải nhận lời tử chiến đến chiêu thứ hai trăm. Tử Siêu ngửa cổ cười vang:
- Được lắm! Hạng mỗ đồng ý!
Xuyên Tâm thần kiếm bước đến bờ vực chờ đợi. Lão không muốn chàng thoát chết nên chọn địa thế hiểm nghèo này! Tử Siêu thản nhiên đứng đối diện, rút Hắc Vân Đao chờ đợi. Thanh trường kiếm họ Mã dài hơn kiếm thông thường gần gang tay. Thân mỏng và thuôn, kiếm pháp của lão chủ về tốc độ nên thanh kiếm rất nhẹ.
Giới hạn hai trăm chiêu, chính là theo số lần xuất chiêu của họ Mã. Chính vì vậy lão phải xuất thủ trước. Chân lão đảo nhanh, thân ảnh lướt đến như ánh chớp, lưỡi kiếm chĩa thẳng về phía đối phương và rung động liên tục. Kiếm ảnh chập chờn phong toả mười tám đại huyệt trên thân Tử Siêu.
Hắc Vân Đao nặng gấp bốn lần đao thường nên không thể so tốc độ với

kiếm, nhưng ngược lại, đao kình rất nặng nề, mãnh liệt. Tử Siêu múa tít bảo đao, tạo thành bóng mây đen bóng ánh sắc kim. Chàng luyện pho Hắc Vân Đao pháp đã tinh thông nên đao chiêu biến ảo phi thường.
Mũi kiếm phạm vào đao quang tinh tang ngân dài rồi len qua khe hở, định đâm vào ngực Tử Siêu. Chàng lùi lại hai bước tránh đòn, trán toát mồ hôi vì đường kiếm thần tốc kia. Sau vài lần như vậy, Tử Siêu thay đổi đấu pháp. Chàng tự biết kiếm thuật của đối phương đã đến cảnh giới kiếm đạo, luôn tìm ra sơ hở của đao chiêu, vì vậy chàng vận dụng pho khinh công Ma Ảnh Du Phong, chuyển động quanh người đối thủ, vận toàn lực tung mình lên không giáng xuống những đòn như sấm sét.
Vầng dương đã lên cao, ánh nắng chói chang khiến Thần Kiếm khó chịu khi phải ngước lên, đã trăm chiêu trôi qua mà Tử Siêu vẫn không hề tỏ ra mệt mỏi. Lối đánh của chàng rất hao tổn sức lực nhưng lại vô cùng hiệu quả. Tiếng đếm trầm của Ngộ Pháp thiền sư như chọc vào tai họ Mã.
Lão động sát cơ, nhếch mép cười nhạt rồi tấn công tới tấp. Thanh trường kiếm như chiếc chong chóng vi vút trong không gian cuốn đến. Tử Siêu lại tung mình lên không, thanh bảo đao như tia chớp rời khỏi tay chàng phóng thẳng vào màng kiếm quang. Hắc Vân Đao bị gạt văng ra nhưng đường kiếm hơi chậm lại, Tử Siêu liền bủa lưới chưởng xuống đầu đối thủ.
Chiêu Phật Tâm Vô Ngại đã đem lại thế thượng phong cho Tử Siêu. Một đạo chưởng kình xuyên qua màn kiếm ảnh vỗ vào ngực Thần Kiếm. Lão có tu vi thâm hậu nên cương khí hộ thể rất dày bảo vệ phủ tạng. Nhưng lão cũng văng về phía sau ba bước, máu miệng rỉ ra.
Quần hào thấy chàng đắc thủ, hoan hô vang dội. Tử Siêu phấn khởi, xuất chiêu Phật Pháp Vô Biên. Mặt Xuyên Tâm thần kiếm bỗng xanh mét lên, kiếm khí cũng toả ra màu biêng biếc. Thanh trường kiếm hóa thành muôn ngàn kiếm ảnh rực rỡ chặn đứng từng chưởng ảnh. Lão xuất liền mười mấy chiêu, dồn Tử Siêu đến bên mép vực.
Quần hào lo sợ đến lặng người, Tử Siêu quát vang như sấm. Xuất chiêu Thiên Thủ Như Lai. Thân hình chàng bốc lên cao, song thủ hóa thành hàng ngàn cánh tay chập chờn, lưới chưởng giăng mắc như cuồn phong. Nhưng Xuyên Tâm thần kiếm cũng đã dùng đến phép ngự kiếm. Thân ảnh lão biến mất trong luồng kiếm quang xanh biếc bay đến, xuyên qua lưới chưởng. Trường kiếm cắm thẳng vào ngực của Tử Siêu.
Lực đạo của mũi kiếm mãnh liệt như chẻ núi. Dẫu chàng có bảo y hộ thân cũng phải rơi xuống vực. Lão nghe như mũi kiếm đâm vào một vật mềm mại nhưng bền chắc. Thân hình Tử Siêu văng ra sau hơn trượng, như hòn đá rơi thẳng xuống mặt nước vàng đục.
Thần kiếm định lướt đến mép vực xem thử thì bị U Linh Chân Nhân vung chưởng tấn công. Pho U Linh Âm Phong chưởng đâu phải tầm thường nên

Thần Kiếm vội tung kiếm đón chiêu. Chân nhân chỉ đánh có mười mấy chiêu thì quay người bỏ đi mất.
Thần Kiếm và quần hào đổ đến xem xác thì Tử Siêu đã chìm sâu dưới làn sóng dữ. Các chưởng môn quát thuộc hạ chạy xuống hạ lưu tìm kiếm. Mắt họ đẫm lệ xót thương bậc anh tài xấu xố, người đã liều mình cứu cho họ ra khỏi sào huyệt Ngũ Hành Bang. Riêng đối với hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang chàng còn là đại ân nhân!
Xuyên Tâm thần kiếm thấy hàng ngàn đôi mắt phẫn nộ nhìn mình, lão vội rút lui. Cuộc tìm kiếm hoàn toàn vô vọng. Họ kéo đến Trường An thì thấy Hạng gia trang hoàn toàn vắng vẻ. Một toán quân triều đình giữ cổng, bảo rằng cơ ngơi này đã bán cho tổng binh Trường An. Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương buồn bã nói:
- Có lẽ Tử Siêu sợ thê tử bị ám hại nên trước khi đi phó ước đã xếp đặt hậu sự?
Mọi người rầu rĩ giải tán.
Không ai ngờ rằng Tử Siêu đang dưỡng thương trong hậu viện của một tửu lâu đồ sộ trong thành. Cơ ngơi này mới khai trương được nửa tháng nay. Các đao thủ Kim Giáp Môn đã đưa vợ con về nhà cũ và trở thành tiểu nhị trông mười mấy cơ sở kinh doanh.
Thiên Lượng Thần Y giờ đã béo ra. Lão mập đến nỗi không ai có thể ngờ được. Lão và vợ lão Mộc Lan Đường quản lý một tiệm thuốc bắc lớn vào bậc nhất Trường An.
Viên tổng binh trong thành là em ruột của Hắc Diện Phán Quan Lưu Du Tử, lão rất vui lòng hỗ trợ Tử Siêu thực hiện kế hoạch của chàng. Món quà một ngàn lượng vàng khiến Lưu tổng binh cảm kích đến nghẹn lời. Hơn nữa, Kim Giáp Môn không yêu cầu những điều trái với Vương pháp. Họ chỉ muốn dấu kín lai lịch để chuyên tâm vào việc kinh doanh.
Bốn vị phu nhân không muốn mất chồng nên rất tán thành kế hoạch này, họ giữ chặt Tử Siêu trong vòng tay yêu thương, không nhắc gì đến chuyện võ lâm nữa. Nhưng họ cũng biết chẳng sớm thì muộn, cánh chim bằng cũng bay khỏi tổ.
Tử Siêu vừa phục hồi đã bắt tay vào việc luyện võ. Tòa trang viện phía sau Trường An đại tửu lâu là cơ ngơi của một lão phú hộ họ Hà. Lão được trả giá hời nên vui vẻ bán ngay. Vạn Xảo Cuồng Sinh chọn mua nơi này vì tính kín đáo của nó. Những hàng tùng bách cổ thụ đã che khuất mọi hoạt động trong trang.
Hàng đêm, ba trăm cao thủ Kim Giáp Môn tiếp tục rèn luyện trên sàn gạch không hề sao nhãng. Ban ngày, họ trở thành những tiểu nhị, công nhân hiền lành, mẫn cán. Cơ sở thứ hai ở Lạc Dương cũng không kém phần náo nhiệt. Kinh Phi Độ đã được lệnh mua lại những lâu quán xập xệ, thua lỗ để xây

dựng lại. Ba trăm đao thủ đời thứ hai vui vẻ với vai trò mới.
Ai bảo rằng kẻ võ biền thô lỗ không biết cách làm ăn! Kỷ luật nghiêm minh của Kim Giáp Môn không cho phép họ lười biếng hay cáu gắt. Hơn nữa, họ thầm hiểu rằng Tử Siêu đang làm mọi cách để đảm bảo chén cơm manh áo cho họ và gia đình. Họ tự hào vì mình là người của một môn phái lừng lẫy, kiêu hùng nhất trong trăm năm trở lại đây. Họ đã theo Tử Siêu đánh bại những thế lực tàn ác và hùng hậu nhất.
Giữa tháng mười, Xuyên Tâm hội đã bành trướng suốt các tỉnh phía Đông. Phái Hoa Sơn phải bỏ núi chạy về nương tựa Thiếu Lâm tự.
Đê Trường Giang bị vỡ ở đoạn hồ Phiêu Dương, nên gây cảnh sinh linh đồ thán ở cả một vùng Giang Nam. Giặc cướp nổi lên hoành hành. Nhân cơ hội này, Xuyên Tâm hội thu phục bọn chúng, không chế cả một vùng phía Nam Trường Giang.
Khi thiên tai qua đi thì quân số Xuyên Tâm hội đã lên đến năm ngàn người. Xuyên Tâm thần kiếm khôn ngoan không tấn công Võ Đang và Thiếu Lâm tự. Lão đề nghị hai phái này đứng ra công cử lão làm minh chủ võ lâm để ổn định giang hồ. Ngộ Pháp thiền sư và Thanh Nhàn đạo trưởng trong lúc thế cô đành đồng ý.
Dù sao thì Xuyên Tâm hội cũng đã khống chế hầu hết các bang phái võ lâm. Chỉ còn Hắc Hổ Bang ở phía bắc Thiểm Tây và Hồng bang ở Tứ Xuyên. Đại hội minh chủ diễn ra lặng lẽ, nếu Thần Kiếm không đem theo cả ngàn thủ hạ thì cuộc lễ chẳng khác gì một đám ma. Mã Khuyến Thường chiếm luôn núi Thủy Hoa Sơn để làm tổng đàn võ lâm. Môn đồ Xuyên Tâm hội nghênh ngang áp tải những đoàn xe chở bạc từ các địa phương về tổng đàn. Các bang hội cắn răng cống nạp để được yên thân, Tiếng oán than âm ỉ khắp giang hồ. Họ càng căm phẫn hơn khi nghe ở đồn đại về cuộc sống xa hoa dâm loạn ở tổng đàn võ lâm. Mã Khuyến Thường say sưa với hào quang bá chủ, đâm ra say mê sắc dục. Lão không chừa cả đệ tử của mình là Mao Đình Lan. Các nữ môn đệ dưới quyền đều phải thay nhau hầu hạ minh chủ.
Võ lâm trải qua một mùa xuân ảm đạm, chính khí giang hồ mờ nhạt như khói bếp, cảnh chướng tai gai mắt diễn ra khắp nơi. Bọn hôn quan ở các địa phương dựa vào thế lực Xuyên Tâm hội hống hách, ức hiếp lương dân. Những bậc lão thành, những hào kiệt có tâm huyết đều đóng của, gác kiếm vì biết mình cô thế.
Trong cảnh khốn cùng này, họ hết lòng thương tiếc chàng hiệp sĩ trẻ tuổi, dòng dõi Sở Bá Vương.
Tử Siêu nắm rõ cục diện võ lâm, chàng cố nén lòng phẫn nộ, chuẩn bị cho cuộc phản công.
Giữa tháng giêng, Mã Khuyến Thường gởi tối hậu thư cho Hắc Hổ Bang. Bang hội này nắm trọn cả vùng phía bắc Thiểm Tây, chi phối đường dây

mua bán sang Tây Vực và Mông Cổ. Họ Mã có thể bỏ qua cho ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, và Hoa Sơn vì họ tự mưu sinh bằng những mảnh ruộng quanh chân núi, không có tài sản gì đáng kể. Nhưng mối lợi lớn mà Hắc Hổ Bang đang khai thác, lão chẳng thể không đếm xỉa đến!
Xuyên Tâm thần kiếm đe doạ rằng nếu Thiết Kiếm Nhạc Khê Nguyệt không chịu cống nạp một nửa lợi tức hàng tháng cho Xuyên Tâm hội thì lão sẽ cho đại quân đến Du Lâm hỏi tội. Bang chủ Hắc Hổ Bang bảo sứ giả ở khách điếm vài ngày để lão bàn bạc lại với các đường chủ. Mọi chi phí do Hắc Hổ Bang đài thọ. Ba gã sứ giả khoan khoái vào ngay thanh lâu lớn nhất ở Du Lâm mà hưởng lạc.
Sáng ngày mười tám, sáu vị đường chủ Hắc Hổ Bang đã được triệu về đông đủ. Họ rầu rĩ cùng Thiết Kiếm bàn bạc, thương lượng. Bỗng viên tổng quản vào báo rằng có một lão nhân lưng gù nằng nặc đòi vào bái kiến đường chủ!
Nhạc Khê Nguyệt thở dài bảo:
- Ra mời lão ta vào đây!
Lát sau, lão gù được đưa vào. Lão thản nhiên ngồi xuống ghế, cười khà khà:
- Khách đến nhà chẳng lẽ lại không có được vài chung rượu hay sao?
Hàm răng lão trắng và đều như hạt bắp. Nụ cười sảng khoái này lại có vẻ quen thuộc! Sáu đường chủ biến sắc giận giữ nhưng Nhạc Khê Nguyệt lại mau mắn thi hành. Lão quát thuộc hạ dọn rượu thịt. Viên tổng quản vội rảo bước ra tửu quán gần đấy mua thức ăn. Rượu thì đã có sẵn. Chỉ nửa khắc sau, bàn tiệc đã sẵn sàng. Lão gù nâng chén mời:
- Lão phu là bậc địa tiên, thần thông quảng đại, chư vị cứ no say đi rồi lão phu sẽ giải họa cho!
Lão ta điềm nhiên uống liền ba chén, ăn vài miếng thịt dê, rồi đưa tay vuốt mặt. Nhạc Khê Nguyệt giật mình, lệ vui mừng ứa ra khoé mắt. Lão run rẩy nói:
- Té ra Hạng lão đệ vẫn còn sống. Tạ ơn trời đất!
Lão ngửa cổ cười dài để biểu lộ nỗi hoan hỉ phi thường. Sáu đường chủ bây giờ mới biết trước mặt mình là môn chủ Kim Giáp Môn, ân nhân Hắc Hổ Bang! Họ vòng tay bái kiến. Tử Siêu cùng các cao thủ đầu não bàn bạc một hồi lâu rồi mới cáo biệt.
Ngay trưa hôm đó, Thiết Kiếm sai tổng quản mang thư phúc đáp đến thanh lâu cho bọn sứ giả kèm theo ngàn lượng bạc làm quà.
Thực ra, Di Lặc Ma Quân, Mao Đình Lan và ba vị hộ pháp bịt mặt đã đưa một ngàn thủ hạ đến Tinh Châu chờ sẵn! Nếu Hắc Hổ Bang từ chối thần phục thì họ sẽ bất ngờ tập kích ngay. Chính vì vậy, chỉ bốn ngày sau thư đã vào tay Ma Quân. Đại ý, Hắc Hổ Bang muốn trở thành vây cánh của Xuyên Tâm hội. Họ mời Xuyên Tâm thần kiếm hoặc các chức sắc đầu não đến Du Lâm để Hắc Hổ Bang tổ chức lễ quy phục!

Di Lặc Ma Quân và Mao Đình Lan hớn hở đưa thủ hạ đến Du Lâm. Trưa ngày hai mươi sáu họ đã có mặt trước tổng đàn Hắc Hổ Bang. Một hương án đặt trước đại môn, khói trầm nghi ngút. Hai mươi bang chúng Hắc Hổ Bang mặc áo xanh, trước ngực thêu hình hắc hổ đứng thành hình cánh nhạn. Thiết Kiếm nâng cao thanh trường kiếm có chuôi nạm hình đầu cọp. Kiếm còn nguyên vỏ nên Ma Quân không hề nghi ngại, bước đến nhận lệnh phù. Mao Đình Lan và ba vị hộ pháp cho quân đứng thành đội ngũ chỉnh tề để biểu dương sức mạnh.

Hai bên tả hữu của đội quân chỉ có chừng ba trăm cao thủ của Hắc Hổ Bang. Họ đứng xa ba trượng, chắp tay sau lưng trông rất hiền lành.

Nhạc bang chủ kính cẩn dâng kiếm phù cho Di Lặc Ma Quân. Theo đúng quy củ võ lâm, Ma Quân nhận lấy rồi đưa cao lên đầu và nói lời phủ dụ. Nhưng lão chưa kịp mở miệng thì long chưởng của Thiết Kiếm đã bổ vào ngực lão.

Ma Quân là tay gian hoạt, đã vận thần công bảo vệ tâm mạch. Lão cho rằng, Nhạc Khê Nguyệt có thừa cơ đánh lén cũng chẳng sao! Nhưng phát chưởng này lại không phải do bang chủ Hắc Hổ Bang đánh ra. Hai đạo chưởng kình như vũ bão đập nát xương lồn ngực Ma Quân, đẩy lão văng ra sau hơn trượng, ngã ngửa xuống mặt cỏ.

Cùng lúc đó, ba trăm bang chúng Hắc Hổ Bang chĩa ống đồng vào hàng ngũ đối phương. Làn mưa độc châm đã loại khỏi vòng chiến hơn bốn trăm địch thủ. Mao Đình Lan và ba gã hộ pháp che mặt cũng vướng mỗi người mấy mũi. Nhờ công lực thâm hậu nên họ gượng được, rút vũ khí chống trả.

Toán bang chúng kia vừa phóng độc châm xong đã rút đao xông vào. Đao pháp của họ dũng mãnh tuyệt luân chứng tỏ đã dày công khổ luyện. Thiết Kiếm thấy Ma Quân đã tuyệt khí, ông nhảy xổ vào Mao Đình Lan. Hàng ngàn chưởng ảnh sáng bạc giúp nàng nhận ra lại lịch đối phương nhưng không giúp nàng thoát chết! Mao Đình Lan trúng liền sáu chưởng, xương cốt gẫy vụn, đi theo Ma Quân về chốn diêm đài.

Bang chúng Hắc Hổ Bang từ phía ngoài ùa vào, vây chặt phe Xuyên Tâm hội, quyết không để sót một tên. Ba gã hộ pháp dù trúng độc châm nhưng kiếm pháp vẫn nhanh như gió. Họ đâu lưng chống đỡ làn mưa đao chờ cơ hội thoát thân. Nhưng từ trong trang, một đạo nhân cao thủ lướt ra tự ánh chớp. Chưởng kình trắng đục, lạnh như gío địa ngục chụp xuống đầu ba đối thủ. Các hộ pháp hợp đao chống đỡ, được mười chiêu thì nghe chân tay tê cóng. Chất độc đã làm công lực của họ giảm đi ba thành nên không chịu nổi âm phong. U Linh Chân Nhân bật cười ghê rợn, xuất chiêu tối hậu. Lão bốc lên cao, song thủ khua nhanh tạo ra những luồng khí cuồn cuộn, che lấp nhãn tuyến đối phương rồi giáng vào thân thể họ. Ba gã gào lên thảm thiết, gục xuống đứt hơi.

Để bảo toàn cho sự tái xuất của Kim Giáp Môn nên không một tên đệ tử Xuyên Tâm hội nào được sống sót. Xác của chúng mau chóng được chôn rải rác trong cánh rừng sau tổng đàn Hắc Hổ Bang.
Chiến thắng rực rỡ này khiến các hảo hán Hắc Hổ Bang phấn khởi phi thường. Họ ôm lấy những người anh em Kim Giáp Môn để tỏ lòng biết ơn và hoan hỉ. Đại yến mừng công được bày ra mau chóng vì Nhạc bang chủ hoàn toàn tin tưởng vào lẽ tất thắng. Tử Siêu đã mang hết lực lượng tinh nhuệ đến tham chiến, tất không thể thua được!
Mười ngày sau, thanh danh của Hắc Hổ Bang vang dậy võ lâm. Việc họ giết được hai phó hội chủ và bọn hộ pháp của Xuyên Tâm hội cùng ngàn thuộc hạ đã làm phấn khởi lòng người. Mấy trăm hào kiệt đã lẳng lặng vác kiếm đến Du Lâm xin gia nhập Hắc Hổ Bang.
Nhưng tổng đàn võ lâm ở Thủy Hoa Sơn thì buồn hơn đưa đám! Xuyên Tâm thần kiếm điên cuồng như dã thú, lão triệu tập hai ngàn thủ hạ kéo đến Du Lâm. Trong bụng Mao Đình Lan có giọt máu hiếm hoi của lão. Nàng cấn thai đã hai tháng nhưng vì giận lão say sưa trác táng nên mới theo Ma Quân đi chinh phạt Hắc Hổ Bang.
Tổng đàn võ lâm cũng là tổng đàn Xuyên Tâm hội chỉ còn Độc Nhãn Hoa Đà và bốn vị hộ pháp. Thủ hạ ước độ tám trăm người.
Khi đoàn quân của Xuyên Tâm hội đến Du Lâm thì tổng đàn của lão trên núi Hoa Sơn cũng bị tập kích. Bốn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn và Kim Giáp Môn xuất hiện như những bóng ma lúc đầu canh ba đêm mười chín tháng hai.
Tử Siêu, U Linh Chân Nhân cùng ba vị chưởng môn lên trước. Họ châm lửa đốt tổng đàn rồi mới xua quân lên. Những trái tim phẫn nộ bấy lâu bùng lên lửa căm hờn, toán quân ô hợp của Xuyên Tâm hội làm sao có thể chống lại những cao thủ kiệt xuất. Chúng buông vũ khí đầu hàng, chịu phế võ công hầu bảo toàn mạng sống.
Độc Nhãn Hoa Đà bị Tử Siêu chặt thành hai khúc. Bốn vị hộ pháp cũng táng mạng dưới tay Lục Đảo Y và các chưởng môn. Dã Nhi toàn thân đẫm máu của đối phương. Khuất Nham Tuyền và Kinh Phi Độ chỉ huy thuộc hạ vét sạch tài sản trong tổng đàn. Tử Siêu đề nghị phái Võ Đang và Thiếu Lâm giữ lấy nhưng họ đều từ chối. Phái Hoa Sơn cũng theo Kim Giáp Môn về Thiểm Tây.
Phần Xuyên Tâm thần kiếm và hai ngàn thuộc hạ sau gần tháng độc hành mới đến được Du Lâm, lão thất vọng khi thấy tổng đàn Hắc Hổ Bang không một bóng người. Lão căm hận sai phóng hỏa rồi rút quân. Hai mươi ngày sau, mới đến Lạc Dương đã nghe tin tổng đàn võ lâm chỉ còn là đống gạch vụn! Lão hoàn toàn suy sụp, phân tán thuộc hạ về các địa phương rồi bỏ ra quan ngoại.

Nhưng sau trận Thủy Hoa Sơn, các phái võ lâm đã nổi lên tiêu diệt các phân đà Xuyên Tâm hội, dành lại quyền tự chủ cho mình. Chỉ trong hơn tháng, cơ nghiệp của Xuyên Tâm thần kiếm tan thành mây khói. Bộ mặt võ lâm thay đổi hẳn.
Hào kiệt hiên hạ biết cứu tinh của mình là ai, nhưng không biết Tử Siêu ở chốn nào. Phái Hoa Sơn đã tở về xây lại căn cứ, chiêu mộ thêm môn đồ để thay thế cho những người đã nằm xuống.
Hào khách giang hồ khắp nơi tụ tập bên chén rượu tán tụng công đức của Tử Siêu và Kim Giáp Môn. Họ rất bực bội khi không tìm ra cách giải thích cho sự thoát chết kỳ diệu của Tử Siêu. Chỉ có thân quyến và thuộc hạ của chàng mới biết tại sao chàng sống sót.
Xuyên Tâm thần kiếm đã tính toán rất kỹ nên mới chọn bờ vực cạnh sông làm đấu trường. Kiếm pháp của lão chỉ có một mục tiêu, đó là tâm thất! Trong phép ngự kiếm, tốc độ của kiếm đi nhanh như ánh chớp, không dễ gì thay đổi được. Do vậy, lão sợ chàng dùng thép che lồng ngực thì sẽ khó mà giết được nên mới lợi dụng địa thế hiểm nghèo.
Tử Siêu cũng biết điều ấy, một mặt chàng lót mấy lớp da dê vào ngực, một mặt cho thủ hạ giỏi thủy tính chờ sẵn dưới lòng sông. Tám chiếc cọc gỗ đóng xuyên vào vách là điểm tựa của họ. Chân vực đã bị nước khoét sâu nên ẩn thân không khó. Họ thủ sẵn tấm lưới rộng, khi nghe tiếng chàng quát ra hiệu họ tung mình lên không hứng lấy chàng để giảm lực rơi. Nếu không, sức căng của mặt nước sẽ khiến xương cốt chàng gẫy vụn!
U Linh Chân Nhân vung chưởng cản đường Thần Kiếm để họ có thời gian đưa môn chủ bơi ngược về phía chân vách. Sợi dây dài hai chục trượng do hai chục người kéo đã mau chóng đưa Tử Siêu đi ngược nước và lên thuyền. Kế hoạch rất đơn giản nhưng cực kỳ chuẩn xác. Nếu Tử Siêu không rơi vào lưới thì mạng chàng đã nguy rồi.
Còn lý do tại sao Kim Giáp Môn và Tử Siêu không trở lại Hồ gia trang ở đầm Mỹ Bi là do ý định của U Linh Chân Nhân! Sau trận tập kích Thủy Hoa Sơn, lão đã nhận ra lại lịch của bọ hộ pháp. Kỳ Lan đòi về nhà cũ thì lão đã nghiêm giọng nói:
- Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng! Chúng ta thắng được Xuyên Tâm hội cũng nhờ phương thức hành động thần bí và bất ngờ! Nay Xuyên Tâm thần kiếm đã trở ra quan ngoại, nhưng không phải vì lão ta bỏ cuộc mà vì muốn cầu viện một lực lượng rất đáng sợ! Mười gã hộ pháp kia là thủ hạ của một tổ chức nằm không xa Vạn Lý Trường Thành. Kim Tiền Hội chỉ có bốn trăm tay kiếm nhưng đều là đại cao thủ, cứ xét võ công hộ pháp thì rõ! Họ thuộc giống người Khiết Đan và chung một bộ tộc. Có lẽ hội chủ của Kim Tiền Hội học nghệ ở Đông Đảo nên phép ẩn thân của họ rất tuyệt diệu, kếm pháp lại cực kỳ hiểm độc. Mục tiêu tối thượng của họ là vàng bạc, của

cải. Hơn nữa, họ không bao giờ chấp nhận môn đệ của mình bị giết mà không trả thù. Mã Khuyến Thường dùng lời khích động và dùng vàng bạc để mua chuộc thì họ sẽ vào Trung Thổ tìm chúng ta. Bọn này không chừa bất cứ thủ đoạn nào nên rất nguy hiểm!
Tử Siêu lo lắng cho an nguy thê tử nên nghe theo lời chân nhân. Chàng phái Hắc Diện Phán Quan Lưu Du Tử cùng hai mươi thuộc hạ đến Sơn Hải Quan tiềm phục. Nếu Thần Kiếm và bọn Kim Tiền Hội vào trung thổ, chàng sẽ biết trước mà đề phòng.

Kim giáp Môn

Hồi 15
Mai Hoa Cốc Anh Hùng Đoạt Bảo
Trường An Thành Họa Khởi Gia Trang

Cuối tháng năm, Lưu Du Tử kiêm trình ngày đêm về báo tin rằng đã phát hiện tung tích Kim Tiền Hội nhưng lại mất dấu! Gã tỏ vẻ hổ thẹn vì không hoàn thành trọng trách được giao. Tử Siêu vội cho thuộc hạ đến thông báo cùng các phái. Nhưng mãi đến cuối tháng sau mới nghe có mấy vụ cướp của giết người xảy ra ở các tỉnh duyên hải. Số tài sản bị lấy đi trị giá đến ba mươi vạn lượng vàng.
Sau đó, Trung Nguyên hoàn toàn yên tĩnh. Mọi người đền đoán rằng Kim Tiền Hội kiếm được khá nhiều nên đã rút về Liêu Đông. Hoặc giả, những vụ cướp kia do bọn hải tặc biển Đông thực hiện, và Kim Tiền Hội chưa hề vào Trung Nguyên. Nghĩa là trinh sát Kim Giáp Môn nhìn lầm.
Nhưng Tử Siêu rât tin tưởng vào thuộc hạ mình. Họ không bao giờ võ đoán cả! Chàng vẫn ẩn mặt, cùng anh em Kim Giáp Môn lo việc mưu sinh và chuẩn bị cho cuộc chiến mới. Sanh ý ngày càng thịnh vượng nên Kỳ Lan mở thêm một số cơ sở kinh doanh ở Tinh Châu và Sơn Tây.
Ba tháng trôi qua củng cố thêm niềm tin rằng Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường đã bỏ cuộc, không trở lại Trung Nguyên nữa.
Trong tâm trạng thanh thản ấy, võ lâm đón nhận một sự kiện lớn. Đó là việc Văn Võ thần cung ở Hồ Nam khai hội, mời hào kiệt võ lâm đến dự.
Bảy mươi năm trước, võ lâm xuất hiện hai bậc đại kỳ nhân là Văn Võ nhị thánh. Họ tung hoành suốt ba mươi năm không hề gặp đối thủ. Sau này, nghe đồn họ đã tọa hóa ở vùng phía nam Trung Hoa. Di vật của nhị thánh để lại gồm mấy chục pho bí kíp và cả một kho tàng vũ khí, sách cổ, tranh cổ. Những kẻ hiếu kỳ đã tìm suốt nhiều năm mà không khám phá ra. Vạn Xảo

Cuồng Sinh Lại Xương Bồ cũng là một người trong số đó.
Đến nay mọi người mới biết Văn Võ thần cung nằm trong dãy núi Nga Long Cương nơi Gia Cát Võ Hầu ẩn dật. Điều đáng nói là cung chủ thần cung hứa sẽ cho quần hùng tham quan kho tàng của Nhị Thánh, và sẽ cõ những cuộc thi tài văn võ, nếu ai tỏ ra suất sắc sẽ được tặng một trong những di vật ấy. Hoặc bỏ tiền ra mua cũng được.
Tin này nhưng ngọn gió xuân mát mẻ thổi vào lòng khách giang hồ. Mấy năm qua họ đã quá mệt mỏi vì cuộc tranh bá xung hùng của bọn đại ma đầu. Ngày khai cung là hai mươi sáu tháng mười và chỉ mở trong ngày. Chính vì vậy, anh hùng các lộ mau mắn lên đường cho kịp.
Các phái lớn trong thiên hạ đều có thiệp mời. Văn Võ thần cung đã nhờ phái Hoa Sơn chuyển giùm thiệp đến tay Kim Giáp Môn. Nhưng chính Hạc Kiếm cũng chẳng biết rễ quý của mình ở đâu nữa. Trinh sát Kim Giáp Môn vẫn giữ liên lạc với Hoa Sơn đã đến vào lúc nửa đêm để nhận thiệp. Thuộc hạ của Tử Siêu giỏi nghề hóa trang và đều là những tay lão luyện nên khó ai có thể bám theo đuôi họ được!
Tử Siêu liền triệu tập các cao thủ đầu não Kim Giáp Môn. Chàng báo cho họ biết việc Văn Võ thần cung mời dự lễ. U Linh Chân Nhân lẩm bẩm:
- Lạ thật! Thói thường ai cũng dấu kỹ tuyệt học và kho tàng của mình! Sao bọn này lại đem ra nhử lòng tham của thiên hạ như vậy?
Tử Siêu cười bảo:
- Tiểu đệ cũng nghĩ giống như Lục khâm huynh!
Vạn Xảo Cuồng Sinh ứng tiếng:
- Hay là Siêu nhi cho rằng Văn Võ thần cung có dã tâm gì chăng?
Tử Siêu chỉnh sắc:
- Sư thúc nghĩ xem, chỉ cần vài thanh bảo kiếm, vài quyển bí kíp lọt ra ngoài là đã đủ gây cảnh chém giết tranh giành! Lúc ấy liệu võ lâm có còn đoàn kết thành một khối như hiện nay hay không?
U Linh Chân Nhân gật đầu tán thành:
- Đúng vậy! Ta sẽ cũng khâm đệ xuống Hồ Nam xem thử tình hình. Nếu cần sẽ ra tay ngăn chặn âm mưu của họ.
Khuất Nham Tuyền tự coi mình là hộ vệ của môn chủ nên xin được đi theo. Dã Nhi mới kết hôn với bào muội của họ Khuất nên chẳng muốn đi chút nào cả. Gã lấm lét chỉ sợ Tử Siêu gọi đến tên mình! Nhưng may thay, chàng không hề có ý định đưa ai đi theo cả.
Đúng sáng ngày hai mươi sáu tháng mười, tiếng pháo nổ dòn dã, vang dội cả vùng rừng núi Ngọa Long Cương. Hàng ngàn hào kiệt võ lâm khăn áo chỉnh tề kéo đến Mai Hoa cốc. Nơi đây dường như là chỗ ẩn dật của Hoàng Thừa Nghiên, nhạc phụ của Khổng Minh!
Chỉ mới cuối thu mà trong cốc đã lác đác vài cành mai nở sớm điểm xuyết

cho phong cảnh kỳ tú của nơi này.
Bức vách trong cùng của sơn cốc có một khung cửa đá. Trên chạm nổi bốn chữ Văn Võ thần cung.
Mấy trăm bàn tiệc bày giữa những bụi hoa, những hòn giả sơn càng làm tăng phần tao nhã cho buổi lễ. Mấy chục tỳ nữ áo trắng như những cánh bướm xinh tươi chào đón quan khách. Tuy nhiên đám võ sĩ mang mặt nạ bạc chẳng dễ thương chút nào cả dẫu rằng chúng cố nở một nụ cười.
Chưởng môn, long đầu các phái đều đến dự. Thiết Kiếm Nhạc Khê Nguyệt dẫn theo hai vị đường chủ, một lực lưỡng một cao gầy.
Tại bàn ghi danh nơi của cốc, Nhạc bang chủ đã giới thiệu họ là Hắc Tinh Đao Nhung Hành Vân và Phá Vân Cương Nễ Văn Thông. Hai người này là thủ hạ đắc lực của Nhạc bang chủ, võ lâm ai cũng biết.
Bang chủ Hồng bang Tử Luyện Thương Ngụy Ba Lăng ở Tứ Xuyên. Bang chủ Tam Tài bang Ngân Câu Ngô Tam Phong, bang chủ Hoàng Kỳ bang Đoạn Hồn Kích Nhan Chữ Đông… và nhiều long đầu tôn sư khác. Ngoài ra các ma đầu hắc đạo ẩn dật lâu năm cũng có mặt. Mọi người dáo dác tìm đoàn đại biểu Kim Giáp Môn nhưng không thấy!
Cuối giờ thìn, hai cánh cửa cung mở rộng. Tiếng đàn sáo dặt dìu vọng ra. Hai nữ tỳ đi trước rải hoa để gót sen một nữ lang áo vàng dẫm lên. Mặt nàng che kín đến mũi bởi một mặt nạ vàng óng ánh, mái tóc cài vương niệm gắn đầy châu ngọc. Theo sau là mười hai nữ tỳ mang ngân diện, vai đeo trường kiếm. Hoàng y nữ lang vòng tay nói với mọi người:
- Thiếp là Mục Quỳnh Hương, cung chủ Văn Võ thần cung, xin có lời cảm tạ chư vị đồng đạo đã đến chúc mừng ngày khai môn của bổn cung. Xin mời tùy tiện dùng chén rượu nhạt, sau đó thiếp sẽ cho chư vị được thưởng lãm những di vật của Nhị Thánh. Đồng thời có vài trò thử thách nho nhỏ để tìm bậc anh tài, mà trao tuyệt học, hoặc thần binh cổ hoạ!
Nàng ngồi xuống chiếc đại ỷ bằng gỗ quý lót gấm xanh. Bọn võ sĩ đem ra một chiếc bàn dài, đặt bên tả cung chủ. Lát sau, chiếc bàn đã chất đầy mấy chục quyển sách cũ kỹ và hàng trăm loại vũ khí khác nhau. Cũng có cả những bức tranh cổ cuộn tròn. Tất cả đều là những báu vật trị giá liên thành khiến mấy trăm đôi mắt sáng lên vẻ thèm khát.
Mục cung chủ nâng chén rượu từ chiếc kỹ gỗ trước mặt mời quần hào. Mọi người vui vẻ uống cạn rồi động đũa. Hai khắc sau, một nữ nhân to béo, áo hồng, mặt nạ bạc từ trong cung bước ra. Mụ tự giới thiệu:
- Kính các chư vị, thiếp là Nghiêm Cẩm Bình, tổng quản thần cung, phụ trách việc giới thiệu các di vật. Thiếp sẽ đưa ra từng món và một yêu cầu. Nếu ai thỏa mãn sẽ được nhận lấy vật ấy. Bằng không có thể mua cũng được!
Mụ dừng lại, cầm lấy một cuộn giấy trải ra rồi đưa lên:

- Đây là bức hoạ Bách Lý Gia Lăng Giang của Ngô Hạo Tử đời Đường. Giá của nó là ba vạng lượng bạc, không có thử thách!
Thanh Nhàn đạo trưởng là người say mê hội hoạ, Ông khao khát bức hoạ đã lâu mà không gặp. Nhưng cái giá này không thích hợp với kẻ tu hành. Hắc Hổ Bang chủ ngồi bàn kế bên cười hỏi:
- Phải chăng đạo trưởng rất thích bức tranh này?
Thanh Hoà ngượng ngùng thú nhận:
- Bần đạo có thể nhịn ăn ba ngày mà ngắm bức hoạ!
Nhạc bang chủ bèn cao giọng:
- Tại hạ xin mua bức Bách Lý Gia Lăng Giang!
Mụ tổng quản đem bức hoạ đến tận bàn và nhận lấy ngân phiếu, người đưa bạc cho mụ là Nhung đường chủ. Thiết Kiếm Nhạc Khê Nguyệt trao cho chưởng môn phái Võ Đang:
- Xin tặng đạo trưởng!
Lão đạo nhân cầm lấy xem xét kỹ, biết là của thực, bối rối cảm tạ họ Nhạc.
Tiếp theo là những bức hoạ khác như Túy Đạo Đồ, Lan Đình Đồ của Diêm Lập Bản. Giang Sơn Tuyết Tế Đồ, Võng Xuyên Đồ của Vương Duy…
Nhưng chẳng có ai mua hay hỏi đến.
Nghiêm tổng quản chuyển qua phần vũ khí. Món này được giới giang hồ thích nên được bán rất nhanh. Chỉ có một cây trường côn nặng trăm cân là không ai đụng đến. Mụ bèn kêu giá hai trăm lượng bạc, Hắc Hổ Bang chủ mua ngay, giao cho Nhung đường chủ giữ. Họ Nhung bèn cắm dựng đứng cạnh ghế mình
Đến phần bí kíp võ công, ai cũng nhấp nhổm. Hắc Hổ Bang chủ bình thường là một người ít nói, không hiểu sao hôm nay ông ta lại có vẻ cao hứng nhiều lời. Nhạc Khê Nguyệt đứng lên cao giọng:
- Kính cáo chư vị đồng đạo, bí kíp võ công không giống như những thứ vừa rồi, rât khó phân biệt thực hư, lão phu xin đề cử chưởng môn hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang sẽ cùng lão phu xem qua trước rồi hãy tính đến chuyện mua bán hay thử thách!
Quần hào biết lão có lý liền đồng thanh tán thành. Tổng quản thần cung thỉnh ý Mục Quỳnh Hương. Nàng gật đầu đồng ý! Nhạc bang chủ mời Ngộ Liễu thiền sư và Thanh Nhàn đạo trưởng sang bên bàn mình vì còn trống đến mấy ghế.
Nghiêm tổng quản cầm một cuốn sách cũ kỹ giơ lên:
- Đây là cuốn Vô ảnh Đao phổ, tuyệt học của Tây Thục đệ nhất đao. Giá bán sơ khởi là ngàn lượng vàng, ai trả cao hơn người khác một trăm lượng sẽ được!
Mọi người hiểu rằng mụ muốn áp dụng lối bán đấu giá. Mụ bước xuống trao cho ban giám sát rồi đứng bên bàn chờ đợi. Nhạc Khê Nguyệt nhận lấy, đặt

trước mặt, lật từng trang. Đương nhiên, Nhung Hành Vân ngồi cạnh đấy cũng thấy rõ.
Ba vị chưởng môn xác nhận, không có vết tẩy xóa. Những trang bên trong đều ố vàng cũ kỹ đúng với tuổi tác của nó. Thiết Kiếm trao lại cho tổng quản thần cung. Mụ trở lên bắt đầu cuộc đấu giá. Thanh Thủy Thần đao, chủ nhân mấy mục trường ở Tây Hạ lên tiếng:
- Tại hạ xin trả một ngàn một trăm lượng!
Có hai người trả theo, lên đến hai ngàn lượng thì bỏ cuộc. Đao phổ thuộc về gã lái ngựa ở Tây Hạ.
Đến các pho Lôi Phong quyền, Thiểm Điện kiếm pháp, Lữ Gia kích pháp… Tổng cộng ba mươi mấy pho bí phổ đem về cho Văn Võ thần cung sáu vạn lượng vàng. Tất cả đều qua sự kiểm tra của ba vị chưởng môn. Cuối cùng còn pho Trường Côn Chân Giải quyển hạ. Giá là hai ngàn lượng hoàng kim, xem xong bang chủ Hắc Hổ Bang vuốt râu nói:
- Không có quyển thượng thì quyển hạ cũng vô dụng. Hào kiệt nào muốn mua xin hãy lưu ý điều này.
Lão nói vậy thì còn ai dám múa nữa. Mụ tổng quản đành hạ xuống năm trăm lượng bạc mà cũng chẳng ai thèm giơ tay ra giá! Nhạc bang chủ cười bảo:
- Lão phu đã lỡ mua thanh trường côn, cũng đành mua lấy quyển bí kíp cho đủ bộ, may ra sau này tìm được quyển thượng.
Thực ra trong võ lâm rất ít người sử dụng trường thương và trường côn. Hai loại vũ khí này nặng nề và cồng kềnh. Chỉ thích hợp với các võ tướng ngoài trận địa. Nghiêm tổng quan cao giọng:
- Kính cáo chư vị, bây giờ đến lượt bổn cung tặng bảo vật cho bậc anh tài. Sáu chiêu Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng pháp này sẽ thuộc về ai qua nổi trăm chiêu của phó cung chủ Phí Vân Dương.
Quân hào xôn xao bàn tán. Pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng là tuyệt học của ma đạo, so với Quang Minh Vô Lượng chưởng chỉ kém phần hùng mạnh nhưng lại hơn về độ biến ảo, quái dị. Nhưng sự xuất hiện của phó cung chủ thần cung đã khiến mọi người chú ý. Đó là một hán tử cao lớn mặc hoàng y, đeo kim diện. Gã chẳng thèm chào ai, ngồi ngay xuống ghế bên hữu cung chủ.
Sáu tờ giấy ố vàng được đưa xuống để kiểm tra. Lần này Nhạc Khê Nguyệt xem hơi lâu. Lão hoàn lại cho Nghiêm Cẩm Bình rồi đứng lên nói sang sảng:
- Pho tuyệt học này gồm có tám chiêu và phải có khẩu quyết Nghịch Chuyển Ma Công thì mới phát huy được uy lực. Hiện nay, trong thiên hạ chỉ có mình môn chủ Kim Giáp Môn là cần đến sau chiêu chưởng pháp này. Còn đối với chúng ta hoàn toàn vô dụng!
Phó cung chủ thần cung bật cười ngạo nghễ:
- Lão nói sai rồi, bản toà không hề biết Nghịch Chuyển Ma Công mà vẫn

luyện thành đấy thôi! Nếu ai muốn kiểm chứng thì cứ việc lên đây!
Nghe giọng nói cũng biết tuổi gã chỉ độ đôi mươi. Một võ nhân hắc y gầy như que củi đứng lên nói:
- Lão phu là Sấu Vô Thường Nhiếp Lục Bố, muốn thử trăm chiêu với phó cung chủ!
Quần hào chấn động nhìn lão ma đầu vùng Tái Bắc. Ác danh của lão vang dội cả hai chục năm nay, nhưng ít khi vào Trung Nguyên nên chẳng ai biết mặt. Họ Nhiếp rời bàn, bước lên vòng tay chào rồi thủ thế. Phí Vân Dương đã đứng chờ sẵn. Gã cười khẩy, vung chưởng tấn công, bóng chưởng lồng lộn quay cuồng cuốn đến Sấu Vô Thường.
Nhiếp lão cười nhạt, múa tít song thủ phản công, chiêu thức của lão trầm ổn và hiểm ác, chống trả hiệu quả những chiêu Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng của họ Phí. Đến chiêu thứ tám mươi ba, Phí Vân Dương quát vang như sấm, thay đổi đấu pháp, gã thi triển một loại võ công khác.
Những đạo chưởng kình vàng đục nối nhau phủ kín đối phương. Sấu Vô Thường bị che khuất nhãn tuyến, bắt đầu lúng túng. Lão cắn răng dệt lưới chưởng quanh thân cố vượt qua mười mấy chiêu cuối cùng. Nhưng khi Nghiêm tổng quản đếm đến chiêu thứ chín mươi hai thì Sấu Vô Thường hự lên một tiếng, văng ra sau gần trượng, máu rỉ ướt khoé miệng. Nhiếp lão đã bị tống liền ba chưởng vào ngực, nếu không có công lực thâm hậu chắc khó mà toàn mạng.
Họ Nhiếp dậm chân tức tối phi thân ra ngoài cửa cốc. Hắc Hổ Bang chủ ngửa cổ cười vang:
- Chư vị đã thấy rõ lão phu nói không sai. Nếu Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng thật sự phát huy được mà không cần đến Nghịch Chuyển Ma Công thì Phí phó cung chủ đâu phải dùng đến Hoàng Cúc chưởng pháp của Văn Thánh!
Thanh Nhàn đạo trưởng tán dương:
- Nhạc bang chủ quả là cao kiến, bần đạo xin cúi đầu khâm phục!
Nghe hai lão nói vậy, chẳng ai còn muốn lên tỷ thí với Phí Vân Dương nữa. Cung chủ thần cung thấy mưu đồ của mình thất bại, đôi môi anh đào mím lại giận dữ. Lát sau nàng gượng cười tuyên bố:
- Nếu chư vị đã không coi trọng sáu chiêu Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng, thiếp đành đem pho Bạch Ngọc thần công chân giải của nhị thánh ra làm phần thưởng vậy!
Quan khách ồ lên xúc động. Pho thần công này là niềm khát khao của những người học võ. Ai có được sẽ trở thành kim cang bất hoại, thân thể không sợ gươm đao, chưởng kình hay lửa đỏ.
Ngộ Pháp thiền sư thở dài:
- A di đà phật! Cung chủ định gây sóng gió cho võ lâm hay sao mà đem pho thần công này ra khêu gợi lòng tham của các bậc hào kiệt? Người nhận được

sẽ trở thành đích nhắm của giang hồ, cảnh máu xương sao lường nổi?
Mục Quỳnh Hương cười mát:
- Bổn cung chủ không hề có ý đó! Thực lòng chỉ muốn tuyệt học khỏi thất truyền mà thôi! Khẩu quyết trong chân kinh rất phức tạp, bổn cung không ai luyện được thì giữ làm gì? Biết đâu trong các vị anh hùng ở đây có người trí tuệ tuyệt luân, hiểu được kinh văn, dùng thần công mà tạo phúc cho giang hồ!
Dù nàng ngụy biện nhưng lập luận vững chắc khiến thiền sư không bắt bẻ được. Mục Quỳnh Hương nói tiếp:
- Do giá trị liên thành của chân giải, người dự thi phải đả bại phó cung chủ và sau đó là tiện thiếp. Có vậy mới xứng đáng và đầy đủ điều kiện tham luyện pho tuyệt học khó hiểu này! Bằng như không có ai qua được thử thách, thiếp xin vui lòng tặng phái Thiếu Lâm vì đây là tuyệt học của Phật môn do Xá Lợi Tỳ Khưu sáng tạo ra!
Kế Di Họa Giang Đông này thật hiểm độc! Thiếu Lâm tự vì thanh danh không thể không nhận và sẽ trở thành bia ngắm cho cuộc tranh giành. Chưa chắc Ngộ Pháp thiền sư đã an toàn về đến Tung Sơn! Lúc ấy cuộc chiến tương tàn sẽ xảy ra! Mục Quỳnh Hương lại điểm nụ cười khiêu khích:
- Chẳng hiểu Thiếu Lâm tự có dám lãnh trọng trách này hay không?
Nhạc bang chủ kề tai Ngộ Pháp thì thầm. Thiền sư liền gật đầu, lên tiếng:
- Lão nạp xin vui lòng nhân mệnh, nếu cung chủ đã có lòng!
Quần hào đã chứng kiến võ công của Phí Vân Dương nên tự lượng sức mình. Hơn nữa, chẳng ai muốn trở thành mục tiêu truy sát của thiên hạ nên đều lặng im. Các tay ma đầu hắc đạo thầm toan tính việc giấu mặt, chặn đứng Ngộ Pháp mà đoạt chân kinh rồi thoát đi, kế hoạch này an toàn hơn rất nhiều.
Có hơn trăm người lẳng lặng rời Mai Hoa Cốc, giả như bận việc phải về sớm. Đã hai khắc trôi qua mà không ai lên dự thí. Mục Quỳnh Hương lấy trong người ra một túi lụa trắng. Nàng trút quyển bí kíp ra, đứng dậy giơ cao cho mọi người thấy sáu chữ Bạch Ngọc thần công chân giải nơi bìa sách rồi bỏ lại vào túi lụa.
Mục Quỳnh Hương đích thân bước xuống bàn trao cho Ngộ Liễu thiền sư. Ông đứng lên nhận lấy, mở ra xem qua mới cất vào người. Cung chủ Văn Võ thần cung nói lời cảm tạ rồi tiễn khách.
Ra khỏi cốc, mọi người trở lại huyện thành Nam Dương lấy ngựa và hành lý, lên đường về nơi xuất phát. Chẳng có ai nhận ra sự vắng mặt của Hắc Tinh Đao Nhung Hành Vân, đường chủ Hắc Hổ Bang.
Ngộ Liễu thiền sư, Ngộ Minh thiền sư và sáu cao tăng đi cùng với hai phái Võ Đang và Hắc Hổ. Đến đoạn rừng vắng, cách Mai Hoa cốc mười bốn dặm, đoàn người bị chặn lại bởi trăm cao thủ bịt mặt, họ cẩn thận trùm kín

cả tóc để không ai nhận ra tuổi tác. Có người đứng một mình, có người tụ thành nhóm.
Nhân số của ba phái chưa đến mười lăm người, chắc không địch lại đám đông này. Ngộ Liễu thiền sư buồn rầu cao giọng:
- Văn Võ thần cung đã quyết tâm tạo cảnh phong ba trên giang hồ nên mới giao bí kíp cho Thiếu Lâm tự. Nhưng lúc nãy, lão nạp đã xem qua, biết rằng chân giải cực kỳ khó hiểu. Nay chư vị đều bịt mặt, nếu đoạt được thần công thoát đi cho nhanh sẽ chẳng ai biết đâu mà truy tìm. Như vậy, cũng là cách tránh gây sóng gió cho võ lâm. Lão nạp vì muốn bảo toàn nguyên khí cho giang hồ nên đề nghị một cách giải quyết. Đó là, mời chư vị đứng hàng ngang trước cánh rừng phía đông. Lão nạp sẽ treo túi bí kíp trên một cành cây thấp ở bìa rừng đối diện. Khi lão nạp ra hiệu, chư vị sẽ dùng khinh công của mình, vượt khoảng cách bốn chục trượng này mà đoạt lấy. Nếu chư vị ra tay ám hại lẫn nhau, lão nạp sẽ huỷ ngay chân kinh!
Bọn ác ma chặn đương không ngờ thiền sư lại dễ dàng trao ra như vậy, họ đành phải nghe theo. Ngộ Pháp lấy bí kíp trong túi lụa ra, giơ cao cho bọn họ xem rồi cùng Thanh Nhàn đạo trưởng xuống ngựa, phi thân đến bìa rừng phía tây,treo túi lụa lên cây, đứng hai bên canh giữ.
Phương pháp này khiến những cao thủ giỏi khinh công rất vui lòng. Số khác không khoan khoái nhưng cũng đành ngậm miệng. Ngộ Liễu thiền sư phất tay quát vang:
- Xuất phát!
Hơn trăm bóng ảnh lướt đi với tốc độ cao nhất của mình. Một người bịt mặt cao lớn tỏ ra trội nhất. Gã phóng đến nhanh như ánh sao băng, bỏ rơi đám còn lại đến cả nửa đoạn đường. Gã chụp lấy túi lụa, chạy thẳng vào rừng mất dạng. Bọn ác đồ điên cuồng đuổi theo nhưng chỉ uổng công.
Lúc diễn ra cuộc so tài khinh công, có mấy trăm hào khách đứng xem, họ là những người biết tự lượng sức mình nên không nghĩ đến chuyện đoạt bí kíp. Họ bàng hoàng sửng sốt, bàn tán với nhau xem ai là người có khinh công cao cường đến thế. Nhưng chẳng ai trả lời được!
Tin bí kíp Bạch Ngọc thần công bị một người đoạt mất đã lan nhanh như gió thoảng. Nhờ vậy, chẳng còn ai đụng đến bọn Ngộ Pháp thiền sư.
Nhưng tại Văn Võ thần cung người ta đã đoán ra sự có mặt của Kim Giáp môn chủ Hạng Tử Siêu. Khi bọn môn đồ của cung dọn dẹp những bàn tiệc, họ phát giác ra cạnh ghế của Hắc Tinh đao Nhung Hành Vân đường chủ Hắc Hổ Bang có một lỗ sâu hai gang tay. Đây là dấu vết để lại khi họ Nhung cắm cây trường côn xuống đất. Nữ tỳ lúc nãy đứng gần bàn nên thấy rõ họ Nhung chỉ thuận tay cắm xuống rất nhẹ nhàng. Nền sơn cốc toàn là sỏi đá cứng rắn, thế mà Nhung Hành Vân dễ dàng ấn đầu côn sâu như vậy, chứng tỏ thần lực kinh nhân.

Nàng bèn đem chuyện này báo với Nghiêm tổng quản và cung chủ. Mục Quỳnh Hương dậm chân tức tối:
- Thế là chúng ta đã để xổng mất con mồi rồi! Thật uổng phí bao nhiêu tâm huyết! Gã này cơ trí thâm trầm, không chừng sẽ phá hỏng kế hoạch đem chân kinh gây rối loạn võ lâm của bổn bang!
Phó cung chủ Phí Vân Dương cao ngạo nói:
- Tiểu đệ sẽ đi xem thử thế nào. Nếu quả đúng là tiểu tử họ Hạng, tiểu đệ sẽ mang đầu gã về đây nạp.
Mục Quỳnh Hương nghiêm giọng dặn dò:
- Võ công gã không kém Xuyên Tâm thần kiếm bao nhiêu. Sư đệ phải cẩn thận mới được. Tốt nhất là nên đem theo vài kiếm thủ để đề phòng gã đào tẩu!
Họ Phí tuy kiêu ngạo, mục hạ vô nhân nhưng đối với Mục Quỳnh Hương lại rất nhu thuận. Gã xách kiếm gọi thêm mười gã mang mặt nạ bạc rồi xuất cốc. Đương nhiên, Phí Vân Dương mục kích cảnh gã bịt mặt cao lớn đoạt chân kinh. Gã lập tức cho thuộc hạ cắt rừng chặn đường.
Tử Siêu bỏ rời và đánh lạc hướng được bọn bịt mặt, không ngờ lại gặp phó cung chủ Văn Võ thần cung và đám thuộc hạ. Chàng dừng chân cách sáu trượng, vận khí điều tức. Phí Vân Dương cười khẩy quát:
- Tử Siêu! Ngươi tưởng rằng có thể qua mặt bổn cung được hay sao? Để ta xem ngươi làm cách nào thoát khỏi tay ta?
Tử Siêu lặng im, chậm rãi bước đến. Khi còn cách đối phương hai trượng, thân hình chàng bốc lên cao. Hắc Vân đao như cơn bão ập xuống đầu họ Phí. Chàng uống thiên niên hà thủ ô nên công lực hiện nay có tròn hoa giáp. Chiêu Vân Giáng Sơn Đầu lại là một trong ba sát chiêu khủng khiếp nhất của Hắc Vân đao pháp.
Phí Vân Dương kinh hãi múa tít thanh trường kiếm đón chiêu, gã dùng đến Thiên Tinh kiếm pháp của Vũ thánh. Kiếm quang bắn ra ngàn đốm hàn tinh rực rỡ, như muốn phá tan đám mây đen đao ảnh, mũi kiếm điểm liên tục vào lưới đao, cố tìm đường đâm sâu vào huyệt đạo trên ngực và bụng đối phương. Bốn tên ngân diện kiếm thủ cũng chia tả hữu tấn công hai bên sườn Tử Siêu.
Nhưng tất cả nỗ lực ấy của họ Phí và thuộc hạ đều vô ích. Đao kình đánh bạt năm thanh kiếm, liếm vào người phó cung chủ Văn Võ thần cung. Hắc Vân đao tiện đứt mảng da đầu, cắt phăng sống mũi cao nằm dưới mặt nạ bằng vàng và vạch vào thân trên Phí Vân Dương bảy đường.
Gã nhờ bảo y hộ thân nên vai ngực không sao, nhưng bảo đao đã chạm vào xương sọ, tạo cảm giác đau đớn vô cùng. Lớp da đầu bay đi, mang theo búi tóc khiến những sợi còn lại che kín mặt. Phí Vân Dương đau đớn gào lên, đưa tay ôm mặt.

Tử Siêu như làn khói nhạt lướt đi và biến mất. Bọn kiếm thủ thấy phó cung chủ thọ thương, chẳng còn tinh thần đâu mà đuổi theo, chúng xúm lại đem họ Phí về cung!
Phần Tử Siêu, sau khi thoát được sự ngăn chặn của Phí Vân Dương và thuộc hạ, chàng chạy một mạch năm dặm mới dừng lại nghỉ ngơi và định hướng. Chàng đứng dựa gốc cây nhắm mắt điều tức. Nghịch Chuyển Ma Công là công phu độc nhất vô nhị trong thiên hạ, có thể hành công ở mọi tư thế! Gần khắc sau, chàng mở mắt, kinh hãi nhận ra cung chủ Văn Võ thần cung Mục Quỳnh Hương cùng mười hai nữ tỳ áo trắng đứng cách mình ba trượng. Tử Siêu tự hỏi rằng tại sao nàng không thừa cơ hội mà hạ thủ mình. Mục Quỳnh Hương cười bảo:
- Hạng công tử quả là tàn nhẫn, nỡ hạ độc thủ với Phí Vân Dương!
Tử Siêu thở dài đáp:
- Nếu tại hạ không nhanh tay liệu có thoát được độc thủ của họ Phí hay không?
Trong lòng chàng rất băn khoăn không hiểu vì sao Mục Quỳnh Hương lại chẳng có vẻ căm hận dù biết Phí Vân Dương đã ngộ hại! Mục Quỳnh Hương bỗng nói:
- Bổn cung chủ ngưỡng mộ thanh danh công tử từ lâu. Chẳng hay chàng có thể cho thiếp diện kiến một lần được chăng?
Tử Siêu cảm kích nàng đã không ám tập mình trong lúc hành công nên cười đáp:
- Cung chủ tuy là nữ nhân mà khí phách lỗi lạc còn hơn bậc trượng phu. Tại hạ xin tuân mệnh!
Chàng bèn tháo mặt nạ, để lộ dung mạo tiêu sái, hiên ngang của mình. Mục Quỳnh Hương nhìn chăm chú rồi than rằng:
- Công tử tuy không phải Phan An, Tống Ngọc nhưng khí chất cao quý, vẻ tinh anh, thông tuệ hiện rõ. Chẳng trách chàng tuổi trẻ mà đã sớm là lãnh tụ của Trung Nguyên.
Tử Siêu hỏi lại:
- Tại hạ cũng muốn chiêm ngưỡng dung nhan của bậc kỳ nữ, cung chủ nghĩ sao?
Mục Quỳnh Hương thẹn thùng đáp:
- Nếu chàng muốn thế, xin hãy phá Thập Nhị Kim Thoa trận. Nhưng không được đả thương họ!
Mười hai tỳ nữ liền rút kiếm bày trận thế quanh chỗ Tử Siêu đang đứng. Tử Siêu quan sát thế trận, cố tìm sơ hở. Mười hai thanh kiếm như những đợt sóng xô đến liên miên bất tuyệt. Tử Siêu múa tít song chưởng đẩy bạt những lưỡi kiếm sắc bén ra, chờ cơ hội phản công. Chưởng kình dệt lưới quanh thân chàng, hứng lấy những đợt tấn công.

Chàng có thể dùng Quang Minh Vô Lượng chưởng từ trên không giáng xuống để giết một hai người, phá tan kiếm trận. Nhưng chàng đã nhận lời không đả thương họ nên chẳng thể làm như vậy! Tử Siêu đảo lộn, lên xuống giữa kiếm trận. Chàng chỉ dùng bốn thành công lực phổ vào tám chiêu chưởng pháp và pho liên hoàn cước pháp để cầm cự.
Sáu chiêu cuối của pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng hiện ra trong đầu. Chàng đã thuộc nằm lòng khẩu quyết khi đóng vai Nhung Hành Vân ngồi cạnh Nhạc bang chủ. Sau đó lại thấy Phí Vân Dương thi triển, nhờ vậy nhập tâm rất mau. Hơn nữa, chàng khổ luyện hai chiêu đầu đã nhiều năm nên thấm nhuần tinh thần của pho chưởng.
Song chưởng của chàng bắt đầu chuyển động theo những thế thức của sáu chiêu ấy, nhưng không phải để tấn công mà là ôn luyện, chưởng ảnh mịt mù bao phủ quanh người!
Hơn khắc sau chàng đã nắm được yếu quyết của cả sáu chiêu. Dù chưa tinh thục nhưng vẫn có thể thi thố được. Tất nhiên Mục Quỳnh Hương nhận ra chàng đang sư dụng sáu chiêu ma chưởng. Nàng thầm phục trí nhớ kỳ tuyệt của chàng trai!
Tử Siêu xét thấy chiêu Ma Thủ Nhập Bách Nhẫn rất thích hợp để phá kiếm trận. Chàng cười ha hả xông vào lưới kiếm, song chưởng ve vẩy, chập chờn phất vào huyệt Dương Cốc nơi tay hữu của các nàng tỳ nữ. Những đạo chỉ kình từ mười đầu ngón tay ma quái đã xạ trúng mục tiêu.
Chỉ trong nháy mắt, mười hai thanh kiếm rơi xuống mặt cỏ. Các tỳ nữ sững sờ, nhìn chàng với vẻ kính phục! Mục Quỳnh Hương vỗ tay khen ngợi:
- Hạng công tử trí tuệ tuyệt luân, thiên bẩm võ học sáng láng như gương, thiếp xin bái phục.
Tử Siêu thở phào đáp:
- Cung chủ quá khen, chẳng qua là nhờ chút may mắn đấy thôi!
Mục Quỳnh Hương tháo kim diện, để lộ gương mặt kiều diễm phi thường. Nàng có thể đứng cạnh Kỳ Lan mà không hề mặc cảm. Mục Quỳnh Hương giương đôi mắt ai oán nhìn Tử Siêu, thỏ thẻ:
- Thiếp rất ngưỡng mộ nhân phẩm công tử, nhưng chúng ta đã ở hai giới tuyến! Sau này, mong chàng nương tay vói đám tỳ nữ của thiếp, họ chỉ là những kẻ đáng thương. Để kỷ niệm mối duyên bình thủy tương phùng này, thiếp chỉ khuyên chàng một điều là nên cố luyện cho được Bạch Ngọc thần công. Khi ấy, Quang Minh Vô Lượng chưởng mới phát huy được hết uy lực. Hiện nay, Xuyên Tâm thần kiếm và Kim Tiền hội chủ đang rèn luyện pho Âm Dương thần chưởng của Võ thánh. Khi họ thành công thì võ lâm sẽ biến thành suối máu rừng sương. Mong chàng bảo trọng!
Dứt lời, nàng đeo lại kim diện, ra hiệu cho đám tỳ nữ rút lui. Lát sau, vọng lại tiếng của nàng:

- Nếu công tử muốn gặp lại thiếp, xin đến bờ Nam Động Đình Hồ vào đêm rằm tháng chạp!
Tử Siêu bâng khuâng tần ngần, một lát sau nhắm hướng Bắc mà lướt đi!
Đầu tháng mười một Tử Siêu mới về đến Trường An. Mọi người đang rầu rĩ, lo lắng, thấy mặt chàng đều vui mừng khôn xiết. Nghe chàng kể lại cuộc gặp gỡ với Mục Quỳnh Hương, Kỳ Lan cười bảo:
- Mối duyên tình của hai kẻ tử đối đầu này không chừ trở thành giai thoại võ lâm!
Vân Chi giận dỗi nói:
- Tướng công đi đâu cũng đa mang tình ái, thiếp chẳng chịu đâu!
Tử Siêu thấy Lan Tần Nga thoáng buồn vì lời nói ấy, chàng nghiêm nghị bảo:
- Chi muội sai rồi, ta lấy bốn nàng cũng do thiên duyên đưa đẩy, chứ nào phải do bản tính ong bướm. Nay ta đối với Mục Quỳnh Hương chỉ thuần túy là sự cảm kích và hiếu kỳ. Nếu hôm ấy nàng xuống tay hạ độc thủ trong lúc ta đang hành công thì thử hỏi Chi muội còn có cơ hội mà ghen nữa hay không?
Nào ngờ Vân Chi được Bạch Diện thần nuông chiều tử nhỏ, tính tình bướng bỉnh, hẹp hòi. Khi Tử Siêu đưa Lan Tần Nga về lòng nàng đã không vui, nay nghe nói đến Mục Quỳnh Hương, máu ghen hờn sôi lên. Nàng cười nhạt đáp:
- Thiếp cũng tự biết phận mình, được làm dâu Hạng gia là do Lan đại tỷ sắp đặt, chứ không phải do lòng ưu ái của tướng công! Nay thuyền đã có bốn tay chèo, nếu thêm một người nữa xem ra quá nặng. Thiếp xin nhường chỗ cho Mục Quỳnh Hương vậy!
Cuồng Sinh biến sắc mắng:
- Không ngờ tính tình ngươi lại biến đổi thành cố chấp, hẹp hòi, ghen hờn bóng gió như vậy! Lão phu thật vô cùng thất vọng!
Kỳ Lan vội đỡ lời:
- Chi muội gần đây trong người không được khỏe nên tính tình khó chịu. Mong tướng công và chư vị lượng thứ.
Nàng bèn ra hiệu cho ba nàng kia dìu Vân Chi vào hậu sảnh.
Tử Siêu vừa hổ thẹn, vừa đau lòng, ngao ngán lắc đầu. U Linh chân nhân Lục Đảo Y vội nói lảng qua chuyện khác:
- Xem ra thân phân Mục Quỳnh Hương có nhiều bí ẩn. Dường như nàng không thương yêu gì đồng đảng của mình. Nếu không, nàng đã giết Siêu đệ để trả thù cho Phí Vân Dương. Nay Kim Tiền hội chủ và Xuyên Tâm thần kiếm cố công luyện thành Âm Dương thần chưởng là đã quyết quét sạch võ lâm. Bạch Ngọc chân khí dù là thần công vô thượng nhưng lại không thể luyện thành trong vài tháng được. Do vậy, Siêu đệ nên đến hội kiến với cung

chủ Văn Võ thần cung xem sao. Nếu cảm hóa được nàng mới mong cứu vãn được cục diện hiểm nghèo này!
Thần Châm Tiên Cơ cũng tán thành, sau đó Tử Siêu bắt đầu nghiên cứu Bạch Ngọc chân giải. Chàng đọc đi đọc lại từ đầu đến cuối, ba bốn lần đã thuộc làu. Đây là thói quen cố hữu vì khi khẩu quyết đã nhập tâm thì dễ tìm ra manh mối hơn.
Xong xuôi, chàng bỏ vào hộc tủ đầu giường rồi ngồi xếp bằng chiêm nghiệm. Đến ngày thứ ba chàng mới thức ngộ rằng phép luyện pho thần công có liên quan đến những khẩu quyết của sáu chiêu Quang Minh Vô Lượng chưởng. Hai tuyệt học này đều là di sản của Xá Lợi Tỳ Khưu, chính vì vậy, kẻ nào có được công phu trong pho Lục Thủ Di Đà mới luyện được Bạch Ngọc khí công.
Tử Siêu là người kín đáo nên không vội nói ra điều ấy. Tối hôm đó, Kỳ Lan dắt Vân Chi đến phòng chàng. Nàng cười bảo:
- Tướng công, Chi muội đã biết mình sai, mong chàng lượng thứ.
Nói xong, Kỳ Lan rời phòng, về với con thơ. Vân Chi thẹn thùng nói lời tạ lỗi rồi cởi áo trượng phu. Tử Siêu cũng vui vẻ đáp ứng để tỏ lòng tha thứ. Chàng ngạc nhiên khi thấy ái thê nồng thắm hơn bình thường. Những chiếc móng tay sắc nhọn rạch những đường trầy sướt trên lưng Tử Siêu. Cuối canh ba chàng mệt mỏi rồi thiếp đi trong khi đôi mắt phượng của Vân Chi vẫn mở trừng trừng.
Sáng ra, tiếng khóc vang dội đã làm Tử Siêu thức giấc. Chàng không thấy Vân Chi bên cạnh mình, lòng lo lắng định chạy ra xem. Bỗng thấy cách cửa tủ đầu giường mở tung. Chàng nhìn vào thì thấy quyển bí kíp Bạch Ngọc chân giải và xấp ngân phiếu mười vạn lượng vàng đã biến mất.
Tử Siêu phóng ra, thấy thuộc hạ đứng kín trước của khuê phòng của Lan Tần Nga. Chàng biến sắc chạy đến. Bọn Khuất Nham Tuyền rầu rĩ nhường đường. Tử Siêu chết điếng người, nhận ra Kỳ Lan và Thu Uyên đang quỳ bên giường Lan Tần Nga khóc nức nở. Một thanh tiểu đao dựng đứng trên ngực trái Bạch Phát Hồ Ly.
Tử Siêu khuỵ xuống bên giường, dòng lệ anh hùng tuôn lã chã:
- Nga muội! Sao nàng nỡ bỏ ta mà đi?
Lát sau, Tử Siêu vuốt mắt cho ái thê rồi quay lại lạnh lùng bảo:
- Toàn môn lập tức truy lùng, bắt cho được Vân Chi về đây.
Kỳ Lan kinh hãi nói:
- Chẳng lẽ Chi muội lại là hung thủ?
Tử Siêu đau đớn đáp:
- Đúng vậy! Nàng ấy đã lấy cả Bạch Ngọc chân giải và số ngân phiếu mười vạn lượng vàng trong đầu giường của ta!
Lam Khải Trường đứng ngoài cửa phòng, nghe thấy thế chết điếng người,

ôm ngực lẩm bẩm:
- Trời già sao lại nỡ cay nghiệt với họ Lam ta như vậy?
Lão khụy xuống chết ngay vì tâm mạch đã vỡ. Hai tử thi được an táng trong vườn cạnh sân luyện võ. Tử Siêu đau buồn, bỏ phế việc luyện công và chẳng ăn uống gì. Chàng ngồi suốt ngày bên vò rượu, đôi mắt đỏ ngầu chờ đợi tin tức của thuộc hạ.
Kỳ Lan hối hận vì chính nàng đã ép Tử Siêu phải lấy Vân Chi. Và cũng chính nàng đã che dấu mối ác cảm của Vân Chi đối với Lan Tần Nga. Từ ngày Bạch Phát Hồ Ly về làm vợ Tử Siêu, nàng đã bị Vân Chi ghét bỏ, khinh thị. Lan Tần Nga mặc cảm vì quá khứ ô nhục nên cắn răng chịu đựng. Hơn nữa, Kỳ Lan và Thu Uyên hết lời khuyên giải nên nàng không nói cho Tử Siêu nghe.
Đến ngày thứ bảy, Tử Siêu đã hốc hác đi rất nhiều. Hàm râu không cạo lởm chởm, cộng với vẻ mặt buồn bã khiến chàng như già thêm mười tuổi. Kỳ Lan không còn chịu nổi nữa, cùng Thu Uyên bồng con quỳ trước mặt Tử Siêu khóc vùi. Nàng nghẹn ngào nói:
- Tướng công! Trăm sự đều do thiếp gây ra, thiếp đã giấu chàng mối hiềm khích của Vân Chi đối với Lan Tần Nga nên mới có ngày hôm nay! Nếu tướng công cứ đắm chìm trong thống khổ như vậy, thiếp còn mặt mũi nào mà ở lại đây nữa? Con thơ xin gửi lại chàng, thiếp về Thiên Thủy nương thân của Phật vậy!
Hai đứa bé cũng bật khóc oa oa, tiếng chúng lanh lảnh đập vào tai Tử Siêu. Chàng nhìn lại thê tử, chợt hiểu mình còn bổn phận với những người đang sống! Tử Siêu gượng cười đỡ họ lên:
- Lan muội và Uyên muội không có lỗi lầm gì cả! Chẳng qua là số kiếp mà thôi! Ta hứa sẽ bình tâm trở lại, để hai nàng được yên lòng.
Chàng hôn lên những đôi mắt đẫm lệ rồi vào trong tắm gội. Hai nữ nhân mừng rỡ, trao con thơ cho thị tỳ, theo vào hầu hạ trượng phu. Hơn khắc sau, Tử Siêu đã lấy lại phong độ, mày râu nhẵn nhụi, y phục chỉnh tề, triệu tập cuộc họp Kim Giáp môn. Mọi người thấy chàng đã vượt qua được nỗi đau riêng, mừng rỡ có mặt ngay.
Nhìn ai cũng tiều tụy hơn trước, Tử Siêu biết họ đã vì mình mà ưu phiền. Chàng nghiêm nghị bảo:
- Tại hạ nhất thời không kiềm chế được lòng mình, khiến mọi người phải lo lắng. May nhờ Kỳ Lan và Thu Uyên đem chân tình ra khuyên giải nên đã thức ngộ được rằng sự đời như phong vân bất trắc, không có gì là hoàn hảo cả! Việc truy tìm Vân Chi sẽ đình lại, chúng ta phải tập trung đối phó với Kim Tiền hội trước đã!
Chàng nâng chén mời mọi người, Dã Nhi ấp úng nói:
- Môn chủ làm bọn thuộc hạ như ngồi trên đống lửa, uống rượu cũng chẳng

biết ngon!
Chàng cười bảo:
- Vậy hôm nay sẽ uống bù lại.
Vạn Xảo Cuồng Sinh lộ vẻ băn khoăn:
- Bạch Ngọc chân giải đã mất, làm sao Siêu nhi luyện được thần công! Hơn nữa, lỡ bí kíp lọt vào tay kẻ ác thì sao?
Tử Siêu trấn an lão:
- Sư thúc yên tâm! Tiểu tế đã kịp học thuộc lòng chân giải và cũng đã tìm ra manh mối. Pho kinh này quan hệ mật thiết với sáu chiêu Quang Minh Vô Lượng chưởng, người khác không làm sao luyện được đâu.
Thần Châm Tiên Cơ nhắc nhở:
- Siêu đệ nên khởi hành đến ngay Động Đình Hồ để gặp Mục Quỳnh Hương, thời gian chỉ còn hai mươi ngày nữa thôi!
Tử Siêu gật đầu, quay sang hỏi U Linh chân nhân:
- Lục khâm huynh đã thông báo với các phái về việc Văn Võ thần cung là hóa thân của Kim Tiền hội hay chưa?
Lục Đảo Y gật đầu:
- Họ đã nhận được tin, đang chuẩn bị lực lượng để đối phó.
Bàn bạc kế hoạch xong, Tử Siêu lập tức lên đường! Sau khi chàng đi khỏi. Khổng Diễm Yên bàn với mọi người:
- Bổn nhân sợ rằng sau khi Vân Chi giết Lan Tần Nga, tự hiểu mình không bao giờ được Tử Siêu tha thứ nên sẽ trở mặt luôn. Vì vậy, để đề phòng việc ấy, chúng ta nên chuyển sang nơi khác mà ở. Đồng thời, phải tăng cường phòng bị các cơ sở kinh doanh trong thành. Người đời có câu tối độc phụ nhân tâm, chúng ta nên lo trước là hơn!
Thiên Lượng thần y buồn rầu nói:
- Lục đại tẩu bàn không sai! Vân Chi mang trong người một chứng bệnh rất nguy hiểm. Nàng đã nhờ lão phu chữa trị nhưng không sao khỏi được. Tuyệt chứng này khiến nàng không còn cảm giác khi gần gũi nam nhân và không sinh đẻ được. Ngược lại, Lan Tần Nga có thai nên Vân Chi mới đố kỵ nàng đến tột cùng như vậy! Lão phu sợ Tử Siêu đau lòng, chẳng dám nói ra!
Mọi người sửng sốt, dặn nhau giữ kín chuyện này và lo việc dời nhà! Kỳ Lan nhờ Cuồng Sinh mua một trang viện khác, cách chỗ ở cũ chừng một dặm.

Kim giáp Môn

Hồi 16

Nguyệt Dạ Hồ Biên Trầm Lãnh Thủy
Nam Dương Đông Xưởng Ngộ Hung Thần

Tử Siêu đến khu vực Động Đình Hồ trưa ngày rằm tháng chạp. Trời lạnh cắt da, tuyết rơi nhiều nên chẳng cần hoá trang. Chiếc áo lông chó dầy sụ và chiếc mũ lông chó sùm sụp cũng là cách ngụy trang hữu hiệu.
Chàng ghé vào một lữ điếm trong huyện thành Hành Dương cách hồ ba dặm nghỉ ngơi cho lại sức. Đường đi phủ băng tuyết trơn trợt nên cuộc hành trình rất gian khổ. Ăn uống xong, chàng ngủ vùi đến chiều tối. Dùng thêm vài cái bánh nếp cho chắc dạ, đầu canh một, chàng rảo bước đi về phía bờ hồ phía Nam.
Tuyết bỗng thôi rơi, vầng trăng dần dần chui ra khỏi những đám mây u ám, rải ánh sáng mờ nhạt lên những làn sóng nhấp nhô trên mặt hồ. Trăng thu trên hồ Động Đình chính là một trong những cảnh đẹp nổi tiếng, làm sao lòng các bậc tao nhân mặc khách... Nhưng trăng mùa đông lại ảm đạm vô cùng! Những ngọn gió Bắc phong thổi qua mặt hồ, làm lao xao mặt nước và lạnh lẽo tấm lòng người quân tử!
Tử Siêu chắp tay đi lại cạnh bờ hồ, nhớ đến Lan Tần Nga bạc mệnh mắt chàng bỗng cay cay! Từ ngày uống thiên niên hà thủ ô, nhãn lực và thính giác của chàng tinh tế hơn trước rất nhiều. Đang ngồi trên một gốc liễu cụt, chàng bỗng nghe tiếng vỏ kiếm chạm nhẹ vào nhau, một linh cảm không hay thoáng gợi lên!
Tử Siêu tin chắc rằng Mục Quỳnh Hương sẽ đến phó ước chỉ có một mình. Hơn nữa, nàng có đem theo tỳ nữ thì họ cũng mang kiếm trên vai chứ không đeo ngang hông. Chỉ có nam nhân mới có thói quen ấy! Chàng đã bao phen vào sanh ra tử nên rất quý mạng sống của mình. Chàng không thể để hai con thơ chít khăn tang vì sự sơ xuất nhỏ! Tử Siêu không thấy trên bờ có chỗ nào ẩn nấp được, chàng lẳng lặng chuồi xuống hồ, núp dưới chân một bụi lau. Nước hồ lạnh thấu xương, Tử Siêu vận công làm cơ thể ấm lên. Bỗng hàng trăm ngọn đuốc được thắp lên, soi sáng cả một vùng hồ. Có tiếng người ra lệnh:
- Lục soát từng lùm cây, ngọn cỏ!
Tiếng chân người chạy qua chạy lại, lát sau quay về chỗ. Giọng quen thuộc của Mục Quỳnh Hương thánh thót vang lên:
- Sư phụ thấy không, đồ nhi đâu dám ngoa ngôn! Nếu quả đồ nhi có hẹn với Tử Siêu thì sao gã lại không đến! Chẳng qua Vân Chi đặt điều vu khống cho hài nhi đấy thôi!
Tử Siêu giật mình sửng sốt. Té ra không phải Mục Quỳnh Hương trở mặt, mà do Vân Chi đã tìm đến Mai Hoa cốc tố cáo Mục Quỳnh Hương. Phí Vân

Dương gằn giọng:
- Sử tỷ chưa sạch tội đâu, biết đâu Tử Siêu vì đau lòng trước cái chết của Lan Tần Nga nên lỗi hẹn. Hơn nữa, chỉ mới giữa canh hai, chưa đến giờ hò hẹn. Chúng ta sẽ chờ đến cuối canh ba thì rõ!
Gã ra lệnh tắt đuốc, cho thuộc hạ cảnh giới quanh khu vực. Mục Quỳnh Hương hạ giọng phân bua với Kim Tiền hội chủ:
- Sư phụ giáo dưỡng đồ nhi từ thuở nhỏ, hẳn biết tính đồ nhi coi nam nhân trong thiên hạ bằng nửa con mắt. Nay Tử Siêu cải trang vào cốc, đồ nhi đâu biết mặt mũi gã ra sao đâu mà sanh lòng luyến ái. Hơn nữa, hôm ấy, khi Dương đệ xuất hành truy sát Tử Siêu, đồ nhi vào mật thất tọa công, không hề ra khỏi cốc. Chính kiếm sĩ gác của đã xác nhận như vậy! Thế mà sư phụ lại nghe lời nha đầu Vân Chi, đồ nhi thật đau lòng.
Nàng bật khóc rấm rứt, Kim Tiền hội chủ cất giọng khàn khàn:
- Lúc đầu, lòng ta không chút nghi ngờ Hương nhi, nhưng vì Vân Chi hết lòng thề thốt khiến Phí Vân Dương nổi điên lên, chính vì vậy ta mới phải đến đây xem thử! Hương nhi cũng nên thông cảm, Dương nhi đã yêu ngươi say đắm từ lâu, làm sao chịu nổi việc này? Nay gã lại bị Tử Siêu hủy hoại dung mạo, chỉ muốn phân thây họ Hạng ra mà rửa hận. Thôi thì để giải tỏa mối nghi ngờ này, khi về đến Mai Hoa Cốc, hai ngươi hãy thành hôn ngay đi!
Mục Quỳnh Hương thỏ thẻ:
- Đồ nhi không ghét bỏ gì Dương đệ nhưng Ngọc Nữ thần công chỉ còn ba tháng nữa là xong phần căn bản. Xin cứ gia hạn cho đến lúc ấy.
Phí Vân Dương dịu giọng nói:
- Quý hồ sư tỷ có lòng với tiểu đệ, còn việc thành hôn có phải chờ thêm vài tháng nữa cũng không sao.
Mục Quỳnh Hương giận dữ nói:
- Tử Siêu có đến bốn vợ, tất nhiên gia sự rối ren, Vân Chi vì ghen hờn mà giết Lan Tần Nga. Nàng sợ Tử Siêu và Kim Giáp Môn nên mới tìm đến Văn Võ thần cung nương tựa. Nàng muốn sư phụ mau mau giết Tử Siêu để diệt trừ hậu họa cho mình nên mới đặt lời xúc xiểm. Hoặc giả nàng là nội gián của Tử Siêu cài vào thần cung. Vì Bạch Ngọc chân giải không thể nào hiểu được nên gã mới đưa cho nàng để khiến chúng ta tin tưởng. Còn việc Lan Tần Nga có bị giết hay không ai mà biết được?
Kim Tiền hội chủ cười nhạt:
- Xuyên Tâm thần kiếm đã cùng hai trăm kiếm thủ đến Trường An để kiểm tra lời khai của Vân Chi. Nàng đã chỉ rõ nơi cư ngụ của Tử Siêu và gia quyến!
Tử Siêu chết điếng trong lòng, chàng không ngờ Vân Chi lại táng tận lương tâm như vậy! Chàng chỉ muốn nhảy lên phá vòng vây để trở lại nhà! Nhưng

dẫu sao cũng đã muộn, chàng không thể vọng động mà làm hại Mục Quỳnh Hương được! Tử Siêu cắn răng đè nén nỗi lo lắng và căm hận!
Giữa canh ba, Kim Tiền hội chủ ra lệnh rút quân:
- Dương nhi! Theo phụ thân nghĩ thì chúng ta đã hoài công vô ích. Hãy về Trường Sa chơ tin của Mã bá phụ thì hay hơn!
Tử Siêu nghĩ thầm trong bụng:
- Té ra Phí Vân Dương là nam tử của Kim Tiền hội chủ!
Họ đi rồi, Tử Siêu trèo lên bờ điều tức, dùng lửa tam muội hong khô hành lý, lên ngựa đi mau! Tử Siêu nóng ruột nên kiêm trình ngày đêm, thay ngựa liên tục. Trưa ngày hai mươi ba chàng đến Nam Dương thuộc phủ Hà Nam, ghé vào phạn điếm ở cửa Nam dùng cơm.
Chưa ăn xong bữa đã thấy Khuất Nham Tuyền xuất hiện. Nhìn gương mặt rạng rỡ của gã, chàng mừng thầm. Họ Khuất ngồi xuống bàn, gọi tiểu nhị lấy thêm chén đũa rồi cười bảo:
- Thuộc hạ ăn bữa cuối là trưa hôm qua!
Tử Siêu trìu mến nói:
- Ngươi cứ ăn no đi rồi hãy nói!
Khuất Nham Tuyền cắm cúi ăn hết hai chén, uống cạn ba chung vỗ bụng:
- Không phải mình thuộc hạ đến đây, còn một trăm huynh đệ theo nữa, tản mác trong các quán ăn gần đây.
Tử Siêu tủm tỉm nói:
- Chắc tại Xuyên Tâm thần kiếm đến Trường An tập kích nên mọi người sợ ta ngộ hại chứ gì?
Khuất Nham Tuyền giật mình ấp úng:
- Sao môn chủ biết?
- Chuyện ấy tính sau! Ngươi cứ kể cho ta nghe chuyện ở nhà trước đã.
Khuất Nham Tuyền hạ giọng:
- Sau khi môn chủ xuất hành, nhờ Thần Châm Tiên Cơ nhắc đến câu tối độc phụ nhân tâm, mọi người bèn chuyển sang chỗ ở khác. Nhà cũ chỉ còn mười mấy anh em ra vào để ngụy trang, tối đến họ thắp đèn khắp nơi rồi rút sang tửu lâu cảnh giới. Quả nhiên, mười hai hôm trước, Xuyên Tâm thần kiếm và hai trăm ngân diện kiếm sĩ xuất hiện. Anh em lập tức báo về, phó môn chủ đã nhanh chóng điều lực lượng phục kích ở cửa Nam thành. Ngoài ra còn cho người hóa trang thành môn chủ và thiếu phu nhân Lan Tần Nga đi theo. Bọn Kim Tiền hội thấy gia trang không có người liền rút ngay. Khi chúng lọt vào ổ mai phục, trúng độc châm chết liền sáu chục tên. Phó môn chủ cho đốt đuốc để chúng thấy mặt môn chủ và Lan phu nhân. Xuyên Tâm thần kiếm sợ hãi phá vòng vây kéo quân chạy mất. Kế hoạch của Lục phó môn chủ là muốn mượn tay Kim Tiền hội tiêu diệt Vân Chi nên không truy sát.
Tử Siêu gật gù:

- Khổng sư tỷ và Lục khâm huynh quả là những người đa mưu túc trí!
Khuất Nham Tuyền nghiêm giọng:
- Nếu môn chủ là người hẹp lượng, thì họ đâu có chỗ mà thi thố tài năng.
Tử Siêu bèn thuật lại cho gã nghe chuyện bên bờ Động Đình Hồ. Khuất Nham Tuyền ngượng ngùng nói:
- Mục cô nương đối với môn chủ một dạ chân tình như vậy, chẳng lẽ môn chủ nỡ để nàng bị cưỡng bách làm vợ Phí Vân Dương?
Tử Siêu buồn bã nói:
- Xua nay, bậc mày râu vẫn năm thê bảy thiếp, nhưng sau hành động của Vân Chi, ta không dám nghĩ đến chuyện đa mang thêm nữa! Thê thiếp càng nhiều, gia sự càng rắc rối mà thôi!
Khuất Nham Tuyền gật đầu nói sang chuyện khác:
- Sau trận này, chắc chắn Vân Chi sẽ không còn được Mai Hoa Cốc tin tưởng nữa. Không chừng còn bị giết nữa là đằng khác! Thuộc hạ sẽ cho mười anh em xuống Ngọa Long Cương do thám động tĩnh của Thần Cung.
Tử Siêu tán thành, cùng tám thuộc hạ còn lại lên đường. Ba ngày sau, chàng và họ Khuất vượt sông Hoài, hoàng hôn đã dần buông, những tia nắng nhợt nhạt thoi thóp cuối trời Tây! Cơn gió Đông rất lạnh nhưng tuyết chỉ lất phất. Hai người đưng cương vào tửu quán bên đường cách bến đò mười dặm.
Khuất Nham Tuyền thấy môn chủ thờ thẫn nhìn những bông tuyết ngoài song, uống liền mười mấy chén, gã biết chàng đang nhớ đến cái chết thương tâm của Lan Tần Nga. Khuất Nham Tuyền tự hài lòng vì đã không lấy vợ! Bản tính gã chẳng hề thích hợp với cảnh thê nhi ràng buộc. Khi cần thiết, gã tìm đến một thanh lâu nào đó thõa mãn bản chất đàn ông của mình rồi thanh thản ra về!
Gã nâng chén mời Tử Siêu. Hai người uống cạn, định gọi tiểu nhị tính tiền, bỗng tiếng ngựa xe rầm rộ dừng chân trước của quán. Một toán thị vệ gần trăm tên áp giải tám chiếc tù xa vào nghỉ chân.
Tử Siêu kinh hãi nhận ra chiếc đầu bóng loáng và hàm răng ố vàng của Thông Triệt hòa thượng. Chàng ngồi gần của quán nên hòa thượng cũng đã thấy chàng. Lão nháy mắt rồi oang oang nói:
- Bọn Đông Xưởng các ngươi thật là tàn ác, nỡ để cho bọn ta đói khát thế này.Trời cao có mắt, lát nữa thế nào cũng có người chặn đường chặt cổ bọn ngươi.
Tên võ quan vươn tay quất roi ngựa vào đầu hoà thượng. Thủ pháp của gã rất nhanh nhẹn khiến Tử Siêu bỡ ngỡ. Chàng cố nén cơn phẫn nộ vì đại sư bá đã âm thầm chỉ ra kế hoạch cướp tù.
Toán quân này đều mặt áo thị vệ và mang đao. Cử chỉ và bộ pháp chứng tỏ chúng là những tay cao thủ trong đại nội. Bảy chiếc tù xa còn lại dành cho hai đạo sĩ, ba ni cô và hai khất cái. Thần sắc của họ rất tiều tụy và mệt mỏi,

có lẽ đã trải qua một cuộc hành trình dài.
Tử Siêu và Khuất Nham Tuyền thản nhiên rời quán, không hề nhìn về phía tù xa. Chàng biết tên võ quan đang quan sát mình. Chàng đi ngược về phía sông Hoài, vì biết đoàn tù xa sẽ đi ngang qua đây. Đến một đoạn quan đạo vắng vẻ, hai bên là ruộng ngô cao quá đầu người.
Chín mươi đao thủ Kim Giáp môn cũng tề tựu đông đủ. Tử Siêu dặn dò rồi chia họ làm hai cánh phục kích trong ruộng ngô. Khuất Nham Tuyền căm phẫn nói:
- Thuộc hạ nghe nói Đông Xưởng của Khu Mật Viên tuy mới thành lập nhưng thủ đoạn rất tàn khốc. Chúng nắm quyền tiền trảm hậu tấu, giết hại rất nhiều đại thần trung nghĩa. Lần này không thể để sót một tên nào cả. Nếu không, chúng sẽ huy động lực lượng truy nã trên phạm vi cả nước!
Tử Siêu gật đầu, mặt chàng lạnh lẽo như sương. Hai khắc sau, đoàn tù xa đi đến. Gã võ quan vốn là tay lão luyện trong hắc đạo nên sinh lòng cảnh giác, đảo mắt nhìn quanh. Gã ra hiệu cho đám thuộc hạ rút đao phòng bị, tiến nhanh qua khỏi địa thế hiểm nghèo này. Nhưng gã đâu ngờ rằng quân mai phục lại tấn công bằng những ống phóng độc châm. Bọn thị vệ ngất ngưởng trên lưng ngựa bỗng rú lên rồi ngã lăn xuống đất.
Tù xa thấp hơn mình ngựa nên đám tù nhân hoàn toàn vô sự. Bốn mươi tên thị vệ đi hàng ngoài vừa bị hại thì từ bên đường những bóng đao quang sáng loáng ập xuống đầu bọn còn lại. Bọn Đông Xưởng đều là những tay thiện chiến nên bình tĩnh ứng phó.
Tên võ quan tung mình khỏi lưng ngựa, nhảy về phía tù xa của Thông Triệt hòa thượng, định dùng lão để uy hiếp đám người bịt mặt kia. Nhưng có người đã nhanh hơn gã, bay đến như ánh chớp, chặn đường và bổ đao vào đầu gã.
Khi Tử Siêu đã xuất chiêu với lòng căm hận thì trong thiên hạ không có mấy người đỡ nổi. Luồn đao quang như đám mây đen chụp xuống, đầu gã võ quan bay khỏi cổ, thân hình cũng đứt làm hai đoạn. Tử Siêu vung đao phá tù xa, thần lực của chàng thiên hạ vô song lại thêm Hắc Vân đao là thần vật, nên chỉ khoảnh khắc đã giải thoát được tù nhân. Khuất Nham Tuyền lục tìm xâu chìa khoá trong người võ quan, mở xiềng ở chân và tay cho họ.
Lúc này, bọn thị vệ đã bị giết sạch. Thông Triệt hòa thượng vươn vai, nhìn người bảy người bạn tù, cười khanh khách:
- Thất vị thấy chưa, lão hòa thượng điên này biết trước rằng chúng ta sẽ thoát nạn khi đến sông Hoài mà!
Tử Siêu thúc thuộc hạ thu dọn chiến trường. Trăm chiếc tử thi vùi rải rác trong ruộng ngô. Đàn ngựa được chọn lại tám con, còn bao nhiêu đuổi vào cánh rừng cách đầy một dặm. Lớp máu hồng trên mặt đường cũng được rải tuyết lên để phi tang. Thủ hạ của Tử Siêu đã quá quen với công việc nên

hoàn thành rất chu đáo và mau lẹ.
Tám tù nhân được thay đổi y phục, rồi trở lại huyện thành Hoài Hóa tĩnh dưỡng một đêm, sáng hôm sau họ đi về phía Trường An. Mùng hai tết đoàn người mới đến nơi. Trong tòa trang viện mới mua, cả nhà quây quần nghe Thông Triệt hòa thượng kể lại khúc nôi.
Hai đạo sĩ chính là trưởng lão của Côn Luân, Cổ Nguyệt Tẩu Phong Đạt Giang và Phù Vân Tẩu Phạm Tây Đạo. Ba vị ni cô là Nghi Tường sư thái, Nghi Hòa sư thái, Nghi Tâm sư thái chưởng môn phái Nga Mi và hai vị sư muội. Còn hai lão khất cái là Hồng Phát Cái, Thánh Thủ Cái, là bang chủ và trưởng lão Cái Bang.
Bọn người này cùng bị bắt một lúc với Thông Triệt hòa thượng ở Tứ Xuyên. Tám năm trước, Đông Xưởng phối hợp cùng tổng trấn Thiểm Tây đem quân đến vây chặt gia trang của một vị đại thần, đúng vào ngày thượng thọ bảy mốt, ở Hán Trung. Quách Hối Xuyên là tổng trấn Ngọc Môn Quan đã về hưu. Ông xuất thân từ phái Côn Luân, hành hiệp giang hồ mười năm. Chính vì vậy có giao tình với hai phái Nga Mi và Cái Bang.
Hôm ấy, đương nhiên có mặt cao thủ của ba phái. Tên võ quan Đông Xưởng cho thuộc hạ lục soát, không thấy tài sản gì đáng giá, gã liền bắt con trai út của Quách tổng đốc ra tra khảo. Đứa bé đau đớn quá lăn ra ngất xỉu. Gã lại hỏi đến ái nữ của Quách tổng đốc. Gã hăm dọa rằng nếu nàng không nói ra chỗ giấu của sẽ bị lột hết xiêm y. Quách tiểu thơ sợ nhục, cắn lưỡi tự sát. Cái thết của nàng đã khiến mọi người căm phẫn, họ rút đao giết chết bọn quan quân. Cuối cùng, ba phái cũng đưa được Quách Hối Xuyên và thê tử thoát đi.
Nhưng sau đó, ba phái này bị liệt vào hạng phản tặc, bị truy sát trong cả nước. Họ đành bỏ núi, ẩn trốn nơi thâm sơn cùng cốc. Thông Triệt hòa thượng có giao tình với hai trưởng lão Côn Luân nên đến Kiếm Sơn ở Tứ Xuyên thăm họ. Nào ngờ, Đông Xưởng đã dò la ra chỗ ẩn thân của bảy người kia nên vây chặt. Vì sự an nguy của bộ tộc người Bạch đã chứa chấp mình, các cao thủ đành giơ tay chịu trói. Hồng Phát Cái buồn bã vỗ đầu than:
- Không ngờ chính lão phu lại đưa Cái Bang vào cái họa diệt vong này.
Tử Siêu cười mát bảo:
- Chúng ta cứ giết sạch bọn Đông Xưởng đi là xong. Sau đó chư vị có thể yên tâm dựng lại tông môn.
Thông Triệt hòa thượng cất giọng quái dị:
- Hạng Tử Siêu đã chịu nhúng tay vào vụ này, lo gì các phái không phục hưng được! Chư vị còn chờ gì mà không lạy tạ hắn đi!
Bảy người mừng rỡ đứng lên thi lễ. Hồng Phát Cái lại nói:
- Công tử là bậc kỳ nhân đương đại, xin vì chính khí võ lâm mà giúp cho ba

phái hồi sinh! Bọn lão phu nguyện cúi đầu nghe lệnh!
Thông Triệt hòa thượng trấn an Tử Siêu:
- Thực ra ngươi không nhúng tay vào cũng không được. Người đứng đầu Đông Xưởng chính là Tam Vương Gia, hoàng đệ của hoàng thượng. Gã muốn lên nối ngôi là hoàng đế nên đã liên kết với bọn Kim Tiền hội. Hòa thượng ta xem thiên văn thấy Tham Lang Tinh đã xâm phạm Đế Địa Tử Vi Tinh. Như vậy bọn sát thủ Kim Tiền hội đã có mặt ở Bắc Kinh. Nếu chúng hành thích được kim thượng và hai hoàng tử thì ngôi vua chắc chắn sẽ về tay Tam Vương gia. Tứ Vương gia là người tốt nhưng không có vây cánh trong triều nên chẳng thể tranh ngôi với Tam Vương gia được.
Tử Siêu gật đầu:
- Tiểu tế sẽ đi Bắc Kinh, nhưng phải chờ tin Mai Hoa Cốc mới quyết định được. Nếu Vân Chi khai ra hết những cơ sở của Kim Giáp môn ở Trường An, Lạc Dương, Tinh Châu thì chúng ta sẽ gặp nguy!
Kỳ Lan ứng tiếng:
- Tướng công yên tâm! Vân Chi gần đây không được khoẻ nên chỉ lo chữa bệnh, chẳng để ý gì đến kinh doanh của Kim Giáp Môn. Ngay tại Trường An này, nàng cũng chỉ biết có một vài nơi thôi. Vân Chi hoàn toàn không biết chúng ta có cơ sở ở Sơn Tây!
Tử Siêu nhíu mày:
- Nếu vậy, nương tử hãy sang bán những của hiệu Vân Chi nắm được kể cả hiệu thuốc bắc của Mộ Dung Thần Y.
Thần Châm Tiên Cơ cười bảo:
- Siêu đệ yên tâm, bọn ta đã làm điều ấy rồi!
Chín ngày sau, thuộc hạ của chàng từ Hồ Nam về báo rằng Kim Tiền hội đã bỏ căn cứ ở Thần Cung, đi về hướng Bắc. Họ đã cử ba người bám theo. Tử Siêu hỏi:
- Các ngươi có thấy Vân Chi hay không?
Một người lúng túng đáp:
- Bẩm môn chủ! Nàng đi cạnh Xuyên Tâm thần kiếm, có vẻ rất thân mật. Ngược lại, Mục cung chủ lại lặng lẽ không nói một lời!
Thiên Lượng thần y Mộ Dung Chúc hỏi thêm:
- Bọn ngươi có để ý da mặt của Vân Chi màu gì hay không?
Gã đao thủ gãi đầu:
- Lạ thực! Sao tiền bối lại biết rằng da nàng ta đỏ rực lên một cách khác thường?
Thần y thở dài:
- Ta đoán rằng Vân Chi đã khai thực bệnh tình của mình để lấy lòng tin của Kim Tiền hội! Đất Liêu Đông có một loại xuân dược chiết xuất từ tinh hoàn của loài hải cẩu, rất công hiệu trong việc chữa bệnh rối loạn giới tính của nữ

nhân. Tuy nhiên, nếu không biết cách pha chế thêm những vị thuốc khác, sẽ đưa đến những hậu quả ngược lại, da bệnh nhân sẽ đỏ lên và tính tình cực kỳ dâm đãng!
Lão nói xong thấy mặt Tử Siêu tái xanh, hối hận thì đã muộn. Lát sau, Tử Siêu bình tâm lại, chàng quyết định đưa cả gia quyến về Tinh Châu. Nơi đây, gần Bắc Kinh hơn Lạc Dương, sẽ thuận tiện cho việc điều quân.
Chàng đưa bạc cho thủ lĩnh ba phái để họ điều đệ tử đến Đế Đô tham chiến

Kim giáp Môn

Hồi 17
Giả Tiên Lang Đoạt Võ Trạng Nguyên
Sát Vương Gia Hựu Đắc Phu Nhân

Gần cuối tháng giêng tổng đàn mới của Kim Giáp Môn đã an cư ở Tinh Châu. Tử Siêu cùng hai trăm đao thủ giỏi nhất lên đường đến kinh đô. Việc phòng thủ tổng đàn giao cho Xú Diện Sơn Vương Lôi Lãm Kinh và Vạn Xảo Cuồng Sinh. Thông Triệt hòa thượng đã đi với hai lão hữu phái Côn Luân.
Tử Siêu, U Linh chân nhân và Khuất Nham Tuyền đi chung một nhóm. Kinh Phi Độ và Hắc Diện Phán Quan thống lĩnh thuộc hạ theo sau. Tất nhiên, họ luôn trung thành với phương châm cải trang và phân tán nhỏ.
Ba ngày sau, lúc đi qua một cánh rừng cách Bảo Định hai trăm dặm, bọn Tử Siêu nghe bên đường có tiếng rên rỉ. Cạnh bìa rừng là một hán tử đang ngồi dựa gốc cây. Trước ngực gã một thanh đao cắm ngập vào.
Ba người thúc ngựa rẽ trái, đến nơi, Tử Siêu nhảy xuống xem xét, cho nạn nhân uống ba viên linh đan và điểm huyệt cầm máu. Hán tử tỉnh dậy buồn bã nói:
- Đao đã xuyên qua phổi, các hạ đừng nhọc công vô ích.
Tử Siêu thấy cơ thể gã cũng lực lưỡng rắn chắc như mình. Dung mạo lại khí khái hiên ngang nên bất giác có cảm tình. Chàng dịu giọng hỏi:
- Các hạ có tâm nguyện gì chưa hoàn thành xin cứ nói. Nếu Hạng mỗ làm được tất sẽ không từ chối!
U Linh chân nhân chậm rãi đặt tay vào mệnh môn của gã, chậm rãi truyền nội lực vào. Hán tử gượng nói:
- Tại hạ là Phó Cao Tiêu, quê ở đất Cam. Nhờ có sức khoẻ và chút võ nghệ nên được tuần phủ Cam Túc giới thiệu lên kinh thi võ trạng nguyên. Không ngờ đến đây lại bị một toán cường đạo tấn công. Tại hạ giết được bốn tên

nhưng cũng bị trọng thương. Nay Tiêu tôi phụ mẫu không còn, chỉ có người biểu thúc là hình bộ thượng thư ở kinh. Chỉ mong các hạ chôn cất giùm thi thể và báo với ông ấy là tốt rồi! Vàng bạc tuy mất hết nhưng thư tiến cử vẫn còn ở trong người. Ngoài ra, còn một bức di thư của tiên phụ, nhờ các hạ trao lại cho hình bộ thượng thư Phó Dân Hồng!
Gã gắng gượng lấy bọc dấu dầu trong bụng ra trao cho Tử Siêu. Chàng ngẫm nghĩ một lúc, nghiêm nghị nói:
- Tại hạ sẽ thay Phó huynh dự kỳ thi võ trạng nguyên để anh linh của huynh đài được mãn nguyện. Tại hạ đang đối đầu với Đông Xưởng nên cần đến lý lịch của Phó huynh.
Mắt họ Phó sáng lên, gã mỉm cười:
- Tiên phụ cũng chết dưới tay Đông Xưởng. Nếu Hạng huynh dùng danh tính của tiểu đệ diệt được chúng thì Tiêu này vui biết mấy.
Gã gắng gượng nói tên phụ mẫu và sơ qua về gia cảnh. Vừa dứt lời thì nhắm mắt qua đời.
Khuất Nham Tuyền đã đào sẵn một lỗ huyệt trong rừng, Họ mai táng họ Phó xong, bắt tay vào bàn bạc kế hoạch mới. Gã có nhiều nét tương đồng với Tử Siêu nên việc hóa trang rất dễ dàng. U Linh chân nhân giả làm tổng quản còn Khuất Nham Tuyền là gia nhân.
Rằm tháng hai, ba người đến Bắc Kinh, vào thẳng dinh hình bộ thượng thư cầu kiến. Phó Dân Hồng mừng rỡ đón chào. Lão bùi ngùi nói:
- Ta với phụ thân ngươi ngoài tình quyến thuộc còn là bạn tri âm. Ngày ông bị Đông Xưởng vu tội tham quan, ta đã hết lời khải tấu nhưng không được. Tiêu nhi đã có chí bước vào đường quan lộ, biểu thúc sẽ hết lòng giúp đỡ.
Lúc uống trà, Tử Siêu trao cho gã bức di thư dán kín của Phó Dân Nam, cha của Phó Cao Tiêu. Lão đọc xong cười ha hả:
- Chuyện hôn ước giữa hiền điệt và Phó Quân Ngọc, biểu thúc sẽ y ước thi hành. Nhưng ít ra cũng sau kỳ thi võ trạng nguyên cái đã!
Tử Siêu chết điếng người, không ngờ chính Phó Cao Tiêu cũng không biết nội dung của bức di thư. Chàng đành ầm ừ cho qua chuyện.
Trong bữa tiệc mừng vào buổi tối. Phó thượng thư đã hoan hỉ giới thiệu Tử Siêu với vợ con. Phó Quân Ngọc là một thiếu nữ xinh đẹp, thùy mị. Nàng thấy Phó Cao Tiêu tướng mạo anh hùng, hiên ngang, lòng xao xuyến mừng cho duyên phận mình không đến nỗi bạc bẽo!
Thượng thư phu nhân cũng vậy, bà hài lòng khi có được rể quý võ nghệ cao cường lại ăn nói ôn hòa, lễ độ. Bà càng khen ngợi thì Tử Siêu càng sầu héo cõi lòng.
Chàng giới thiệu U Linh chân nhân là tổng quản Sách Văn Lục, cũng là thầy dạy võ của mình nên được lão thượng thư tôn kính, mời ngồi chung bàn. Chỉ có Khuất Nham Tuyền là thiệt thòi, gã phải xuống nhà sau ăn với bọn gia

nhân. Nhưng nhờ vậy mà gã được tự do ra ngoài liên hệ với Kinh Phi Độ và Lưu Du Tử.
Đêm đến, ba người âm thầm bàn bạc, Lục Đảo Y cười chế giễu:
- Không ngờ Siêu đệ có tài nên đoán biết thượng thư hứa gả Phó Quân Ngọc tiểu thư cho Phó Cao Tiêu nên mới giả danh gã!
Chàng ngao ngán nói:
- Tiểu đệ đang rối như tơ vò, chẳng biết phải giải quyết sao cho ổn thỏa!
Khuất Nham Tuyền cười hì hì:
- Môn chủ hãy cố chờ đến lúc diệt xong Đông Xưởng, đem sự thật ra trình bày rồi rước Phó tiểu thơ về Sơn Tây!
Đầu tháng ba, cuộc thi võ trạng nguyên khai mạc long trọng dưới sự chủ tọa của long nhan và bá quan văn võ. Tổng cộng chỉ có ba mươi thí sinh do các phủ đề cử về dự. Ban giám khảo gồm Tam Vương gia, binh bộ thượng thư, cửu môn đề đốc và Tả thừa tướng.
Tử Siêu dùng thời gian nửa tháng trước đó để luyện tập hai môn mà chàng không biết. Đó là thuật bắn cung và binh pháp. Cũng may trong phòng của phó thượng thư có rất nhiều sách binh thư của Tôn Tử, Võ Hầu, Nhạc Phi, Tân Khí Tập, Văn Thiên Tường. Nhờ trí tuệ siêu phàm, chàng đã dễ dàng thuộc làu và thấu hiểu, Hơn nữa, U Linh chân nhân là người có tài thao lược, chỉ giáo cho chàng rất nhiều điều quý giá về nghệ thuật hành binh. Tử Siêu cười bảo:
- Xét về tài nguyên soái thì Lục huynh hơn hẳn Siêu này. Nhưng sao trước đây Lục huynh lại không chiếm được thượng phong!
Lục Đảo Y nghiêm nghị nói:
- Ngày trước Siêu đệ là chánh, ta là tà. Siêu đệ được lòng người yêu mến, ta thì không! Cầm quân mà không nắm được nhân tâm thì thắng sao nổi!
Còn thuật xạ tiễn thì nhờ có Khuất Nham Tuyền. Gã lưu lạc sang đất Mông suốt năm năm, nên học được phép bắn cung của người Mông Cổ. Nhờ có thầy giỏi nên Tử Siêu học rất dễ dàng.
Địa điểm tổ chức cuộc thi võ trạng là khoảng đất rộng hơn mẫu trước cửa Ngọc Môn. Đây cũng là nơi nhận soái ấn của những vị tướng chinh chiến miền biên ải. Bách tính trong thành đến xem rất đông vì cuộc vui này năm năm mới có một lần. Vụ án nhà họ Phó đã chìm vào quyên lãng, nên chẳng ai nhớ đến vị huyện lệnh Phó Dân Nam đã chết oan. Họ chỉ biết Phó Cao Tiêu là cháu của hình bộ thượng thư.
Cuộc thi gồm có cưỡi ngựa, bắn tên, nhảy qua hào sâu, cử vật rất nặng, binh pháp. Vòng hai còn lại sáu người cao điểm nhất sẽ thi môn võ nghệ. Bãn lãnh ai cao cường nhất sẽ là võ trạng nguyên.
Tử Siêu cố dấu tài nên chỉ thắng những người khác một cách sát sao. Nhưng chàng vẫn là một trong hai thí sinh cuối cùng. Đối thủ của chàng là trưởng tử

của tổng đốc tỉnh Quảng Đông tên gọi Định Học Minh. Gã được một trưởng lão phái Không Động nhận là đệ tử ký danh nên tinh thông pho Đoạn Sơn thần quyền. Ngoài ra, họ Đinh còn khổ luyện pho Dương gia thần thương từ năm sáu tuổi. Gã được coi là đệ nhất cao thủ vùng Lưỡng Quảng. Định Học Minh chắc mẩm ngôi võ trạng sẽ về tay mình!
Tử Siêu đã luyện xong pho thần côn chân giải quyển hạ nên dùng trường côn để che dấu sở học. Luật thi không cho phép thí sinh mang vũ khí của mình theo, vì vậy, Định Học Minh chọn cây thương sắt còn Tử Siêu cầm thiết côn. Tiếng chiên của giám đài nổi lên, họ Đinh múa tít trường thương xông vào, gã cao lớn hơn đối phương nên cho rằng mình khoẻ hơn, cố ý để vũ khí chạm nhau.
Tử Siêu vẫn điềm nhiên dùng pho Thiên Ma côn pháp chống đỡ. Đã trăm chiêu trôi qua, đường chiêu của chàng càng thuần thục, bay lượn như thần long. Mũi côn hóathành ngàn vạn điểm tròn khống chế đường thương của họ Đinh. Tử Siêu đã được đọc bí kíp Dương Gia thần thương ở Mai Hoa Cốc nên biết hết mọi sơ hở của pho thương pháp. Trường côn của chàng có mắt, đánh vào những chỗ yếu khiến Định Học Minh toát mồ hôi hột, lùi dần ra khỏi vạch vôi.
Tiếng chiêng vang lên báo hiệu gã đã thua. Định Học Minh phẫn nộ, cắm thương xuống đất rồi vung quyền nhảy vào. Nếu công phu quyền cước của gã cũng không bằng đối thủ thì coi như thất bại. Tử Siêu cũng buông côn phối hợp pho Hoa Sơn thần quyền học của Dã Nhi và pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng. Do chàng phải nắm tay lại nên luy lực kém đi nhưng cũng đủ để đối phó với họ Đinh. Quyền ảnh trùng trùng biến ảo, song cước đảo lộn như móng rồng.
Định Học Minh đem hết sở học và công lực ra thi thố mà không thoát khỏi những chiêu thức ảo diệu của đối phương. Gã điên tiết xông vào đổi mạng, gã nghĩ rằng sức chịu đựng của mình phải hơn Phó Cao Tiêu, chịu liền ba quyền vào ngực để trả hai đòn quyền. Tử Siêu không ngờ gã lại liều lĩnh như vậy nên cũng bị trúng đòn, chàng đánh gã không mạnh nhưng gã lại dồn toàn lực quyết hạ cho được chàng. Thần công hộ thể đã triệt tiêu toàn bộ sức lực của họ Đinh. Gã chưa kịp đắc ý thì bị lãnh nguyên một cước vào hông, văng ra khỏi vòng nằm bất tỉnh.
Trên mép Tử Siêu rỉ ra giòng máu đỏ thắm. Chàng đã phải cắn đầu lưỡi để nguỵ trang. Trước con mắt của Tam Vương gia, Tử Siêu không thể để lộ việc mình luyện thành cương khí hộ thân.
Ban giám đài trịnh trọng tuyên bố, Phó Cao Tiêu đã đoạt được chức võ trạng nguyên. Hàng vạn người xem reo hò như sấm động. Hình bộ thượng thư cảm động đến ứa nước mắt. Chàng là cháu và cũng là con rể của lão!
Tân võ trạng nguyên được triệu đến khấu kiến long nhan và bá quan. Tam

Vương gia đích thân đội kim khôi võ trạng lên đầu họ Phó. Vương gia tuổi độ ngũ tuần, người cao gầy, mặt ốm sát xương, đôi nhãn thần sáng loáng. Tử Siêu chợt tự hỏi tại sao lão lại để cho Hồng Điểm Thiên Tôn giả làm trấn nam vương mà lộng hành?
Đúng như dự đoán của Tử Siêu. Tam Vương gia có ý muốn lôi kéo chàng trai trẻ tuổi này vào làm thủ hạ Đông Xưởng, lão tươi cười hỏi:
- Tân võ trạng muốn về quê làm tổng binh hay ở lại kinh thành?
Thực ra chức võ trạng nguyên kém xa văn trạng nguyên. Đó là do bản chất của nền hành chính Trung Hoa thời bấy giờ! Quan niệm vạn ban giai hạ phẩm, dung hữu độc thư cao đã thống trị tư tưởng mọi triều đại, cùng lắm thì võ trạng nguyên chỉ được đề bạt là tổng binh một huyện thành, tương đương hàng ngũ phẩm! Phó Cao Tiêu nghiêm nghị đáp:
- Khải tấu vương gia! Nay cố quận đã vắng bóng huyện đường, quyến thuộc chỉ còn một mình Phó biểu thúc. Thảo dân xin ở lại kinh đô, tùy vương gia sai khiến!
Tam Vương gia đẹp lòng quay lại nói với nhà vua:
- Khải tấu thánh thượng! Hạ thần xin nhận võ trạng nguyên về Đông Xưởng!
Nhà vua tuổi đã hơn thuất tuần, tính tình nhu nhược nên rất nể vì hoàng đệ, Ngài lập tức chuẩn tấu.
Sau cuộc thi, Phó Cao Tiêu trở lại tư dinh hình bộ thượng thư chờ lệnh gọi đến Đông Xưởng. Trong những ngày này, Phó thượng thơ đã bảo tiểu thơ Phó Quân Ngọc cùng hai nữ tỳ đưa Phó Cao Tiêu đi thưởng ngoạn những thắng cảnh trong kinh.
Càng gần gũi nhau, Phó Quân Ngọc càng thương yêu say đắm vị hôn phu. Đôi mắt nàng nhìn chàng đắm đuối và cúi đầu e thẹn khi chàng nhìn lại. Tử Siêu lần đầu tiếp xúc với một khuê nữ đài các, lòng chàng không khỏi xao xuyến. Nhưng nghĩ đến người đang nằm trong cánh rừng hoang. Chàng chợt nghe tim mình lạnh giá!
Giữa tháng ba, Tam Vương gia cho người đến triệu kiến tân võ trạng. Phó Cao Tiêu vội khăn áo chỉnh tề đi theo. Bản doanh của Đông Xưởng là một tòa trang viện đồ sộ nằm cách cấm cung ba dặm. Trước cửa không có chiêu bài nhưng cả để đô đều biết đến nơi này! Con đường trước cửa Đông Xưởng vắng vẻ vì ai cũng muốn tránh, chẳng muốn đi ngang.
Sau bức tường cao hơn trượng là những tòa nhà lạnh lẽo. Đã có hàng ngàn người được đưa vào mà không bao giờ trở ra nữa! Tam Vương gia tiếp kiến Phó Cao Tiêu trong một tòa tiểu viện giống như hàng trăm cái khác.
Trong phòng chỉ có một chiếc bàn gỗ xếp đầu sách vở và vài chiếc ghế. Phó Cao Tiêu thi đại lễ, Tam Vương gia xua tay:
- Ta cũng là người học võ nên không chuộng nghi lễ. Tân võ trạng cứ ngồi!
Cao Tiêu an tọa, nghiêm nghị chờ nghe lệnh. Tam Vương gia đi lại trước

bàn dài, đột nhiên lão dừng lại, nhìn thẳng vào mặt họ Phó hỏi:
- Mười năm trước, phụ thân ngươi là Phó Dân Nam đã chết vì sự sai lầm của Đông Xưởng. Việc ấy ngươi nghĩ thế nào?
Tử Siêu không được học hành chu đáo. Chàng chỉ đọc những quyển sách mà Cửu Công Lê Long Tiêu để lại, Trong ấy đương nhiên có rất nhiều sách của Nho giáo. Một trong những điều chàng nhập tâm nhất chính là thái độ vô khả, vô bất khả của Khổng Tử. Đối với ngài, chẳng điều gì Cuồng Sinh thể làm và cũng chẳng có điều gì không thể làm! Ngài chỉ làm những gì hợp với đạo trung dung!
Nay Tam Vương gia âm mưu soán nghịch, gây cảnh binh đao khói lửa, di hai đến hàng vạn bách tính Trung Hoa, Tử Siêu đã quyết vì lê thứ mà trừ họa nên không từ nan bất cứ thủ đoạn nào! Chàng nghiêm nghị trả lời:
- Khải tấu vương gia! Nếu thần còn ôm mối hận kia thì đã xin nhận một chức quan nhỏ ở huyện phủ nào đó! Tiêu này ôm chí lớn tựa chim bằng bay hàng vạn dặm, há vì một chút tiểu tiết mà chịu chôn vùi tài năng ở chốn thôn dã hay sao? Làm thân trượng phu mà không có tham vọng mong gì làm nên nghiệp lớn?
Tam Vương gia khoan khoái bật cườikhanh khách:
- Hảo trượng phu! Ngươi xứng đáng làm thủ hạ của bổn vương gia vậy!
Tử Siêu xụp xuống lạy tạ:
- Thần nguyện đem thân khuyển mã phò tá bậc minh chủ!
Tam Vương gia đỡ chàng dậy, phủ dụ:
- Đông Xưởng vừa khuyết một chân đường chủ. Ba ngày nữa ngươi trở lại đây trình diện tứ vị đường chủ kia rồi nhận chức!
Tử Siêu, Phó Cao Tiêu, trở lại dinh hình bộ thượng thư, báo lại tình hình với biểu thúc. Lão vuốt râu nói:
- Tam Vương gia là người nhiều tham vọng. Nay Tiêu nhi đối đáp như vậy là rất đắc sách! Có điều khi gần gũi lão ta phải luôn cẩn thận, như đang chơi với hổ dữ vậy!
Chàng cúi đầu vâng dạ, vào hậu viện gặp U Linh chân nhân và Khuất Nham Tuyền. Chàng kể xong mọi chuyện liền hỏi lại họ Khuất:
- Anh em đã tìm ra chỗ trú ngụ của Kim Tiền hội hay chưa?
- Bẩm môn chủ! Bọn chúng ở trong một trang viện rộng lớn gần của Bắc. Việc canh phòng rất cẩn mật nên thuộc hạ không vào trong được!
Tử Siêu cười bảo:
- Chỉ cần giám sát chặt chẽ là được. Với cương vị đường chủ Đông Xưởng, trước sau gì ta cũng đến đấy một cách đường chính! À! Tổng số các cao thủ của môn phái Nga Mi, Côn Luân và Cái Bang đến Bắc Kinh là bao nhiêu?
- Bẩm môn chủ! Chỉ độ hai trăm người nhưng đều là tay kiệt xuất, bản doanh của họ đặt tại nông trại ngoại thành! Cả Thông Triệt hòa thượng cũng

đã đến Bắc Kinh!
Tử Siêu gật gù hỏi thêm:
- Trinh sát của bổn môn có thấy Vân Chi và Mục Quỳnh Hương ra ngoài hay không?
- Thưa không!
Ba người bàn bạc một lúc, U Linh chân nhân và Khuất Nham Tuyền theo lối sau ra khỏi dinh hình bộ thượng thư! Tử Siêu còn lại một mình, chàng ôn luyện công phu Vô Ảnh Đao Pháp và Bách Bộ thần quyền. Hai tuyệt học này chàng đã thuộc lòng khẩu quyết từ hôm ở Mai Hoa Cốc.
Sau khi uống thiên niên hà thủ ô trí lực của chàng trở nên tinh minh và cường kiện hơn bội phần. Chỉ thoáng đọc qua là đã nhớ không sót một chữ. Chàng lại có căn bản về võ học nên chỉ trong ba ngày đã tinh thông hai loại công phu.
Phó Quân Ngọc không dám quấy nhiễu chàng, chỉ ngồi ghế đá trong công viên xem chàng luyện võ. Cạnh bên là một rổ trái cây ngon ngọt và khăn sạch. Nàng âm thầm đóng vai một người hiền phụ chăm sóc cho phu tướng. Tử Siêu vì ái ngại nên rất ít lời. Nào ngờ Phó Quân Ngọc lại yêu mến đức tính ấy. Nàng là người trầm lặng thiên về cuộc sống nội tâm, rất ghét những kẻ ba hoa nhiều lời!
Chàng cảm nhận được mối tình tha thiết của nàng trong từng ánh mắt, nụ cười. lòng chàng bối rối, chẳng biết tính sao! Danh tiết của nàng sẽ ô nhục, khi chàng lẳng lặng bỏ đi, và Phó Quân Ngọc khó mà sống nổi! Hơn nữa, chân tình của Phó Quân Ngọc đã là rung động trái tim Tử Siêu. Chàng bị chinh phục bởi vẻ yếu đuối, dịu dàng của nàng khuê nữ xinh đẹp.
Chàng định bụng sau khi diệt trừ xong Đông Xưởng sẽ thú thực lai lịch với nàng và Phó thượng thư. Sáng ngày mười chín, Tử Siêu bước đến Đông Xưởng trình diện. Lần này, tên võ sĩ gác cổng đưa chàng vào thẳng đại sảnh, nơi đây rất rộng nhưng không hề trang trí, bốn bức vách trống trơn cẩn vân thạch đen, dãy cửa sổ rộng với chân song kiên cố!
Chàng nghe không khí lạnh lẽo âm u dù ngoài kia nắng xuân đang rực rỡ! Cuối sảnh là một bàn gỗ quý, ngoài cỗ đại ỷ ở chủ vị còn có mười chiếc ghế dựa. Đây có lẽ là chỗ hội họp của Tam Vương gia và thủ hạ Đông Xưởng.
Tử Siêu đứng sau một khung cửa sổ, nhìn những bông hoa tươi thắm nở rộ ngoài vườn. Vài cánh bướm vàng bay lượn gợi nhớ đến Mục Quỳnh Hương! Người con gái kiều diễm này dường như có điều bí ẩn trong tâm sự và lai lịch, thôi thúc chàng phải tìm hiểu. Tử Siêu có cảm giác nàng muốn nhờ chàng cứu vớt ra khỏi bàn tay ma quái của Kim Tiền hội!
Có tiếng chân người bước vào rất nhẹ. Tử Siêu giả vờ không biết, khẽ ngâm nga:
Mạc vị xuân tàn hoa lạc tân

Đình tiền tạc dạ nhất chi mai
Ai đó đằng sau chàng bật cười khanh khách tán dương:
- Không ngờ tân võ trạng lại là người tao nhã như vậy!
Tử Siêu quay lại, nhận ra ngay Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường, Mục Quỳnh Hương và hai nam nhân nữa. Chàng đoán gã thất tuần có diện mạo âm u kia là Kim Tiền hội chủ. Còn người thứ hai chắc là Phí Vân Dương! Dù gã mang mặt nạ và tóc giả nhưng vẫn không dấu được ánh mắt tàn khốc và cao ngạo. Tử Siêu bỡ ngỡ vòng tay nói:
- Tại hạ chưa được biết chư vị!
Mã thần kiếm vuốt râu:
- Bọn lão phu là khách của vương gia, lát nữa sẽ làm quen sau. Hôm trước không được chứng kiến võ trạng biểu lộ thần oai, chúng ta rất hối tiếc. Nào ngờ lại hội ngộ ở đây!
Mục Quỳnh Hương hôm nay không đeo kim diện. Đôi mắt phượng đen láy nhìn chàng với vẻ dò xét. Tử Siêu chưa kịp nói gì thì Tam Vương gia và bốn đường chủ kia vào đến. Lão ngồi xuống chủ vị, mọi người cùng vào bàn. Hai tỳ nữ bưng tràn lên, nhìn cử chỉ nhanh nhẹn và dứt khoát, Tử Siêu thầm hiểu võ công họ không kém
Vương gia nâng chén mời, chờ mọi người uống xong, hỏi với giọng bí ẩn:
- Chư vị thấy mùi vị trà thế nào?
Kim Tiền hội chủ biến sắc:
- Té ra vương gia đã hạ kỳ độc vào trong chén trà!
Tam Vương gia thản nhiên đáp:
- Bổn vương gia mưu đồ đế nghiệp, tất không thể sơ xuất được. Chất kỳ độc kia có tên là Tam Nguyệt Du Tiên. Nhưng chư vị yên tâm, bổn nhân xin lấy danh dự mà hứa rằng nếu chư vị hết lòng phò tá, ngày ta đăng quang thiên tử, sẽ lập tức giải độc và phong tước, thưởng công!
Mã Khuyến Thường cười nhạt:
- Nếu bây giờ bọn lão phu ra tay khống chế vương gia để lấy thuốc giải thì cũng chẳng khó gì!
Bốn lão đường chủ bỗng bật cười ghê rợn, đưa tay vuốt mặt. Gương mặt của họ giống nhau như đúc và đều có màu da vàng như sáp! Xuyên Tâm thần kiếm kinh hãi nói:
- Cửu Cung Tứ Lão!
Vương gia cười khẩy bảo:
- Chính là họ! Bản lãnh chư vị dù có cao siêu cũng khó mà thắng được tứ tượng trận của họ, đừng vọng động mà uổng mạng!
Tử Siêu thở dài, nâng chén uống tiếp. Vương gia nhìn chàng với vẻ thích thú:
- Võ trạng không sợ hay sao?

Chàng cười mát đáp:
- Vô độc bất trượng phu! Nếu hạ thần là vương gia thì cũng phải lo xa như vậy thôi! Chỉ mong người giữ lời hứa là được rồi! Còn chuyện có độc thì dù uống ít, hay nhiều cũng thế thôi!
- Hảo! không ngờ nhà họ Phó lại sản sinh được một hậu sinh kiệt liệt như ngươi! Bổn vương gia là chân mạng thiên tử lẽ nào lại nuốt lời!
Bọn Kim Tiền hội thấy sự đã lỡ, đành gượng cười. Mã Khuyến Thường lạnh lùng bảo:
- Bọn lão phu cũng thông cảm với vương gia. Nhưng nếu không giữ lời, bốn trăm sát thủ Kim Tiền hội sẽ không để vương gia được sống yên ổn đâu!
Tam Vương gia muốn họ yên lòng hợp tác nên chỉ tay lên trời lập thệ. Xong xuôi lão bàn đến công việc:
- Đông Xưởng trước đây chia làm năm đường là Đông, Tây, Nam, Bắc và Trung đường. Mấy tháng trước, Tây đường chủ đi Tứ Xuyên bắt bọn phản tặc ba phái Nga Mi, Côn Luân, Cái Bang không thấy trở lại! Có lẽ đã ngộ hại dọc đường. Nay bổn vương gia phong cho võ trạng Phó Cao Tiêu làm đường chủ Tây đường và thành lập thêm đường thứ sáu là Kim Tiền Đường. Kim Tiền hội chủ Phí Vô Uý và Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường sẽ trở thành hộ pháp của Đông Xưởng. Còn đường chủ Kim Tiền đường tùy Phí hội chủ lựa chọn.
Phí Vô Úy thấy mình được phong chức hộ pháp trên cả Cửu Cung Tứ Lão nên cũng hài lòng. Lão nghiêm nghị bảo:
- Mục Quỳnh Hương là nữ nhi, lại đang luyện Ngọc Nữ chân khí đến giai đoạn khẩn yếu nên không thể cáng đáng được trọng trách. Lão phu đề cử khuyển tử Phí Vân Dương làm đường chủ!
Tam Vương gia tán thành, vỗ tay ba cái. Thị tỳ bưng ra một khay gỗ, trên có hai tấm kim bài và hai tờ ngân phiếu. Vương gia tươi cười:
- Đây là kim bài đường chủ và chút quà diện kiến của bổn vương gia. Ba ngàn lượng bạc để Kim Tiền hội nuôi quân. Ba ngàn lượng bạc để Tây đường chủ xài vặt!
Tử Siêu kính cẩn nhận lấy. Chàng nhét ngân phiếu vào lưng, quan sát kim bài. Thẻ bài bằng vàng ròng, lớn độ bàn tay, có dây đeo. Một mặt khắc chữ Đông Xưởng, mặt kia là chữ Tây.
Hơi vàng đã làm cho họ Phí hoan hỉ, quên cả chuyện mình bị hạ độc. Lão dịu giọng nói:
- Ba ngàn lượng vàng này chỉ đủ cho bốn trăm kiếm thủ bổn hội chi phí trong vòng một tháng. Mong Vương gia rộng rãi hơn để họ hết lòng phục vụ! Tính ra mỗi người chỉ được hơn trăm lượng bạc.
Vơng gia cười xòa:
- Hội chủ nói rất phải, bổn vương gia sẽ tăng gấp đôi số ấy!

Lão bảo thị tỳ vào trong lấy thêm hai ngàn lượng nữa!
Cửu Cung Tứ Lão đã mang mặt nạ lại, họ ngồi cười ruồi, không nói một lời.
Tam Vương gia nghiêm giọng:
- Đông Xưởng tuy uy quyền trần át thiên hạ nhưng cũng có vài nơi không thể đụng đến, binh quyền hiện nằm trong tay những bậc hoàng thân quốc thích. Muốn bắt họ phải có sự đồng ý của Tôn Nhân Phủ. Chính vì vậy, bổn Vương gia chỉ có cách là ám sát họ rồi đưa người của mình vào thay thế! Lực lượng đáng ngại nhất là đạo quân ba mươi vạn của tổng đốc Hà Bắc, trấn giữ Trường Thành. Ngoài ra còn hai mươi vạn quân Sơn Đông và mười vạn quân Sơn Tây. Nếu triệt hạ được ba vị tổng đốc này, ta mới có thể lên ngôi hoàng đế được. Trước mắt, nhờ Kim Tiền đường đến Sơn Tây ám sát tổng đốc Chu Tòng Thư. Sau đó là tổng đốc Sơn Tây Chu Hùng Phi. Còn tổng đốc Hà Bắc Chu Tuyệt Bích sẽ có cách khác! Phó Cao Tiêu sẽ đem trăm thủ hạ Tây đường hợp với Kim Tiền đường mà hành sự. Bổn vương gia đặt giá mỗi chiếc thủ cấp tổng đốc là vạn lượng vàng, mong chư vị tận lực!
Phí Vân Dương kiêu ngạo đáp:
- Vương gia yên tâm, thuộc hạ sẽ mau chóng mang đầu họ về dâng nạp!
Tử Siêu ngồi nhấm nháp chén trà thơm, bỗng Phí Vân Dương nói:
- Hôm trước, tại hạ không được thưởng lãm võ nghệ kinh nhân của Phó đường chủ. Nay muốn xin lĩnh giáo vài chiêu để mở mang tầm mắt!
Thì ra, gã không bỏ được thói kiêu ngạo khinh người. Từ ngày bị Tử Siêu chém bay sống mũi, gã đâm ra đố kỵ những nam nhân tuấn tú. trẻ trung. Nay thấy Phó Cao Tiêu được phong chức đường chủ ngang hàng với mình lòng càng thêm tức tối!
Tam Vương gia cũng muốn biết thực tài của Phí Vân Dương nên tán thành:
- Hay lắm! Trong lúc nhị vị so tài, bổn vương gia sẽ sai sắp tiểu yến để chúng ta vui say một bữa!
Mọi người đứng lên, theo lão ra sân trước. Tử Siêu cố tình chậm chạp, đi sau cùng. Chàng truyền âm nói với Mục Quỳnh Hương:
- Mục cô nương! Tại hạ là Tử Siêu đây!
Đôi vai gầy của nàng khẽ chấn động nhưng cố trấn tĩnh, khẽ gật đầu tỏ ý đã nghe. Tử Siêu nói tiếp:
- Xin cô nương cho biết bọn họ có nhận biết hai pho võ công Vô ảnh Đao và Bách Bộ thần quyền hay không!
Mục Quỳnh Hương khẽ lắc đầu. Nàng đi tụt lại phía sau Phí Vân Dương nên không ai nhận ra những cử chỉ của nàng. Tử Siêu yên tâm nói
- Nếu được, xin hẹn gặp cô nương ở Thiên Đàn vào giữa canh ba đêm nay!
Mục Quỳnh Hương lại gật đầu, ra đến ngoài, mọi người dừng chân dưới mái hiên, còn Phí Vân Dương và Tử Siêu đi ra giữa sân. Bọn võ si mau mắn lấy ghế cho Vương gia và những người kia an tọa quan chiến. Phí Vân Dương

cười khẩy:
- Phí mỗ xin võ trạng chỉ giáo vài đường quyền chưởng trước đã, sau đó là mấy chiêu đao kiếm!
Tử Siêu điềm đạm gật đầu, xuống thủ thế y như một võ sinh non nớt. Phí Vân Dương dùng sáu chiêu Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng pháp tấn công như vũ bão. Gã tưởng chừng có thể nuốt chửng đối phương trong nháy mắt.
Nhưng Tử Siêu dùng pho Bách Bộ thần quyền đối phó rất kiên cường. Có điều mỗi lần chưởng kình va chạm, chàng cố tình yếu sức hơn, lùi lại một bước. Pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng chàng đã thuộc làu nên không hề bị hoa mắt bởi màn chưởng ảnh trùng trùng lớp lớp, nhưng nói chung chàng thủ nhiều hơn công.
Đã hai trăm chiêu trôi qua. Phí Vân Dương vẫn chưa đánh trúng đối thủ chưởng nào. Gã động nộ, vận toàn lực dánh chiêu Ma ảnh Thần Thông, chưởng cuối cùng trong pho chưởng pháp. Chưởng kình cuốn bay cát bụi và những chiếc lá khô trên sân, xoáy tít vào người Tử Siêu, uy hiếp cả bốn phía.
Tiếng chưởng kình chạm vào nhau vang rền, Tử Siêu lùi bốn bước còn Phí Vân Dương ba bước. Tam Vương gia vỗ tay tán thưởng:
- Hảo công phu! Bây giờ đến lượt so tài bằng vũ khí! Nhưng không được gây đổ máu đấy nhé!
Phí Vân Dương rút phăng thanh bảo kiếm thủ thế. Đây là thanh kiếm tốt nhất trong những di vật của Văn Võ nhị thánh. Có tên là Phi Hồng Bảo Kiếm. Đây là vũ khí tùy thân của Võ thánh, chém sắt như chém bùn!
Tử Siêu mỉm cười:
- Với thanh bảo kiếm kia trong tay thì Phí đường chủ không đánh cũng đã thắng rồi!
Phí Vân Dương ngượng ngùng đáp:
- Nếu vậy chúng ta mượn đao kiếm của vương gia mà so tài!
Hai tên võ sĩ hầu cận chạy vào sảnh mang ra một kiếm một đao bằng thép thường. Tử Siêu nhận lấy dùng thức đầu tiên trong pho Vô Ảnh Đao pháp của Tây Thục đệ nhất đao thủ thế. Cao thủ này xuất hiện trước cả thiên hạ đệ nhất đao và chỉ tung hoành trong võ lâm có mấy năm nên thiên hạ ít người nhận ra đao pháp của lão! Thực ra, so với Hắc Vân Đao thì Vô Ảnh Đao không hề thua kém, có điều đao phổ rất tối nghĩa nên chẳng ai luyện được.
Lúc đầu, Tử Siêu cũng gặp khó khăn, chàng áp dụng cách biến chiêu của Hắc Vân đao pháp và tìm ra yếu quyết. Có lẽ hai pho đao này có chung nguồn gốc nhưng chia ra làm hai phái hệ riêng!
Hắc Vân đao pháp dùng đao nặng, chiêu thức trầm ổn, hùng mạnh. Còn Vô Ảnh Đao chủ ở chữ khoái, chiêu thức nhanh như chớp giật, dùng đao nhẹ thì thích hợp hơn!
Nhắc lại, Phí Vân Dương nhận trường kiếm, xuất ngay chiêu đầu trong pho

Phi Hồng kiếm pháp ra tấn công đối thủ. Kiếm quang như chiếc mống bạc lấp loáng bay vào ngực Tử Siêu. Nếu gã dùng Phi Hồng kiếm sẽ tạo ra luồng kiếm quang bảy sắc như cầu vồng.
Khi đánh nhau bằng vũ khí không sợ người ngoài phát hiện sự chênh lệch về nội lực nên Tử Siêu ung dung phát huy hết tinh túy của pho đao pháp. Luồng đao quang màu nhạt xô đến đón kiếm chiêu, tiếng thép chạm nhau ngân dài. Tử Siêu dùng phép khoái đao đánh liền một hơi tám chiêu liên hoàn đẩy Phí Vân Dương lùi hơn hai trượng.
Phí Vô Úy và Mã Khuyến Thường tái mặt, cố tìm cho ra lộ số pho đao pháp kỳ diệu. Phí Vân Dương hổ thẹn gầm vang, bốc cao lên không xuất chiêu Khinh Vũ Phi Hồng. Mũi kiếm hóa thành muôn vạn điểm hàn tinh, lấp lánh trong màn kiếm quang, như trận mưa sao phủ xuống đầu đối thủ.
Tử Siêu không dám coi thường tuyệt học của Nhị Thánh, chàng dồn tám thành công lực vào thân đao, xuất chiêu Đao ảnh Tùy Phong. Đao kình xoáy tít, cuồn cuộn đập vào màn kiếm quang. Đám hàn tinh tắt lịm, mũi đao của chàng chỉ vào ngực trái Vân Dương.
Tam Vương gia và Cửu Cung Tứ Lão vỗ tay vang dội:
- Hảo đao pháp!
Tử Siêu hạ đao, lùi lại bốn bước vòng tay nói:
- Lúc nãy Phí đường chủ nương tay với Phó mỗ. Nay Tiêu này chiếm được chút ưu thế, coi như hòa!
Phí Vân Dương gượng cười bắt tay chàng rồi quay về chỗ. Kim Tiền hội chủ lạnh lùng hỏi:
- Chẳng hay Phó đường chủ học nghệ cao nhân nào mà đao pháp thông thần như vậy?
Tử Siêu kính cẩn đáp:
- Cung bẩm hộ pháp! Gia sư là ẩn sĩ ở đất Cam. Nghe nói người là cháu của Tây Thục đệ nhất đao Phan Thủy Phục!
Xuyên Tâm thần kiếm kinh ngạc:
- Té ra Vô Ảnh Đao đấy ư!
- Thưa vâng!
Tam Vương gia cười ha hả:
- Nhị vị đường chủ đều là bậc kỳ tài trẻ tuổi. Bổn vương gia rất cao hứng được nhị vị phò tá. Chúng ta mau vào dự yến!
Đêm xuống, Khuất Nham Tuyền và Kinh Phi Độ đem thuộc hạ vây chặt Thiên Đàn để bảo vệ cuộc hội kiến của Tử Siêu với Mục Quỳnh Hương!
Thiên Đàn là một đồi đất nhân tạo cao mười lăm trượng, chung quanh có bậc thang lót đá, Đây là nơi thiên tử là lễ cúng tế trời đất ngày đầu xuân. Khu vực này nằm cách cấm cung mười dặm. Dù không có ai canh gác, nhưng bá tính Bắc Kinh cũng chẳng dám lên đến đỉnh. Chiều chiều, họ ngồi trên

những bậc ở dưới để hóng mát, ban đêm thì tuyệt nhiên vắng vẻ.
Nhiệm vụ của đám cao thủ Kim Giáp Môn là cảnh giới, dùng tín hiệu riêng báo động để Tử Siêu và Mục Quỳnh Hương kịp thời thoát đi. Còn việc đánh đấm không đặt ra, trừ trường hợp bị phe đối phương tập kích.
Đầu canh ba, Tử Siêu đã có mặt trên đỉnh đàn. Gió xuân lồng lộng thổi bay vạt áo dạ hành. Ngàn sao lấp lánh trên trời cao vời vợi và dưới kia chập chờn vài ánh đèn của nhà ai. Chàng quen sống trên núi nên rất thích cảnh tịch mịch, cô quạnh này. Lát sau, tiếng cú rúc báo hiệu Mục Quỳnh Hương đã xuất hiện, nàng dùng khinh công lướt nhanh trên những bậc thang lên đỉnh. Nhận ra Tử Siêu, nàng tiến lại gần, tháo khăn che mặt cười hỏi:
- Công tử đợi thiếp có lâu chưa?
Tử Siêu lắc đầu, lấy trong áo ra một trái cầu xanh biếc to bằng nắm tay. Ánh sáng của nó mờ nhạt nhưng cũng đủ soi sáng gương mặt hai người, Đây là trái hỏa cầu mà U Linh chân nhân đã tặng. Tử Siêu trải áo choàng lên mặt đá, mời Mục Quỳnh Hương an tọa. Tấm áo không lớn nên họ rất gần nhau. Dưới ánh sáng xanh mờ, đôi mắt nhung huyền kia ai oán và tình tứ khiến Tử Siêu rung động, nhìn Mục Quỳnh Hương say đắm. Nàng thẹn thùng hỏi:
- Đêm ấy phải chăng công tử núp dưới hồ?
- Phải, cũng may tại hạ nghe được tiếng động lạ nên sớm ẩn mình.
Mục Quỳnh Hương mỉm cười:
- Vân Chi đột nhiên đến Mai Hoa Cốc tố cáo việc thiếp tư thông với công tử, còn nói rõ cả cuộc hẹn đêm rằm. Cũng may, trong phòng thiếp có một lối đi bí mật nên không ai dám nghĩ rằng thiếp đã ra ngoài. Nhờ vậy, thiếp có thể chối cãi đến cùng. Sư phụ thiếp bán tin bán nghi nên bắt thiếp dẫn đến Động Đình Hồ xem công tử có đấy hay không? Thiếp tự nhủ nếu việc bại lộ sẽ cùng chàng hợp lực phá vây nên đồng ý. Trong toán kiếm thủ Kim Tiền hội có hai gã là anh em ruột nên lúc nào cũng đi gần nhau, một gã thuận tay hữu, gã kia thì ngược lại, vì vậy, thừa lúc chúng đi sát nhau, thiếp khéo léo dùng chỉ kình đẩy cho hai thanh kiếm chạm vào nhau. May mà công tử là người thông tuệ, qua tín hiệu vô nghĩa ấy mà đoán ra nguy cơ. Nếu không hai ta khó mà toàn mạng!
Tử Siêu dịu giọng hỏi:
- Tại hạ có cảm giác rằng nàng không giống như bọn Kim Tiền hội?
Mục Quỳnh Hương sa lệ nói:
- Tiên mẫu là ái nữ của Văn thánh còn tiên phụ là đồ đệ của Võ thánh. Bốn mươi năm trước Nhị Thánh xây dựng xong Văn Võ thần cung liền ra quan ngoại hội kiến với một cố hữu. Nào ngờ, họ đi mà không trở lại. Năm năm trước đây, song thân tiểu muội vượt Trường Thành tìm kiếm nhị vị lão gia nhưng cũng thất tung. Ngày ấy hiếp mới mười sáu tuổi, liều mạng xuất quan tìm phụ mẫu. Khi đến bờ sông Liêu Hà thì gặp Kim Tiền hội chủ Phí Vô Úy.

Lão ta nói rằng tiên phụ và tiên mẫu bị tuyết chôn vùi trên ngọn Liêu Sơn. Lão chỉ đem được thi hài về chôn cất. Thiếp cảm cái ơn ấy nên nhận lời làm đồ đệ lão và đã giải thích họa đồ mà tiên phụ để lại. Nhờ vậy năm ngoái, Phí Vô Úy tìm được Văn Võ thần cung. Thiếp cũng tình cờ khám phá ra Kim Tiền hội chủ chính là người sát hại song thân! Thiếp ngậm đắng nuốt cay, nhận giặc làm cha để chờ cơ hội báo phục! Nay thiếp luyện pho Ngọc Nữ thần công đến lớp thứ sáu, cần chút nguyên dương để điều hòa kinh mạch mới mong thành tựu. Thiếp xin gởi tấm thân hèn mọn này cho công tử, mong chàng đừng chê bỏ!

Nói xong Mục Quỳnh Hương thẹn thùng cúi mặt, dòng châu lã chã. Tử Siêu cảm động vươn tay kéo nàng vào lòng, cúi xuống hôn lên trán nàng rồi nói:

- Sau lần Vân Chi giết hại Lan Tần Nga, lòng ta nguội lạnh, e sợ chuyện đa mang! Nhưng thương muội cũng là một cô nhi mang nặng mối đại cừu, Siêu này vui sướng được gã nghĩa với nàng. Chỉ mong sao lòng nàng không quá hẹp hòi thì mối lương duyên mới mong bền vững!

(……thiếu……)

nhưng lại được trời xanh ưu ái tặng cho những nàng tiên xinh đẹp!

Chàng là người thông tuệ nên hiểu rõ tính chất âm dương tương hỗ của phép luyện khí. Chính bản thân chàng, sau khi gặp Kỳ Lan mới vượt qua lớp thứ tám của Nghịch Chuyển Ma Công! Cũng do những giới luật khắc khe của phật môn mà chưa có vị cao tăng nào luyện thành pho Kim Cương chân kinh! Cái gì đi ngược với đạo tự nhiên của đất trời thì khó mà viên thành được.

Tử Siêu biết Mục Quỳnh Hương cần mình, chàng nhẹ nhàng cởi xiêm y của nàng, say đắm vuốt ve thân hình ngà ngọc. Mục Quỳnh Hương nhắm mắt nghe da thịt run rẩy dưới bàn tay của người trong mộng! Nàng cao hơn Kỳ Lan và Thu Uyên một chút, thân thể thon dài, mượt mà và rắn chắc. Làn da trắng mịn màng tỏa mùi hương nồng thắm. Ánh lân hỏa phản chiếu trời sao làm đèn hoa chúc cho đôi tình nhân trẻ tuổi.

Tử Siêu nhẹ nhàng khai mở động đào, đưa Mục Quỳnh Hương vào chốn thiên thai. Nàng xiết chặt thân thể cường tráng của Tử Siêu, rên rỉ ca ngợi niềm hoan lạc ngút ngàn!

Nủa canh giờ sau, bàn bạc xong hai người chia tay nhau. Mục Quỳnh Hương bèn lên tiếng nói:

- Tiểu muội phải tọa quan luyện công bảy ngày, chắc lúc ấy Siêu ca đã ở Sơn Tây! Xin hẹn ngày chàng trở lại!

Tử Siêu thì thầm:

- Phí Vô Uý và Mã Khuyến Thường là những kẻ tâm cơ thâm trầm, nàng nhớ bảo trọng!

Hôm sau, Tử Siêu đến Đông Xưởng nhận năm chục cao thủ Tây đường cùng

Phí Vân Dương lên đường đi Sơn Tây. Họ Phí cũng đem theo năm mươi thuộc hạ. Tất cả đều mặc y phục cấm quân. Nhưng vừa ra khỏi Bắc Kinh chừng ba chục dặm đã gặp phục binh.
Từ những bụi lau hai bên đường, độc châm phóng ra như mưa rào. Phó Cao Tiêu là người thọ nạn đầu tiên, vai và lưng gã dính mười mấy mũi, ngã lăn xuống ngựa! Phí Vân Dương cũng chẳng khá hơn, gã nghe hai bàn tay tê dại vội quát thuộc hạ rút lui.
Nhưng phe đối phương đông gấp bội, võ công lại rất cao cường, nên mau chóng thanh toán chiến trường. Một người bịt mặt cao gầy lướt đến vung chưởng đánh ngất Phí Vân Dương, kẹp vào nách mang đi, họ chỉ chừa lại đúng một tên đệ tử Kim Tiền hội.Gã này có nhiệm vụ mang về một phong thư cho hội chủ Phí Vô Uý. Trong thư chỉ vỏn vẹn có mấy chữ:
"Nếu canh ba đêm nay, Tam Vương gia không chết thì Phí Vân Dương sẽ mất mạng. Ngay lúc cuối canh, gã sẽ được thả ở cửa Nam thành."
Phí Vô Úy có mình Vân Dương là con nên rất yêu thương. Lão đọc thư mà nghe chân tay rụng rời, quay hỏi ý kiến Mã Khuyến Thường và Mục Quỳnh Hương. Thần kiếm vuốt râu chậm rãi nói:
- Chuyện này rất quan trọng, lão phu không dám nói càn, Nhưng bất kể Phí lão đệ quyết định thế nào lão phu cũng ủng hộ!
Mục Quỳnh Hương thì khác, nàng ra vẻ lo lắng cho sinh mạng của Phí Vân Dương, đốc thúc Phí Vô Úy đáp ứng điều kiện của bọn người lạ mặt. Nàng nói:
- Tam Vương gia là người thâm hiểm tráo trở. Chúng ta phục vụ lão cũng như nuôi hổ trong nhà, chưa chắc khi đế nghiệp thành lão ta chịu giải chất độc Tam Nguyệt Du Tiên. Nay Dương sư đệ rơi vào hiểm cảnh, chẳng lẽ sư phụ lại nhẫn tâm bỏ y? Chẳng thà đêm nay âm thầm vào Đông Xưởng bắt Tam Vương gia tra khảo để lấy thuốc giải. Sau đó giết lão và vét sạch tài sản rồi rút về Văn Võ thần cung.
Phí Vô Úy phần vì thương con, phần vì nghĩ đến gia sản khổng lồ của Vương gia nên quyết định nghe theo. Ba trăm năm mươi kiếm thủ của Kim Tiền hội chuẩn bị hành lý rút về Nam sau khi đắc thủ. Xuyên Tâm thần kiếm giả vờ đến Đông Xưởng tìm Cửu Cung Tứ Lão hàn huyên. Nghe nói bốn lão đi vắng. Mã Khuyến Thường mừng rỡ trở về báo tin.
Đầu canh hai, Phí Vô Úy cùng họ Mã thống lĩnh thủ hạ đến Đông Xưởng. Mấy trăm kiếm thủ âm thầm vây chặt cơ ngơi này. Mục Quỳnh Hương và Vân Chi dẫn bọn nữ tỳ ra của Nam trước.
Hai lão ác ma ung dung đến cổng xin vào bái kiến Vương gia. Họ là hộ pháp của Đông Xưởng nên rất được tôn kính. Một gã nói:
- Nhị vị hộ pháp cứ đến thẳng thư phòng. Vương gia đang ở đấy!
Hai lão xâm xâm đi theo hướng chỉ. Họ ập vào như cơn lốc, điểm huyệt Tam

Vương gia rồi kề kiếm vào cổ lão đe doạ:
- Nếu ngươi không đưa thuốc giải độc thì đừng trách bọn ta độc ác!
Tam Vương gia chết điếng người lắp bắp:
- Sao nhị vị lại trở mặt với ta?
Phí Vô Uý cười khẩy:
- Suốt đời lão phu ghét nhất là bị kẻ khác khống chế! Mau đưa thuốc giải ra đây!
Họ Mã kéo nhẹ thanh trường kiếm, cắt đứt da cổ đối phương. Vương gia biết mình thất thế, thò tay vào ngăn tủ lấy ra một hũ ngọc. Phí Vô Uý chụp lấy uống một viên rồi nhắm mắt vận khí. Nghe kinh mạch thông suốt, biết là thuốc thực liền trao cho Xuyên Tâm thần kiếm. Họ mã uống thuốc xong, nghiến răng gặt tay, chặt bay thủ cấp Tam Vương gia.
Hai người ra sức lục soát khắp nơi. Cuối cùng, họ hoan hỉ tìm được một túi châu báu và số ngân phiếu mười hai vạn lượng vàng. Hai lão nhanh chân rời phòng đi ra cổng. Bỗng Cửu Cung Tứ Lão từ ngoài đi vào, thấy trên lưng Kim Tiền hội chủ có túi vải vàng, họ sinh nghi, chặn lại hỏi. Nhưng hai lão ma đã nhất tề vung chưởng hợp công. Hai đạo chưởng kình rực rỡ, một xanh một đỏ đã chụp lấy bốn lão già mặt vàng.
Họ rú lên thảm khốc, da thịt cháy nám, xương cốt gẫy vụn! Uy lực của Âm Dương thần chưởng khiến cho một bóng đen nấp trên một ngọn cây gần cổng phải ngao ngán thở dài! Bốn tên võ sĩ Đông Xưởng chưa kịp la đã chết vì ám khí của bọn kiếm thủ Kim Tiền hội.
Hai lão thúc thuộc hạ bước nhanh. Hơn khắc sau, họ ra cửa Nam thì thấy Phí Vân Dương đang nằm thiêm thiếp trên chiếc áo choàng của Mục Quỳnh Hương bên vệ đường. Xuyên Tâm thần kiếm ôm lấy Phí Vân Dương, lên ngựa phóng nhanh. Họ đi rồi, tiếng vó ngựa của cấm quân mới vọng đến.
Trưa hôm sau, cả kinh thành chấn động vì tin Tam Vương gia bị hành thích và cướp của. Các đại thần nhân dịp này khải tấu và xin thiên tử giải tán luôn Đông Xưởng. Long nhan lập tức chuẩn tấu và ra lệnh cử hành tang lễ trọng thể cho hoàng đệ.
Nhưng chẳng ai biết hung thủ, nên việc điều tra không có hiệu quả, Chỉ tội cho cửu môn đề đốc bị khiển trách nặng nề! Các bộ đầu toàn phủ Hồ Bắc cũng lao đao mấy tháng trời.
Hình bộ thượng thư rầu rĩ vì sự thất tung của võ trạng nguyên Phó Cao Tiêu. Lão điều tra đám thủ hạ Đông Xưởng thì được biết tin cháu mình đi Sơn Tây và đã mất tích! Tiểu thư Quân Ngọc đau đớn khóc vùi. Nếu không vì thương song thân già yếu, nàng đã quyên sinh cho trọn tấm chân tình!
Năm ngày sau, một cỗ se song mã chở quan tài đến ngôi chùa ở cửa Tây đế đô. Đồng thời Phó thượng thư cũng nhận được một bức thơ. Ông vội vã đưa phu nhân và ái nữ đến Pháp Hoa Tự nhận xác Phó Cao Tiêu. Toán quân đi

theo được lệnh đứng ngoài.
Ba người vào khách xá của chùa. Kẻ tiếp họ là một thanh niên tuổi đôi mươi, vóc dáng giống hệt như họ Phó, nhưng trẻ đẹp hơn! Chàng ta kính cẩn thi lễ với phu thê thượng thư và mỉm cười với Quân Ngọc. Nàng sững sờ nhận ra ánh mắt và nụ cười của người lạ mặt này rất thân quen! Chàng trai mời khách an tọa rồi nghiêm nghị nói:
- Tại hạ là Hạng Tử Siêu, một kẻ áo vải trên giang hồ, Mong tam vị cố bình tâm nghe tại hạ nói rõ nguồn cơn!
Tử Siêu bèn thuật lại việc chàng gặp Phó Cao Tiêu lúc y sắp chết và việc Tam Vương gia liên kết với Kim Tiền hội mưu toan làm phản. Đó là lý do tại sao chàng phải giả làm Phó Cao Tiêu để xâm nhập vào Đông Xưởng! Chàng cũng ngỏ lời cầu hôn tiểu thư Phó Quân Ngọc nếu nàng không từ chối!
Hình bộ thượng thư là người thông tình đạt lý. Không những ông không bắt lỗi mà còn tán dương Tử Siêu:
- Thiếu hiệp vì xã tắc mà xả thân, lao tâm khổ trí tìm phương diệt trừ gian thần, lão phu hết lòng khâm phục! Còn chuyện hôn nhân, xin để Ngọc nhi tự quyết định!
Nãy giờ, Phó Quân Ngọc nghe Tử Siêu đàm đạo với phụ thân, phong thái quen thuộc, thân thiết nên nàng bớt ngỡ ngàng. Phó tiểu thư dịu dàng nói:
- Tiểu muội mong thiếu hiệp đến chơi tệ xá ba ngày. Sau đó tiểu muội mới có thể phúc đáp được!
Tử Siêu đồng ý. Chàng dự tang lễ Phó Cao Tiêu xong, trở lại dinh hình bộ thượng thư bầu bạn với Phó Quân Ngọc.
Phó tiểu thư càng gần gũi với chàng, càng nhận ra mình yêu bản chất anh hùng, hào sảng và nhân hậu của Tử Siêu. Hơn nữa, dung mạo chàng còn tuấn nhã hơn Phó Cao Tiêu! Làm thân nữ nhi, có được bậc trượng phu như vậy còn mong muốn gì hơn! Dẫu chàng có hai, ba vợ cũng mặc lòng. Quan niệm đương thời không cho việc đa thê là sai trái.
Thượng thư phu nhân là người cẩn trọng. Bà bắt Tử Siêu phải gọi Kỳ Lan và Thu Uyên đến hỏi cưới Phó tiểu thư cho danh chính ngôn thuận.
Đầu tháng tư, Kim Giáp Môn hộ tống nhị vị môn chủ phu nhân đến Bắc Kinh. Vạn Xảo Cuồng Sinh cũng đi theo. Họ mang theo mấy rương đầy gấm lụa và nữ trang làm sính lễ, trị giá không dưới ngàn lượng vàng.
Lúc này, vợ chồng Phó thượng thư mới biết con rể mình là bậc đại phú! Dung nhan và cung cách của Kỳ Lan và Thu Uyên khiến họ yên lòng. Phó mẫu bèn nhận hai nàng làm nghĩa nữ để Quân Ngọc được đối xử tốt. Tạm thời chỉ cử hành lễ đính hôn, chờ ngày Tử Siêu diệt xong Kim Tiền hội mới làm lễ cưới.
Hai tiểu hài Minh Kính và Thúy Hoa rất dễ thương. Chúng bi bô gọi vợ

chồng thượng thư bằng ngoại công ngoại mẫu khiến họ khoan khoái, chẳng chịu rời xa!
Tử Siêu đành gởi thê tử ở lại dinh thượng thư, còn chàng cùng thuộc hạ kéo xuống Lạc Dương. Tìm cách tiêu diệt Kim Tiền hội.
Ba nàng đều biết mối tình của chàng cùng Mục Quỳnh Hương, họ rộng lượng chấp thuận và đốc thúc chàng đưa nàng về.

Kim giáp Môn

Hồi 18
Hỷ Nhật Hốt Thiên Hạ Thành Tử Nhật
Ngộ Xà Vương Hào Kiệt Vong Tâm

Sau khi Tam Vương gia bị giết và Đông Xưởng giải tán, ba phái Cái Bang, Nga Mi, Côn Luân hết lời cảm tạ Tử Siêu, rồi lập tức quay về cố quận giương cờ, dựng lại tông môn. Tử Siêu tặng mỗi phái năm vạn lượng để xây cất tổng đàn. Thông Triệt hòa Thượng hài lòng bảo:
- Siêu nhi giỏi thật! Chỉ cất tay một cái là phá tan Đông Xưởng, khôi phục truyền thống cho ba phái. Sư bá sẽ theo ngươi xuống Hồ Nam đánh cho bọn Kim Tiền Hội một trận.
Chàng cười bảo:
- Nếu sư bá chỉ giáo cho tiểu tế cách chống lại Âm Dương thần chưởng thì hay biết mấy.
Hhòa thượng gãi đầu bối rối:
- Cách đã có nhưng chưa dùng được. Trừ phi ngươi luyện Bạch Ngọc chân khí đến lớp thứ sáu mới mong địch lại họ!
Đêm ấy Tử Siêu đã tận mắt chứng kiến uy lực của Âm Dương thần chưởng. Chính vì vậy chàng hủy bỏ kế hoạch tập kích Kim Tiền Hội khi họ rút quân. Chàng không muốn hy sinh những thuộc hạ trung thành của mình một cách vô ích. Chàng tự nhận trách nhiệm về mình, chẳng thà ẩn nhẫn một hai năm còn hơn thí mạng anh em.
Lạc Dương là nơi thích hợp để dưỡng quân. Kim Giáp Môn có cơ sở ở đây và các thủ lĩnh Cái Bang cũng đang tạm ở trong Hồ gia trang để chờ xây tổng đà. Hồng Phát Cái mừng rỡ khi gặp lại Tử Siêu và anh em Kim Giáp Môn. Lão hân hoan kể rằng đã dùng phương tiện thông tin bổn bang truyền đi cả nước việc Cái Bang tái xuất. Rằm tháng năm sẽ tổ chức đại lễ khai bang.
Tử Siêu nóng ruột lo lắng cho Mục Quỳnh Hương nên quyết định đi xuống

Hồ Nam xem sao. Trong đêm gặp nhau ở Thiên Đàn, Quỳnh Hương nói rằng Vân Chi đã mua chuộc được lòng tin của Phí Vô Uý và Mã Khuyến Thường. Nếu không có Phí Vân Dương hết lòng bênh vực chắc họ đã hạ thủ nàng rồi. Nhưng nàng nhất quyết phải giết cho được Kim Tiền Hội chủ nên không chịu bỏ đi. Chính vì vậy, Tử Siêu mới lo sợ cho nàng!
U Linh Chân Nhân Lục Đảo Y và Khuất Nham Tuyền đi theo Tử Siêu để hỗ trợ. Mục đích của họ là âm thầm giải cứu Mục Quỳnh Hương nên không cần nhiều người. Giữa tháng tư, ba người đến huyện thành Nam Dương, Hồ Nam. Nơi đây chỉ cách Mai Hoa Cốc chừng vài dặm.
Vào lữ điếm tắm gội, ăn uống xong, họ đi dạo trong thành. Định bụng đêm nay sẽ đến Ngọa Long Cương do thám. Tử Siêu nhận ra đám kiếm thủ Kim Tiền Hội đi lại tấp nập. Tuy chúng không còn mang ngân diện nhưng dung mạo người Khiết Đan rất dễ nhận ra. Trên tay chúng là những rương hòm gấm vóc, tơ lụa, đèn lồng… dường như để chẩn bị cho một cuộc lễ nào đó. Chàng bảo Khuất Nham Tuyền vào cửa hàng tơ lụa dò hỏi. Lát sau gã trở lại nhăn nhó nói:
- Ngày mốt là ngày đại hỷ của Mục cô nương với Phí Vân Dương!
Tử Siêu biến sắc, thờ thẫn bước đi. Bỗng chàng thấy một người trong đám nữ tỳ của Mục Quỳnh Hương. Trên tay nàng là những bó hoa tươi. Mắt nàng láo liên như muốn tìm ai đó. Bọn Tử Siêu bám theo, đến chỗ vắng vẻ, Tử Siêu rảo bước đi ngang hàng với nữ tỳ, hạ giọng nói nhanh:
- Ta là Tử Siêu đây! Nàng có phải là thị tỳ của Mục cô nương hay không?
Tiểu tỳ mừng đến phát run, nàng liếc quanh rồi nói:
- Công tử mau theo tiểu tì vào ngõ hẻm này.
Nói xong, nàng chạy vụt vào một con hẻm vắng vẻ. Ba người đuổi theo sát nút. Đến một khúc quanh nàng dừng lại sa lệ:
- Không ngờ trời cao có mắt nên công tử lại đến đây! Bọn tiểu tì thay nhau quanh quẩn trong thành đã mấy ngày nay rồi.
Tử Siêu dịu giọng an ủi:
- Nàng cứ bình tâm kể cho ta nghe xem sự việc thế nào. À! Mà nàng tên gì?
Nữ tỳ gạt lệ nói:
- Tiểu tì là Xuân Hồng! Sáu ngày trước, tiểu thơ nửa đêm đến phòng hội chủ định ám sát lão. Không ngờ bị lão phát hiện được và phong tỏa võ công. Lão không giết tiểu thư vì sợ công tử đau lòng. Lão bèn chọn ngày rằm để hai người thành hôn. Tiểu thư trong lúc tuyệt vọng bảo bọn nữ tỳ giả vờ đi mua sắm, cố tìm xem công tử có đến không. Xin công tử mau tìm cách giải thoát cho tiểu thư!
Tử Siêu suy nghĩ môt lúc rồi hỏi lại:
- Trong thành này có nơi nào chuyên nghề trang điểm cho cô dâu hay không?

Xuân Hồng ngạc nhiên nhưng cũng đáp:
- Thưa có! Không chỉ một mà đến bốn năm chỗ!
Tử Siêu hỏi han rồi dặn dò kế hoạch một cách tỉ mỉ. Xuân Hồng mừng rỡ cáo từ.
Trưa hôm sau, Xuân Hồng lại đến chỗ cũ gặp Tử Siêu. Nàng báo cho chàng biết địa chỉ của người sẽ trang điểm cho Mục Quỳnh Hương.
Mụ tuy tuổi đã tứ tuần nhưng thân hình thon thả. Nhưng nhìn chung thì rất giống Quỳnh Hương trừ khuôn mặt! Mụ tên gọi là Vương thị, nổi tiếng đất Nam Dương về tài son phấn. Dưới bàn tay điêu luyện của mụ, một nữ nhân xấu xí cũng trở thành một tân nương hoa nhường nguyệt thẹn.
Đêm mười bốn, Vương thị đã ngủ sớm vì sáng mai còn phải vào Mai Hoa Cốc làm nhiệm vụ! Mụ vui vì đòi được giá cao! Vương thị đang thiêm thiếp giấc nồng bỗng nghe huyệt Dương Quang nơi đầu gối bên tả đau nhói. Mụ giật mình tỉnh giấc than thở:
- Không hiểu sao chưa đến mùa đông mà chứng tê thấp lại hoành hành. Chân tê nhức thế này, ngày mai sao có thể đi vào cốc được?
Mụ xuống giường, đi thử vài bước, nhăn mặt vì cảm giác đau đớn. Vương thị lấy chén rượu thuốc xoa bóp một hồi rồi mới đi ngủ lại. Sáng ngày rằm, mụ nghe có tiếng gõ cửa và réo gọi của Xuân Hồng liền cố lết chiếc chân đau ra mở cửa. Vương thị buồn rầu nói:
- Cô nương thông cảm! Chân ta tự nhiên trở chứng đau nhức vô cùng, không thể đến Mai Hoa Cốc trang điểm cho tân nương được. Mong cô nương tìm nơi khác vậy!
Xuân Hồng trợn tròn đôi mắt:
- Mụ đã nhận lời đâu thể bỏ ngang như thế! Cùng lắm thì ta thuê kiệu khiêng mụ vào cốc, nghề trang điểm đâu cần đến đôi chân!
Vương thị cười giả lả:
- Nếu vậy thì được!
Xuân Hồng liền quay ra, lát sau nàng trở lại với một cỗ kiệu trần, người khiêng kiệu chính là hai anh em nhà họ Lỗ. Họ đã lục tuần và làm nghề này tử thuở thanh niên, cả thành Nam Dương đều biết mặt. Vương thị vui vẻ vào thay áo, cầm theo hộp đồ nghề, rồi lên kiệu. Anh em họ Lỗ mau mắn đưa kiệu đi về hướng Mai Hoa Cốc.
Đương nhiên, bọn kiểm thủ gác cửa kiểm tra chặt chẽ. Vương thị giả đò thẹn thùng, vén ống quần lên cho chúng xem đầu gối trái bị xưng tấy! Một tên nói đùa:
- Ta tưởng chỉ có bọn nam nhân mới sưng đầu gối vì giường quá cứng, không ngờ mụ đã già mà mà lại bị chứng này!
Vương thị ngoe nguẩy trèo lên kiệu bắt hai gã họ Lỗ phải khiêng tít vào tận phòng tân nương.

Hơn trăm bàn tiệc đã xắp xong chén đũa, chỉ chờ đến giờ bưng thức ăn lên. Phí Vô Úy và Mã Khuyến Thường xênh xang trong áo mới, chỉ huy bọn thuộc hạ bày biện. Phí Vân Dương đã chỉnh tề trong bộ hồng bào của tân lang, đứng ngay cửa cốc chào đón quan khách. Văn Võ thần cung đã mời tất cả những nhân vật có máu mặt trong thành Nam Dương đến dự lễ cưới. Mục Quỳnh Hương đang ngồi trong khuê phòng. Vương thị bảo Xuân Hồng đặt ghế trước mặt tân nương. Mụ mở rương đồ nghề, bắt tay vào việc trang điểm. Nhưng Lỗ lão đại đã thò tay điểm thụy huyệt của mụ. Vương thị gục xuống thiếp đi. Mười hai nữ tỳ thân tín của Mục Quỳnh Hương đều có mặt đông đủ. Lỗ lão đại bảo nàng:

- Hương muội mau cởi áo cô dâu để Khuất Nham Tuyền hóa trang nàng thành Vương thị.

Mục Quỳnh Hương bối rối nói:

- Nhưng còn Thập Nhị Kim Thoa thì sao? Tiểu muội không đành lòng bỏ họ lại đây!

Tử Siêu suy nghĩ một lúc bảo:

- Nếu đường ngầm chưa bị phát hiện thì Hương muội cứ đưa đám tỳ nữ đi theo lối ấy. Hẹn gặp nhau ở cánh rừng phía Nam.

Mục Quỳnh Hương mừng rỡ dẫn Thập Nhị Kim Thoa thoát ra bằng đường bí mật. Lúc dầu, kế hoạch của Tử Siêu là hóa trang biến Mục Quỳnh Hương thành Vương thị và ngược lại. Nhưng nay, mật đạo vẫn còn nên kế hoạch có thay đổi chút ít. Chàng phải tìm cách trì hoãn sự truy đuổi của Kim Tiền Hội, nêu không bọn Mục Quỳnh Hương sẽ khó mà thoát được.

Tử Siêu đang điên đầu suy nghĩ thì Vân Chi xuất hiện. Một kế sách mới thoáng hiện trong tâm trí chàng. Vân Chi đến xem việc trang điểm cô dâu là do bản chất tự nhiên của nữ giới. Phàm là đàn bà ai cũng vậy. Nàng chưa kịp mở miệng hỏi thì đã bị lão phu khiêng kiệu điểm liền mấy huyệt đạo trên người. Lão còn nhìn vào mắt nàng nói bằng giọng căm hận và bi phẫn:

- Vân Chi! Hạng mỗ đối với nàng không bạc, sao nàng nỡ trút lòng đố kị mà giết Lan Tần Nga?

Vân Chi nhận ra Tử Siêu, nàng run bắn người, định mở miệng biện bạch thì huyệt đã bị phong tỏa. Tử Siêu đau đớn nói:

- Quả thực ta không đủ nhẫn tâm để giết nàng. Dẫu sao cũng là vợ chồng ân ái mặn nồng. Thôi thì coi như ta tha cho nàng một lần vậy!

Tử Siêu bèn điểm nhanh lên tám đại huyệt trên gáy và sau lưng Vân Chi. Nàng rùng mình, trở thành một người si ngốc, nở nụ cười ngây dại. Khuất Nham Tuyền nhanh tay cải sửa dung mạo Vân Chi thành Quỳnh Hương. Tử Siêu mặc y phục tân nương cho nàng rồi đặt lên giường. Nàng sẽ bất động trong khoảng hai khắc mới cử động được.

Chàng giải huyệt cho Vương thị. Mụ giật bắn mình lẩm bẩm:

- Quái lạ thật, sao ta lại thiếp đi thế này nhỉ?
Lỗ lão cười bảo:
- Mụ đã làm xong phận sự thì có ngủ chốc lát cũng chẳng sao.
Vương thị phân vân:
- Chẳng lẽ ta đã làm xong rồi ư?
Lỗ lão đại cười xòa:
- Mụ làm xong thì tân nương mới yên lòng chợp mắt một lát. Chúng ta đi thôi!
Hai lão xốc mụ lên kiệu rồi đi thẳng ra cửa cốc. Lần này thì chẳng ai hỏi han gì. Giữa giờ Thìn, quan khách đến khá đông. Phí Vân Dương vội chạy vào cung xem Quỳnh Hương đã chuẩn bị đến đâu. Gã thấy nàng đang nằm thiêm thiếp trên giường liền lay gọi:
- Hương sư tỷ!
Lát sau, Vân Chi hồi tỉnh. Nàng ngồi dậy, giật phăng khăn che mặt, nhìn Phí Vân Dương với cặp mắt tình tứ. Từ ngày Vân Chi uống hải cẩu tinh đến nay, lòng nàng lúc nào cũng khao khát ái ân. Xuyên Tâm thần kiếm tuổi đã cao nên không thể thỏa mãn được nàng. Chính vì vậy, nàng vẫn thường tìm cách quyến rũ Phí Vân Dương! Nhưng gã này chung tình với Quỳnh Hương mà không lý đến.
Giờ đây, trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh vì thủ pháp của Tử Siêu, Vân Chi háo hức ôm lấy Phí Vân Dương. Họ Phí khoan khoái nhưng nghĩ đến hôn lễ liền nói:
- Còn vài khắc nữa là đến giờ hành lễ, không thể chần chờ được!
Vân Chi cười khúc khích, thò tay cởi thắt lưng Phí Vân Dương. Mùi u hương từ thân thể nàng xộc vào mũi, khiến gã động tình. Hơn nữa, gã mong đợi giây phút này đã mấy năm nay nên không kiềm chế được. Gã lại sợ Quỳnh Hương hổ thẹn khi bị từ chối, đành phải chiều ý!
Văn Võ thần cung nằm trong lòng núi nên thiếu ánh sáng, lúc nào cũng phải đốt nến. Vân Dương vung chưởng quạt tắt sáu ngọn hồng lạc rồi ôm lấy mỹ nhân. Vân Chi lẹ làng trút bỏ xiêm y. Nàng say đắm vuốt ve cơ thể Vân Dương, mời gọi cuộc ái ân. Bàn tay nồng nhiệt của nàng đã khơi dậy lửa dục trong người họ Phí. Gã bồng nàng đặt lên giường, quyết định hợp cẩn trước lễ thành hôn!
Gã không có kinh nghiệm về nữ nhân nên chẳng phát hiện người đàn bà trong tay mình nẩy nở, tròn trịa hơn Quỳnh Hương. Nhưng khi khai động, gã ngỡ ngàng nhận ra cửa vào đào nguyên đã rộng mở thênh thang. Vân Dương chết điếng trong người. Cảm giác tủi hổ, căm giận gậm nhấm tâm hồn kiêu ngạo của gã. Lửa dục tắt ngấm, nhường cho sự khinh bỉ tận cùng!
Vân Chi nào biết điều ấy, nàng như con thú động tình lồng lộn, chủ động tìm lấy những cảm giác hoan lạc từ thân thể của chàng trai trẻ. Kỷ niệm xưa hiện

về, nàng mơ màng rên rỉ, gọi tên Tử Siêu. Vân Dương không còn nhịn được nữa, gã nghiến răng xô ra và giáng một quyền vào ngực nàng. Máu miệng Vân Chi phun ra thành vòi, nàng chết đi mà không hiểu tại sao. Vân Dương mặc lại y phục, điên cuồng chạy ra ngoài, vung chưởng đánh bay các bàn tiệc, miệng gào lên:
- Dâm nữ khốn khiếp!
Phí Vô Úy thấy mặt gã tái xanh, mắt đỏ ngầu và hành động như một gã loạn trí, lão kinh hoàng lướt đến, điểm huyệt ái tử. Quan khách sợ hãi rút ra cả cửa cốc. Mã Khuyến Thường vội chạy vào cung xem thử. Lão nghe phòng tân nương có mùi máu tanh xông lên, liền xô của, thấy tân nương lõa lồ, nằm bất động trên giường, lão vội thụt ra, thét gọi tỳ nữ.
Thần cung có năm mươi tỳ nữ, đa số đều ở ngoài bày tiệc, trong cung chỉ có Thập Nhị Kim Thoa. Nhưng họ cũng biến đâu mất. Thần kiếm không nghe người ứng riếng, lão linh cảm đã xảy ra chuyện lạ, quay lại phòng tân nương. Vừa lúc Phí Vô Uý vào đến, họ Mã vội nói:
- Lạ thực! Sao không thấy Vân Chi và tỳ nữ đâu cả! Quỳnh Hương thì bị chết trên giường.
Hai lão nhìn nhau rồi vào phòng đốt nến lên xem xét. Xuyên Tâm thần kiếm đã quá quen thuộc với cơ thể của Vân Chi nên phác giác ra ngay. Đôi nhũ phong nảy nở với hai đầu vú lớn kia không thể là của một xử nữ như Quỳnh Hương. Hơn nữa, bớt son dưới rốn là đặc điểm của Vân Chi.
Phí Vô Úy chạy sang phòng mình lấy bầu rượu. Lão trở lại đổ ướt khăn và lau mặt tử thi. Quả nhiên, dung mạo Vân Chi hiện ra! Mã Khuyến Thường đau đớn lẩm bẩm:
- Té ra hai lão khiêng kiệu lúc nãy là bọn Tử Siêu!
Phí Vô Úy nghiến răng kèn kẹt:
- Chắc chắn trong phòng này phải có đường hầm thông ra ngoài!
Hai người lục soát kỹ lưỡng, lát sau phát hiện ra cánh cửa thông đạo. Thần kiếm nói nhanh:
- Phí lão đệ ra ngoài huy động thuộc hạ, dùng ngựa chạy đến hậu sơn xem chúng chạy hướng nào. Ta sẽ đi bằng đường này.
Kim Tiền Hội chủ lướt ra, rầu rĩ nói với quan khách:
- Mong chư vị lượng thứ, tân nương đã bị gian tặc sát hại, hôn lễ không thể cử hành được!
Đám khách bán tín bán nghi, quay gót bỏ đi. Phí Vô Uý quát thủ hạ lấy ngựa xuất cốc. Khi lão và năm mươi thủ hạ ra đến hậu sơn thì Mã Khuyến Thường đang xem xét dấu vết. Lão ngẩng lên nói:
- Chỉ có dấu chân của bốn con ngựa. Như vậy, có lẽ lúc đầu Tử Siêu không tính đến việc đưa Thập Nhị Kim Thoa đi theo. Trong vòng trăm dặm quanh đây, không có nơi nào bán ngựa cả. Nếu chúng ta đuổi theo ngay sẽ bắt kịp.

Phí Vô Uý tán thành, bảo một tên kiếm thủ ở lại, nhường ngựa cho họ Mã. Cả bọn ra roi phi nước đại. Thần kiếm đoán không sai, Thập Nhị Kim Thoa nội lực non kém nên chỉ chạy được hai mươi dặm đã mệt nhoài. Một con ngựa dành riêng cho Quỳnh Hương, ba con còn lại không đủ để họ thay nhau đỡ chân!
Tử Siêu đâu ngỡ rằng cơ mưu của chàng bại lộ sớm như vậy, nên cho dừng chân nghỉ ngơi. May có U Linh Chân Nhân là bậc lão thành, ông bàn với chàng:
- Siêu đệ! Vạn nhất chúng phát hiện sớm, dùng ngựa đuổi theo thì chúng ta nguy mất! Có lẽ phải dùng kế nghi binh để đề phòng bất trắc mới được. Ta sẽ đưa bốn con ngựa chạy theo đường quan đạo, Siêu đệ dẫn các nàng cắt rừng đi về Hành Dương. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đấy. Tử Siêu gật đầu cười bảo:
- Lục khâm huynh bàn rất phải, nhưng hãy để tiểu đệ đánh lạc hướng bọn chúng! Dẫu sao tiểu đệ đào tẩu vẫn nhanh hơn.
Quả thực từ ngày uống được kỳ trân, công lực Tử Siêu thâm hậu hơn cả chân nhân. Nhờ vậy khinh công cũng khá hơn. Lục Đảo Y dặn dò:
- Siêu đệ nên cẩn thận. Âm Dương thần chưởng rất lợi hại!
Quỳnh Hương lo lắng nói:
- Siêu ca bảo trọng! Nếu chàng có mệnh hệ gì thì thiếp hối hận suốt đời.
Tử Siêu mỉm cười, hối thúc mọi người lên đường. Còn chàng lên ngựa, dắt theo ba con, theo đường quan đạo phi mau. Hơn khắc sau, Kim Tiền Hội đến chỗ bọn Tử Siêu ngừng chân. Họ bám theo dấu vó ngựa mà truy đuổi. Bốn con ngựa của Tử Siêu chỉ là ngựa thường, trong khi tuấn mã của đối phương thuộc nòi ngựa quý Liêu Đông. Cuối cùng, khi còn cách Hành Dương vài chục dặm, chàng bị chúng bắt kịp.
Tử Siêu muốn cầm chân bọn Phí Vô Uý để phe Quỳnh Hương có thời gian đào thoát nên dừng ngựa lại chờ đợi. Phí Vô Uý thấy chàng chỉ có một mình biết rằng đã trúng kế nhưng lão căm hận chàng đến thấu xương nên không coi trọng việc bắt Quỳnh Hương lại bằng việc giết được chàng.
Họ Phí quát thuộc hạ vây chặt, vung chưởng tấn công. Mã Khuyến Thường cũng bật cười ghê rợn, hợp lực cùng Kim Tiền Hội chủ. Tử Siêu cười vang, nhún mình khỏi yên ngựa. Chàng không tiếp chiêu của hai lão mà xông vào đám kiếm thủ. Bọn chúng là dũng sĩ đất Liêu Đông, kiếm pháp rất lợi hại, nhưng so với Tử Siêu thì chẳng thấm vào đâu.
Chàng phối hợp hai pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng và Vô Lượng Quang Minh, đánh bạt lưỡi kiếm, giáng chưởng vào thân thể chúng. Tiếng chưởng kình nổ bùng bùng hòa với tiếng rên la vì đau đớn. Chỉ hơn nửa khắc chàng đã giết được mười mấy tên.
Hai lão ma điên cuồng đuổi theo nhưng Tử Siêu như bóng ma chập chờn len

lỏi giữa đám kiếm thủ tránh đòn. Bọn chúng là người cùng bộ tộc với Phí Vô Úy nên song ma không thể nhẫn tâm dánh bừa được! Xuyên Tâm thần kiếm sục sôi quát:
- Ám khí!
Bọn kiếm thủ liền vung tay tả, phóng ra những miếng thép tròn có răng sắc bén, tẩm độc xanh lè. Tử Siêu múa chưởng đánh văng tất cả. Đột nhiên, chàng lộn người về phía Kim Tiền Hội chủ, giáng chưởng xuống đầu lão. Chiêu Ma Ảnh Quyền Phong như cơn bão cuồn cuộn ập đến. Họ Phí cười nhạt, sử song chưởng đỡ chiêu. Hai đạo chưởng kình xanh biếc, lạnh lẽo xạ thẳng vào lưới chưởng của đối phương.
Nhưng Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng pháp lừng danh thiên hạ về tính quái dị, biến ảo. Thân hình Tử Siêu lật nghiêng tránh chiêu và tiếp tục lao đến. Phí Vô Uý kinh hãi, vội đảo bộ sang hữu. Vai bị chưởng kình giáng vào, đau đớn thấu xương. Xuyên Tâm thần kiếm đã kịp tiếp ứng. Luồng chỉ phong chí dương xô vào lưng Tử Siêu. Chàng phiêu thân tránh thoát nhưng lại sa vào thế gọng kìm của hai lão tặc. Họ liên tục đẩy ra những đạo chưởng kình xanh đỏ, đan lưới quanh thân chàng.
Tử Siêu cắn răng chống đỡ. Chàng không đào tẩu mà tận dụng sở học để xem mình có thể chịu được bao nhiêu chiêu. Âm Dương thần chưởng lợi hại ở chỗ chưởng kình mang theo hỏa độc và hàn độc xâm nhập dần vào cơ thể đối phương, khiến da thịt đau rát, huyết mạch căng phồng, chân khí giảm sút.
Đến chiêu thứ hai trăm, Tử Siêu rú lên thánh thót, xuất chiêu Thiên Thủ Như Lai. Thân hình chàng bốc lên cao rồi hóa thành trái cầu sáng bạc, lao xuống. Hai lão ma lập tức hợp chưởng đánh chiêu Âm Dương Giao Thái. Chưởng kình hòa với nhau nên có màu tím lịm, xạ thẳng vào trái cầu sáng rực kia. Tiếng nổ kinh hồn vang lên, thân hình Tử Siêu bị đẩy văng ra phía sau ba trượng như cánh diều đứt dây rơi vào ruộng ngô.
Phí Vô Uý và Mã Khuyến Thường xông đến truy sát nhưng Tử Siêu đã mất dạng. Chiêu Thiên Thủ Như Lai đã tạo quanh người chàng một luồng chân khí âm nhu, chưởng kình của đối phương chạm phải, đẩy chàng bay đi rất xa. Tử Siêu thoát khỏi vòng vây nhưng thọ thương không nhẹ.
Chàng mau chóng vượt qua ruộng ngô chạy thẳng vào rừng rậm. Được chừng hai chục dặm, Tử Siêu nghe cơ thể mình dường như chia là hai mảnh, một bên nóng như lửa, một bên lạnh như băng. Chàng không dám dừng chân, vẫn cắn răng chịu đựng, phóng đi như bay. Lát sau, thần trí chàng mê muội dần, mắt mờ đi mà chân vẫn bước. Lúc này, chàng đã ra khỏi rừng và đến một bãi cỏ phẳng phiu. Nhưng cuối khoảng trống này là một vực thẳm sâu hun hút.
Thân hình chàng gieo thẳng xuống đáy vực như một tảng đá rơi. Tử Siêu

không phải là kẻ thiếu thận trọng, vì chàng không biết đặc tính của Âm Dương thần chưởng nên mới lâm vào hiểm cảnh. Những bước đi cuối cũng của chàng rất nặng nề nên dẫm nát lớp cỏ dưới chân. Do đó, khi bọn Kim Tiền Hội đuổi đến bên bờ vực đã phát hiện ra.
Phí Vô Úy ôm một tảng đá quăng xuống vực. Mãi lúc lâu mới nghe tiếng động vọng lên. Lão cao hứng nói:
- Vực này sâu không dưới hai trăm trượng, xem ra gã tiểu quỷ kia chẳng thoát chết đươc. Chúng ta có thể yên tâm mà rút về.
Xuyên Tâm thần kiếm ngửa cổ cười vang:
- Tử Siêu đã chết thì trong võ lâm còn ai chống nổi chúng ta? Chờ Dương nhi bình phục là Văn Võ thần cung sẽ tiến hành cuộc chinh phạt.
Phí Vô Úy gật đầu:
- Theo ý tiểu đệ, ta nên lấy danh hiệu là Âm Dương Bang cho phù hợp với thần công tuyệt thế của huynh đệ chúng mình.
Bọn Quỳnh Hương về đến huyện Hành Dương mướn phòng nghỉ ngơi chờ Tử Siêu đến. Nhưng đợi mãi cũng không thấy bóng chàng đâu, đêm ấy chẳng ai ngủ được! Sáng ra U Linh Chân Nhân bảo:
- Các ngươi ở lại đây để ta và Khuất Nham Tuyền quay lại xem sao?
Hai người theo đường quan đạo đi ngược về phía Nam Dương. Đến đoạn ruộng ngô, thấy vệt máu đen thẫm, họ dừng lại xem xét. Khuất Nham Tuyền là cao thủ trong nghề truy tung nên mau chóng xác định được hướng đào tẩu của Tử Siêu.
Cuối cùng họ đi hết cánh rừng, tìm đến vực thẳm nọ. Nhìn những dấu chân để lại, họ biết rằng Tử Siêu đã rơi xuống đáy. Lục Đảo Y cất tiếng gọi tuyệt vọng:
- Siêu đệ!
Chỉ có tiếng hồi âm của đáy vực. Khuất Nham Tuyền quỵ xuống khóc ròng. U Linh Chân Nhân đứng ngẩn người bên bờ vực, hai hàng lệ hiếm hoi của tuổi già tuôn rơi lã chã. Trên đời này lão chỉ kính phục có mình Tử Siêu! Chàng đã đánh bại lão, phá hủy mưu đồ bá chủ của lão. Và cũng chính chàng đã mở rộng vòng tay đón vợ chồng lão bằng cả tấm lòng thành. Khuất Nham Tuyền gạt lệ nói:
- Thuộc hạ sẽ tìm dây, xuống vực đem xác môn chủ lên!
Lục Đảo Y lắc đầu:
- Không thể được! Đáy vực không có dưỡng khí, chưa xuống đến nơi ngươi đã chết rồi! Muốn thu lượm thi thể phải có kế hoạch chu đáo và nhân thủ đông đảo. Trước sau gì bọn Kim Tiền Hội cũng tiến sâu vào vùng lưỡng đại giang để tranh bá. Lúc ấy chúng ta sẽ triển khai việc nhặt xác.
Hai người nhìn xuống đáy vực lần cuối rồi trở lại Hành Dương, đưa bọn Quỳnh Hương về Lạc Thành.

Nửa tháng sau, Kim Tiền Hội đổi tên thành Âm Dương Bang, chính họ đã rêu rao tin Tử Siêu chết ra khắp giang hồ. Cả võ lâm chấn động, các phái tìm đến Kim Giáp Môn chia buồn thì họ đã biến mất.
Âm Dương Bang bắt đầu sự nghiệp bằng việc chinh phục Hồng Bang ở Tứ Xuyên, Hoàng Kỳ Bang ở Hồ Nam, sau đó là Tam Tài Bang ở Hồ Bắc. Chỉ trong vòng hai tháng họ đã chiếm được phân nửa võ lâm. Nhưng khi tiến quân vào địa phận hai phủ Thiểm Tây và Hà Nam thì bị chặn đứng. Các phái bạch đạo đã liên kết thành một mặt trận thống nhất, lấy rặng Tung Sơn làm đại bản doanh. Trong lúc hai phe đang cầm cự thì Kim Giáp Môn âm thầm tiến hành việc tìm xác Tử Siêu.
Một chiếc thang dây dài hai trăm trượng đưa Khuất Nham Tuyền và Dã Nhi xuống đáy vực. Trong khi, hơn trăm người treo mình lưng chưng vực, khua động những chiếc quạt to bằng những manh chiếu. Với cách này họ tạo được sự luân chuyển của khí trời bên trên xuống đáy vực.
Dã Nhi cùng Khuất Nham Tuyền thoăn thoắt lần thang đi xuống. May thay, vực thẳm này không sâu đến trăm trượng. Họ đốt loại đuốc đặc biệt của Kim Giáp Môn và lục soát từng tấc đất. Trên mặt lớp lá mục có vài bộ xương gẫy nát, chứng tỏ họ đã chết mấy chục năm, thi thể Tử Siêu không thấy đâu.
Hai người vui mừng trèo lên báo tin. Bốn mỹ nhân và ba trăm đao thủ thở phào nhẹ nhõm, bàn tán xem chàng làm cách nào để thoát chết? Và hiện giờ chàng đang ở đâu? U Linh Chân Nhân cau mày nói:
- Thật là không thể tin được! Có lẽ Siêu đệ chỉ rơi xuống một đoạn và bám vào được dây leo nên đã trở lên?
Vạn Xảo Cuồng Sinh lặc đầu:
- Nếu vậy, thì hơn hai tháng nay hắn ở đâu?
Kỳ Lan bảo bọn Khuất Nham Tuyền:
- Hai vị xuống lần nữa, tìm xem trên vách vực có hang động nào không?
Hai gã tuân mệnh bám thang trở xuống. Họ dõi đôi mắt quan sát bức vách thẳng đứng. Quả thật, khi đi được ba chục trượng thì phát hiện một động khẩu bị dây leo che khuất. Khuất Nham Tuyền nói vọng lên, yêu cầu người ở trên dời thang dây sang phải một trượng.
Bọn đao thủ ở trên lập tức thi hành, hai gã chặt đứt dây leo, dọn sạch miệng hang rồi bò vào. Mùi ẩm thấp, hôi thối xông ra nhức mũi! Một xác mãng xà dài hơn trượng nằm trong đoạn nở rộng của vách hang. Khuất Nham Tuyền vội lấy đao vạch họng xác rắn xem nó có nuốt Tử Siêu hay không? Nhưng may thay chẳng có gì cả! Hắn và Dã Nhi đi tiếp, phát hiện đường hầm đâm xuyên lên trên, vừa một người chui qua.
Vách đường hầm có dấu đào bới. Dường như đây là đường xuất nhập của mãng xà và Tử Siêu đã dùng Hắc Vân Đao mở rộng ra để thoát lên trên!
Dã Nhi to hơn cả Tử Siêu nên đành trở ra, lên bằng đường thang dây. Khuất

Nham Tuyền tiếp tục bò theo đường hầm ấy, cuối cùng gã lên đến mặt đất. Cửa ra nằm dưới một bụi gai rậm trong rừng. Gã hú lên báo hiệu cho mọi người đến xem. Thu Uyên cười ra nước mắt:
- Như vậy là tướng công còn sống, nhưng sao chàng không về với chúng ta?
U Linh Chân Nhân hỏi Khuất Nham Tuyền:
- Hình dáng và tử trạng của con mãng xà ấy thế nào?
- Bẩm phó môn chủ! Con rắn ấy có lớp da đen tuyền, óng ánh sắc xanh, trên đầu có mào lớn bằng bàn tay, đuôi chẻ làm hai, nó chết vì một vết thương nơi cổ, dường như bị cắn.
Lục Đảo Y giật mình nói:
- Con vật ấy có tên là Kê Quan Lưỡng Vĩ Xà Vương, một loại độc xà hiếm có trên đời. Với chiều dài hơn hai trượng thì tuổi nó phải đến vài trăm, còn nó có đặc tính gì thì phải về hỏi Thiên Lượng Thần Y mới biết được.
Đoàn người lập tức trở lại Tinh Châu, cuối tháng bảy họ mới về đến nơi.
Thiên Lượng Thần Y Mộ Dung Chúc nghe kể xong, biến sắc bảo:
- Máu của Kê Quan Lưỡng Vĩ Xà Vương rất trân quý, có thể làm tăng cường công lực. Nhưng nếu uống quá nhiều, khí âm hàn sẽ là tê liệt não bộ, đưa đến trạng thái loạn trí, mất ký ức hoàn toàn hay một phần! Có lẽ đó là lập luận duy nhất để giải thích tại sao Tử Siêu thoát chết mà không trở lại nhà.
Mọi người xanh mặt, chết đứng trong lòng. U Linh Chân Nhân bàn rằng:
- Chuyện trị bệnh sẽ tính sau. Trước mắt là phải tìm cho được Siêu đệ. Kinh đàn chủ mau đi Lạc Dương nhờ Cái Bang phát lệnh truy tìm môn chủ. Đệ tử của họ có mặt khắp thiên hạ, tất sẽ tìm ra thôi. Nhưng phải dăn họ giữ kín chuyện này, không để lộ ra ngoài.
Kinh Phi Độ mau mắn lên đường ngay. Mục Quỳnh Hương bật khóc thảm thiết:
- Cũng vì tiểu muội mà tướng công lâm vào cảnh ngộ này.
Phó Quân Ngọc dịu dàng an ủi:
- Hương muội đừng tự dằn vặt làm gì, chẳng qua là số mệnh mà thôi. Nay tướng công còn sống là tốt lắm rồi. Mấy tháng nay, chị em ta đều như người sắp chết, giờ phải vui lên mới đúng.
Kỳ Lan và Thu Uyên cũng hết lời an ủi nên Quỳnh Hương vơi bớt cơn thống khổ.
Quả là Thiên Lượng Thần Y đoán không sai. Hôm ấy, Tử Siêu vô tình chạy ngay xuống vực, thân hình chàng rơi vào đám dây leo, bụi rậm trên vách, gai góc cào rách da thịt khiến chàng tỉnh táo lại đôi chút. Theo bản năng, chàng vươn tay chụp lấy những gì trong tầm với để hãm đà rơi.
Những sợi dây leo đứt đoạn vì sức nặng của chàng, nhưng tốc độ cũng chậm lại, cuối cùng chàng thoát chết là nhờ đám dây leo trước cửa hang mãng xà. Nhưng khi Tử Siêu bò vào động khẩu liền bị xà vương quấn lấy, tấm thân

dài ngoằng của nó xiết quanh người chàng. May mà hai tay còn tự do, chàng liền chụp lấy cổ mãng xà, không để nó nuốt mình.
Nhờ thần lực bẩm sinh, chàng cầm cự được một lúc lâu. Lát sau, hai luồn khí nóng lạnh lại tác quái. Tay chàng mất dần khí lực, trong lúc tuyệt vọng, Tử Siêu nhe răng cắn vào cổ xà vương. Dòng máu cuồn cuộn chảy vào miệng, trong trạng thái mê muội, chàng đã uống rất nhiều và cố cắn đứt cuống họng con rắn. Lát sau, nó chết vì mất máu còn Tử Siêu lăn ra ngất xỉu.
Sáng hôm sau chàng mới tỉnh dậy, ngỡ ngàng nhìn xác mãng xà, tự hỏi điều gì đã xảy ra? Chàng đã quên hết những gì trong ba năm vừa qua, chàng chỉ nhớ đến mối thù với võ lâm tứ thần mà thôi. Tử Siêu không thấy Thiên Ma Côn đâu, chàng nhìn thanh Hắc Vân Đao với vẻ xa lạ. Chiếc áo lông chó sói cũng chẳng còn.
Trong lưng chàng lại có một xấp ngân phiếu trị giá đến ba vạn lượng vàng. Tử Siêu ôm đầu suy nghĩ nhưng không nhớ được gì, Chàng tắc lưỡi bỏ qua, cố tìm đường thoát thân trước đã. Tử Siêu ra miệng hang quan sát trên dưới rồi thở dài thất vọng quay vào trong.
Cuối hang có một đường thông đạo nhỏ hẹp tối tăm. Tử Siêu đoán đây là lối xuất nhập của mãng xà nên dùng bảo đao khoét rộng ra. Thanh đao sắc bén cộng với thần lực của chàng đã hoàn thành một công việc tưởng chừng như vô vọng. Cuối cùng, chàng lên đến mặt đất vào lúc nửa đêm. Tử Siêu tìm dòng suối tắm gội, giặt sơ bộ y phục đẫm máu mãng xà, trèo lên cây ngủ một giấc. Sáng ra, chàng nhắm hướng Đông mà đi vì lúc rời Kỳ Liên Sơn chàng cũng theo hướng ấy. Hai khắc sau, chàng ra đến đường quan đạo. Không biết mình phải đi lên Bắc hay xuống Nam, chàng dừng chờ khách lữ hành đi qua để hỏi thăm. Lát sau có một chiếc xe tứ mã chở dược thảo đi đến. Tử Siêu chặn gã lại, gã xà ích nhìn bộ y phục rách rưới với vẻ sợ hãi nhưng lại bật cười khi nghe hỏi:
- Xin huynh đài chỉ giáo cho, đây là địa phương nào vậy?
Gã xà ích tủm tỉm cười đáp:
- Nơi đây thuộc địa phận Hành Dương, đi về hướng Bắc sẽ đến huyện thành.
Tử Siêu ngơ ngác:
- Dám hỏi Hành Dương là thuộc phủ nào?
Gã xà ích ôm bụng cười ngất:
- Thiếu hiệp tướng mạo sáng láng thế kia sao lại ngơ ngáo như người ở trên trời mới xuống vậy? Đây là phủ Hồ Nam! À, mà thiếu hiệp muốn đi đâu?
Tử Siêu gãi đầu đáp:
- Tiểu đệ muốn đến Trường An.
- Thôi được! Thiếu hiệp cứ lên xe ta sẽ cho quá giang đến Trường Sa. Từ chỗ ấy, thiếu hiệp có thể đến Hán Khẩu rồi đáp thuyền đi Trường An.

Tử Siêu vòng tay cảm tạ, trèo lên ngồi cạnh gã. Trưa ngày hai mươi tháng tư, xe dược thảo đến Trường Sa. Tử Siêu cáo biệt gã xà ích tốt bụng rồi vào thành. Thấy mình chỉ có một bộ y phục duy nhất đã rách nát, chàng vào tiệm mua mấy bộ để thay đổi. Quen tính mộc mạc, đơn giản, chàng chỉ mua áo vải rẻ tiền. Sau đó chàng vào một lữ điếm hạng trung nghỉ trọ.
Tắm gội, ăn uống xong, chàng lang thang trong thành, suy nghĩ về hoàn cảnh của mình. Ám ảnh bởi tuyệt chứng Tam Âm Tuyệt Mạch, Tử Siêu tự nhủ rằng phải tìm ngay một người vợ. Nhưng chợ Trường Sa không đâu có bán người. Chàng thất vọng quay về quán trọ.
Theo thói quen, đầu canh hai chàng ra vườn sau lữ điếm luyện võ. Không có ma côn, chàng đành dùng đỡ thanh đao. Tử Siêu không nhớ gì về khẩu quyết hay chiêu thức nhưng tay chàng lại điều khiển thanh đao rất linh hoạt. Đường đao tự nhiên bay lượn dù ý chàng không hề nghĩ đến.
Chàng khổ luyện đao pháp đã ba năm nên trở thành phản xạ của bản thân. Ví người biết bơi, dẫu điên loạn cũng không chìm khi rơi xuống nước. Tử Siêu bỏ đao luyện qua phần chưởng pháp, chàng đánh xong hai cthức đầu trong pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng thì song thủ lại tiếp nối những chiêu thức lạ lùng khác.
Chính trong trạng thái vô thức ấy, võ công của chàng đã tiến đến cảnh giới của võ đạo. Không còn chiêu thức, không còn tên gọi cũng như ranh giới giữa các chiêu. Tất cả hòa vào làm một thể thống nhất, không giới hạn bởi tâm và ý.
Còn về công lực, máu xà vương đã đem lại cho chàng hơn bốn mươi năm tu vi. Chàng là người hiếm hoi trong võ lâm có luồng nội lực trăm năm. Nghịch Chuyển Ma Công đã đến mức chót, nhưng Tử Siêu không biết điều ấy, chàng vẫn lo lắng mối đại cừu chưa báo phục, ưu tư vì mạng mình quá ngắn ngủi và không có người nối dõi tông đường họ Hạng.
Hôm sau, Tử Siêu lên đường đến Hán Khẩu để đáp thuyền đi Trường An. Chàng muốn trở lại núi Tử Các, nơi chàng được sinh ra và có thể mộ của phụ thân và đại mẫu cũng nằm ở đấy. Gần tháng sau Tử Siêu mới đến nơi. Chàng lên bờ, đi thẳng về phía ngọn núi. Toà sơn trang đã xụp đổ, hoang phế và hai ngôi mộ phủ đầy cỏ dại.
Tử Siêu bùi ngùi dùng đao phạt sạch gai góc, quỳ trước mộ Kim Giáp Thần tưởng niệm người cha mà chàng không hề biết mặt. Đêm ấy chàng ngủ lại trong tòa trang viện đổ nát và quyết định sẽ xây dựng lại nơi này. Hôm sau. Tử Siêu vào thành tìm thợ bàn việc xây dựng lại Hạng gia trang và hai ngôi mộ. Trong suốt hai tháng trời, chàng chăm chú đôn đốc thợ thổ mộc thi công trang viện. Chàng yêu cầu họ xây dựng lại đúng như kiểu dáng ban đầu. Cuối tháng bảy, công trình đã hoàn tất, Tử Siêu tính đến chuyện tầm thù. Chàng mướn vài người coi sóc nhà cửa rồi khăn gói lên đường. Chàng rất

ngạc nhiên khi thấy mình tăng trọng rất nhanh. Chàng mập hơn tước đến bốn mươi cân, dung mạo dường như khác hẳn đi. Chàng cho rằng các tử quán trong thành đông đảo hào khách giang hồ có thể dò hỏi tin tức kẻ thù nên dạo một vòng Trường An, xem nơi nào thuận tiện thì vào.
Khi đi ngang Lưu Linh đại tử lâu, chàng thấy có nhiều hào kiệt võ lâm ghé vào, mừng rỡ đi theo. Tửu bảo theo thói quen đem thức ăn có kèm bình rượu nhỏ. Tử Siêu uống thử một chung, cảm thấy rất dễ chịu. Chàng cạn hết bình rượu mà có cảm giác như chưa hề uống, liền cao giọng gọi thêm bình nữa. Đám hào khách ngà ngà say, bắt đầu khoe khoang kiến văn và bàn bạc chuyện võ lâm. Họ xoay quanh cái chết của môn chủ Kim Giáp Môn và sự bành trướng của Âm Dương Bang.
Tử Siêu ngồi cạnh đấy, nghe mọi người hết lời tán tụng bản lãnh và công đức của gã họ Hạng nào đó, chàng bất giác sinh lòng ngưỡng mộ. Chàng đang định đứng dậy hỏi thăm tin tức võ lâm tứ thần thì một hán tử bước lên lầu. Gã sững người một lúc, bước nhanh đến trước bàn run rẩy gọi:
- Môn chủ!
Ánh mắt gã biểu lộ sự vui mừng tột độ. Tử Siêu ngỡ ngàng nói:
- Xin lỗi! Đại huynh nói gì?
Hán tử sửng sốt đứng ngây người, lát sau gã trấn tĩnh lại cười bảo:
- Không có gì! Tại hạ thấy công tử tướng mạo phi phàm nên muốn kết giao. Tại hạ cũng là khách giang hồ, tên gọi Khuất Nham Tuyền.
Tử Siêu thấy gã độ tuổi bốn mươi, mặt chữ điền vuông vức, mày rộng mũi thẳng, mắt sáng như sao, bất giác sinh lòng yêu mến, vòng tay đáp:
- Tại hạ là Hạng Tử Siêu, mới xuất đạo giang hồ nên còn bỡ ngỡ. Nếu đại huynh không chê, tiểu đệ xin mạo muội với cao.
Khuất Nham Tuyền nhìn chàng với ánh mắt chua xót. Gã gượng cười:
- Công tử quá lời. Chúng ta nên xem nhau như bằng hữu thì hơn.
Gã ngồi xuống bàn, bảo tiểu nhị đem thêm thức ăn và chén đũa. Hai người chén tạc, chén thù rất vui vẻ. Tử Siêu không hiểu sao mình lại rất yêu mến gã hán tử lạ mặt này. Chàng thành thực thổ lộ lai lịch và mối thù với võ lâm tứ thần, cả việc chàng mắc phải tuyệt chứng. Khuất Nham Tuyền cố nén thương tâm, an ủi chàng:
- Công tử đừng lo ngại, tại hạ quen với một thần y có thể trị chứng bệnh này. Hay là công tử theo tại hạ về Sơn Tây trị bệnh trước đã, sau đó hãy tính đến chuyện báo cừu?
Tử Siêu mừng rỡ:
- Nếu được thế thì tiểu đệ đội ơn Khuất đại huynh suốt đời.
Khuất Nham Tuyền gọi tiểu nhị tính tiền rồi đưa Tử Siêu đi. Gã mua cho chàng một con tuấn mã, Tử Siêu nhất quyết hoàn tiền cho gã rồi mới chịu lên ngựa. Hai người đi ngược lên Bắc, định đến Du Lâm mới rẽ sang hướng

Tinh Châu.
Dọc đường Tử Siêu rất thắc mắc khi thấy họ Khuất đối với chàng một lòng kính cẩn, chăm sóc chu đáo. Gã tặng chàng ba chiếc mặt nạ da người. Tử Siêu mang vào, thích thú khi thấy mình trở thành một gã trung niên râu mép xanh rì. Hơn nữa trong ba tháng vừa qua, không hiểu sao chàng lên cân rất nhanh. Vì vậy, thân hình chàng trở nên to béo, gấp rưỡi lúc trước. Chàng than phiền về điều này thì Khuất Nham Tuyền vui vẻ bảo:
- Công tử mập lên thì tốt chứ sao?
Chàng không hiểu ý gã nhưng không tiện hỏi lại. Mười ngày sau họ đến Du Lâm. Trời đã chiều nên họ Khuất đưa chàng vào lữ điếm qua đêm. Hai người ở chung một phòng vì Khuất Nham Tuyền không muốn rời Tử Siêu một bước nào cả.
Đầu canh ba, thính giác tinh nhạy của chàng nhận ra có tiếng vạt áo dạ hành lất phất trong vườn và tiếng chân người chạm đất khi họ nhảy từ lan can xuống. Tử Siêu lay gọi Khuất Nham Tuyền, cả hai ra cửa sổ nhìn xuống. Quả nhiên có mấy chục bóng người đang vượt qua tường lữ điếm ra ngoài. Trăng mười hai đủ sáng để cho thấy hướng đi của họ. Khuất Nham Tuyền suy nghĩ rồi bảo:
- Công tử! Bọn này chắc là cao thủ Âm Dương Bang! Chúng đi về phía ấy có lẽ là để tập kích tổng đàn Hắc Hổ Bang. Thiết Kiếm Nhạc Khê Nguyệt là chỗ thâm giao với tại hạ. Mong công tử giúp một tay!
Tử Siêu hỏi lại:
- Thiết Kiếm với Hắc Hổ Bang có phải là người tốt hay không?
- Thưa phải! Dù chiêu bài của bang nghe có vẻ đáng sợ nhưng họ đều là những bậc anh hùng trượng nghĩa. Khuất mỗ xin lấy đầu bảo chứng cho họ!
Tử Siêu vui vẻ nói:
- Nếu vậy thì chúng ta sẽ giúp họ tiêu giệt cường địch.
Hai người thay áo, sửa soạn vũ khí. Khuất Nham Tuyền nghiêm giọng:
- Tại hạ rất ghét những lời cảm tạ! Tốt nhất là chúng ta nên cải trang. Nếu không lão họ Nhạc sẽ lôi kéo ở lại.
Tử Siêu đồng ý, mang mặt nạ vào. Họ nhảy qua cửa sổ, đi về phía tổng đàn Hắc Hổ Bang cách đầy chừng vài dặm. Gần đến nơi, tiếng hò hét và tiếng vũ khí va chạm vang động đêm dài. Dưới ánh trăng sáng của hàng trăm ngọn đuốc, cuộc chiến đẫm máu đang diễn ra trước của tổng đàn.
Bọn kiếm thủ Âm Dương Bang tuy chỉ có sáu chục người nhưng bản lãnh cực kỳ lợi hại nên chiếm thượng phong. Chúng tung hoành giữa đám bang chúng Hắc Hổ, thẳng tay tàn sát. Thiết Kiếm Nhạc Khê Nguyệt cùng ba vị đường chủ toàn thân đẫm máu, chống cự với tám tên kiếm thủ.
Tử Siêu quát vang như sấm, tung mình về phía trận địa của họ Nhạc. Với công lực trăm năm, thân pháp chàng càng bội phần linh diệu. Chỉ một cái

nhún chân đã vượt qua khoảng cách ba trượng, bủa lưới đao xuống đầu bọn kiếm thủ. Chàng thuận tay đánh chiêu Thanh Long Tạo Vũ. Đao quang rải muôn ngàn đốm hàn tinh lạnh lẽo, chặt gãy kiếm và tiện phăng thủ cấp của ba tên.. Năm gã còn lại vội bỏ Thiết Kiếm, xông vào kẻ mới đến. Chúng liên thủ với nhau vây chặt Tử Siêu. Chàng lại bốc lên cao để tránh những đường kiếm hiểm độc rồi lao xuống. Lần này, chàng xuất chiêu Vân Giáng Sơn Đầu trong Hắc Vân Đao pháp. Đám mây đen mờ chết chóc chụp xuống đầu năm kiếm thủ. Năm thanh trường kiếm dệt lưới đón chiêu nhưng không cản nổi đường đao mãnh liệt. Hắc Vân Đao chém gãy cả năm lưỡi kiếm và liếm vào người bọn chúng. Tiếng gào thê thảm trước khi chết làm chấn động bọn kiếm thủ còn lại.
Thiết Kiếm chứng kiến võ công siêu phàm của người lạ mặt to béo này, ông phấn khởi thúc thuộc hạ phản công. Tử Siêu thấy Khuất Nham Tuyền bị vây bởi bốn gã bịt mặt, chàng lướt đến trợ chiến. Cũng chỉ với một chiêu đao đã đưa cả bốn tên du âm cảnh.
Chàng lại phi thân sang chỗ khác, tìm kiếm mục tiêu mới. Chỉ hơn khắc thời gian đã có gần bốn mươi tên táng mạng dưới tay chàng, Bọn còn lại định đào tẩu thì vòng vây đã khép kín. Cuối cùng sáu mươi cao thủ Liêu Đông đã không bao giờ trở lại cố hương được nữa.
Thiết Kiếm dường như đã nhận ra lai lịch của ân nhân. Mắt lão lóng lánh những giọt lệ vui mừng, đến bên Khuất Nham Tuyền hỏi nhỏ. Họ Khuất thì thầm với lão vài câu, rồi gọi Tử Siêu rút lui. Hai người về khách điếm nghỉ ngơi. Sáng hôm sau, trong lúc Tử Siêu đang rửa mặt, Khuất Nham Tuyền ra của trao một bức thư cho gã khất cái đang lớn vởn gần đấy. Dùng điểm tâm xong họ lên đường đi Tinh Châu. Trưa ngày thứ năm, Khuất Nham Tuyền dẫn Tử Siêu vào một trang viện đồ sộ ở của Tây thành. Tử Siêu ngạc nhiên khi thấy đám gia đinh trong trang rất cung kính và nhìn chàng với ánh mắt kỳ quái. Dường như ở đây mắt ai cũng ướt cả.
Trong khách sảnh rất đông người, một lão hòa thượng, ba lão nhân và năm nữ nhân, có bốn nàng còn trẻ và rất xinh đẹp. Còn ba tiểu hài đang chạy nhảy đùa giỡn. Tử Siêu vội vòng tay thi lễ:
- Tại hạ là Hạng Tử Siêu, xin bái kiến chư vị!
Mục Quỳnh Hương không nén nỗi thương tâm, ôm mặt khóc nức nở. Tử Siêu ngẩn người nhìn Khuất Nham Tuyền, gã gượng cười giải thích:
- Vì dung mạo của công tử rất giống cố trượng phu của bốn vị thiếu phu nhân đây nên họ không dằn được lòng. Xin công tử lượng thứ!
Lão hòa thượng cười ha hả:
- Mời công tử an tọa, cùng bọn ta uống vài chén rồi đàm đạo. Lão nạp không kiêng rượu thịt!
Dường như họ đã chuẩn bị trước nên rượu thịt sắp ra tức khắc. Đứa bé gái

chăm chú nhìn vào mặt Tử Siêu, thánh thót nói với mẹ:
- Má à! Sao ông béo này có gương mặt giống phụ thân của Hoa nhi vậy?
Nữ lang gạt lệ nói:
- Hoa nhi lại gần xem cho kỹ đi.
Thúy Hoa lót tót chạy đến bên Tử Siêu, giương đôi mắt tròn xoe, đen láy ngắm nghía rồi ôm lấy chàng khóc gọi:
- Cha!
Kính nhi thấy vậy cũng rời lòng mẹ, làm theo Hoa nhi. Nó trèo lên đùi chàng hỏi với vẻ giận dỗi:
- Sao phụ thân không hôn hài nhi?
Tử Siêu bất giác cúi xuống hôn vào gò má mịn màng, bầu bĩnh. Một cảm giác kỳ lạ khiến lòng chàng xao động. Vạn Xảo Cuồng Sinh cười khanh khách:
- Nghe Khuất Nham Tuyền nói công tử mắc chứng Tam Âm Tuyệt Mạch, không sống được bao lâu nữa. Hay là lão phu gả luôn bốn đứa cháu gái góa chồng này cho công tử để mau có người nối dõi tông đường? Hơn nữa, hai đứa bé tội nghiệp này cũng cần có người dạy dỗ.
Tử Siêu buồn rầu đáp:
- Cảm ơn tiền bối đã có lòng thương. Nhưng nếu tuyệt chứng không chữa khỏi được, họ sẽ góa bụa thêm một lần nữa.
Lão thấp nhỏ cười bảo:
- Lão phu cam đoan sẽ chửa khỏi tuyệt chứng ấy cho công tử.
Chàng nghiêm nghị nói:
- Nếu vậy vãn bối đâu cần phải lấy vợ sớm, Đợi báo xong phụ thù sẽ tính đến chuyện ấy.
U Linh Chân Nhân hỏi:
- Chẳng lẽ công tử lại chê bọn họ xấu xí hay sao?
Tử Siêu ngượng ngùng đáp:
- Vãn bối chỉ là kẻ thô lậu quê mùa nên không dám với cao.
Bốn mỹ nhân nhìn nhau, vừa đau lòng vừa tức cười. Thần Châm Tiên Cơ đỡ lời:
- Chuyện ấy tính sau, trước mắt, hãy lo chữa trị cho công tử cái đã.
Tan tiệc, Khuất Nham Tuyền đưa Tử Siêu vào một gian phòng trong hậu viện. Thiên Lượng Thần Y Mộ Dung Chúc chẩn mạch cho chàng. Lão trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu rồi bảo:
- Bệnh của công tử nặng hơn là lão phu dự đoán. Việc điều trị phải kéo dài đến một hai tháng. Lão phu nói trước để công tử yên lòng.
Tử Siêu vội nói:
- Vãn bối biết bệnh nặng chẳng thể khỏi ngay. Dẫu vài tháng cũng không sao.

Chàng mở bọc hành lý lấy hết ngân phiếu đưa cho lão. Thần y cười bảo:
- Công tử là bằng hữu của Khuất Nham Tuyền nên lão phu mới chữa giùm. Xin đừng đặt vấn đề thù lao.
Tử Siêu cảm kích, cất trở vào bọc, chàng ngồi suy nghĩ mông lung. Lát sau, Tử Siêu ra khỏi phòng, dạo một vòng quanh khu hậu viện. Tiểu Hoa và tiểu Kính chạy đến níu kéo:
- Phụ thân! Chúng ta ra hoa viên chơi đi!
Chàng bế chúng trên đôi tay mạnh mẽ, đi ra vườn. Trong nửa tháng trời, chàng được sống trong hạnh phúc êm đềm. Bốn nàng góa phụ và hai đứa tiểu hài dễ thương luôn quấn quýt bên chàng. Ánh mắt của các mỹ nhân nồng nàn, đằm thắm khiến chàng rung động. Đặc biệt là họ không bao giờ nhắc đến người chồng quá cố của mình.
Một đêm cuối tháng tám. Chàng giật mình thức dậy vì một cơn ác mộng. Sau đó chàng không ngủ được, liền ra ngoài dạo một vòng. Tử Siêu tình cờ thấy đại sảnh còn đèn sáng đêm dù đã cuối canh ba. Chàng nhẹ nhàng bước vào. Chàng không cố ý nhưng vì khinh công quá cao diệu nên chân bước êm ái như mèo.
Thông Triệt hòa Thượng và ba lão nhân kia đang thảo luận việc gì đó. Câu nói của Mộ Dung Thần y khiến chàng dừng bước:
- Căn bệnh của Tử Siêu thật kỳ quái. Lão phu sợ rằng mình phải bó tay thôi.
Cuồng Sinh thở dài:
- Nếu vậy chúng ta cứ nói thực cho y biết, may ra cứu vãn được chút nào chăng?
Tử Siêu đau lòng, quay trở về phòng thu xếp hàng lý. Chàng viết một lá thư cảm tạ và để lại ba ngàn lượng bạc rồi âm thầm vượt tường bỏ đi. Trong lúc bối rối, chàng quên cả Hắc Vân Đao.
Sáng hôm sau, Thúy Hoa dậy sớm, chạy đến thăm phụ thân. Không thấy chàng đâu, nó oà lên khóc. Bọn Kỳ Lan tỉnh giấc chạy đến, Họ đọc bức thư và cùng lăn ra khóc vùi. Toàn gia trang nhốn nháo, lấy ngựa túa ra đuổi theo. Nhưng Tử Siêu đã đi rất xa. Chàng nhắm hướng Đông chạy một mạch hơn trăm dặm. Đến một trấn nhỏ bên bờ sông Dịch Thủy chàng mới dừng lại để ăn uống và mua ngựa.
Trời đã sáng hẳn, Tử Siêu ghé và phạn điếm dùng điểm tâm. Tình cờ chàng cạnh bàn chàng có một lão nhân tướng mạo phương phi vai mang trường kiếm. Chàng cung kính nói:
- Bẩm tiền bối! Xin người chỉ giáo cho vãn bối một vài điều nghi vấn!
Lão thấy chàng to béo, gương mặt anh tuấn, hiên ngang bèn tươi cười đáp:
- Mời công tử sang đây cùng lão phu đàm đạo!
Còn sớm tinh mơ mà lão đã uống rượu, chẳng trách da mặt lão lúc nào cũng hồng hào. Tử Siêu mang chén đũa của mình sang ngồi đối diện. Chàng đã ăn

no nên không gọi thêm thức nhắm, Lão già mời chàng cạn chén rồi khề khà nói:
- Lão phu là Thiên Long Kiếm Khách Quan Điểu Hào, quê ở Phúc Châu, tháng trước ra quan ngoại thăm bằng hữu nay mới trở lại Trung Nguyên. Định bụng sẽ đến Sơn Tây thăm bằng hữu nên mới đi đường này. Công tử có gì thắc mắc xin cứ hỏi!
Tử Siêu hạ giọng:
- Dám hỏi tiền bối hiện nay võ lâm tứ thần đang ở đâu?
Lão tròn mắt kinh ngạc:
- Họ đã bị Kim Giáp Môn chủ giết từ hai năm trước, lẽ nào công tử lại không biết?
Tử Siêu giật mình hỏi lại:
- Họ có thù oán gì với Kim Giáp Môn?
- Lão phu nghe nói tứ thần đã ám hại Kim Giáp Thần Hạng Linh Văn để đoạt bảo tàng nên Hạng môn chủ đã ra tay báo phục.
Chàng sửng sốt tự nhủ:
- Chẳng kẽ ta lại còn có anh em hay sao?
Tử Siêu hỏi thêm:
- Dám hỏi tiền bối, vị môn chủ ấy tên gì?
- Tên là Hạng Tử Siêu, một bậc kỳ tài đệ nhất võ lâm. Nhưng chẳng may mấy tháng trước bị bọn Âm Dương Bang hại chết rồi. À! Mà công tử danh tính là gì?
Tử Siêu lờ mờ nhận ra có điều bí ẩn trong con người mình, chàng đáp tránh đi:
- Vãn bối là Sài Vô Hận, mới hạ sơn nên cứ tưởng tứ thần còn sống, định đến thụ giáo võ công. Nay họ đã tạ thế vãn bối đành đi tìm người khác vậy.
Tử Siêu cáo biệt họ Quan, thẫn thờ rời quán. Bao nhiêu năm nay chàng ôm ấp mối đại thù mà sống. Nay mục tiêu không còn, chàng chẳng biết mình phải làm gì nữa, nên mua một con ngựa đi xuống phía Nam. Chàng định bụng sẽ dạo chơi vài tháng rồi quay lại Trường An.
Hình bóng của bốn người góa phụ ở Tinh Châu hiện lên. Chàng biết mình rất yêu thương họ, và cũng chính vì thế mà không muốn họ phải đau khổ thêm một lần nữa. Khi một con người nặng thêm bốn mươi cân thì hình dáng và dung mạo sẽ thay đổi đi rất nhiều. Nếu không phải là người thân thiết sẽ khó mà nhận ra. Hơn nữa cả võ lâm đều tin rằng Tử Siêu đã chết. Vì vậy, dẫu ai có ngờ ngợ cũng chẳng dám nghĩ chàng trai to béo này là môn chủ Kim Giáp Môn.
Những con mưa thu bắt đầu trút xuống đồng ruộng. Chiếc nón rộng vành trên đầu Tử Siêu càng khiến chàng khác lạ. Thủ hạ Kim Giáp Môn tưởng chàng quay về Trường An. Nên đuổi theo hướng Tây. Do đó họ lạc mất dấu

vết của chàng. Trí óc chàng như bị che phủ bởi một lớp mây mù, không thể suy nghĩ chuyện gì rốt ráo được.
Sự có mặt của một Hạng Tử Siêu thứ hai làm chàng đâm ra nghi ngờ cả bản thân mình. Thân hình to béo với đôi bàn tay năm ngón này đâu phải của chàng? Thanh bảo đao mà chàng bỏ lại Tinh Châu cũng vậy. Tử Siêu như người sống trong ác mộng, chàng cứ đi mãi quên cả ý nghĩ trở về Trường An.
Hơn mười ngày sau chàng đến rặng Tung Sơn. Tiếng reo hò và tiếng thép chạm nhau khiến chàng kinh ngạc. Hàng trăm tên võ sĩ mặt áo đen lưng thêu vòng thái cực nửa xanh nửa đỏ đang tiến như vũ bão lên sườn núi. Đối thủ của họ là những tăng nhân, đạo sĩ và hào kiệt giang hồ.
Xác người nằm rải rác từ chân núi lên đến phía trên, chứng tỏ cuộc chiến cực kỳ khốc liệt. Tử Siêu nghĩ đến việc Âm Dương Bang đã hạ sát người anh em của mình là môn chủ Kim Giáp Môn, chàng giận giữ tung mình lên núi. Trong tâm khảm chàng, gã Tử Siêu kia dường như cũng là hậu duệ của họ Hạng.
Cao thủ phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn đang chống đỡ một cách tuyệt vọng bỗng vui mừng nhận ra vòng vây đối phương bị đánh thủng bởi một người to béo như con trâu nước. Gã đi đến đâu, nơi đấy vang lên tiếng rên la thảm thiết, xác người bắn tung lên.
Hai đông bang chủ của Âm Dương Bang là Phí Vô Úy và Mã Khuyến Thường cũng thầm kinh sợ trước thần công tuyệt thế của người lạ. Chỉ nửa khắc sau người ấy đã lên đến nơi. Hai lão ác ma bỏ các chưởng môn, quay sang tấn công hán tử. Họ hợp chưởng đẩy ra đạo kình phong tím rực, bao phủ thân hình đối thủ.
Nào ngờ hán tử này tuy nặng đến gần hai trăm cân mà khinh công cao cường. Gã bốc lên cao tránh chiêu rồi lao xuống. Màn lưới chân khí xám mờ đan quanh người như trái cầu, hoàn toàn không có dấu chưởng ảnh nào. Song ma kinh hãi nhảy lùi gần trượng. Chưởng kình quét xuống khoét sâu nền sơn đạo cứng rắn, đất đá bay lên mù mịt.
Hán tử đánh hụt, sa xuống đất và lập tức tấn công ngay. Lần này, một luồng hào quang sáng bạc xuất hiện cuốn đến đối phương. Song ma nghiến răng xuất chiêu Âm Dương Giao Thái. Đạo kình phong màu tím riực rỡ chạm vào trái cầu sáng bạc nổ vang rền như sấm. Họ cản được bước tiến của hán tử nhưng cũng thọ thương, chân khí nhệu nhạo, máu rỉ ra khoé miệng.
Song phương dội ra đứng nhìn nhau. Lúc này mọi người thấy rõ dung mạo của hán tử. Gương mặt tròn vành vạnh của gã có vài nét giống Tử Siêu với ánh mắt buồn rầu. Xét về mặt võ công thì hào quang ánh sáng rực kia chính là Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng nhưng lại cao thâm hơn nhiều.
Quần hào linh cảm đây chính là môn chủ Kim Giáp Môn nên reo hò vang

dội, phấn khởi tinh thần lao vào phe đối phương.
Từ lúc Tử Siêu tham chiến, ba vị chưởng môn và tám cao thủ bậc nhất của ba phái được rảnh tay hỗ trợ đệ tử. Nhờ vậy cục diện đã xoay chiều. Hai lão ma kia không tin rằng gã béo mập kia có thể địch lại Âm Dương thần chưởng nên chia hai phía giáp công. Phép đánh liên thủ này rất lợi hại, kẻ trước người sau khiến đối phương không kịp trở tay.
Nhưng nào ngờ bản lãnh của hán tử đã bước vào cảnh giới của võ đạo. Gã biến chiêu dễ dàng như trở bàn tay. Dường như giữa các chiêu không còn ranh giới nữa. Thân hình thô kệch ấy đảo lộn giữa lưới chưởng xanh đỏ nhẹ nhàng như cánh bướm. Mỗi lần gã phản kích là song ma phải khốn đốn. Sau vài lần đối chưởng riêng rẽ, hai lão tự biết công lực mình kém xa đối phương. Họ đành trở lại đấu pháp hợp bích.
Nhưng càng đánh càng rơi vào thế hạ phong, họ nhìn nhau rồi dùng đến chiêu cuối cùng trong pho Âm Dương thần chưởng – Điên Đảo Càn Khôn. Đây là chiêu sát thủ mà họ chưa hề dám sử dụng lần nào vì đánh xong chân khí sẽ hao tổn trầm trọng. Hai người nắm chặt tay nhau lướt đến. Song thủ còn lại nhịp nhàng đẩy ra những đạo chưởng kình như gió xoáy, khiến đất đá cát bụi bị cuốn lên. Chiếc kén xanh đỏ bay về phía hán tử với tốc độ kinh hồn.
Gã béo quát vang như sấm, hóa thành trái cầu bạc ập đến. Tiếng nổ vang rền cả vùng núi Thiếu Thất, song ma bắn tung về phía sau, ôm ngực quát thuộc hạ lui quân. Đối thủ của họ cũng văng ra sau hơn trượng, máu miệng trào ra như suối. Nhưng gã dũng mãnh như thiên tướng, lập tức đuổi theo.
Đến chân núi, song ma chia làm hai hướng thoát đi khiến hán tử phân vân chẳng biết bỏ ai theo ai nên dừng bước. Gã nhìn thấy tuấn mã của mình liền nhảy lên bỏ đi mất..
Bang chúng Âm Dương Bang bị quần hào ba phái truy sát liền tung ám khí đặc dị và yêu đạn để thoát thân. Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương đau đớn thét lên:
- Siêu nhi!
Nhưng chỉ có tiếng vang vọng của núi rừng.
Nửa tháng sau, tin Tử Siêu tái xuất giang hồ đả thương hai bang chủ Âm Dương Bang cứu ba phái đã loan ra khắp võ lâm. Các phái bạch đạo thừa cơ phản công, đuổi đối phương ra khỏi lưu vực lưỡng đại giang. Song ma bị thương đành rút về Mai Hoa Cốc cố thủ.
Kim Giáp Môn sau khi hợp lực với quần hùng đánh đuổi Âm Dương Bang liền trở lại Trường An, công khai giương cờ. Họ nhờ Cái Bang ráo riết truy tìm tung tích Tử Siêu và hứa sẽ thưởng một ngàn lượng vàng cho bất cứ ai đưa được Tử Siêu về Trường An. Thân hình to béo của chàng là đặc điểm nhận dạng.
Phần Tử Siêu, hôm ấy chàng lên ngựa ra roi đi về hướng Đông Nam. Chàng

chạy một mạch hai chục dặm đến một cánh rừng già bên đường quan đạo, liền ghé vào vận khí điều thương. Trong lần chạm chưởng cuối cùng chàng đã bị thương nhẹ.
Tuấn mã theo đường mòn vào sâu ba dặm. Đến một dòng suối chảy cắt ngang. Tử Siêu dừng cương, nhảy lên tảng đá lớn cạnh đấy hành công. Hai khắc sau chàng đã hoàn tất, cởi y phục xuống suối tắm rửa. Tử Siêu nhìn đôi bàn tay năm ngón múp míp và thân hình béo tròn của mình thở dài chua xót. Chàng có cảm giác như mình mượn xác của người khác vậy. Tâm trạng của một kẻ đánh mất bản thân thật là khủng khiếp. Chàng là Hạng Tử Siêu hay gã đã chết kia? Nếu vậy, thì chàng có cần phải lấy vợ để nối mạch tông môn của Hạng gia hay không?

Kim giáp Môn

Hồi 19
Thùy Tri Ma Ảnh Lâm Trung Ẩn
Tuyết Thượng Kỳ Nhân Lộng Tam Ma

Bỗng xa xa vọng lại tiếng chuông chùa ở bên kia dòng suối. Hôm nay là ngày rằm tháng chín, có lẽ ngôi cổ tự nào đó trong rừng cử hành khóa lễ. Tử Siêu như bị mê hoặc bởi tiếng chuông, chàng mặc y phục, vượt suối đi về hướng ấy. Được chừng sáu dặm, một ngôi chùa nhỏ mái ngói rêu phong, tường vôi loang lổ hiện ra.
Chàng xuống ngựa đi vào. Đến cửa chùa, chàng thấy một vị sư già đang tụng niệm, liền quỳ xuống nghe kinh. Trước đây chàng không hề tin vào phật pháp, nhưng trong lúc tuyệt vọng này, tiếng mõ đều đều kia hòa với tiếng tụng kinh trầm bổng như xoa dịu lòng chàng.
Nửa canh giờ sau hòa thượng mới hoàn tất khóa lễ. Lão quay sang ngắm nghía rồi bảo Tử Siêu:
- Thí chủ không có duyên với của thiền nhưng có duyên với lão nạp. Xin mời vào đàm đạo.
Chòm râu và đôi lông mày dài bạc trắng nói lên rằng lão đã rất già, ít nhất cũng phải bát tuần. Chùa nhỏ nên thiền sư tiếp khách ngay trong khách điện. Chiếc bàn gỗ mộc cạnh cửa sổ bên hữu có sẵn ấm trà và vài chiếc chung sứt mẻ. Tử Siêu vòng tay thi lễ. Hòa thượng mỉm cười nhân hậu:
- Lão nạp là Vong Tâm thiền sư, đã bốn mươi năm không rời ngôi chùa nhỏ này và cũng chẳng tiếp tục khách nào. Nay thí chủ lạc bước đến đây cũng là hữu duyên vậy. Nhìn nét mặt, lão nạp đoán công tử mang tâm sự rất thống

khổ. Xin cứ giải bày, lão nạp sẽ gỡ rối cho!
Tử Siêu như người xắp chết đuối vớ được chiếc phao, chàng thổ lộ đầu đuôi câu chuyện. Vong Tâm thiền sư hỏi han cặn kẽ rồi thăm mạch chàng, lão gật gù bảo:
- Thực ra thí chủ là Hạng Tử Siêu, nam tử của Kim Giáp Thần. Vì uống quá nhiều máu của Kê Quan Lưỡng Vĩ Xà Vương nên mới béo phì ra và quên hết những việc của cả một đoạn quá khứ. Bằng chứng là thí chủ hiện thời có trong người hơn trăm năm công lực và chẳng hề bị chứng Tam Âm Tuyệt Mạch. Trong vòng hai mươi mươi ngày, lão nạp sẽ khôi phục thần trí cho thí chủ. Sau đó, lão nạp cũng có chút việc muốn nhờ cậy.
Tử Siêu mừng rỡ xụp xuống lạy tạ. Thiền sư lập tức bắt tay vào việc chữa trị, lão cho chàng uống những viên dược hoàn đỏ rực. Dùng kim vàng cắm vào những huyệt đạo trên mặt và quanh đầu. Sau đó, lão bắt chàng phải múa quyền cho đến kiệt lực nhưng chỉ được ăn vài chén cơm nhạt.
Khí âm hàn của mãng xà theo mồ hôi thoát ra ngoài thân thể. Lớp mỡ thừa cũng tan dần, ký ức từ từ khôi phục lại. Đến viên dược hoàn thứ hai mươi mốt thì lớp mây mù trong tâm trí Tử Siêu đã tan biến. Thân hình chàng cũng trở lại như xưa và còn có phần thon thả hơn. Tử Siêu quỳ xuống nghẹn ngào nói:
- Ơn tái tạo nặng như non thái. Đồ nhi xin được lạy người làm ân sư!
Vong Tâm thiền sư gật gù:
- Thực ra, thí chủ đã là truyền nhân của lão nạp từ lâu rồi. Tám chiêu Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng và pho Nghịch Chuyển Ma Công chính là chút nghề mọn của lão nạp.
Tử Siêu sửng sốt:
- Té ra sư phụ là Ma Ảnh Thần Quân?
Thiền sư gật đầu cười đáp:
- Phải! Ta là Lý Thái Tung đây.
Tử Siêu dập đầu lạy chín lạy rồi đứng lên cung kính nghe sư phụ kể lại chuyện xưa:
- Năm nay lão nạp đã một trăm mười tuổi chưng chưa siêu thoát được cũng là do nghiệp chướng kéo lại. Bốn mươi năm trước, trong lúc luận võ với một vị ẩn sĩ ở núi Kỳ Sơn gần Nghiệp Thành, sư phụ lỡ tay đánh ông ta trọng thương. Quy Uý Đồ căm hận nói rằng hậu nhân của ông ta sẽ báo phục mối thù một chưởng này, rồi bỏ đi mất. Sư phụ hối hận liền xuống tóc tu hành. Sau ba mươi năm học dịch biết rằng hậu nhân họ Quy sẽ xuất hiện. Nhưng người này lại là một ác ma khủng khiếp nhất thiên hạ. Chính vì vậy, sư phụ cố kéo lê kiếp sống thừa, chờ ngày tiêu diệt tai họa kia rồi mới tọa hóa, Nhưng từ năm ngoái đến nay, nguyên khí của sư phụ cạn kiệt dần vì đã hết số trời. Nay Siêu nhi hãy thay ta liễu kết nghiệp báo ấy. Nếu có thể được thì

chỉ nên phế võ công của họ Quy chứ đừng giết hắn. Đó là tâm nguyện của sư phụ vậy.
Tử Siêu kính cẩn đáp:
- Đồ nhi xin tận lực hóa giải mối oan cừu này! Nếu gã họ Quy kia còn có thể tha thứ được thì đồ nhi sẽ mở cho gã một con đường sống.
Vong Tâm thiền sư hài lòng:
- Siêu nhi hãy cải trang là sư phụ mà xuất hiện trên giang hồ. Có như vậy họ Quy mới mau chóng tìm đến báo phục, không phí công tàn sát đồng đạo để khiêu khích sư phụ ra mặt.
Tử Siêu cười bảo:
- Có thể hậu nhân họ Quy cho rằng ân sư đã tọa hóa nên không tầm thù nữa?
Thiền sư lắc đầu:
- Không đâu! Quy Uý Đồ tinh thông dịch số và thiên văn, tất con của lão cũng vậy. Sư phụ còn sống hay chết hắn đều biết cả.
- Sư phụ! Họ Quy dựa vào thần công gì mà dám nghĩ đến chuyện báo thù?
- Năm ấy, Quy Uý Đồ tình cờ tìm được pho Huyết Hoa chân kinh. Lão mới luyện được ba thành nên không địch lại sư phụ. Nhưng nếu con cháu lão luyện đến lớp thứ tám thì chưa biết ra sao. Có lẽ lão ỷ lại vào pho thần công ấy.
Trong suốt một tháng trời sau đó, Vong Tâm thiền sư điểm xuyết, bổ xung sở học của Tử Siêu. Chàng đã học trước ba môn Nghịch Chuyển Ma Công. Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng và thân pháp Ma Ảnh Du Phong nên chỉ chăm chú vào việc phối hợp hai pho Ma Ảnh chưởng và Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng. Ma Ảnh Thần Quân là tuyệt đại kỳ nhân của võ lâm nên dã giúp chàng hệ thống lại toàn bộ sở học. Lão vui vẻ bảo:
- Thực ra! Hiện nay bản lãnh của Siêu nhi còn cao cường hơn cả ta.
Giữa tháng mười một, Tử Siêu hóa trang thành Ma Ảnh Thần Quân ở tuổi bảy mươi rồi rời ngôi cổ tự, đi về hướng Sơn Tây. Chàng muốn gặp lại thê tử và người thân để thỏa lòng mong nhớ. Tử Siêu đã biết bốn góa phụ ở Tinh Châu là vợ của mình.
Khi đến Lạc Dương, chàng ghé vào thành xem bọn thuộc hạ có ở đấy không. Thiên Hương đại tử lâu chính là tài sản của Kim Giáp Môn. Chưởng quầy và đám tiểu nhị là những đao thủ đời thứ hai. Cung cách phục vụ của họ khiến chàng hài lòng. Tử Siêu lên lầu hai, nơi đây đã có hàng trăm tửu khách, nửa số là hào kiệt võ lâm.
Họ đang bàn tán về sự xuất hiện của một bang hội mới ở Ngũ Hành Sơn, nơi trước đây Hồng Điểm Thiên Tôn đã lập tổng đàn. Đám người lạ mặt này đã sửa sang lại cơ ngơi hoang phế của Ngũ Hành bang và giương chiêu bài Quy gia bảo. Hai bên cổng đại môn có đôi liễu: Quy gia xuất hề, Lý thị diệt. Huyết Hoa hiện hề, Ma Ảnh vong.

Mọi người đều đoán rằng Quy gia bảo có mối thù với Ma Ảnh Thần Quân Lý Thái Tung. Nhưng họ Lý đã trên trăm tuổi, bốn chục năm nay chưa hề xuất hiện, chắc gì đã còn sống? Người truyền nhân duy nhất của ông ta là Hạng Tử Siêu cũng thất tung hai tháng nay. Vậy đôi liễu kia nhắm vào ai? Họ cũng nhắc đến việc Kim Giáp Môn đã trở lại tổng đàn cũ ở đầm Mỹ Bi ngoại thành Trường An.
Giải thưởng ngàn lượng vàng vẫn chưa ai nhận được vì Tử Siêu vẫn biệt tăm. Và điều quan trọng là Quy gia bảo đã gửi thiệp mời các bang phái võ lâm và những cao thủ thành danh đến dự lễ khai đàn vào ngày rằm tháng chạp.
Tử Siêu nhẩm tính còn hơn tháng nữa nên quyết định về Trường An trước. Chàng rời Lạc Dương, thúc ngựa đi dọc bờ Hoàng Hà. Nếu đi thuyền sẽ chậm hơn nhiều. Ba hôm sau, chàng chỉ còn cách bờ sông Hán Thủy chừng trăm dặm. Rặng Ngũ Hành Sơn sừng sững bên mé hữu, chỉ cách vài dặm mặt nước sông Hoàng.
Tử Siêu bỗng nghe phía trước có tiếng quát tháo và tiếng vũ khí chạm nhau chan chát. Chàng giục ngựa chạy lên, giật mình nhận ra Mục Quỳnh Hương, Khuất Nham Tuyền cùng mười đao thủ Kim Giáp Môn đang bị gần trăm kẻ lạ mặt bao vây.
Quỳnh Hương tóc tai rũ rượi đang tử đâu với một gã độ tuổi hai mươi. Thanh kiếm của nàng bị luồng chưởng phong của đối phương áp đảo. Gã công tử này vừa đánh vừa cười cợt, không coi Quỳnh Hương ra gì cả. Khuất Nham Tuyền và bọn thuộc hạ đứng thành vòng tròn, liên thủ chống lại kẻ thù. Đao pháp và độc châm của họ đã giữ vững được trận thế, nhưng chắc cũng chẳng được bao lâu nữa.
Tử Siêu tung mình rời yên ngựa, lướt đến phía Quỳnh Hương, đúng lúc gã công tử kia hạ độc thủ. Màn chưởng quang dệt bằng những bông hoa đỏ rực đánh bạt thanh bảo kiếm của Quỳnh Hương và giáng vào bụng nàng. Tử Siêu kinh hãi vận toàn lực đánh từ khoảng cách ba trượng. Đạo chưởng kình dũng mãnh của chàng xô gã công tử sang một bên và làm giảm bớt lực đạo của Huyết Hoa chưởng.
Quỳnh Hương thoát chết nhưng cũng thọ thương. Nàng lảo đảo gục xuống. Tử Siêu hạ thân xuống gần nàng rồi giáng chưởng vào gã kia. Chiêu Ma Ảnh Xuất Động này đánh ra bằng cả lòng căm phẫn nên uy lực như dời non lấp biển.
Đối phương cũng múa tít song chưởng đẩy ra những bông hoa máu. Nhưng chỉ nhưng châu chấu đá xe. Gã trúng liền hai chưởng vào vai và ngực. Máu miệng phun thành vòi. Tử Siêu ập đến nắm cổ gã rồi quát vang:
- Dừng tay lại, lão phu là Ma Ảnh Thần Quân đây!
Giọng chàng như sấm nổ khiến cả hai phe đều rụng rời, lùi lại đính chiến.

Chàng nghiêm giọng nói:
- Lão phu biết các ngươi là thủ hạ của Quy gia bảo. Hãy mang gã tiểu tử này về báo với bảo chủ rằng lão phu sẽ đến Ngũ Hành Sơn trả món nợ bốn mươi năm trước.
Dứt lời chàng quăng gã công tử về phía đối phương. Một lão già trạc ngũ tuần đón lấy, hậm hực:
- Mong tôn giá nhớ lấy lời!
Lão bèn kéo thuộc hạ đi về phía bờ sông Hoàng Hà. Tử Siêu cúi xuống xem xét thương tích Quỳnh Hương. Khuất Nham Tuyền thấy Ma Ảnh Thần Quân thản nhiên nắn bóp bụng dưới Quỳnh Hương, gã biến sắc nói:
- Xin tiền bối giữ lễ cho! Bổn môn chủ phu nhân là gái đã có chồng.
Chàng cười nhạt đáp:
- Lẽ nào ngươi nhẫn tâm để nàng chết tại đây?
Khuất Nham Tuyền cương quyết lắc đầu:
- Bổn môn có Thần y, dẫu thọ thương nặng cách mấy cũng không thể chết được. Mong tiền bối giao nàng lại cho tại hạ! Nếu không thì xin hãy giết bọn tại hạ trước đã!
Chàng lạnh lùng nói:
- Từ đây về Trường An còn đến năm trăm dặm nữa, ngươi có bảo đảm rằng nàng sẽ sống cho đến lúc trở về nhà không? Lão phu đã hơn trăm tuổi lẽ nào ngươi còn nghi ngại?
Khuất Nham Tuyền bi phẫn nói:
- Xuyên Tâm thần kiếm ở tuổi tám mươi còn khét tiếng dâm loạn. Nay tiền bối dung mạo chỉ khoảng lục tuần, làm sao tại hạ tin được? Dẫu tiền bối cứu được mạng Quỳnh Hương thì nàng cũng tự sát khi biết mình thất tiết. Khuất mỗ cũng chẳng mặt mũi nào mà sống.
Tử Siêu cười nhạt, bế xốc Quỳnh Hương lên. Khuất Nham Tuyền gầm vang:
- Tiền bối dù có ơn cứu mạng nhưng Khuất mỗ thà chết chứ không để phu nhân lỗi đạo với môn chủ.
Mười gã đao thủ Kim Giáp Môn nghiến răng vây chặt Tử Siêu vào giữa.
Chàng cúi xuống hôn lên má Quỳnh Hương rồi ngửa cổ cười khanh khách. Giọng cười trẻ trung quen thuộc khiến bọn đao thủ sững người. Họ Khuất run rẩy hỏi:
- Phải môn chủ đấy không?
Chàng lấy lại giọng bình thường hòa nhã nói:
- Chính ta đây! Khuất đàn phó mau tìm chỗ để ta trị thương cho phu nhân. Huyết Hoa chưởng rất độc, không thể xem thường được.
Mọi người xụp xuống gọi:
- Môn chủ!
Dòng lệ hiếm hoi của những kẻ đội trời đạp đất ứa ra. Khuất Nham Tuyền

lau khoé mắt trách:
- Môn chủ khéo đùa khiến bọn thuộc hạ đứng tim!
Một đao thủ nói:
- Bẩm môn chủ! Trong cánh rừng phía tả quan đạo cách đây hơn trăm dặm có một tòa phú miếu rộng rãi.
Tử Siêu gật đầu, bồng Quỳnh Hương nhảy lên ngựa. đi theo đám thuộc hạ. Nửa khắc sau đã đến nơi, bọn Khuất Nham Tuyền lấy cành cây quét sơ nền gạch rồi lấy những tấm vải nguỵ trang trải xuống. Họ kéo nhau ra ngoài canh gác để Tử Siêu trị thương cho ái thê.
Chàng đặt nàng lên thảm vải rồi nhanh tay cởi xiêm y. Vết thương nằm dưới rốn, đỏ hồng như chu sa. Tử Siêu đã được Ma Ảnh Thần Quân chỉ dạy cách chữa trị loại chưởng này. Chàng điểm vào mười hai huyệt đạo trên thân trước, ngồi xếp bằng, dồn nội lực vào bàn tay, xoa đều lên vết thương. Máu đỏ của vết chưởng ấn mờ dần đi và biến mất. Quỳnh Hương hồi tỉnh, thấy thân thể mình lõa lồ và một lão nhân râu ba chòm đang đặt tay lên bụng dưới nhìn nàng tủm tỉm cười. Quỳnh Hương chết điếng trong lòng, nàng vung chưởng giáng thẳng vào lồng ngực lão. Nào ngờ chỉ như đánh vào khối bông mềm mại.
Lão nhân vươn tay ôm nàng vào lòng hôn hít. Lão đã điểm á huyệt nên nàng không la hét được. Quỳnh Hương phẫn hận dãy dụa, tay nàng cào vào mặt lão dâm ma. Nào ngờ chiếc mặt nạ mỏng như cánh ve sầu rơi xuống đất, để lộ gương mặt yêu dấu của người chồng mất tích.
Tử Siêu giải huyệt để được nghe tiếng khóc rấm rức của ái thê. Chàng hôn lên những giọt nước mắt mặn mà và đôi môi chín mọng Trong những lúc như thế này thì lời nói không có giá trị bằng hành động. Bàn tay chàng lướt nhanh trên làn da mịn màng, nóng bỏng. Quỳnh Hương run rẩy đáp ứng. Nàng xiết chặt lấy chàng như sợ lại mất đi lần nữa. Khi những cảm giác hoan lạc ập đến, nàng mới tin đây là sự thật. Hết hiệp, Tử Siêu cười bảo:
- Chúng ta lên đường thôi, bọn Khuất Nham Tuyền đang ở ngoài kia.
Quỳnh Hương thẹn thùng nói:
- Sao tướng công không nói sớm? Thật là xấu hổ.
Chàng cười khà khà:
- Họ biết ta đang trị thương cho nàng mà.
Hai ngươi mặc lại y phục rồi bước ra, gọi thuộc hạ lên đường về Trường An. Bốn ngày sau họ có mặt ở tổng đàn Kim Giáp Môn. Cảnh tương phùng khó bút mực nào tả xiết. Nụ cười rạng rỡ kèm theo những giòng lệ hân hoan. Kim Giáp Môn mở đại yến mừng môn chủ. Tử Siêu ôm Phó Quân Ngọc vỗ về:
- Nương tử vì ta mà thân kim chi ngọc diệp phải chịu nhiều đau khổ.
Phó Quân Ngọc thẹn thùng đáp:

- Thiếp đã theo các thư muội luyện võ công để khỏi hổ thẹn là thê thiếp của chàng.
Tử Siêu vui vầy với thê tử bảy tám ngày liền mới tính đến chuyện võ lâm. Đầu tháng chạp, các đao thủ chủ chốt của Kim Giáp Môn họp lại để bàn kế hoạch. Trước đó vài ngày, Tử Siêu đã phái thuộc hạ theo dõi động tĩnh của Quy gia bảo, tin tức đưa về khiến chàng rất lo ngại.
Bọn Kinh Phi Độ đã phát hiện mấy người bị mặt lén vào Quy gia bảo lúc nửa đêm. Gã dựa vào thân pháp của họ mà đoán đây là những đại cao thủ của Âm Dương Bang. Như vậy có khả năng Quy gia bảo đã liên kết với tà bang này để chống lại Ma Ảnh Thần Quân và khuynh đảo võ lâm. Cuộc lễ khai bảo sắp tới sẽ là một trường sát kiếp thảm khốc
Tuy nhiên, khi Quy gia bảo chưa lộ rõ bộ mặt hung tàn, Kim Giáp Môn không thể vô cớ tập kích họ được. Cuối cùng, mọi người quyết định rằng U Linh Chân Nhân sẽ dẫn mười thủ hạ, đại diện Kim Giáp Môn đi dự lễ. Ba trăm đao thủ sẽ ở bên ngoài chờ lệnh. Phần Tử Siêu sẽ đóng vai Ma ảnh Thần Quân mà xuất hiện.
Sáng ngày rằm tháng chạp, tuyết rơi trắng đỉnh rặng Ngũ Hành. Hàng ngàn hào kiệt co ro trong áo lông đến Thổ Sơn dự lễ khai bảo. Tin Ma Ảnh Thần Quân tái xuất và sẽ có mặt trong ngày hôm nay khiến mọi người náo nức. Họ dáo dác nhình quanh, xem vị tuyệt thế kỳ nhân đến chưa?
U Linh Chân Nhân vòng tay chào các chưởng môn. Họ vui vẻ đáp lễ rồi hỏi thăm tin tức Tử Siêu. Lục Đảo Y giả đò rầu rĩ lắc đầu. Lão hạ giọng cảnh báo các phái việc trong Quy gia bảo có cao thủ của Âm Dương Bang, đề nghị họ cẩn trọng.
Quần hào tập trung trước cánh của đại môn đóng kín im lìm. Cuối giờ Thìn đại môn mở toang để lộ cảnh tượng vô cùng kỳ quái. Trên sân rộng không hề có lễ đài lẫn bàn tiệc. Thay vào đó là một cỗ quan tài sơn son, quỳ hai bên là mấy trăm người mặc áo tang. Đứng trước hương án là một người tuổi độ ngũ tuần mặt trắng xanh, mắt sáng, mày dài trông rất anh tuấn. Lão vòng tay sang sảng nói:
- Kính cáo chư vị đồng đạo, lão phu là Quy Khả Vân, bảo chủ Quy gia bảo, mong chư vị lượng thứ vì sự cố đột xuất này. Tháng trước, khuyển tử là Quy Giang Thụ bị Ma Ảnh Thần Quân hạ độc thủ. Lão phu đã hết lòng chữa chạy mà không cứu nổi. Hôm qua khuyển tử đã tuyệt mạng, vì vậy, lễ khai bảo sẽ dời qua sang năm. Nhưng kính mong chư vị ở lại chứng kiến lão phu báo phục mối thù hai đời với Lý Thái Tung.
Ngộ Pháp thiền sư hòa nhã hỏi:
- A di đà phật! Bọn lão nạp thành thật chia buồn cũng bảo chủ, nhưng xin hỏi căn nguyên mối thù của Quy gia bảo với Ma Ảnh Thần Quân?
Quy gia bảo chủ hắng giọng đáp:

- Tiên phụ là một ẩn sĩ nhạt mùi danh lợi. Bốn mươi năm trước tu luyện trên múi Kỳ Sơn, là bằng hữu của Lý Thái Tung. Một hôm, lão đến thăm, nghe tiên phụ nói rằng đã tình cờ tìm được Huyết Hoa chân kinh. Họ Lý sanh lòng đố kỵ, rủ tiên phụ so tài. Nào ngờ lão nhẫn tâm dùng Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng đánh trọng thương tiên phụ. Người biết mình không thể sống được nên trở lại nhà ký thác việc báo cừu rồi tạ thế. Lão phu khổ luyện Huyết Hoa chân kinh đến lớp thứ tám, tự tin báo được huyết thù mới dám xuất hiện giang hồ để đòi nợ. Nay lão ta lại giết thêm khuyển tử, mối thù kia càng thêm sâu nặng.
Đám nữ nhân quỳ sau linh cữu bật khóc thê thiết. U Linh Chân Nhân lạnh lùng:
- Lệnh lang đem trăm thuộc hạ chặn đường môn chủ phu nhân của bổn môn, lại còn dùng Huyết Hoa chưởng đả thương người. Nếu Lý Thần Quân không xuất hiện kịp thời thì thiếu phu nhân đã táng mạng rồi. Lệnh lang tự chuốc lấy họa sao lại trách người?
Quần hùng rất ngưỡng mộ Tử Siêu nên phẫn nộ trước hành vi của Quy Giang Thụ. Hạc Kiếm gằn giọng hỏi:
- Chẳng hay lệnh lang làm như vậy là có ý gì?
Quy Khả Vân cười nhạt chối cãi:
- Làm gì có chuyên ấy, chư vị đừng tin lão ác ma họ Lục kia.
Lục Đảo Y ngửa cổ cười khanh khách:
- Lão phu từng là công địch của võ lâm nhưng nay đã hướng thiện trở thành phó môn chủ Kim Giáp Môn, một lòng trừ ma vệ đạo. Cả thiên hạ đều biết điều ấy, lão đừng hoài công ly gián.
Thanh Hòa đạo trưởng sang sảng nói:
- Đúng vậy! Lục lão huynh giờ đây là người được võ lâm tôn sùng, lời nói nặng như núi thái.
Quần hào đồng thanh khen phải. Bỗng từ bên ngoài cổng có bóng người lướt vào như thiểm điện. Đó là một lão nhân cao lớn, oai phong. Trán và đuôi mắt của lão có những nếp nhăn, nhưng râu tóc vẫn đen nhánh. Lão dừng chân trước mặt Quy bảo chủ trầm giọng:
- Năm xưa, lão phu lỡ tay đả thương Quy Uý Đồ, lòng rất áy náy. Nay lại vô tình giết thêm hậu nhân của họ Quy quả thật không phải đạo. Nhưng cũng vì gã tham sắc, chặn bắt vợ người, bị chống cự lại thì hạ độc thủ, bảo sao lão phu không nặng tay cho được? Cuộc tỷ võ bốn mươi năm trước là do Quy lão đề xuất. Lão sính cường dùng đến chiêu Huyết Hoa Mãn Thiên, lão phu vì muốn bảo toàn mạng sống đành dùng chiêu Ma Ảnh Thần Thông chống lại. Quy Uý Đồ công lực kém hơn nên mới thọ thương. Lúc ấy lão phu đã đề nghị chữa trị cho lão, nhưng Quy Uý Đồ không chịu, bỏ chạy về nhà táng mạng. Nay hậu nhân họ Quy muốn báo phục thì lão phu sẽ nhường cho ba

chiêu, gọi là hối lỗi.
Quần hào thì thầm bàn tán, chờ xem cuộc long tranh hổ đấu. Quy Khả Vân cười ngạo nghễ:
- Lão đừng giả nhân, giả nghĩa vô ích! Quy gia không ai cần nhường nhịn cả. Chỉ cần lão thoát chết dưới tay ta và Huyết Hoa trận pháp thì coi như thù kia xí xóa. Tuổi lão đã hơn trăm, cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa đâu.
Dứt lời, lão xắn tay áo tang, lướt đến tấn công. Chưởng quang như những trận mưa máu cuốn vào người Thần Quân. Lý Thái Tung thản nhiên đón chiêu. Chưởng kình chạm nhau liên tục, nổ rền như sấm.
Quy Khả Vân xem thiên văn thấy tướng tinh của Thần Quân mờ nhạt, biết lão đã cạn nguyên khí nên tự tin có thể thắng được. Nào ngờ, sau vài lần chạm chưởng, nghe song thủ tê chồn, lão kinh hãi, nghi ngờ cả tuyệt học thiên văn của cha mình. Chưởng ảnh đỏ như máu kia không sao xuyên nổi màn lưới chưởng xám mờ của Thần Quân.
Đến chiêu thứ hai trăm, toàn thân Quy Khả Vân đỏ rực lên, chưởng quang cũng đậm màu máu tươi. Lão lướt đến như bóng quỷ, song thủ thiên biến vạn hóa uy hiếp một lúc mười tám huyệt đạo thân trước đối phương. Ma Ảnh Thần Quân vung đôi tay kỳ diệu của mình đón chiêu. Mười tám đạo chưởng kình bị chặn đứng nhưng từ trong miệng họ Quy một luồng sương đỏ bất ngờ phun vào mặt Lý Thái Tung.
Quần hào ồ lên lo sợ cho Thần Quân, nhất là bọn U Linh Chân Nhân. Nhưng Ma ảnh Thần Quân phản ứng thần tốc, phùng má thổi ra một hơi chân khí hùng mạnh, chặn màn sương máu lại. Chân tả của ông nhanh như ánh chớp quất vào hông địch thủ. Quy Khả Vân văng xa hơn trượng, lồm cồm bò dậy quát vang:
- Huyết Hoa đại trận!
Ba trăm sáu mươi đệ tử Quy gia bảo mặc tang phục lập tức bày thành trận thế vây lấy Thần Quân. Những làn sóng chưởng đỏ hồng luân phiên quất vào người họ Lý. Cứ mười hai người hợp thành một đợt trận nên chưởng kình rất uy mãnh.
Thần Quân phải đem hết sức mình mới đương cự lại những đòn sấm sét này. Ông như chiếc thuyền con bị vùi dập giữa những cơn bão biển. Nếu không có thân công lực trăm năm thì đã chết ngay sau vài lần đối chưởng. Một người chống lại ba trăm sáu mươi người quả là vô vọng.
Hơn nữa, trận pháp này cực kỳ ảo diệu, lại luyện nhiều năm nên không hề có sơ hở. Lý Thái Tung như bị nhốt trong chiếc lồng thép, không sao thoát ra được. U Linh Chân Nhân bồn chồn lo lắng, nhưng không thể ra tay can thiệp.
Quy Khả Vân ngửa cổ cười ghê rợn:

- Lý Thái Tung, để xem lão làm cách nào thoát khỏi tử hạn hôm nay?
Bỗng Ma ảnh Thần Quân tung mình lên không, hóa thành trái cầu sáng bạc, thân ảnh hoàn toàn biến mất. Từng đợt chưởng kình từ dưới đánh lên, đẩy văng trái cầu ra xa dần. Trận thế di chuyển theo hướng rơi của Thần Quân. Đến chưởng thứ mười sáu thì họ chạm phải hàng cây tùng cổ thụ.
Thần Quân hạ chân xuống một tàn cây, bật cười ha hả. Ông lao minh xuống giáng vào đầu bọn đệ tử Quy gia bảo. Những gốc tùng đã ngăn trở sự hiểm hóc của trận pháp, hàng ngũ đương nhiên rối loạn. Chỉ sau vài lần lên xuống, họ Lý đã đả thương mười mấy người, phá tan trận pháp.
Quần hào vỗ tay reo hò, tán dương thần công tuyệt thế của Lý Thái Tung.
Họ Lý từ trên cây nhảy xuống, lão nghiêm nghị bảo Quy Khả Vân:
- Sau trận này lão phu sẽ xuống tóc quy y cửa phật, chắc chỉ và năm nữa cũng qua đời. Lúc nãy, lão phu tha chết cho ngươi cũng là muốn giải tỏa mối oan cừu. Xin cáo biệt!
Quy bảo chủ cười ngạo nghễ:
- Hôm nay lão dừng hòng toàn mạng mà rời khỏi chốn này. Hãy nhìn lại xung quanh mà xem!
Thần Quân và quần hào vội quan sát bốn hướng. Tám trăm đệ tử Quy gia bảo đã vây chặt toàn trường, trên tay họ là những chiếc ống đồng to bằng cổ tay, dài độ ba gang. Quy Khả Vân lạnh lùng bảo:
- Huyết Hoa Độc Vũ Đồng có khả năng phun độc thủy xa ba trượng, không người hay vật nào sống sót được. Chư vị đừng loạn động mà uổng mạng.
Ngộ Pháp thiền sư trầm giọng hỏi:
- Chẳng lẽ thí chủ lại đinh đối phó với cả quần hùng hay sao?
Quy Khả Vân cười nhạt
- Đúng vậy! Quy gia tiềm phục bốn mươi năm, nay xuất đầu lộ diện tất phải dương danh thiên hạ, làm bá chủ võ lâm. Ai không tuân phục sẽ phơi thây chốn này và môn phái cũng tiêu vong, gà chó cũng chẳng còn.
Lão phất tay ra hiệu. Hai gã đệ tử liền chĩa ống đồng vào hàng tùng non bấm nút. Độc thủy đỏ hồng như máu, tưới ướt cành lá, luồng khói xanh bốc lên nghi ngút, hàng tùng chỉ còn trơ lại thân cây vàng úa, lỗ chỗ những vết thủng.
Quần hào kinh hãi than thầm trong bụng. Chưa hết, từ trong đại sảnh có hai nhân vật quen thuộc bước ra. Họ là Kim Tiền Hội chủ Phí Vô Uý và Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường. Nghi Tường sư thái, chưởng môn phái Nga Mi cau mày nói:
- Không ngờ Quy gia bảo lại liên kết với hai lão ác ma này.
Song ma bước đến đứng bên cạnh Quy bảo chủ, nhìn Ma ảnh Thần Quân vói ánh mắt ngạo nghễ. Thần kiếm cười bảo:
- Bọn lão phu nghe danh Lý lão huynh đã lâu. Nay được diện kiến, cũng xin

lãnh giáo vài đường tuyệt kỹ.
Lý Thái Tung lạnh lùng đáp:
- Huyết Hoa Độc Vũ Đồng dù lợi hại thế nào cũng không phá vỡ được màn chưởng kình quanh thân lão phu. Lý mỗ muốn thoát đi lúc nào chả được. Nếu ba ngươi tự tin giết được lão phu thì hãy buông tha cho mọi người. Lão phu thề sẽ tử chiến đến cùng, chưa thiêu hủy được Quy gia bảo thì không đi. Bằng như các ngươi không nhận lời, lão phu sẽ giết bớt vài chục tên đệ tử Quy gia bảo rồi đào thoát, mặc kệ chuyện võ lâm.
Lúc nãy, Ma Ảnh Thần Quân hóa thành trái cầu chân khí chịu liền mười mấy chưởng của Huyết Hoa trận pháp mà không hề hấn gì nên lời đe dọa của lão chẳng phải là nói suông. Quy Khả Vân sợ Lý Thái Tung đi mất, chẳng biết bao giờ mới gặp lại mà báo phụ thù, đành phải đồng ý
- Được! Bổn nhân thu phục các phái lúc nào mà chả được. Nhưng họ phải để lại vũ khí và phải thề không được quay lại giải cứu cho lão.
Hơn ngàn hào kiệt phẫn nộ, lớn tiếng mắng chửi, đòi liều mạng với đối phương. Lý Thần Quân nghiêm giọng:
- Chư vị hãy mau trở về môn phái, chuẩn bị cho trận sau. Trong hoàn cảnh này không thể sính cường được. Chư vị là tinh hoa của võ lâm, nếu chết đi thì lấy ai bảo vệ chính khí giang hồ? Lão phu tuổi đã hơn trăm, có chết cũng là vừa.
Mọi người cảm kích, không nỡ bỏ đi. U Linh Chân Nhân bèn hạ giọng bàn bạc với các chưởng môn nhân. Lát sau, Ngộ Pháp thiền sư cao giọng:
- Quần hùng không nỡ phụ lòng kỳ vọng của Lý tiền bối nên sẽ rút lui. Lão nạp thay mặt mọi người hứa rằng sẽ không quay lại tấn công Quy gia bảo trong ngày hôm nay. Nhưng về sau, song phương là tử đối đầu.
Phí Vô Uý và Mã Khuyến Thường rất tiếc rẻ cơ hội ngàn năm có một này, chỉ tung một mẻ lưới là quét sạch võ lâm. Nhưng họ là khách, không thể cưỡng lại ý Quy bảo chủ. Quy Khả Vân hiểu lòng họ, lão liền trấn an:
- Nhị vị lão huynh yên tâm! Chúng ta sẽ đến tận cửa từng phái mà thu phục. Dưới uy lực của Huyết Hoa Độc Vũ Đồng chẳng ai có thể chống lại được đâu. Hơn nữa, nếu giết sạch các chưởng môn, long đầu đang có mặt ở đây, bọn đệ tử của họ sẽ liều chết chống cự. Công cuộc chinh phục võ lâm của chúng ta càng khó khăn hơn.
Dứt lời, lão ra lệnh mở vòng vây cho quần hào thoát thân. Họ lặng lẽ vất vũ khí tùy thân xuống mặt tuyết, cúi đầu ra khỏi cửa Quy gia bảo. Nhưng họ không bỏ đi hẳn mà tụ tập cách đấy chừng một dặm, chờ xem kết cục của Thần Quân.
U Linh Chân Nhân và chín thuộc hạ không chịu đi. Họ thản nhiên bước về phía hàng tùng, đứng khoanh tay quan chiến. Lục Đảo Y lạnh lùng:
- Hôm nay Kim Giáp Môn muốn trả mối hận đả thương môn chủ phu nhân.

Chư vị cứ thanh toán xong Ma Ảnh Thần Quân rồi đến lượt chúng ta.
Quy Khả Vân thấy họ chỉ có mấy người nên khinh thường:
- Được! Bọn ngươi đã muốn chết thì hãy đợi đấy.
Lão quay sang bảo Thần Quân:
- Ta không tin lão đủ bản lãnh địch lai Huyết Hoa chưởng và Âm Dương thần chưởng.
Ba lão ma chia ba góc vây Lý Thái Tung vào giữa. Thần Quân quát vang như sấm, vung chưởng tấn công Phí Vô Uý. Hai người kia vội đánh vào lưng và sườn của họ Lý để giải vây.
Dường như họ đã tập luyện phép đánh liên thủ nên hành động rất nhịp nhàng, chuẩn xác, dồn Ma ảnh Thần Quân vào thế hạ phong. Ba người này cộng lại có đến gần hai trăm năm công lực nên Thần Quân không địch nổi. Ông tận dụng thân pháp kỳ ảo bám sát Kim Tiền Hội chủ mà tấn công
Đây là một đấu pháp rất khôn ngoan vì Quy Khả Vân và Mã Khuyến Thường võ công khác nhau, khi hợp chưởng sẽ kém hơn âm dương tương hỗ. Nhờ vậy mà Thần Quân kéo dài trận giao chiến được hơn hai trăm chiêu.
Phí Vô Uý bị Thần Quân đẩy lùi mãi, khiến hai người kia phải vất vả đuổi theo. Lão căm hận nghiến răng xuống tấn đối chưởng. Máu miệng họ Phí rỉ ra nhưng không lùi bước. Nhờ vậy, Ma Ảnh Thần Quân chựng lại, không tránh được việc đối chiêu với thần kiếm và Quy bảo chủ.
Lý Thái Tung chịu một lúc hai đạo chưởng kình nặng nề nên khí huyết nhộn nhạo. Lão phiêu thân, tà tà lướt sang tả hơn trượng rồi vung chưởng xô đến Quy Khả Vân.
Phí Vô Uý và Mã Khuyến Thường đã có cơ hộ liên kết Âm Dương thần chưởng. Hai đạo chưởng kình xanh đỏ đan lưới sau lưng họ Lý. Thần Quân quay ngoắt lại vỗ nhẹ vào chưởng kình, mượn lực phản chiến bay lên không trung rồi bủa lưới chưởng xuống. Ba lão ma hợp chưởng đỡ đòn, tiếng chưởng kình nổ dòn dã. Họ nghe ngực đau đớn vì trúng chưởng văng ra hơn trượng. Thần Quân sa xuống đất, lảo đảo nhưng săc mặt vẫn không hề thay đổi.
Ba lão định xông lại tái chiến thì nghe tiếng kêu la hốt hoảng. Khu hậu viện bốc cháy trước rồi đến đại sảnh. Hàng trăm kẻ lạ mặt khoác vải trắng xuất hiện. Ống đồng trong tay họ trút độc châm vào bọn đệ tử Quy gia bảo.
U Linh Chân Nhân và chín thuộc hạ cũng phóng độc châm giết liền hai mươi mấy tên. Ma Ảnh Thần Quân cười vang:
- Lão phu đã nói trước, khi nào Quy gia bảo bị thiêu hủy thì sẽ cáo từ.
Dứt lời thân ảnh lão lao vút đi như luồng khói nhạt. U Linh Chân Nhân quát lớn:
- Kim Giáp Môn rút quân!
Thuộc hạ Tử Siêu được rèn luyện pho Ma Ảnh Du Phong nên khinh công rất

nhanh nhẹn. Họ mau mắn thoát ra, rải độc châm triệt hạ bọn cản đường. Quy Khả Vân giận giữ thét thụộc hạ đuổi theo.
Nhưng chúng vừa rời khỏi cổng chừng hai mươi trượng đã gặp phục binh. Đao thủ Kim Giáp Môn ngụy trang, chôn mình dưới tuyết, đột ngột ra tay. Gần trăm tên võ sĩ áo tang trúng độc châm ngã lăn ra, khiến bọn phía sau chùn bước.
Toán mai phục hạ thủ xong là rút đi ngay. Quần hào và Kim Giáp Môn rút nhanh khỏi Ngũ Đài Sơn. Quy Khả Vân dậm chân tức tối, quay lại lo việc cứu hỏa. Xuyên Tâm thần kiếm bảo Phí Vô Uý và Quy Khả Vân:
- Rõ ràng là Ma Ảnh Thần Quân đã hợp đồng cùng Kim Giáp Môn từ trước, nếu không sao lão lại biết Quy gia bảo xẽ bị cháy mà giao kết với chúng ta?
Phí Vô Uý tư lự:
- Điều đáng ngờ nhất là luồng chưởng quang sáng bạc âm nhu quanh người lão. Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng đâu thể tạo ra hiện tượng ấy? Chẳng lẽ lão lại học được Vô Lượng Quang Minh Thần Chưởng?
Mã Khuyến Thường vỗ trán:
- Thôi chết rồi! Hay là gã Tử Siêu đã giả dạng ra Lý Thái Tung?
Quần hào rút lui về đến huyện thành, không còn sợ thương sát nên chậm bước lại. Thanh Hòa đạo trưởng tán dương:
- Kim Giáp Môn quả là danh bất hư truyền, hành sự cực kỳ chuẩn xác và thần tốc, nếu không, đâu cứu nổi Lý tiền bối?
Bang chủ Cái Bang Hồng Phát Cái cao giọng:
- Ma Ảnh Thần Quân quả là bậc đệ nhất kỳ nhân, dám lấy sinh mạng mình ra đổi lấy an toàn cho quần hùng.
Mọi người đồng thanh tán tụng họ Lý. Nghi Thường sư thái là người tinh tế, bà hỏi lại:
- Bần ni cảm gíac rằng Kim Giáp Môn có quan hệ với Lý Thần Quân. Nếu không sao ông ta lại biết rằng sẽ có người phóng hỏa Quy gia bảo?
Dã Nhi cũng có mặt trong trận chiến hôm nay. Gã đi sau lưng Lục Đảo Y nên nghe hết cả. Gã không nhịn nổi, buộc miệng nói:
- Chư vị ngốc quá! Thần Quân chính là môn chủ của bọn ta đấy.
Quần hào ồ lên sửng sốt. Lục Đảo Y sa sầm nét mặt quát:
- Ngươi dám mở miệng mắng các trưởng bối là ngốc hả?
Dã Nhi xanh mặt lắp bắp:
- Thuộc hạ lỡ lời, xin phó môn chủ tha lỗi!
Thanh Hòa đạo trưởng vuốt râu cười ha hả:
- Mắng đúng lắm! Thế mà bọn bần đạo không nhận ra Hạng môn chủ.
Mọi người mừng rỡ đứng cả lại khi nghe tin Tử Siêu đã trở về. U Linh Chân Nhân bối rối nói:
- Mong chư vị lượng thứ, bổn môn chủ quả là đã qua khỏi cơn tai kiếp, trở

lại giang hồ. Nhưng vì sứ mệnh nên không thể tiết lộ bí mật này. Ma Ảnh Thần Quân đã nhận Tử Siêu là đồ đệ và giao trách nhiệm thanh toán ân oán với Quy gia. Mong chư vị vì thanh danh của Lý tiền bối mà giữ kín việc này cho!
Quần hào hoan hỉ, nhất tề giơ tay hứa sẽ thủ khẩu như bình. Chân nhân quay sang bảo Dã Nhi:
- Về đến tổng đàn, lão phu sẽ chiếu môn quy mà trừng phạt ngươi!
Dã Nhi sợ quá bật khóc ồ ồ. Đám đao thủ Kim Giáp Môn nhìn gã cười vang.

Kim giáp Môn

Hồi 20
Thiện Ác Đáo Đầu Chung Hữu Báo
Đắc Thần Công Hoan Tiếu Nhàn Du

Nhưng về đến Trường An thì họ không cười được nữa. Tử Siêu đã có mặt trước và đang dưỡng thương. Mười sáu đạo hợp chưởng của Huyết Hoa trận pháp và cuộc chiến với tam ma đã khiến chàng thọ thương không nhẹ. Nhờ có Thiên Lượng Thần Y hết lòng chăm sóc nên bảy ngày sau chàng đã bình phục. Tử Siêu ngao ngán nói:
- Xem ra danh vị vô địch thiên hạ không hề có thực. Bao giờ thì lưỡng quyền cũng không địch lại tứ quyền.
Thần Châm Tiên Cơ cười bảo:
- Siêu đệ chớ bi quan như vậy. Vì ngươi giả danh Ma Ảnh Thần Quân nên bị hạn chế rất nhiều. Nếu ngươi xuất hiện với chân diện mục, dùng cả Hắc Vân Đao với Vô Ảnh châm thì đả bại họ đâu khó gì.
Mọi người vui vẻ tán thành cao luận của Tiên Cơ. Tử Siêu cũng nghe lòng bớt ưu tư.
Chính vì bọn Xuyên Tâm thần kiếm cũng nghĩ như vậy nên không dám phát động cuộc chiến với võ lâm. Họ lặng lẽ kiện toàn Huyết Hoa đại trận và Huyết Hoa Độc Vũ Đồng.
Xuân qua đi êm ả, giang hồ thanh bình hơn bao giờ hết. Năm nay tiết trời ơi bức hơn mọi năm, mặt trời xuân gay gắt, chói chang. Đến gần cuối tháng ba thì cây cỏ đã khô héo, vàng úa, báo hiệu một trận hạn hán lớn.
Guồng máy trinh sát của Kim Giáp Môn vẫn thầm lặng chạy đều. Họ báo về rằng Âm Dương Bang đã bỏ Mai Hoa Cốc, về kết hợp với Quy gia bảo. Tử Siêu ra lệnh báo tin này cho các phái biết để đề phòng.
Nhưng không còn kịp nữa, ngày mồng tám tháng tư, Quy Khả Vân đã đem

quân tập kích Hoa Sơn. Hai trăm đệ tử bỏ mạng dưới Huyết Hoa Độc Vũ Đồng. Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương biết đối phương muốn bắt sống mình để uy hiếp Tử Siêu nên liều chết xông vào làn mưa độc thủy thí mạng với kẻ thù. Phí Vô Uý bèn bắt Hạ Hầu phu nhân, nhạc mẫu của Tử Siêu.
Xác của họ bị quăng xuống sườn núi phía sau làm mồi cho diều quạ. Nhưng ngay đêm hôm ấy, hai thuộc hạ Kim Giáp Môn đã bí mật lẻn vào lấy trộm thi hài Hạ Hầu bang chủ, mang về Trường An. Họ rắc cương thi tán vào miệng và thân thể của ông rồi quấn chặt lại bằng lụa, kiêm trình chín ngày đếm mới đến nơi.
Tiếng khóc thảm thiết của Thu Uyên và các nữ nhân khiến lòng Tử Siêu đau như cắt. Chàng gạt lệ tháo lớp lụa để thay y phục cho nhạc phụ. Tử Siêu phát hiện trên những vết thương loang lổ vì độc thủy còn có những mũi châm xanh biếc. Cuồng Sinh thở dài:
- Quy gia bảo thấy độc châm của chúng ta lợi hạ nên đã chế tạo lại ống phóng để có thể bắn ra cả hai thứ. Loại kim thép này có thể xuyên qua được chưởng kình nên rất khó đối phó.
U Linh Chân Nhân vuốt mắt tử thi rồi bảo:
- Xem ra Lại sư thúc phải chế tạo ngay những ống phóng tên thép cực mạnh có tầm xa bốn năm trượng thì mới mong chống lại được độc vũ.
Cuồng Sinh gật đầu:
- Đúng thế! Lão phu phải đến ngay Thần Binh Trường của Khương Hoằng Nhiên mới được.
Nói xong lão hấp tấp rời trang. Tang lễ Hạ Hầu bang chủ vừa xong thì tin dữ lại đến. Quy gia bảo đe doạ rằng nếu Kim Giáp Môn ra mặt họ sẽ giết ngay Hạ Hầu phu nhân. Tử Siêu lại bó tay ngồi nhìn bọn chúng tung hoành.
Hắc Hổ Bang chủ Thiết Kiếm Nhạc Khê Nguyệt cùng năm đường chủ táng mạng. Hơn ba trăm thủ hạ Hắc Hổ Bang cũng thảm tử, tổng đàn cháy rụi. Vị đường chủ còn sống duy nhất Hắc Tinh Đao Nhung Hành Vân phải lập trọng thệ thần phục Quy gia bảo mới giữ được sinh mạng gần ngàn bang chúng.
Thiếu Lâm tự là phòng tuyến cuối cùng của phe bạch đạo. Bốn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Cái Bang dồn cả về Thiếu Thất lập mặt trận cự địch. Nhờ địa hình hiểm trở nên họ đã chặn được bước tiến của đối phương, hàng ngàn người dùng đá ném vào đầu bọn đệ tử Quy gia bảo và Âm Dương Bang khiến chúng không thể đến gần mà phóng độc thủ.
Thu Uyên thấy Tử Siêu đau khổ khi phải khoanh tay nhìn bọn Quy gia bảo gieo rắc máu xương. Nàng nuốt lệ nói:
- Tướng công! Bậc trượng phu đại nghĩa diệt thân. Xin chàng đừng vì an nguy của nhạc mẫu mà bỏ rơi đồng đạo khiến thiên hạ chê cười. Gia mẫu dù yếu đuối nhưng là người trinh liệt, nếu bà biết chàng như vậy sẽ chẳng vui lòng. Mong tướng công xuất quân tiêu diệt bọn tà ma, rửa hờn cho tiên phụ.

Bằng không thiếp chẳng mặt mũi nào mà nhìn đồng đạo võ lâm nữa.
Mọi người đều khâm phục lòng cương liệt của Thu Uyên. Tử Siêu nghiêm nghị đáp:
- Không phải ta hoàn toàn vì nhạc mẫu mà khoanh tay đâu. Chẳng qua chưa tìm được kế sách lưỡng toàn nên mới phân vân. Nay nương tử đã coi trọng đạo nghĩa giang hồ hơn tình ruột thịt thì ta cũng yên tâm xuất trận. Nếu cứu không được nhạc mẫu, cũng chẳng để Quy gia bảo được vẹn toàn.
Chàng lập tức triệu tập các cao thủ đầu não để bàn bạc kế hoạch tấn công Ngũ Hành Sơn. Trinh sát Kim Giáp Môn cho biết mặt trận Thiếu Thất còn vững được khá lâu. Vì vậy, Tử Siêu quyết định giải cứu nhạc mẫu, phá tan sào huyệt của đối phương trước rồi mới kéo đến Tung Sơn.
Gần giữa tháng năm, Kim Giáp Môn âm thầm ra cửa Bắc Trường An, vượt sông Vị Thủy. Họ đi về phía Đông, hai ngày sau lại vượt Hoàng Hà, vào địa phận Sơn Tây. Kế hoạch của Tử Siêu là đột nhập vào Thổ Sơn từ mặt sau. Thu Uyên, Quỳnh Hương, Thần Châm Tiên Cơ và Vạn Xảo Cuồng Sinh cũng có mặt trong đoàn. Đương nhiên không thể thiếu các cao thủ như Kinh Phi Độ, Khuất Nham Tuyền, Dã Nhi, Lưu Du Tử. Tuy chỉ có khoảng ba trăm người nhưng đều là nhưng tay kiệt xuất và được trang bị đến tận răng. Ngoài ống phóng độc châm, còn có ống phóng đoản tiễn. Loại vũ khí này sử dụng tiện lợi hơn cung nỏ rất nhiều, chỉ cần cắm mũi tên thép dài hơn gang tay vào ống, đè mạnh để nén lò xo lại, bấm nút là mũi tên bung xa năm trượng, xuyên thủng cả gỗ dày. Bắn xong có thể thay tên khác trong chớp mắt.
Thần Binh Trường đã phải làm cật lực, không quản ngày đêm trong vòng một tháng mới xong bốn trăm ống phóng này. Tử Siêu hân hoan, thưởng cho Khương Hoằng Nhiên năm vạn lượng bạc. Vạn Xảo Cuồng Sinh là người chế ra ống phóng nên rất đắc ý. Lần này lão đi theo đoàn quân đến Ngũ Đài Sơn là vì một nhiệm vụ quan trọng khác.
Đến mười tám tháng năm, họ đến sườn núi phía sau ngọn Thổ Sơn trong rặng Ngũ Hành. Vách núi ở đây đã từng bị sông Hoàng Hà dâng lên sói mòn, chân núi sạt lở trở thành dựng đứng như bức tường vĩ đại cao ba mươi trượng. Chính vì ỉ lại điều này mà Quy gia bảo không cắt người canh gác trên đỉnh vách.
Tử Siêu và Lục Đảo Y mang giầy và bao tay đầy những móng thép sắc bén. Họ sẽ lên trước và thả thang dây xuống để mọi người trèo lên. Cả hai tung mình bốc lên cao, tay chân điểm nhanh vào cách núi lấy đà đi tiếp. Những chiếc móng thép đã giúp họ vượt chiều cao ba chục trượng một cách kỳ diệu. Thực ra nếu không phải là người có khinh công tuyệt thế như họ thì cũng khó mà lên đến đỉnh.
Mười chiếc thang dây được cột chắc vào gốc cây hay mỏm đá và thả xuống

để những người ở dưới sử dụng. Chỉ hai khắc sau, cả đoàn quân đã có mặt. Họ lặng lẽ vòng qua sườn bên hữu để ra phía tiền sơn. Lát sau, toàn cảnh Quy gia bảo hiện ra dưới chân họ.
Tử Siêu và U Linh Chân Nhân như hai bóng du hồn men theo những lùm cây, bụi cỏ đi xuống dưới. Nhiệm vụ của họ là giải thoát Hạ Hầu phu nhân trước khi phát động cuộc tập kích. Tử Siêu đã từng giả làm Nam Cung Thái ở đây khá lâu nên thuộc làu đường đi nước bước.
Hơn nữa, Quy gia bảo vì không có thời gian nên đã giữ nguyên các kiến trúc cũ, chỉ sửa sang, sơn phết lại mà thôi. Tử Siêu nhớ đến gian mật động ngày trước đã giam giữ các chưởng môn. Chàng cho rằng nơi này là thích hợp nhất để nhốt tù nhân, quyết định do thám thử xem.
May thay, đường lối vận hành các cơ quan không thay đổi nên Tử Siêu chẳng gặp trở ngại gì. Hai người vượt qua ba lần của đá, vào đến trung tâm mật động. Họ mừng rỡ nhận ra Hạ Hầu phu nhân đang nằm trong lồng sắt. Trước đó là sáu tên đệ tử Quy gia bảo đang ngồi đổ xúc xắc.
Bọn chúng đâu ngờ cái chết cận kề, vẫn chăm chú vào canh bạc, xuýt xoa, chửi thề ỏm tỏi. Thanh Hắc Vân Đao tiện đứt sáu chiếc thủ cấp một cách ngọt ngào. Tử Siêu vung đao chặt đứt khóa sắt, mở của bước vào. Chàng điểm huyệt nhạc mẫu, nhờ Lục Đảo Y lấy dây lụa cột chặt vào lưng mình. Nhưng khi họ vừa thoát ra đến cửa thạch lao thì hàng trăm ánh đuốc bùng lên sáng rực. Quy Khả Vân cùng hai trăm đệ tử cầm Huyết Hoa Độc Vũ Đồng đã vây chặt. Lão mỉm cười:
- Tử Siêu! Ngươi quên rằng Quy gia chúng ta giỏi nghề Kỳ Môn Độn Giáp hay sao? Chút trò cướp tù này đâu qua mặt được bổn nhân. Mối hận Ma Ảnh Thần Quân ta sẽ dồn cả vào ngươi.
U Linh Chân Nhân thở dài tuyệt vọng nhưng Tử Siêu thản nhiên ngửa cổ cười vang dội, chấn động cả đêm trường vắng lặng. Quy bảo chủ cười nhạt:
- Ngươi đừng phí công gọi thuộc hạ làm gì! Bổn bảo bây giờ đã phòng thủ kiên cố như tường đồng vách sắt.
Tử Siêu mỉm cười, nắm tay Lục Đảo Y kéo vào thạch lao. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên từ sườn núi phía sau bảo. Ánh lửa loé sáng rực, hàng vạn cân đất đá đổ xuống sơn cốc, chôn vùi toàn bộ công trình. Trận mưa đá cuồng bạo cũng ập cả xuống đầu Quy Khả Vân và hai trăm thuộc hạ đang đứng trong cánh rừng thưa trước cửa động. Mấy chục tên gục xuống rên la, đám còn lại sợ hãi theo Quy Khả Vân đào thoát ra khỏi sơn cốc.
Tử Siêu và U Linh Chân Nhân nép trong của thạch động, hợp chưởng đánh bạt đất đá ra ngoài. Tiếng ì ầm vừa dứt, các đao thủ Kim Giáp Môn ào xuống. Gương mặt họ đầy những nét lo âu. Họ tưởng chàng trong cảnh tuyệt vọng đã quyết định đổi mạng với đối phương.
Nhưng mệnh lệnh vẫn là trên hết. Khi nghe tiếng cười báo hiệu của Tử Siêu,

Vạn Xảo Cuồng Sinh khấn vái hoàng thiên rồi mới bật hỏa tập đốt hỏa dược. Thu Uyên và Quỳnh Hương chạy khắp nơi, réo gọi như điên dại:
- Tướng công! Tướng công!
Đất đá đè gần hết những người trong Quy gia bảo, chỉ còn sót lại gần trăm tên, bị tiêu diệt rất nhanh. Dã Nhi, Kinh Phi Độ, Khuất Nham Tuyền xục xạo khắp nơi, luôn miệng gọi môn chủ.
Họ nhớ đến ánh đuốc trong khu rừng trước mặt, liền kéo đến đấy. Cảnh tượng điêu tàn cũng chẳng kém gì khu trang viện. Rừng tùng bị đất đá đè gãy nát, ngã đè vào chân vách cốc nên khó biết đâu là của thạch lao. Lúc này, Tử Siêu và Lục Đảo Y đang hợp lực đẩy một tảng đá to đè bít chặt đường ra.
Những bắp thịt trên người Tử Siêu căng phồng làm rách tung cả áo dạ hành. Lục Đảo Y cũng đã dồn hết sáu mươi năm công lực, cùng Tử Siêu lay động khối đất đá nặng đến sáu ngàn cân. Tảng đá bị suy chuyển, đất và đá rơi xuống để lộ khe hở cho không khí và tiếng gọi thảm thiết lọt vào. Văng vẳng xa xa có tiếng khóc nghẹn ngào của nữ nhân.
Tử Siêu giận dữ gầm lên, vận toàn lực xô mạnh. Lục Đảo Y vội nghiến răng hợp sức. Tảng đá bị xô vẹt sang một bên, hở một khe lớn. Tiếng quát của chàng đã lọt vào tai bọn người bên ngoài. Họ vui mừng xúm lại dọn dẹp cây cối và những khối đá nhỏ. Nhờ vậy hai người bên trong mới đẩy được tảng đá lớn ra hẳn.
Mọi người vui mừng, reo hò vang dội. Thu Uyên càng mừng rỡ hơn khi thấy Tử Siêu đã cứu được Hạ Hầu phu nhân. Nàng cởi dây lụa, đỡ bà xuống và giải huyệt. Bà mở mắt nhìn Tử Siêu, mỉm cười đôn hậu:
- Ta biết thế nào hiền tế cũng đến giải cứu.
Câu nói gửi gấm cả một niềm tin tưởng vô biên. Tử Siêu hổ thẹn đáp:
- Tiểu tế chậm chân khiến nhạc mẫu phải chịu khổ hơn tháng nay.
Thu Uyên gục vào vai bà khóc vùi. Phu nhân vuốt tóc nàng an ủi:
- Mối phụ thù đã có Tử Siêu gánh vác, Uyên nhi cũng nên bình tâm cùng trượng phu lo việc báo phục!
Tử Siêu ra lệnh rút quân. Họ đi bằng cửa trước. Đến bờ sông Hoàng Hà Kinh Phi Độ hú vang. Lát sau hai chiếc thuyền lớn xuôi dòng lướt đến và ghé vào bờ. Chiều ngày hai mươi họ đã có mặt ở Lạc Dương. Mờ sáng hôm sau, họ lại lên đường xuống Tung Dương. Nhưng khi đến chân núi Thiếu Thất thì lực lượng Quy gia bảo và Âm Dương Bang đã rút sạch.
Chưởng môn bốn phái đến tận chân núi đón chào. Ngộ Pháp thiền sư hoan hỉ nói:
- Không hiểu vì lẽ gì mà đối phương lại vội vã rút lui vào lúc sáng hôm nay. Hay là chúng biết Kim Giáp Môn sắp đến?
Vạn Xảo Cuồng Sinh cười khanh khách:

- Chúng không bỏ chạy sao được. Quy gia bảo giờ chỉ còn là đống gạch vụn với mấy trăm xác chết mà thôi.
Thanh Nhàn đạo trưởng giơ ngón tay cái khen ngợi:
- Hạng môn chủ quả là bậc kỳ tài, vừa mới xuất quân đã phá tan sào huyệt của đối phương.
Tử Siêu cười đáp:
- Công lao này thuộc về đại sư thúc, tại hạ không dám nhận phần.
Cuồng Sinh đắc ý kể lại cuộc tập kích đêm mười tám. U Linh Chân Nhân tiếp lời:
- Hôm ấy, lão phu đã tưởng toi mạng vì Huyết Hoa Độc Vũ Đồng rồi. Nào ngờ Tử Siêu lâm nguy bất loạn, quyết định cho nổ hỏa dược sớm hơn dự kiến. Nghĩ lại lão phu còn dựng tóc gáy.
Tử Siêu sợ phải nghe thêm những lời tán tụng liền nói lảng sang chuyện khác. Chàng nhờ bang chủ Cái Bang huy động lực lượng, điều tra cho được hành tung của bọn tàn quân Âm Dương Bang và Quy gia bảo. Nghi Tường sư thái bùi ngùi nói:
- Mấy năm nay, bọn tà ma hoành hành, gây cảnh máu xương chồng chất, cũng vì võ lâm không có minh chủ. Hạng thí chủ là bậc anh hùng cái thế, tài đức vẹn toàn sao không đứng ra nhận lấy trọng trách này?
Các chưởng môn đồng thanh khen phải. Tử Siêu nghiêm nghị:
- Bản chất của giang hồ là như vậy, luôn có sóng gió, phong ba. Hơn nữa đất nước Trung Hoa rộng lớn, các phái nằm cách xa nhau, dẫu có minh chủ cũng chẳng hề đối phó kịp. Như trường hợp của phái Hoa Sơn chẳng hạn. Phe bạch đạo bị ràng buộc bởi đạo nghĩa, bởi quy củ nên luôn thụ động trước những mầm mống của cái ác. Ngược lại bọn tà ma thì không kiêng kị điều gì. Trạng thái chánh tà lưỡng lập là nền tảng cơ bản của võ lâm, không thể xoá bỏ được. Nếu chư vị muốn chính khí được rạng ngời thì hãy tập trung đào tạo những đệ tử kiệt xuất, cho họ hạ sơn trừ gian giệt ác, phát dương tinh thần nghĩa hiệp của người võ sĩ. Có như thế thì cái ác mới không ngóc đầu lên được.
Ngộ Pháp thiền sư thấy chàng lập luận dài dòng để tránh trách nhiệm, ông mỉm cười:
- A di đà phật! Hạng thí chủ nhạt đường danh lợi nên nói vậy, lão nạp không tán thành. Trong lịch sử võ lâm đã từng có những thời kỳ thanh bình kéo dài đến măm, mười năm vì có một minh chủ oai trấn càn khôn. Cũng vì đất nước có được minh quân nên phản tặc, cường đạo không dám lộng hành.
Hoa Sơn Tiên Tử Hạ Hầu Thu Uyên là người thẳng thắn, bộc trực. Nàng nghiêm nghị nói:
- Chư vị chưởng môn yên tâm, ngày nào tổ chức đại hội bầu minh chủ, bọn tiểu nữ sẽ có mặt.

Hồng Phát Cái cười khà khà:
- Môn chủ phu nhân quả là bậc anh thư, thông tình đạt lý. Bọn lão phu sẽ phát võ lâm thiếp ngay.
Tử Siêu không hài lòng nhưng chàng chẳng nỡ trách Thu Uyên, chàng mỉm cười ngượng ngùng, cáo biệt các chưởng môn rồi kéo quân vào huyện thành nghỉ qua đêm. Tối đến, hai mỹ nhân chung phòng với Tử Siêu. Thu Uyên cười bảo:
- Thiếp biết tướng công không muốn làm minh chủ là vì muốn giành trọn thời gian cho thê tử. Nhưng thiếp trộm nghĩ trước sau gì chàng cũng chán cảnh thê tróc tử phọc. Bản chất của tướng công đâu thể chịu được nếp sống êm đềm vô vị. Phu thê chúng ta đều là những người học võ, sau này cùng nhau sát cánh hành hiệp chẳng vui hơn sao?
Tử Siêu thản nhiên nói:
- Uyên muội nhận lời ra tranh chức minh chủ võ lâm chứ đâu phải ta. Sau này nàng làm minh chủ, ta sẽ ở nhà nuôi dạy con cái để nàng đi giải qyết sự vụ giang hồ.
Thu Uyên hổ thẹn vung đôi tay nhỏ nhắn đấm vào lưng chàng liên hồi. Tử Siêu chụp lấy kéo vào lòng hôn hít. Quỳnh Hương bật cười khúc khích:
- Thiếp chỉ sợ lúc ấy minh chủ võ lâm phải từ nhiệm vì năm nào bụng cũng lớn ra, còn làm gì được nữa?
Thu Uyên vùng dậy, chụp lấy Quỳnh Hương cắn xé. Đếm ấy, sau cơn ân ái mặn nồng, hai nàng thiếp đi nhưng Tử Siêu vẫn trằn trọc. Chàng suy nghĩ về việc có ra tranh chức minh chủ hay không?
Cuối canh ba Tử Siêu mới chìm vào giấc ngủ. Chàng mơ thấy ân sư Ma Ảnh Thần Quân bị thiêu sống trong ngọn lửa hồng, đôi mắt ông nhìn chàng với vẻ cầu cứu. Tử Siêu kinh hoàng bật dậy, mồ hôi toát ra như tắm. Chàng nghe lòng xốn xang bồi hồi một cách kỳ lạ, liền quyết định lên đường ngay.
Tử Siêu lay hai ái thê dậy dặn dò đôi câu rồi khởi hành. Tiếng vó ngựa phi mau, vang dậy trong đêm trường tĩnh mịch. Đầu canh năm, chàng đã đến cửa rừng. Biết đường đi gập ghềnh nhiều gai góc, tuấn mã không phóng nhanh được nên tung mình xuống, dùng khinh công lướt về phía ngôi chùa cổ.
Đến giòng suối nhỏ hôm trước, tiếng cười âm u, ngạo nghễ vọng lại khiến chàng lo lắng. Tử Siêu vận toàn lực, phóng đi như luồng gió thoảng. Trước của chùa, Ma Ảnh Thần Quân bị vây chặt bởi mười mấy lão già áo đỏ râu tóc bạc phơ. Họ luân phiên xạ những chưởng kình đỏ rực tựa lửa hồng vào Lý Thái Tung. Nhưng hình như họ muốn hành hạ cho đến chết nên không hợp chưởng.
Đứng ngoài vòng là một gã công tử tuổi độ tam tuần. Gã mặc bạch y, dung mạo tuấn tú nhưng cực kỳ kiêu ngạo, tàn nhẫn. Gã gằn giọng:

- Lý Thái Tung! Lão tưởng có thể thoát khỏi sự truy lùng của Trường Sinh Đảo hay sao? Bổn đảo truyền thụ tuyệt học để lão trở thành minh chủ võ lâm, đưa ba chục người của bổn đảo lên nắm các phái võ lớn võ lâm trung thổ, làm cơ sở cho Trường Sinh Đảo thống trị giang hồ. Nào ngờ lão lại giết chết ba mươi người ấy và không thi hành kế hoạch của gia phụ. Chúng ta truy lùng lão đã năm mươi năm nay, giờ thì đừng hòng thoát chết.
Tử Siêu tự hiểu mình không địch lại mười lão già kia. Chàng suy nghĩ một lúc rồi lặng lẽ tiến vào. Khi còn cách chừng ba trượng, Tử Siêu như cánh chim ưng vồ lấy gã công tử, điểm huyệt gã rồi quát vang:
- Dừng tay! Nếu không, tên tiểu tử này sẽ chết!
Bọn hồng y lão giả giật mình quay lại thấy thiếu chủ đang bị một người trẻ tuổi kề đao vào cổ, họ sợ hãi lùi lại. Ma Ảnh Thần Quân mỉm cười:
- Không ngờ Siêu nhi lại đến kịp, xem ra số ta chưa dứt nợ trần.
Tử Siêu nghiêm giọng:
- Ta là Hạng Tử Siêu, đồ đệ của Thần Quân. Nếu các ngươi đồng ý bỏ qua không truy sát gia sư, ta sẽ gánh vác mọi ân oán thay người.
Thiếu đảo chủ căm hận nói:
- Bổn thiếu gia nghe danh ngươi đã lâu, không ngờ chỉ là hạng cắn trộm. Có giỏi thì thả ta ra rồi quyết đấu một trận.
Tử Siêu cười nhạt:
- Bọn Trường Sinh Đảo các ngươi ỷ chúng hiếp cô. Có gì mà vinh dự? Cứ hẹn ngày giờ và địa điểm, Hạng mỗ sẽ y ước.
Thiếu đảo chủ hậm hực:
- Được! Rằm tháng tám này bổn đảo sẽ kéo quân vào Trung Nguyên. Địa điểm là bãi cát phía Nam cửa sông Hoài. Nếu ngươi đả bại được bổn công tử, Trường Sinh Đảo sẽ rút quân.
Tử Siêu hỏi lại Thần Quân:
- Sư phụ! Lời của hắn có đáng tin không?
Lý Thái Tung gật đầu:
- Y là Thiếu đảo chủ, thân phận cao quý, tất không nuốt lời đâu.
Tử Siêu yên tâm thả con tin ra. Gã chỉ vào mặt chàng nói:
- Bổn thiếu gia thề bóc từng miếng thịt của ngươi ra.
Dứt lời gã dẫn mười hai lão nhân đi mất. Tử Siêu vội chạy lại xem thương thế sư phụ. Ông lắc đầu:
- Lão nạp không sao đâu! Họ muốn hành hạ nên không hạ độc thủ ngay. Nhưng tại sao Siêu nhi lại đến đây đúng lúc như vậy?
Tử Siêu kính cẩn kể lại giấc mơ đêm qua, rồi nói với giọng tha thiết:
- Ân sư! Bốn mươi năm chay tịnh tu hành cũng không hóa giải được ân oán với Quy gia và Trường Sinh Đảo. Tiểu đồ không giám học theo Tam Lư Đại Phu bài xích Phật pháp. Nhưng trộm nghĩ học thuyết của Nho gia thích hợp

với cuộc sống của nhân sinh hơn cả. Mong sư phụ rời cửa thiền để đồ nhi hầu hạ, phụng dưỡng.
Thần Quân mỉm cười:
- Phật pháp cao thâm, hoằng đại, ngươi không thể hiểu được đâu. Nhưng ta cũng đồng ý theo Siêu nhi vì cuộc chiến với Trường Sinh Đảo nguy hiểm khôn lường.
Tử Siêu mừng rỡ theo sư phụ vào trong thu xếp hành lý. Ông chỉ mang theo vài bộ tăng phục và mấy quyển kinh. Chàng cõng Lý Thần Quân ra đến của rừng, để ông cưỡi ngựa còn chàng dùng khinh công chạy theo.
Vừa đến Đông thành đã thấy bọn U Linh Chân Nhân đi đến. Họ hân hoan ra mắt Thần Quân. Ông nhìn hai nữ nhân cười bảo:
- Siêu nhi có vợ đẹp như tiên nên luyến tiếc hồng trần là phải.
Hai nàng thẹn thùng cúi mặt. Đầu tháng sáu, đoàn người về đến Hạng gia trang cạnh bờ đầm Mỹ Bi. Thông Triệt Hòa Thượng đang ngồi bên bàn tiệc với Kỳ Lan, Quân Ngọc. Ma Ảnh Thần Quân thấy lão này mặc cà sa mà rượu thịt ngay ngày mùng một, ông cau mày khó chịu. Thông Triệt Hòa Thượng ngửa cổ cười vang rồi ngâm nga:
Như Lai hà phương lai?
Phật pháp hàn xứ cư?
Tiện Thị Thiên Đạo tuần hoàn chi sơ linh!
Thần Quân nghe song linh đài sáng như gương, đã ngộ được thiền cơ. Ông bật cười ha hả, ngồi xuống rót rượu, bốc thịt mà ăn. Mọi người vui vẻ ngồi theo, lòng vô cùng kỳ quái.
Thực ra, Ma Ảnh Thần Quân vì mang nặng sát nghiệp nên mới xuống tóc quy y. Ông tu theo lối Tiện Ngộ, lấy minh tâm kiến tánh. Ngược lại, Thông Triệt Hòa Thượng xuất gia từ năm tám tuổi, có hơn bảy mươi năm đạo hạnh, thiền định nên sớm giác ngộ Phật pháp. Khi gặp Thần Quân, ông biết họ Lý có duyên với Phật môn nên dùng thiền lực khai sáng, chỉ điểm.
Chiều đến Kim Giáp Môn mở đại yến mừng Hạ Hầu phu nhân và Ma Ảnh Thần Quân. Tử Siêu hỏi Lý Thái Tung:
- Sư phụ, lai lịch Trường Sinh Đảo thế nào?
Thần Quân vuốt râu khề khà:
- Bảy mươi năm trước, ta chỉ là một hiệp khách hạng trung trong võ lâm. Mộ hôm, nhận được thư của đại ca ta ở đảo Chu Sơn mời ra dự đám cưới con trai lão, ta liền đáp thuyền ở bờ biển Triết Giang để đi Chu Sơn, nào ngờ bị một trận bão lớn nhấn chìm thuyền. Ta bám vào một mảnh gỗ, trôi dạt lên hướng Bắc, cuối cùng tấp vào một đảo nhỏ. Trên đảo có một loài cây rất quý cho trái trắng như sữa, ăn vào sẽ sống lâu. Chính vì vậy nơi đây mới có tên là Trường Sinh Đảo. Đảo chủ là Quân Sâm Nham, nếu lão còn sống thì năm nay đã hơn trăm ba chục tuổi. Dưới trướng lão chỉ chừng hơn hai trăm người

nhưng đều là cao thủ bậc nhất, công lực thâm hậu nhờ ăn kỳ quả. Thấy ta có thiên bẩm võ học nên đảo chủ truyền cho pho Nghịch Chuyển Ma Công, Ma Ảnh Du Phong, ý đồ của lão là muốn ta trở lại Trung Nguyên gây dựng cơ sở, thi hành kế hoạch xưng bá của Trường Sinh Đảo. Sau năm năm, lão bảo ta mang theo ba mươi người vào lục địa. Nhưng ta đâu vì chút ơn cứu mạng ấy mà bán rẻ cả võ lâm?
Do vậy, ta đã dùng mưu giết sạch bọn đệ tử trung thành của Quân đảo chủ. Trong suốt ba mươi năm trời, dù danh tiếng lẫy lừng thiên hạ nhưng ta vẫn không có được một mái nhà êm ấm. Ta luôn phải thay đổi chỗ ở để tránh sự truy lùng của Trường Sinh Đảo. Sau khi lỡ tay giết chết Quy Uý Đồ, ta chán nản cảnh phiêu bạt giang hồ nên xuống tóc đi tu. Không ngờ bọn họ lại tìm ra được.
U Linh Chân Nhân thắc mắc:
- Lý tiền bối! Theo lời Tử Siêu thuật lại thì mười hai hồng y lão giả kia thi thố một loại hỏa chưởng rất lợi hại. Xin hỏi lộ số môn công phu ấy?
Thần Quân nhíu mày đáp:
- Ly Hỏa Tam Muội thần chưởng là tuyệt học trấn sơn của Trường Sinh Đảo. Sau trận vừa rồi, lão nạp mới biết tâm cơ sâu sắc của Quân đảo chủ, vì hỏa chưởng chính là khắc tinh của Nghịch Chuyển Ma Công. Hơi nóng kinh người xâm nhập vào cơ thể, khiến chân khí chạy ngược đường. Thiếu đảo chủ Quân Như Hạo đã được chân truyền môn thần công này nên mới tự tin thắng được Siêu nhi. Về công lực, lão nạp đã thử qua một chưởng và đoán rằng gã ăn nhiều kỳ quả nên có cả đến trăm tu vi.
Kỳ Lan thất sắc nói:
- Nếu vậy Siêu ca đâu địch lại gã?
Thần Quân gật đầu:
- Ta cũng đang lo điều ấy. Trong thiên hạ, chỉ có Kim Cương thần công và Bạch Ngọc chân khí của Phật môn mới chống lại được Ly hỏa Tam Muội thần chưởng mà thôi.
Tử Siêu lộ vẻ ưu tư:
- Đồ nhi may mắn học được Bạch Ngọc chân giải nhưng chỉ luyện được hai thành là bị ngưng trệ. Nghịch Chuyển Ma Công đã đè nén Bạch Ngọc chân khí vào đan điền, không sao đưa vào kinh mạch được vì chúng luân chuyển ngược chiều nhau.
Thông Triệt Hòa Thượng thấy mọi người lo lắng, ông bấm tay tính toán rồi cười ha hả:
- Mạng Siêu nhi rất lớn, thế nào cũng có kỳ tích xuất hiện. Các ngươi cứ yên tâm mà dẹp bỏ bộ mặt đưa đám ấy đi. Tử Siêu có mệnh hệ gì ta xin chịu trách nhiệm.
Biết lão nắm được thiên cơ, mọi người mới hoan hỉ cười. U Linh Chân Nhân

trầm ngâm:
- Xem ra Trường Sinh Đảo đã có kế hoạch xâm nhập Trung Nguyên từ trước, do vậy gã Thiếu đảo chủ mới hẹn Siêu đệ vào ngày rằm tháng tám. Nếu quả thực họ đã kéo đại quân vào bờ, tất không dễ dàng chịu bỏ đi. Giả như Siêu nhi đả thương hay giết chết gã Thiếu đảo chủ thì họ sẽ mượn cớ ấy mà trở mặt. Lão phu cho rằng việc này không chỉ liên quan đến sư đồ Tử Siêu, mà còn là an nguy của võ lâm. Theo ý lão phu ta nên thông tin cho toàn Trung Nguyên được rõ. Hôm ấy, chúng ta kéo hết lực lượng võ lâm đến hư trương thanh thế. Biết đâu Trường Sinh Đảo e sợ mà không dám làm càn?
Bốn mỹ nhân là những người tán thành nhiệt tình nhất. Họ sợ Tử Siêu và Kim Giáp Môn cô thế. Thực ra lập luận của Lục Đảo Y rất chí lý, do đó mọi người đều đồng ý.
Kinh Phi Độ lập tức rời trang đến phân đà Cái Bang trong thành, gởi thư cho bang chủ Hồng Phát Cái. Nửa tháng sau, cả võ lâm đều biết đến dã tâm của Trường Sinh Đảo. Họ đồng lòng đến cửa sông Hoài để biểu dương lực lượng và nếu cần sẽ chiến đấu đến cùng.
Đầu tháng bảy, phân đà Cái Bang ở Hà Bắc báo về rằng tàn quân của Quy gia bảo và Âm Dương Bang đã vượt qua trường thành đoạn Bát Đạt Lĩnh. Tử Siêu yên tâm, chuẩn bị cho cuộc phó ước với Trường Sinh Đảo. Chàng là người hiểu rõ câu "tận nhân lực, tri thiên mệnh" nên không ỷ lại vào lời tiên đoán của đại sư bá. Chàng ra sức khổ luyện võ công, nhất là pho Hắc Vân Đao và Quang Minh Vô Lượng chưởng pháp. Chàng cũng không quên trau dồi thủ pháp phóng Vô Ảnh Châm. Nhờ vậy, bản lãnh chàng tiến bộ rất nhiều.
Giữa tháng bảy, Kim Giáp Môn lên đường xuôi Đông. Mùa thu, gió Tây thổi mạnh nên họ dùng thuyền lớn theo dòng Hán Thủy, đổ vào sông Hoài mà ra biển. Bốn vị phu nhân của Tử Siêu kiên quyết đòi theo, họ đem cả tiểu hài Minh Kính và Thúy Hoa.
Cuộc giang hành kéo dài gần tháng nhưng rất vui vẻ đầm ấm. Ít khi Tử Siêu được gần gũi thê nhi một thời gian dài và liên tục như vậy. Hai chiếc đại thuyền cập bến Hoài Âm sáng mùng mười tháng tám. Hắc Diện Phán Quan Lưu Du Tử và Vạn Lý Truy Phong Kinh Phi Độ đã đến trước họ mười ngày để quan sát địa hình, thu xếp nơi ăn chốn ở cho Kim Giáp Môn. Họ đã thuê nguyên một khách điếm lớn trong thành để làm bản doanh. Tầng trên cùng là nơi cư trú của môn chủ và gia quyến.
Khí hậu và phong cảnh miền biển khiến cho mỹ nhân sảng khoái. Họ lợi dụng những ngày còn lại để nô đùa trên bãi biển và sóng nước. Thiểm Tây nắng gắt, mưa dầm, đất đai cằn cỗi nên họ thích nơi này là phải. Tối đến, họ thủ thỉ đòi Tử Siêu dời nhà về Giang Nam cư ngụ. Dẫu sao thì nguyên quán

của giòng họ Hạng cũng ở Triết Giang. Tử Siêu cười bảo:
- Các nàng đồng lòng bắt ta ra tranh chức minh chủ võ lâm, lại muốn hưởng cảnh thanh nhàn bên bờ Đông Hải, ta biết làm sao bây giờ? Hơn nữa, anh em Kim Giáp Môn đều là người đất Thiểm, chẳng lẽ phải đưa cả mấy trăm gia đình đến đây lập nghiệp?
Kỳ Lan dung hòa:
- Vậy thì chúng ta cứ ở Trường An. Nhưng mỗi năm, tướng công phải đưa bọn thiếp xuống Giang Nam du ngoạn một tháng.
Chàng gật đầu cười xòa.
Anh hùng thiên hạ lục tục kéo đến khiến Hoài Âm thành được một phen thịnh vượng. Sáng ngày rằm, hai ngàn cao thủ Trung Nguyên tề tựu trên bãi cát vắng phía Nam của sông Hoài. Họ tự động đứng thành hàng ngũ rất nghiêm chỉnh. Ngay phái Côn Luân ở tận Thanh Hải cũng có mặt. Họ mang ơn Tử Siêu nên không thể làm ngơ trước lời hiệu triệu của chàng.
Cuối giờ thìn, ba chiếc đại thuyền từ biển Đông đi vào của sông Hoài rồi neo lại. Trường Sinh Đảo chủ Quân Sâm Nham, cùng Thiếu đảo chủ Quân Như Hạo thống lĩnh hai trăm thủ hạ đi về phía quần hùng. Quân đảo chủ là một lão nhân cao lớn, mặt mũi phương phi, tay dài như tay vượn. Tuổi lão đã trăm ba mà cước bộ vững vàng, thần thái oai vệ. Thấy phe đối phương đồn gấp mười lần mình, lão cau mày nói:
- Lão phu là Quân Sâm Nham, lần này vào Trung Nguyên để chứng kiến cuộc phó ước của khuyển tử với gã Hạng Tử Siêu. Không ngờ tinh hoa võ lâm trung thổ lại có mặt đầy đủ nơi này, thật vô cùng vinh hạnh.
U Linh Chân Nhân cười nhạt:
- Tại sao đảo chủ lại đưa toàn bộ môn nhân đến đây làm gì?
Quân lão thấy dưới cờ Kim Giáp Môn có đến gần ba trăm người, lão điềm nhiên đáp:
- Tử Siêu đem theo thuộc hạ thì lão phu cũng vậy. Cuộc phó ước này chỉ liên quan đến hai phái, cớ sao Kim Giáp Môn lại huy động cả võ lâm đến đây?
Thông Triệt Hòa Thượng bật cười quái dị:
- Chứ không phải là Trường Sinh Đảo sắp chìm sâu dưới sóng biển nên bọn ngươi phải dọn nhà vào đất liền hay sao?
Quân đảo chủ giật mình:
- Đại sư là ai mà biết chuyện này?
Hoà thượng sang sảng nói:
- Lão nạp trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, nghĩ tình lão đến tuổi bách tuế mới có được một mụn con để nối dòng, lão nạp cảnh báo đảo chủ nên từ bỏ dã tâm xưng bá ở Trung Nguyên. Có thế mới mong bảo tồn được tông mạch họ Quân.
Tử Siêu tiếp lời hòa thượng:

- Nay Trường Sinh Đảo đã không còn sinh sống được, đảo chủ về lại Trung Thổ là hợp lý. Vói thần công tuyệt thế, đảo chủ có thể khai môn lập phái chung sống hòa bình với mọi người. Xin đừng nuôi mộng bá vương mà gây nên cảnh suối máu, rừng xương. Kim Giáp Môn xin tặng ba ngàn lương vàng để gọi là đền ơn truyền tuyệt học cho ân sư Lý Thái Tung.
Đảo chủ thấy thanh thế quần hào quá mạnh, họ lại một lòng ủng hộ Tử Siêu nên ông cũng nản chí, định từ bỏ ý định tranh hùng. Nhưng Thiếu đảo chủ Quân Như Hạo lại cho rằng Tử Siêu sợ chết nên mới nói như vậy, gã cười nhạt:
- Tâm ý của gia phụ làm sao ngươi đoán được mà nói càn? Cuộc tỷ thí hôm nay ta nhất quyết chẳng bỏ qua. Còn như sợ chết thì hãy tự phế võ công, ta sẽ tha cho.
Tử Siêu lặng lẽ rút Hắc Vân Đao bước ra. Toàn trường im phăng phắc, hồi hộp theo dõi cuộc tử đấu. Quân Như Hạo cười khẩy, vung đôi tay đỏ rực tấn công. Chưởng kình của gã nóng như lửa lò rèn, hơn hẳn Âm Dương thần chưởng. Chiêu thức lại quái dị huyền ảo phi thường.
Tử Siêu múa tít bảo đao lao vào màn chưởng phong. Chàng phối hợp cả hai pho Hắc Vân Đao và Vô ảnh đao của Tây Thục thần đao. Công lực song phương ngang nhau, cuộc chiến khó phân thắng bại.
Hai người đều luyện pho Ma Ảnh Du Phong, đoán được bộ vị sắp đến nên khó mà tránh chiêu. Chưởng kình và đao phong chạm nhau liên tục. Lúc đầu, Tử Siêu nhờ có bảo đao sắc bén, chiếm được lợi thế. Nhưng từ chiêu thứ hai trăm trở đi, hơi nóng chí dương của Ly hỏa Tam Muội thần chưởng đã thấm vào và tích tụ trong cơ thể chàng. Chân khí Tử Siêu bắt đầu ngưng trệ và chạy ngược đường. Màn đao quang mờ đi, không còn dày đặc như lúc trước nữa.
May thay, ngoài công lực chàng còn có thần lực thiên sanh, không phụ thuộc vào kinh mạch. Sức mạnh này nằm trong gân cốt và bắp thịt của thân hình chàng. Nhờ vậy, dù chân khí đã bị bế tắc, chàng vẫn có thể tiếp tục chống đỡ. Tuy nhiên, đao kình đã mất đi lực đạo nên yếu ớt, bị chưởng phong đánh bạt ra.
Tử Siêu trúng liền ba chưởng, y phục bốc cháy. Quần hào và thân quyến của chàng kinh hãi ồ lên. Kỳ Lan níu lấy áo Thông Triệt Hòa Thượng khóc hỏi:
- Đại sư bá! Kỳ tích đâu sao không thấy?
Lão bối rối gãi đầu. Phần Tử Siêu, sau khi trúng chưởng bỗng nghe luồng Bạch Ngọc chân khí trỗi dậy, từ Đan Điền đi vào kinh mạch. Lúc này, Nghịch Chuyển Ma Công bị lửa tam muội gây hiện tượng đảo mạch, không ngăn chặn được Bạch Ngọc chân khí mà còn bị dồn ngược về phía sau.
Tử Siêu như người say rượu, lảo đảo giữa lưới chưởng của đối phương. Quân Như Hạo tính tình tàn nhẫn, khắc nghiệt nên xuất toàn lực giáng

những đạo chưởng kình hung hãn vào thân thể Tử Siêu.
Tiếng khóc nỉ non của bốn mỹ nhân như xé nát lòng người. Vì quy củ võ lâm, họ đành phải khoanh tay đứng nhìn chàng bị hành hạ và đi dần vào cõi chết. Đám thuộc hạ Kim Giáp Môn không khóc thành tiếng, từ khoé mắt rỉ ra những giọt máu hồng.
Tử Siêu lùi dần theo đạo chưởng phong giáng vào người nhưng vẫn không chịu gục ngã dù y phục đã cháy thành than. Đến chưởng thứ một trăm, thân hình chàng bỗng sáng lên, bóng loáng như bạch ngọc, phản chiếu ánh dương quang. Chàng đứng thẳng người, mỉm cười tiếp nhận những cú đánh ngày càng yếu dần của đối thủ. Thông Triệt Hòa Thượng hô vang:
- Bạch Ngọc chân khí đã viên thành!
Quân Như Hạo lăn ra mặt cát khóc vùi. Nửa phần công lực của gã đã đi vào cơ thể Tử Siêu. Tiếng reo hò vang dội cả vùng biển vắng. Tử Siêu chỉ còn có chiếc khố vải cháy xém, từng bắp thịt cuồn cuộn trên người chàng tỏa sáng. Bốn mỹ nhân chạy lại ôm trượng phu, khóc vì vui sướng. Họ lấy áo choàng che phủ thân hình chàng.
Trường Sinh Đảo chủ thẫn thờ lẩm bẩm:
- Không ngờ chính Hạo nhi lại giúp gã luyện thành thần công vô thượng.
Theo đúng quy củ thì Tử Siêu có quyền giết đối thủ của mình. Vì vậy, Quân đảo chủ vội bước đến khẩn cầu:
- Lão phu chỉ có mình Hạo nhi, mong công tử thương tình mà tha mạng cho y!
Tử Siêu hiền hòa nói:
- Vãn bối không phải là kẻ hiếu sát, đảo chủ hãy mang công tử về đi!
Ma Ảnh Thần Quân bước đến vòng tay thi lễ:
- Lão nạp vẫn không quên ơn cưu mang và truyền tuyệt học của đảo chủ, nếu người có gì sai khiến, xin cứ nói!
Kỳ Lan cung kính dâng lên tấm ngân phiếu ba ngàn lượng vàng:
- Quý đảo gặp tai hoạ chắc không còn tài sản gì. Số vàng này xin đảo chủ nhận lấy để lo mưu sinh cho các đệ tử. Chư vị đều đã quá già, đâu thể cày cuốc được nữa?
Ma Ảnh Thần Quân thấy đảo chủ vẫn ngại ngùng không dám nhận, ông sụp xuống dập đầu:
- Lão nạp xin tôn người làm sư phụ. Dẫu sao thì lão nạp cũng đã được người truyền dạy võ công!
Tử Siêu cùng bốn mỹ nhân quỳ xuống bái kiến:
- Sư tổ!
Họ lại quay sang gọi Quân Như Hạo bằng sư thúc. Quân Sâm Nham hoan hỉ cười vang:
- Khéo thực! Té ra trời xanh cũng không bạc đãi lão già này. Lão phu sẽ về

Trường An sống với Tử Siêu.
Quân hùng hoan hô nhiệt liệt, xúm lại chúc mừng.
Mùng hai tết, cả nhà đang quây quần mừng xuân thì có một người lạ xin vào bái kiến. Tử Siêu ngạc nhiên nhận ra Kim Điêu công tử Mặc Đoan Vân, nam tử của Hồng Điểm Thiên Tôn. Gã gầy đi rất nhiều, gương mặt đầy nét đau khổ. Chàng hoan hỉ giang tay ôm gã vào lòng:
- Sao Mặc huynh lại đi có một mình thế này?
Đoạn vân buồn rầu nói:
- Tiên phụ bảo tại hạ đem thư đến cho công tử.
Gã trao cho chàng một phong thư đã nhàu nát. Tử Siêu kéo gã ngồi vào bàn rồi mở thư ra đọc:
“ Hạng công tử nhã giám!
Ngày ấy, lão phu đã hứa với công tử rằng suốt đời sẽ không để Đoạn Vân nhi vào Trung Nguyên. Nhưng Vân nhi đã quen với cuộc sống náo nhiệt phồn hoa của Trung Thổ. Nên chán cảnh tĩnh mịch, quanh năm tuyết phủ của Mãn châu. Vì vậy lão phu mong công tử niệm tình mà bảo bọc, chu toàn cho Đoạn Vân.
Hồng Điểm Thiên Tôn di bút!”
Tử Siêu đọc xong nhìn Đoạn Vân bảo:
- Không cần phải có phong thư này, tại hạ vẫn xem Vân huynh là bằng hữu.

Kim giáp Môn

Hồi 21
Hằng Sơn Ngộ Ma Mưu
Thượng Kinh Phùng Quỷ Kế

Đầu tháng hai, đại hội công cử võ lâm được tổ chức. Ai cũng nghĩ rằng Hạng Tử Siêu sẽ lên ngôi. Nhưng chàng thẳng thắn nói:
- Xét về võ công, trong thiên hạ hiện nay bản lãnh của sư tổ tại hạ là cao cường nhất. Tại hạ đề cử Trường Sinh Đảo chủ.
Lạ thay, Quân Sâm Nham không hề từ chối, ông cười sang sảng:
- Ý của Siêu nhi là muốn lão phu gánh hộ trọng trách vài năm, để hắn đưa vợ con du ngoạn thiên hạ đấy mà.
Tổng đàn cũ của võ lâm vốn nằm trên một ngọn đồi nhỏ, thuộc huyện Thắng Trì, cách rặng Tung Sơn gần trăm dặm. Đã nhiều năm không có Minh Chủ nên nơi này hoang phế tiêu điều, nhà dột cột xiêu. Các phái bèn góp công góp của sửa lại.

Quân Sâm Nham liền triệu hai trăm thủ hạ cũ về tổng đàn võ lâm để có người sai phái. Công việc của một vị Minh chủ rất bề bộn, chẳng thế thiếu nhân lực được. Đám lão nhân Trường Sinh Đảo luyện võ mấy chục năm, nay có dịp thi thố liền hoan hỉ rời Trường An đến đất Thắng Trì. Dĩ nhiên phu thê Quân Như Hạo cũng đến đấy.
Với võ công tuyệt thế của Trường Sinh Đảo, mọi cuộc can qua, xích mích đều được hòa giải và bọn tà ma cũng chẳng dám làm càn. Võ lâm thực sự hưởng cảnh thanh bình trong suốt hai năm trời. Xuyên Tâm thần kiếm, Kim Tiền Hội chủ và Quy Khả Vân không thấy quay lại trung nguyên, có lẽ vì ngán sợ lực lượng hùng hậu của Quân minh chủ.
Nhưng đến năm thứ ba, Quân Sâm Nham hết tuổi trời, hưởng thọ một trăm ba mươi bốn tuổi. Toàn thể võ lâm họp lại để dự lễ an táng và đồng thời bầu ngay Minh chủ khác. Tất nhiên môn chủ Kim Giáp Môn lại được đề cử. Hạng Tử Siêu viện cớ gia vụ đa đoan, nhường lại cho Thiếu đảo chủ Quân Như Hạo.
Thấy chàng quá cương quyết quần hùng đành phải chấp thuận. Hơn nữa, Quân Như Hạo lên làm Minh chủ thì rất thuận lợi, vì y dễ dàng sai sứ các môn nhân Trường Sinh Đảo đang làm nhiệm vụ ở tổng đàn.
Tử Siêu trở lại Trường An, tiếp tục cuộc sống hạnh phúc với thê tử. Nhân số Kim Giáp Môn đã lên đến năm trăm và không thu nhận thêm nữa. Nhờ tài kinh doanh của bốn vị phu nhân nên cuộc sống của đám môn nhân được bảo đảm. Họ được rải ra, phục vụ trong hai mươi bốn lâu quán của Tử Siêu ở Trường An, Lạc Dương, Tinh Châu. Bề ngoài, Kim Giáp Môn dường như chăm chú lo việc sinh kế, nhưng bên trong các tay đao vẫn phải luyện tập thường xuyên, chuẩn bị cho biến cố mới. Ai biếng nhác sẽ bị khiển tránh nặng nề, hoặc khai trừ khỏi môn phái. Tử Siêu thường bảo với thủ hạ rằng:
- Bản chất của giang hồ là khát máu và biến động. Cây càng cao thì gió càng lớn. Nay Kim Giáp Môn tạo được thanh danh bao trùm thiên hạ tất sẽ trở thành đích nhắm cho những kẻ có dã tâm khuynh đảo võ lâm. Nếu các ngươi ngủ quên trên chiến thắng, không lo trau dồi võ nghệ thì sẽ có ngày chết không có đất chôn thây.
Nhờ chàng nghiêm khắc như vậy mà bọn môn nhân không dám sao nhãng chuyện kiếm cung. Đầu xuân năm nay, Thông Triệt Hòa Thượng và Ma Ảnh Thần Quân đã sang Giao Châu thăm Vô Ngôn Thông thiền sư. Có thể là họ sẽ ở luôn bên ấy mà hoằng dương đạo pháp. Thiền tông Trung Hoa truyền sang Giao Châu như hạt giống gieo đúng thửa đất màu mỡ nên phát triển rất mạnh, sản sinh được những vị thiền sư pháp lực vô biên.
Tháng năm đến mang theo cái nóng nung người. Bốn vị phu nhân của Tử Siêu đòi đi Giang Nam nghỉ mát. Chàng vui vẻ chấp thuận, bảo họ chuẩn bị hành lý để lên đường sau tết Đoan Ngọ.

Nhưng chiều ngày mùng bốn tháng năm, tin dữ đã bay về. Trong thư, Hồng Phát Cái, bang chủ Cái Bang cho biết: phu thê Quân Như Hạo và hai trăm lão nhân Trường Sinh Đảo đều đã chết vì một loại kỳ độc, không rõ nguồn gốc. Chỉ có một người duy nhất sống sót, đó là môn nhân trẻ tuổi nhất. Lão này mới bảy mươi tuổi, tên gọi Phan Thủy Phục, được người của Trường Sinh Đảo đặt cho biệt hiệu là Bất Khả Trai. Họ Phan không ăn chay được nên ngay ngày mùng một, trốn khỏi tổng đàn võ lâm, xuống huyện thành nhậu nhẹt. Khi đã no say, lão lại mò vào kỹ viện ngủ đến sáng mùng hai mới về. lúc ấy mọi người đều đã chết cả. Phan Thuỷ Phục vội chạy đến Tung Sơn báo cho phái Thiếu Lâm hay.
Đặc điểm của vụ thảm án kia là tất cả những người của Trường Sinh Đảo đều chết ngay trên giường. Trong khi Hạ Hầu Lan, vợ của Quân Như Hạo và sáu tỳ nữ lại bị đâm chết. Nghe Tử Siêu đọc xong, Hạ Hầu Thu Uyên bật khóc, thương cho biểu muội. Tử Siêu vội vã ra lệnh báo động toàn môn và cho mời các cao thủ đầu não về Hạng gia trang để hội họp. Bàn bạc xong kế hoạch phòng thủ. Tử Siêu, Khuất Nham Tuyền, U Linh Chân Nhân và Thiên Lượng Thần Y lập tức lên đường đi Hà Nam.
Sáu ngày sau, bốn người đến tổng đàn võ lâm. Chưởng môn các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn và Cái Bang đều có mặt. Ưng Kiếm Miêu Y Hướng đã lên chấp chưởng phái Hoa Sơn thay cho nhạc phụ của Tử Siêu là Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương đã chết.
Trừ xác của Minh chủ Quân Như Hạo, tất cả các tử thi đều đã được tẩm liệm, đóng chặt nắp hòm. Ngộ Pháp thiền sư phương trượng Thiếu Lâm tự, buồn rầu nói:
- A di đà phật! Võ lâm thanh bình chưa được ba năm đã lại nổi phong ba. Mới khởi đầu đã có hai trăm người chết thảm, xem ra cuộc chiến sắp tới sẽ vô cùng khốc liệt. Bọn lão nạp bất tài, không tìm ra manh mối đành phải phiền đến Hạng thí chủ và Kim Giáp Môn.
Tử Siêu vòng tay nói vài câu khách sáo rồi bảo:
- Bẩm thiền sư, chẳng hay Phan lão, người sống sót, hiện đang ở đâu?
Ngộ Pháp bùi ngùi đáp:
- Phan thí chủ đến bổn tự báo tin xong là ngã lăn ra, mạch tắc nghẽn, không sao tỉnh lại được. Có lẽ y bị nhiễm phải chất độc còn sót lại trong tổng đàn.
U Linh Chân Nhân sửng sốt hỏi:
- Vậy chư vị làm thế nào mà khâm liệm được các tử thi?
Thanh Nhàn đạo trưởng đáp:
- Lúc đầu, bọn bần đạo cũng không dám vào. Nhưng khi thấy con chó của Minh chủ phu nhân thản nhiên chạy loanh quanh, bọn bần đạo mới đánh liều vào thử, ngờ đâu chẳng ai hề hấn gì cả.
Thiên Lượng Thần Y cau mày:

- Siêu nhi mở nắp quan tài Quân Như Hạo cho lão phu xem thử.
Tử Siêu bước đến cỗ áo quan đang nằm giữa đại sảnh, nhấc nắp hòm để xuống đất. Họ Quân chết đã mười ngày mà tử thi không hề có mùi hôi thối, da gã xám đen lại. Mộ Dung Chúc chăm chú quan sát tử trạng, bóp trán suy nghĩ rất lâu. Rồi lão đi khắp nơi, hít thở thật mạnh như muốn tìm ra mùi gì đó. Cuối cùng lão quay lại hỏi các chưởng môn:
- Lão phu muốn biết khi chư vị đến đây có phát hiện mùi gì là lạ hay không?
Thanh Nhàn đạo trưởng gãi đầu đáp:
- Quả đúng là có. Bần đạo ngửi được một mùi thơm hăng hắc, cay cay, giống như mùi vị thuốc hoắc hương vậy.
Ngộ Pháp thiền sư cùng gật đầu tán thành. Thiên Lượng Thần Y gật gù:
- Nếu thế thì chẳng sai được, bọn hung thủ đã nương theo gió mà rải bột hoắc hương tán nhuyễn để đầu độc mọi người trong tổng đàn.
Mọi người ồ lên kinh ngạc, chẳng hiêu lão nói gì cả. Ưng Kiếm lúng túng hỏi lại:
- Thần Y có lầm không, lẽ nào hoắc hương có thể giết người?
Mộ Dung Chúc mỉm cười:
- Năm ngoái, lão phu tình cờ vào hiệu sách cũ ở Trường An, tìm thấy một quyển sách cũ rất cổ. Trong ấy nói rằng Đông Hải có một loại kỳ trân là Trường Sinh Quả, ai ăn vào sẽ tăng tiến công lực và thọ rất lâu. Nhưng người đã sử dụng Trường Sinh Quả thì tuyệt đối không được đến gần cây hoắc hương. Hai vị thuốc này phối hợp với nhau sẽ trở thành một chất kỳ độc không thuốc nào giải nổi. Nay Quân Như Hạo và bọn môn nhân đều luyện Tam Muội Chân Khí và ăn Trường Sinh Quả, chất độc nào cũng không sợ. Hung thủ phải là một đại hành gia trong độc môn, hay y đạo mới biết dược cách dùng hoắc hương mà hạ thủ. Bằng chứng là Hạ Hầu Lan và sáu tỳ nữ đều không sao, nên mới bị giết bởi đao kiếm. Thứ hai, con chó vàng kia và chư vị cũng chẳng hề bị ảnh hưởng.
Lý luận của Thiên Lượng Thần Y vô cùng vững chắc, khiến mọi người hiểu rõ được ẩn tình. Tử Siêu thở dài:
- Vậy theo ý lão gia thì trong võ lâm đương đại, ai là người đủ kiến thức để biết được sự tương khắc ấy?
Mộ Dung Chúc ngẫn người suy nghĩ rồi đáp:
- Nay Độc Nhãn Hoa Đà đã chết, trừ lão phu ra chỉ còn một nhân vật nữa, đó là Hồi Thiên Ông Quan Điểu Hào. Ông ta tinh thông cả y thuật lẫn độc dược, đáng tôn xưng là bậc kỳ nhân. Trước đây, họ Quan cư trú ở Phước Kiến, nhưng cách nay sáu năm dời nhà đi đâu không rõ.
Hồng Phát Cái mau mắn nói:
- Lão phu sẽ cho đệ tử Cái Bang truy lùng tung tích của Hồi Thiên Ông. Lão ta là đầu mối duy nhất của vụ án này.

Lão vừa nói xong thì Khuất Nham Tuyền chạy vào:
- Bẩm môn chủ! Thuộc hạ đã tìm ra dấu vết của một toán người trong cánh rừng liễu phía Nam tổng đàn. Họ chỉ có khoảng hai mươi người. Trên mặt cỏ còn vương lại một ít bột mịn màu xám.
Gã kính cẩn trao cho Thần y một bụi cỏ dại, trên dính đầy chất bột. Mộ Dung Chúc ngửi rồi đắc ý đưa cho mọi người xem. Quả đúng là bột hoắc hương. Thanh Nhàn đạo trưởng nghiêm giọng:
- Bổn phái và Thiếu Lâm tự sẽ phát võ lâm thiếp mời quần hùng đến dự lễ tang và thông báo luôn tình hình khẩn cấp này.
U Linh Chân Nhân lắc đầu:
- Lão phu xuất thân từ hắc đạo nên rất am tường thủ đoạn của bọn tà ma. Chúng sẽ lường trước rằng bọn ta sẽ tổ chức tang lễ linh đình và sự tụ tập của mấy ngàn hào kiệt là một cơ hội tốt để tóm gọn. Chỉ sợ lần này chúng sẽ không dùng bột hoắc hương mà là một thứ kỳ độc hiếm có. Lão phu cho rằng chúng ta nên nhanh chóng mai táng các xác chết và ngấm ngầm thông báo cho các bang hội biết mà đề phòng.
Ngộ Pháp thiền sư khen ngợi Lục Đảo Y:
- Lục thí chủ quả là người thâm mưu viễn lự, Lão nạp vô cùng khâm phục.
Tóm lại, mọi người đều đồng ý như vậy. Hai hôm sau, tang lễ được cử hành. Trừ phu thê Quân Như Hạo, tất cả đều được chôn trong khu rừng lễu sau tổng đàn. Phan Thủy Phục đã được Thiên Lượng Thần Y cứu tỉnh. Mọi người cạy nắp hòm để họ Phan nhận diện. Nhờ vậy ngôi mộ mới có tên. Linh cữu vợ chồng Quân Như Hạo và Hạ Hầu Lan được đưa về Trường An, giao lại cho gia đình lo việc ma chay.
Vụ huyết án ở Thắng Trì đã làm chấn động cả võ lâm. Các bang hội tăng cường phòng vệ, canh gác ngày đêm. Trong thông báo mà Cái Bang đưa ra, chỉ nói rằng hơn hai trăm nạn nhân kia chết vì một loại kỳ độc vô danh thả theo hướng gió. Danh hiệu của Hồi Thiên Ông Quan Điểu Hào và sự thoát chết của Bất Khả Trai Phan Thủy Phục không hề được nhắc đến.
Tử Siêu sợ rằng Kim Giáp Môn sẽ là mục tiêu thứ hai của lực lượng thần bí, hung ác kia, nên tổ chức phòng thủ cực kỳ nghiêm mật. Đệ tử Kim Giáp Môn rải quanh Hạng gia trang, sẵn sàng phát hiện kẻ thù. Nước sinh hoạt được thử nghiệm hàng ngày.
Nhưng không hiểu vì lý do gì mà phe đối phương chẳng hề có động tĩnh trong suốt bốn tháng trời. Sau sự kiện này võ lâm tự hỏi: "Phải chăng hung thủ chỉ có thù oán với Trường Sinh Đảo mà thôi?" Do đó việc cảnh giác có phần lơi lỏng. Tử Siêu bèn gọi Bất Khả Trai Phan Thủy Phục lên hỏi chuyện:
- Phan lão! Chẳng hay quý đảo có thù oán với nhân vật hay bang hội nào hay không?

Lão ngơ ngác:
- Trường Sinh Đảo nằm ở vùng nhiều đá ngầm, thuyền bè không dám đi vào, thì làm gì có việc hiềm khích với ai.
Cái Bang và mấy trăm bộ đầu phủ Hà Nam cũng không tìm ra manh mối của vụ án. Tung tích của Hồi Thiên Ông Quan Điểu Hào cũng chẳng thấy đâu.
Trong lúc ấy, Tử Siêu lại rơi vào hoàn cảnh hung hiểm. Cơ thể chàng phải chịu sự tương tranh giữa hai luồng chân khí Bạch Ngọc thần công và Nghịch Chuyển Ma Công. Trong trận chiến với Quân Như Hạo cách nay ba năm, nhờ hơn trăm phát chưởng Ly Hỏa Tam Muội, Bạch Ngọc chân khí đã đẩy được ma công chạy ngược đường. Bạch Ngọc thần công viên thành, giúp Tử Siêu thoát chết nhưng lại là tai họa sau này.
Chàng là người kiên cường, cắn răng chịu đựng đau đớn, cố dung hòa thần công hai phe chính tà. May mà Nguyên Kỳ Lan phát hiện, nói lại với Thiên Lượng Thần Y Mộ Dung Chúc và U Linh Chân Nhân Lục Đảo Y.Thần Y đến chẩn mạch cho Tử Siêu. Ông cau mày tư lự khá lâu, rồi thở dài bảo:
- Ngày ấy, khi môn chủ bắt tay vào luyện Bạch Ngọc thần công, lão phu đã thầm băn khoăn trong dạ. Nhưng lại tự nhủ rằng luồng chân khí Nghịch Chuyển Ma Công quá hùng hậu sẽ đè nén không cho Bạch Ngọc chân khí phát triển. Nào ngờ sự việc lại diễn ra khác hẳn, đưa đến hậu quả hôm nay. Nếu môn chủ muốn toàn mạng, chỉ có cách hóa tán Bạch Ngọc chân khí, lưu lại Nghịch Chuyển Ma Công.
Tử Siêu nghiêm giọng:
- Không phải tại hạ muốn giữ lại Bạch Ngọc thần công để trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, mà chỉ vì bọn Xuyên Tâm thần kiếm vẫn chưa chết. Nay đã đến lúc không còn khiên cưỡng được tại hạ đành phải làm theo lời chỉ giáo của Thần y.
Chàng bèn đóng cửa toạ công đủ bốn mươi chín ngày, hóa tán toàn bộ công phu Bạch Ngọc. Tử Siêu hoàn thành vào đúng ngày đầu tháng chín. Thấy chàng có vẻ tiếc nuối, Quỳnh Hương an ủi:
- Tướng công há chẳng biết câu, tạo hoá ố toàn hay sao? Với trăm năm công lực còn lại chàng cũng đã là võ lâm đệ nhất cao thủ rồi.
Trước tiết Trùng Dương, Vạn Lý Truy Phong Kinh Phi Độ về báo cáo một quái sự. Đó là việc cả võ lâm đang xôn xao bởi một nguồn tin rằng Thái Cực Tiên Cung hiện tọa lạc trong dãy núi Hằng Sơn phía cực Bắc phủ Sơn Tây. Dù không biết rõ thực hư, hào kiệt bốn phương đang lũ lượt kéo về Đại Đồng. Tử Siêu ngỡ ngàng hỏi U Linh Chân Nhân:
- Lục khâm huynh, chẳng hay lai lịch Thái Cực Tiên Cung thế nào mà lại hấp dẫn được mọi người như vậy?
Lục Đảo Y vuốt râu khề khà kể:
- Gần trăm năm trước, võ lâm xuất hiện một bậc kỳ nhân danh hiệu là Thái

Cực Tiên Ông. Lão cùng hai mươi tám đệ tử cỡi hồng hạc du ngoạn thế gian, biểu diễn thần công tuyệt thế, đánh bại hàng trăm cao thủ hạng nhất của Trung Nguyên. Sau khi quân Mông Cổ chiếm được Trung Hoa, không còn thấy họ xuất hiện nữa. Sư tổ các phái đã kể lại rằng Tiên Ông từng bảo sẽ có ngày Thái Cực Tiên Cung mở của để kẻ hữu duyên tìm được tuyệt học và của cải.
Nguyên Kỳ Lan tiếp lời:
- Việc này thiếp cũng từng nghe Lại sư thúc nhắc đến. Ông đã phí hết hai mươi năm mà không tìm ra được Tiên Cung.
Tử Siêu hỏi lại Kinh Phi Độ:
- Đường chủ có hiểu vì sao mà tin này lại được loan báo rộng rãi như thế hay không?
Họ Kinh hồ hởi:
- Bẩm môn chủ! Đêm rằm tháng tám vừa rồi một vòng thái cực nửa đỏ nửa xanh đã hiện ra trong đám mây trên đỉnh núi. Vòng hào quang này sáng rực, dẫu xa hàng chục dặm vẫn thấy.
U Linh Chân Nhân trầm ngâm:
- Hằng Sơn nằm gần Vạn Lý Trường Thành. Vậy là bọn Xuyên Tâm thần kiếm, Kim Tiền Hội chủ và Quy Khả Vân cũng biết tin. Xem ra việc phát hiện Thái Cực Tiên Cung sẽ đưa đến cảnh suối máu rừng xương.
Tử Siêu buồn rầu nói:
- Nay quần hùng động lòng tham tất nghĩa khí giang hồ sẽ chẳng còn, làm sao thức tỉnh được họ đây? Thôi thì đành phó mặc cho kiếp vận, chúng ta chẳng nên đến đấy làm gì.
Nhưng chiều hôm ấy. Vạn Xảo Cuồng Sinh Lại Xương Bồ về đến, lão lo lắng nói:
- Siêu nhi! Theo lão phu được biết thì trong tiên cung có thanh Thái A bảo kiếm, thần vật thời Xuân Thu và pho bí kíp Thái Cực Huyền Môn Chân Giải, lại thêm hai viên Hỏa Long thần đan có thể biến thường nhân thành bậc địa tiên. Nếu những báu vật ấy lọt vào tay kẻ ác thì hậu quả sẽ không sao lường nổi. Dù ngươi không có lòng tham thì cũng phải đến đấy xem sao.
Tử Siêu mỉm cười:
- Kỳ vật luôn dành cho kẻ hữu duyên, chẳng lẽ tiểu tế lại ra tay cướp đoạt của người khác?
Cuồng Sinh cười nhạt:
- Lão phu biết ngươi chịu ảnh hưởng của Thông Triệt đại sư huynh và Ma Ảnh Thần Quân nên lòng tranh thắng cũng giảm đi nhiều. Nhưng giả sử bọn Xuyên Tâm thần kiếm lấy được bí kíp và linh đơn, luyện thành võ công vô địch, liệu có tha cho Kim Giáp Môn và các phái hay không? Trừ phi đã gác kiếm ẩn cư nơi hang cùng núi thẳm, chứ còn ở lại lúc nào thì cũng phải đấu

tranh để được sinh tồn.
Tử Siêu toát mồ hôi:
- Sư thúc dạy chí phải, tiểu điệt xin tuân mệnh.
Lại Xương Bồ hài lòng:
- Biết phục thiện là tốt rồi. Sáng mai chúng ta sẽ khởi hành.
Giữa tháng chín, Tử Siêu, Khuất Nham Tuyền và Cuồng Sinh có mặt ở chân núi Hằng Sơn. Vì sợ kế điệu hổ ly sơn, U Linh Chân Nhân Lục Đảo Y phải ở lại Trường An để phòng thủ Hạng gia trang. Trong thâm tâm, Tử Siêu luôn cho rằng vụ huyết án ở tổng đàn võ lâm là do ba lão ác ma thực hiện, và mục tiêu kế tiếp sẽ là Kim Giáp Môn. Vì vậy, chàng và Lại lão hóa trang rất kỹ lưỡng, không để ai biết họ đã rời Trường An.
Nguyên Kỳ Lan đích thân thi triển thủ pháp hóa trang kỳ tuyệt của Thầm Châm Cung, biến Tử Siêu thành một đại hán tứ thuần thoái vệ, còn Vạn Xảo Cuồng Sinh thì đóng vai một đạo sĩ già. Riêng Bách Diện Diêm La Khuất Nham Tuyền thì khỏi nhắc đến, gã đã sẵn có tài biến hóa.
Ba người đến nơi đúng chiều mười lăm. Dĩ nhiên khó mà tìm được chỗ trọ. Tiểu trấn dưới chân núi đã ngập tràn bởi hơn ngàn khách giang hồ. Lữ quán và nhà dân đều đặc nghẹt người, hơn nửa số phải ngủ trong lều vải. Bọn Tử Siêu đã liệu trước hoàn cảnh này nên cũng mang theo chiếc lều lớn, đủ cho cả ba người. Họ tìm đến cánh rừng thưa cạnh chân núi, bắt chước những người đến trước, cắm cọc dựng lều. Xong xuôi, Khuất Nham Tuyền chạy vào trấn mua thức ăn và hỏi thăm tin tức. Mấy khắc sau gã trở lại, vừa bày rượu thịt vừa kể:
- Bẩm môn chủ và lão gia! Quần hào đã lục soát khắp nơi mà không tìm ra vị trí của Thái Cực Tiên Cung. Họ đang chờ đến đêm rằm, để xác định xem vòng hào quang thái cực kia xuất phát từ đâu.
Tử Siêu hỏi thêm:
- Các phái bạch đạo đã đến đủ chưa?
- Bẩm môn chủ! Trừ phái Côn Luân ở quá xa, năm phái kia đều đem hết lực lượng tinh nhuệ và hợp thành một khối. Họ ở cả trong toà khách điếm lớn nhất trấn Hằng Sơn. Có lẽ do phái Hoa Sơn ở gần nên nhanh chân đến trước, chiếm được chỗ trọ tiện nghi. Hay là chúng ta đến đấy ở với họ cho vui?
Tử Siêu lắc đầu:
- Không được! Như thế sẽ lộ lại lịch mất.
Cuồng Sinh gật gù tán thành và nghiêm nghị nói:
- Siêu nhi! Những bảo vật trong Thái Cực Tiên Cung cực kỳ quý giá, quan hệ đến cả vận mệnh võ lâm. Vì vậy ai cũng muốn lấy cho được. Nhưng cổ nhân có câu kẻ mang ngọc có tội. Nghĩa là người nào may mắn sở hữu di sản của Tiên Cung sẽ trở thành mục tiêu tranh giành của toàn võ lâm, không phút nào được yên lành. Tốt nhất chúng ta dấu mặt, tuyệt đối không để lộ

thân phận.
Tử Siêu mỉm cười:
- Sư thúc quá lo xa rồi đấy. Chắc gì chúng ta là kẻ may mắn ấy?
Cuồng Sinh đắc ý nói:
- Lão phu là người duy nhất có khả năng vượt qua mê hồn trận để vào Thái Cực Tiên Cung. Chỉ cần biết nó ở đâu là cầm chắc thắng lợi trong tay.
Ăn uống xong, Lại Xương Bồ rủ Khuất Nham Tuyền vào trấn, dò la hành tung của Xuyên Tâm thần kiếm. Tử Siêu ở lại lều trông ngựa và hành lý. Chàng chắp tay sau lưng, đứng trước của lều ngắm nhìn rặng Hằng Sơn mênh mông hùng vĩ. Thu đã về nên những cách rừng pho đỏ rực nhưng tùng bách vẫn xanh tươi, phủ kín xườn núi.
Ba năm qua, võ lâm thanh bình nên Tử Siêu được nhàn hạ đôi chút. Công việc kinh doanh đã có các phu nhân, sự vụ Kim Giáp Môn ủy thác cho U Linh Chân Nhân. Vì vậy, ngoài những lúc luyện võ hay vui đùa với sáu tiểu hài, Tử Siêu còn làm quen với sách vở thi phú. Chàng tự biết mình kém phần văn vẻ nên cố công học hỏi. Phó Quân Ngọc rất giỏi thi thư, đã giúp chàng hoàn thiện. Với bản chất thông tuệ, Tử Siêu tiến bộ rất nhanh. Chàng thường cùng ái thê ngâm vịnh, khiến nàng rất hài lòng.
Tử Siêu thả hồn trong cảmh tịch dương, trời tối lúc nào cũng chẳng hay. Chàng miên man hồi tưởng đến những kỷ niệm nồng thắm với người vợ bạc mệnh Bạch Phát Hồ Ly Lan Tần Nga.
Gió thu vùng biên tái lạnh lùng thổi tung vạt áo, và sương thu thấm ướt đầu tóc, y phục mà Tử Siêu vẫn đứng lặng im như pho tượng. Trăng mười lăm đã chênh chếch cuối trời, làm lấp lánh đôi dòng lệ anh hùng. Tử Siêu buồn bã khẽ ngâm bài Tam Niên Biệt của Bạch Cư Dị:
"Du du nhất biệt dĩ tam niên
Tương vọng tương tư, minh nguyệt thiên
Trương đoạn thanh thiên vọng minh nguyệt
Biệt lai tam thập lục hồi viên"
Dịch thơ:
"Một xa đằng đẵng trải ba năm
Mong nhứ đêm trăng toả bóng rằm
Dứt một trời xanh trăng sáng ngóng
Ba mươi sáu độ đã tròn trăng"
Tử Siêu thở dài định trở về lều, thì Vạn Xảo Cuồng Sinh và Khuất Nham Tuyền về đến. Trên vai họ là hai bó củi lớn. Lát sau, đống lửa ấm áp đã được nhóm trước cửa lều. Ba người quây quần trò truyện. Lại Xương Bồ bực bội nói:
- Lạ thật! Sao chẳng thấy tung tích của bọn ác ma đâu cả? Lẽ nào họ loại bỏ lỡ thịnh hội này?

Tử Siêu cười mát:
- Biết đâu họ đã đến và cũng cải trang như chúng ta?
Vị trí của bọn Tử Siêu cách xa những lều khác, nên có thể tự do trò truyện, nhưng dẫu sao cũng không dám nói lớn. Trăng dần lên cao soi bóng vạn vật và những đám mây trắng đang quyện quanh đỉnh núi cao nhất tên gọi Nhạn Sơn. Đến đầu canh ba, đột nhiên một luồng hào quang xanh đỏ từ dưới thấp xạ lên đến tận cụm mây lưng chừng đỉnh núi Nhạn Sơn. Tiếng reo hò mừng rỡ của hàng ngàn người làm chấn động cả đêm trăng.
Hiện tượng này chỉ xảy ra trong vòng một thời gian rất ngắn, nhưng cũng đủ để quần hùng xác định vị trí của nguồn sáng. Đó là khe núi dưới chân Nhạn Sơn. Chẳng ai đủ kiên nhẫn để chờ trời sáng, họ nhổ lều, đốc đuốc hướng về phí mục tiêu. Muốn đến khe núi ấy, phải vượt qua cánh rừng sâu đến mấy mươi dặm.
Mặc cho ai vội vã, Vạn Xảo Cuồng Sinh vẫn ngồi rung đùi, nâng chén, ngâm nga bài Thập Ngũ Dạ Vong Nguyệt của Vương Kiến:
"Trung đình địa bạch thụ thê …
Lãnh lộ cô thanh thấp quế hoa
Kim dạ nguyệt minh nhân tận…
Bất tri thu tứ lai thủy giả"
Dịch thơ:
"Sân ngời đất trắng quạ nương cây
Hoa quế êm êm móc thấm đầy
Trăng sáng đêm nay ai chẳng ngắm
Tứ thu nào biết ở nhà ai?"
Giọng lão ồ ề, chát tai khiến đàn quạ trên cây gần đấy sợ hãi cất cánh bay đi mất. Tử Siêu cười hỏi:
- Sư thúc! Phải chăng Thái Cực Tiên Cung ở trên đỉnh Nhạn Sơn, sau vầng mây trắng kia?
Cuồng Sinh giật mình giơ ngón tay cái khen ngợi:
- Ngươi quả là thông minh hiếm có. Thái Cực Tiên Ông và Thái Cực Nhị Thập Bát Tú đều có hồng hạc, lẽ nào lại chịu ở dưới chân núi? Như thế sao xứng là tiên được. Chúng ta cứ ngủ một giấc, sáng mai thượng sơn là vừa.
Mờ sáng hôm sau, Khuất Nham Tuyền chạy bổ vào trấn mua lương thực và dây chảo. Ba người ăn no rồi tiến về chân núi Nhạn Sơn. Đêm qua quần hào đi đến chân núi phía Tây. Còn giờ đây, bọn Tử Siêu lại đi vào từ hướng Nam. Ở đây có một dòng suối nhỏ chảy từ trên núi xuống. Họ chỉ cần men theo suối mà đi nên đỡ vất vả hơn. Tử Siêu rút Hắc Vân Đao đi trước mở đường, chặt phăng những cành cây hay gai góc, nhờ vậy cước trình rất mau lẹ. Chỉ hơn canh giờ sau họ đã đến được chân núi.
Lúc dừng chân nghỉ ngơi, Tử Siêu cau mày bảo Cuồng Sinh:

- Sư thúc! Trên đường vào tiểu tế không phải phí sức nhiều, vì dường như có người đã đi trước chúng ta. Những cành cây bị chặt cụt sẵn đã chứng tỏ điều ấy.
Cuồng Sinh cau mày:
- Lạ thực! Chẳng lẽ lại có người đoán ra bí mật của Tiên Cung?
Khuất Nham Tuyền cười hì hì:
- Lão gia! Nghe nói lão ác ma Quy Khả Vân tinh thông thiên văn địa lý và kỳ môn độn giáp.
Lại Xương Bồ giật mình:
- Chết thực! Sao ta lại quên mất tài nghệ của nhà họ Quy nhỉ?
Tử Siêu tư lự rất lâu mới nói:
- Nếu quả đúng là bọn Xuyên Tâm thần kiếm đã đến đây trước chúng ta thì có khả năng họ sẽ bày gian kế hãm hại quần hùng. Vậy sư thúc và Khuất Nham Tuyền hãy mau đến khe núi phía Tây cảnh báo cho mọi người biết và đưa các phái bạch đạo đến đây vây chặt ngọn núi này. Tiểu tế sẽ cố ngăn không cho bọn ác ma thoát đi.
Vạn Xảo Cuồng Sinh hiểu rằng Quy Khả Vân đủ bản lãnh vào được Thái Cực Tiên Cung và đã thu tóm bảo vật nên dàng nghe theo lời Tử Siêu. Lão và Khuất Nham Tuyền cắt rừng đi về hướng quần hào, còn Tử Siêu tiến lên đỉnh núi Nhạn Sơn.
Lúc này, quần hào đang chém giết lẫn nhau ở khe núi phía Tây, nơi phát ra luồng sáng. Họ đến đây từ đầu giờ Thìn, phát hiện một động khẩu vuông vức trên vách núi, cách mặt đất năm trượng. Muốn lên được trên ấy phải vượt qua ba mươi sáu bậc thang đã chật hẹp. Với địa thế hiểm ác như vậy, bất kỳ kẻ nào lên trước đều trở thành mục tiêu tấn công của quần hào, và đã có năm sáu chục người bỏ mạng.
Lòng tham đã khiến máu đổ và mùi máu lại kích thích lòng hiếu sát. Ngay cả các phái bạch đạo cũng bị lôi vào cuộc chiến thảm khốc này. Họ đang cố đánh bạt phe hắc đạo vùng Tây Bắc ra khỏi chân cầu thang đá. Chỉ có mình Ngộ Pháp thiền sư, phương trượng Thiếu Lâm tự, đứng ngoài lâm râm niệm phật. Cảnh máu chảy đầu rơi khiến lòng dạ bậc cao tăng bất nhẫn, phân vân. Ông hối hận vì đã đưa đệ tử đến nơi đây. Nhưng đã có sáu tăng nhân bỏ mạng, thiền sư không còn rút lui được nữa.
Đứng đầu lực lượng hắc đạo Tây Bắc là Sấu Vô Thường Nhiếp Lục Bố, người đã từng xuất hiện ở Mai Hoa Cốc và bị Phí Vân Dương đả bại. Cùng với họ Nhiếp còn có sáu lão già lạ mặt võ công cực kỳ lợi hại. Vũ khí của họ là những cây ma trảo bằng thép luyện xanh biếc, năm chiếc móng sắc bén, cong vút như móng chim ưng.
Thủ hạ của Sấu Vô Thường là hai trăm hán tử áo đen kiêu dũng, sử dụng ma trảo. Loại vũ khí này có thể khóa chặt đao kiếm nên đệ tử các phái Nga Mi,

Hoa Sơn, Võ Đang rất lúng túng. Chỉ có thiền trượng của phái Thiếu Lâm mới thức sự là khắc tinh của ma trảo.
Phía ngoài, cuộc chiến tương tàn của quần hùng cũng không kém phần hung hãn. Một chút hiềm khích nhỏ ngày xưa cũng trở thành mối thù hằn lớn lao để giết nhau. Phàm đã là khách võ lâm, mấy ai không có xích mích đụng chạm?
Bỗng Sấu Vô Thường vung trảo đánh bạt trường kiếm của Thanh Nhàn đạo trưởng rồi tung mình về phía cầu thang. Đạo trưởng vội đuổi theo thì bị hai gã áo đen liều chết chặn lại. Ngộ Pháp thiền sư kinh hãi, định xông lên chặn Nhiếp Lục Bố. Nhưng Vạn Xảo Cuồng Sinh đã đến nơi, vận công quát vang:
- Dừng tay lại! Thái Cực Tiên Cung không có ở đây đâu.
Lời nói của lão chỉ khiến mọi người chấn động, bớt hung hãn chứ chưa chịu đình thủ. Cuồng Sinh bước đến nói với Ngộ Pháp:
- Thiền sư! Lão phu là Lại Xương Bồ đây. Phương trượng mau gọi các phái bạch đạo lui quân. Tiên Cung thực ra là ở trên núi Nhạn Sơn và đã bị bọn Xuyên Tâm thần kiếm vào trước rồi. Hiện nay Tử Siêu đang lên đấy cầm chân họ, chờ chư vị đến.
Ngộ Pháp chẳng lạ gì giọng của Vạn Xảo Cuồng Sinh, liền nghe lời họ Lại, vận thần công sư tử hống:
- Các phái bạch đạo lui ra!
Lời của thiền sư rất có hiệu lực, được mọi ngươi tuân theo ngay. Ông lại nói tiếp:
- Mong chư vị đồng đạo đừng chém giết nhau nữa, Thái Cực Tiên Cung quả thực không có ở đây.
Quần hùng ngơ ngác bán tin bán nghi nhưng cũng dừng tay. Sấu Vô Thường cười nhạt:
- Nếu phương trượng đã nói vậy để bọn lão phu vào xem thử.
Khuất Nham Tuyền lạnh lùng bảo:
- Cứ vào rồi sẽ biết, coi chừng bị mắc bẫy đấy.
Nhiếp Lục Bố không thèm lý đến, cùng sáu lão già kia vượt thang đá tiến vào động khẩu. Bọn thủ hạ xếp thành hình cánh cung, bao chặt lấy chân thang. Lát sau Sấu Vô Thường trở ra, cao giọng gọi bọn thủ hạ:
- Sơn cốc này quá rộng, bọn ngươi mau lên cả đây giúp chúng ta lục soát.
Quần hào rúng động định xông vào bọn hắc y, cướp đường lên sơn cốc. Nhưng Ngộ Pháp đã ngăn lại:
- Chư vị đừng vọng động, chờ một lúc rồi lên cũng không muộn.
Bọn hắc y lần lượt rút cả lên trên, để lại mươi tên phòng thủ cửa động, còn bao nhiêu kéo vào cả bên trong. Thời gian chầm chậm trôi qua, lòng người nóng như lửa đốt. Họ bắt đầu nghi ngờ lời nói của Lại Xương Bồ. Cuồng Sinh biết ý nói ngay:

- Cổ nhân thường nói ăn cỗ đi trước lội nước theo sau. Nếu lão phu có lầm lẫn thì bọn chúng cũng chẳng thể mang bảo vật mà rời khỏi chốn này được.
Quần hùng biết lão có lý, không còn nhốn nháo nữa. Nhưng rồi nỗi kinh hoàng ập đến, một tiếng nổ kinh thiêng động địa vang lên. Vách núi trước mặt họ xụp đổ, bắn đá ra như mưa. Cũng may, mọi người đứng khá xa để quan sát cửa động cho khỏi mỏi cổ nên không ai bỏ mạng. Họ chạy về phía sau, đến chỗ an toàn mới dám dừng chân. Lúc quay lại thì sơn cốc kia đã biến thành một biển lửa.
Thanh Nhàn đạo trưởng buồn rầu nói:
- Không ngờ có kẻ lại nhẫn tâm bày ra mưu kế độc ác thế này.
Vạn Xảo Cuồng Sinh tái mặt vì câu nói ấy, lão nói ngay:
- Chết thực! Không chừng trên đỉnh Nhạn Sơn cũng có bẩy rập chờ đợi Tử Siêu. Chúng ta phải nhanh chân lên mới được.
Lão và Khuất Nham Tuyền vội vã phi thân đi trước, quần hùng ùn ùn kéo theo sau. Vừa được vài bước, họ dã nghe tiếng nổ vang trời phát ra từ lưng chừng núi Nhạn Sơn. Đất đá đổ xuống như thác lũ, cát bụi mù mịt, che phủ nhãn tuyến.
Cuồng Sinh ôm mặt kêu trời:
- Lão phu hại chết Siêu nhi rồi!
Khuất Nham Tuyền không nói gì, lẳng lặng leo lên. Khi họ đến nơi thì đá đã thôi lăn, dòng suối kia đã bị lấp kín nguồn và cả một đoạn dài. Mọi người vất vả lắm mới vượt được độ cao hai trăm trượng, lên đến bình đài, nơi phát ra tiếng nổ. Họ thở dài nhìn khoảng vách núi trước mặt. Nó đã bị bóc đi một lớp dày hàng chục trượng, tựa hồ như chưa bao giờ có Thái Cực Tiên Cung ở vị trí ấy. Vạn Xảo Cuồng Sinh quỵ xuống kêu khóc:
- Siêu nhi! Chính ta đã giục ngươi đi vào chỗ chết. Ta còn mặt mũi nào mà sống trên cõi đời này nữa.
Quần hùng cúi đầu tưởng niệm bậc anh hùng cái thế, ân nhân của võ lâm. Mấy năm qua, Tử Siêu cùng Kim Giáp Môn đánh đông dẹp bắc, diệt trừ ma chướng, đem lại thanh bình cho giang hồ. Chàng lại từng chặt tay, liều thân vào hang cọp để cứu các chưởng môn.
Tiếng khóc của Vạn Xảo Cuồng Sinh đã khơi dòng lệ nhiều người. Ai bảo bậc trượng phu không rơi lệ? Tiếng khóc sụt sùi của mấy trăm người được gió thu mang đi rất xa. Khuất Nham Tuyền không khóc, vì tâm hồn gã đã chết theo Tử Siêu. Chàng là người duy nhất mà gã khâm phục và yêu thương. Gã không khóc được nên nỗi đau càng rộng lớn khôn cùng.
Khuất Nham Tuyền nhìn đống đất đá ngổn ngang, lòng bỗng phát sinh niềm tin mãnh liệt rằng Tử Siêu chẳng thể nào chết được. Gã như mơ hồ nghe thấy tiếng kêu cứu của chàng ở nơi sâu thẳm kia. Nham Tuyền thẫn thờ bước đến, vác một tảng đá quăng đi, bắt đầu vào cuộc đào bới tuyệt vọng.

Nhưng hành động của gã đã thức tỉnh được mọi người, đem đến niềm hy vọng cho họ. Quần hùng xắn tay áo ùa vào, quyết tìm cho ra Tử Siêu, dù sống hay chết.
Hồng Phát Cái ước lượng công việc này phải mất nhiều ngày, liền huy dộng thủ hạ xuống núi mang lều trại và lương thực lên.
Phần Tử Siêu thì sao? Hôm ấy, chàng nhanh nhẹn trèo lên ngọn núi Nhạn Sơn, lòng thầm hy vọng đối phương vẫn còn trong Thái Cực Tiên Cung. Chàng tự tin rằng mình đủ bản lãnh để cầm chân bọn Xuyên Tâm thần kiếm cho đến khi quần hùng kéo đến.
Dọc đường Tử Siêu cẩn thận quan sát vì sợ phục binh, nhưng lạ thay, chàng lên đến nơi mà vẫn chẳng gặp ai. Đám mây mùa thu lở vởn trên cao, che mát hoa cỏ của bình đài rộng lớn này. Từ ngoài nhìn vào có thể thấy ở vách núi có khung cửa đá rộng rãi, phía trên tạc nổi bốn chữ Thái Cực Tiên Cung. Cửa không có cánh, như mời gọi khách vào thăm.
Tử Siêu chậm rãi di chuyển sau những bụi cây, tiến dần đến cửa cung. Chàng vận hết thính lực để nghe ngóng mà không hề phát hiện động tĩnh gì, liền lướt vào trong. Hết đoạn đường hai trượng là một hang thạch nhũ đá khổng lồ được bàn tay người trang hoàng lại, càng bội phần diễm lệ. Nóc hang có nhiều khe thông sáng nên cảnh vật quang đãng, mát mẻ.
Tử Siêu đã đinh ninh rằng có người vào trước nên không màn đến cảnh đẹp, chú tâm phòng bị. Chàng đi thẳng đến cánh đá, phát hiện một thạch án, trên có lư hương, cắm một thanh cổ kiếm. Có lẽ chính là Thái A thần kiếm. Nhưng Tử Siêu không thu lấy mà vẫn tiếp tục đi sâu vào. Được vài trượng, chàng lại thấy một hốc đá trên vách có lọ pha lê chứa hai viên linh đan đỏ tươi. Chàng chỉ vươn tay là có thể lấy được. Tuy nhiên, một linh cảm kỳ lạ khiến chàng không làm như vậy. Có lẽ đây là bản năng sinh tồn của một người đã từng vào sinh ra tử.
Chàng đi tiếp vào trong, lúc này hang đã hẹp lại, có lẽ sắp đến chỗ tận cùng. Đó là một thạch thất vuông vức, mỗi bề gần trượng, chỉ trơ vơ chiếc giường đá.
Tử Siêu cau mày suy nghĩ, nhìn quanh như muốn tìm một vật khác. Ở đây dường như thiếu cái gì đó? Tại sao lại không có bàn thờ Tam Thanh và cũng chẳng thấy nơi ngủ nghỉ của Thái Cực Tiên Ông và hai mươi tám đệ tử. Còn nhà bếp và chỗ tiêu tiểu ở đâu? Họ cũng là người chứ nào phải tiên thực. Nếu họ đã chết thì cũng phải còn di cốt.
Vách thạch thất hoàn toàn nhẵn nhụi, không hề có dấu vết gì cả. Tử Siêu bước đến góc phòng, thổi sạch bụi và nhận ra bức vách đã bên hữu không dính liền với hai vách kia. Chàng suy nghĩ một lúc lâu, xuống tấn đẩy thử. Sức mạnh của chàng giờ đây còn gấp mấy lần tổ phụ Hạng Võ. Vách đá rung lên, từ từ di chuyển, vang lên những tiếng kêu ken két ghê người.

May mà chàng đẩy đúng vào cạnh không có bản lề và cánh cửa vĩ đại kia mở ra, để lộ phần chính điện của Thái Cực Tiên Cung. Tử Siêu chỉ đẩy thạch môn chéo đi một góc, đủ để đi sang bên kia, chứ không mở hẳn cho tốn sức. Chàng hài lòng xoa tay bước vào. Tử Siêu vừa đi được hơn trượng thì nghe mặt đất rung chuyển bởi một tiếng nổ kinh hồn. Chàng kinh hãi nhảy ngược lại, đứng nép sát vào tấm cửa đá.
May mà vụ nổ phát ra ở phía ngoài xa nên không làm trần hang bên trong xụp xuống. Tử Siêu thở dài, chờ mọi vật yên ắng, trở ra ngời xem thử. Quả nhiên hang động lớn phía trước đã hoàn toàn xụp đổ, bịt kín đường ra. Đá tràn vào đến cửa thạch thất.
Tử Siêu biết mình đã bị gài bẫy, như vậy bọn Quy Khả Vân đã phát hiện ra Thái Cực Tiên Cung từ lâu và chuẩn bí rất công phu để chờ đón chàng. Có thể quần hùng cũng bị mưu hại vì trong lúc đẩy cửa đá, chàng thoáng nghe mặt đất rung động. Tử Siêu mừng vì mình đã kịp thời bảo Vạn Xảo Cuồng Sinh đến cảnh báo quần hùng. Chàng hy vọng rằng họ sẽ thoát chết.
Lâm nguy bất loạn, Tử Siêu trấn tĩnh, trở vào chính điện của Tiên Cung. Quả nhiên có hai dãy giường đã nằm sát vách. Một căn phòng chứa ngũ cốc, một nhà bếp và nơi tắm rửa vệ sinh. Tận cùng trong khu vực này là một điện thờ Tam Thanh, ba pho tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ngọc Hoàng Thượng Đế, Kim Ngọc Thần Thiên Tôn tạc bằng đá nên vẫn còn nguyên vẹn trên hương án. Sau lưng ba pho tượng là một vòng thái cực được khảm bằng đá vân thạch hai màu đen trắng
Nơi này hoàn toàn không có một xác chết nào cả, như vậy Thái Cực Tiên Ông và các đồ đệ đã rời khỏi núi này. Tử Siêu đi quanh, lục soát khắp nơi, cố tìm cho được một sinh lộ. Nhưng ngoài những khe hẹp trên nóc động cao vời vợi kia, chẳng còn đường nào thông với nhân gian nữa cả.
Chàng mệt mỏi định gieo xuống một thạch sàn nằm nghỉ. Chiếc giường đá này nằm lẻ loi, có lẽ là của Thái Cực Tiên Ông. Vụ nổ lúc nãy đã làm cát bụi trên trần bay rơi xuống đầy giường. Tử Siêu vung chưởng thổi sạch đi và ngạc nhiên nhận ra những giòng chữ:
"Các hạ vào được nơi này quả là điều hãn hữu, vì báu vật đã để ở cả bên ngoài. Bần đạo vô cùng tán dương tài trí của các hạ nên đã để lại hai viên Âm Dương tiên đan làm phần thưởng. Loại linh đan này còn quý giá hơn cả Hỏa Long thần đan.
Thái Cực Tiên Ông cẩn bút."
Tử Siêu ngao ngán đưa mắt nhìn quanh, vì trong thư kia không hề nhắc đến vị trí của Âm Dương tiên đan. Chàng hy vọng tiên đan sẽ giúp mình có sức để cầm cự một thời gian. Tử Siêu bước đến bệ thờ tìm kiếm. Chàng nhấc cả ba pho tượng lên lắc thử mà cũng chẳng thấy gì. Bỗng đôi mắt của Tử Siêu khựng lại trên hai chấm của vòng Thái Cực Đồ. Hai chấm này không phải

bằng phẳng mà nổi u hằn lên, tròn trịa, nhẵn nhụi. Tử Siêu lẩm bẩm:
- Âm Dương tiên đan. Đúng rồi, không thể sai được.
Chàng nhảy lên bệ thờ, dùng mũi của Hắc Vân Đao cậy thử, hai nốt u ấy vỡ ra dễ dàng, đệ lộ hai viên sáp ong lớn bằng trái nhãn. Tử Siêu nghĩ đến câu Âm Dương Hòa Hợp nên nuốt cả hai viên rồi ngồi xuống điều tức. Chàng đi vào cảnh giới vô ngã, lúc mở mắt ra thì trăng đã mọc, chiếu xuyên qua những khe hở trên nóc. Nhờ vậy chàng mới biết là đêm xuống, vì giờ đây nhãn quang chàng nhìn thấy cả bóng đêm. Tử Siêu nghe đầu óc mình minh mẫn, thư thái như bay bổng. Chàng thử vận khí, tung mình lên, dễ dàng đạt độ cao hơn ba trượng.
Tử Siêu mừng rỡ, tin rằng mình đủ sức mở đường thoát ra ngoài. Hy vọng sống khiến chàng rạo rực, bắt tay ngay vào việc mở đường. Chàng đi sang thạch thất, tuần tự lăn từng tảng đá chặn kín đường ra quăng vào bên trong.
Lúc này, ở bên ngoài, quần hùng đã đào bới sang ngày thứ bảy. Công việc cực kỳ nặng nhọc nhưng chẳng ai mở miệng than thở tiếng nào. Cái Bang đã vét sạch cuốc, xẻng, xà beng của mấy trăm thôn dưới chân núi, nhờ vậy công việc có nhanh chóng hơn.
Gần trăm đệ tử Cái Bang không tham gia đào bới, nhưng việc phục vụ vủa họ cũng không kém phần gian khổ, để đưa nước và lương thực lên độ cao hai trăm trượng.
Chiều hôm ấy họ tiến vào đến vách đã cuối cùng của hang thạch nhũ, nhưng lại không đúng cửa dẫn vào thạch thất. Có người tìm thấy thanh cổ kiếm reo lên. Gã là đệ tử phái Võ Đang nên đưa cho Thanh Trần đạo trưởng xem.
Ông rút gươm ra, buồn rầu nói:
- Chỉ có vỏ ngoài là thực, lưỡi gươm chỉ là thép thường.
Dứt lời, ông chém thử vào một tảng đá, lưỡi kiếm mẻ ngay mấy miếng lớn.
Ngộ Pháp thiền sư tư lự nói:
- Xem ra đây là chỗ tận cùng của Thái Cực Tiên Cung, sao không thấy Hạng thí chủ đâu nhỉ?
Vạn Xảo Cuồng Sinh nhìn đống đất đã khổng lồ bên mé hữu, bùi ngùi nói:
- Chắc gì thi thể của Tử Siêu đã còn nguyên vẹn, tìm được chỉ thêm thương tâm. Nay ai cũng đã kiệt lực, làm sao đào bới được nữa? Lão phu xin cảm tạ chư vị, sáng mai chúng ta xuống núi thôi.
Quần hào đều rã rời, mỏi mệt nên không phản đối, cúi đầu quay về lều, tắm rửa và dùng bữa tối. Canh ba đêm ấy, Khuất Nham Tuyền lão đảo đi vào con đường mà quần hào đã đào được. Gã đến bức vách đã cuối đường, quỳ xuống úp mặt vào đấy mà khóc. Ngày mai gã đã phải rời xa nơi này, mất đi niềm hy vọng rằng Tử Siêu còn sống.
Gã là đàn ông nên không khóc thành tiếng, chỉ có đôi giòng lệ pha máu tràn ra như suối và đôi vai rộng run rẩy mãi không thôi. Gã than khóc cho đến

lúc kiệt lực, ngồi dựa vào vách mà nhìn lên bầu trời sao. Gã nguyền rủa hoàng thiên đã nhẫn tâm để một người như Tử Siêu phải chết thảm.
Bỗng gã thoáng nghe từ trong vách đá vọng ra tiếng động rất nhỏ liền áp tai vào. Khuất Nham Tuyền tiến dần về phía hữu, phát hiện tiếng động càng lớn hơn. Khi chạm đống đá, gã dừng lại, nghe ngóng thêm một hồi. Dường như Tử Siêu đang ở sau đống đá kia và đang cố thoát ra. Khuất Nham Tuyền vui mừng khôn xiết, gọi vang:
- Chư vị mau lại đây! Môn chủ còn sống.
Quần hào tốc lều, xách đuốc ùa đến. Khuất Nham Tuyền hồ hởi nói:
- Chư vị chưởng môn cứ áp tai vào vách đá sẽ nghe tiếng động rất lạ.
Ngộ Pháp thiền sư và Vạn Xảo Cuồng Sinh vội làm theo lời gã. Không còn nghi ngờ gì nữa. Lát sau Lại Xương Bồ mừng rỡ reo lên:
- Đúng rồi. Siêu nhi còn cách chúng ta chừng mười trượng mà thôi. Có lẽ đường vào ở sau đống đá này.
Tìm một xác chết thì không mấy cần thiết, nhưng để cứu một người còn sống thì ai cũng nức lòng. Quần hùng quên cả mỏi mệt, bắt tay vào đào bới trong ánh đuốc chập chờn. Họ tấn công vào đoạn sát vách động, cố tìm ra thông lộ. Tiếng động từ phía trong càng rõ ràng hơn rất nhiều. Quần hào phấn khởi reo hò, như muốn khích lệ Tử Siêu.
Mọi người tranh thủ nuốt vài cái bánh bao rồi lại tiếp tục công việc. Nhưng tiếng động bên trong bỗng ngưng bặt, khiến lòng dạ ai cũng nóng ran như lửa đốt. Đến quá ngọ, quần hùng vào được bên trong thì thấy Tử Siêu đang nằm lịm trên đống đá vụn.
Tử Siêu được đưa ngay về Trường An. Chàng chỉ bị kiệt sức vì nhịn đói mà làm việc quá nặng nhọc. Với tài diệu thủ hồi xuân của Thiên Lượng Thần Y Mộ Dung Chúc, chỉ nửa tháng sau chàng đã bình phục.
Giờ đây võ lâm đã biết việc ba lão ác ma tái nhập Trung Nguyên và cướp được di vật của Thái Cực Tiên Cung. Các phái vô cùng lo lắng, dốc sức huấn luyện đệ tử, chờ đối phó với cuộc phong ba sắp đến. Nhưng có lẽ do còn phải rèn luyện Thái Cực Huyền Kinh nên bọn Xuyên Tâm thần kiếm im hơi lặng tiếng trong suốt ba tháng trời.
Một mùa xuân nữa lại đến, nhưng chưa vui được mấy ngày Tử Siêu đã nhận được hung tin: nhạc mẫu của chàng là hình bộ thượng thư phu nhân đang lâm trọng bệnh. Phó thượng thư đã nhờ Cái Bang chuyển thư, gọi con cháu về gấp.
Phó Quân Ngọc là con gái nhưng ba nàng kia cũng là nghĩa nữ, vì vậy họ đều phải có mặt để chịu tang nếu Phó phu nhân không qua khỏi. Bốn nàng mà đi thì sáu tiểu hài cũng phải đi theo. Bầu đoàn thê tử lê thê lếch thếch như vậy, nếu bị tập kích giữa đường thì khó mà quán xuyến cho hết được. Tử Siêu lo lắng cho họ nên vắt óc suy nghĩ và bàn bạc với Vạn Xảo Cuồng

Sinh. Lại Xương Bồ cười bảo:
- Chỉ cần bọc đồng các cỗ xe lại và mang theo hai trăm đao thủ kiêu dũng nhất của Kim Giáp Môn thì còn sợ gì mai phục nữa.
Nhị thiếu phu nhân Hạ Hầu Thu Uyên vui vẻ nói:
- Tướng công khéo lo xa, trừ Phó Quân Ngọc hiền muội ra, bọn thiếp đều là những người luyện võ đã lâu năm, đâu đến nỗi không tự bảo vệ được thân mình.
Kỳ Lan và Quỳnh Hương cũng tán thành. U Linh Chân Nhân gật gù:
- Nhưng dẫu sao cũng phải lo cho đám tiểu hài. Cứ chuẩn bị ba cỗ xe thật kiên cố, lúc có biến chúng ta cũng không bị phân tâm.
Thần Châm Tiên Cơ Khổng Diễm Yên xen vào:
- Lần này ông ở nhà, để ta đưa Thiên nhi đi Bắc Kinh một chuyến.
Lục Đảo Y gượng cười:
- Bà muốn đi thì đi, lão phu tranh giành làm gì.
Kế hoạch đã thống nhất, Cuồng Sinh đem ba cỗ xe ngựa đến Thần Binh Trường của Khương Hoằng Nhiên. Họ Khương cùng bọn đệ tử phải thức trắng đêm để làm cho thùng xe kiên cố còn hơn cả xe tù. Với lớp đồng dày cộm, chẳng cung tên gươm giáo nào đâm thủng nổi.
Ngay trưa ngày mùng sáu tết, bọn Tử Siêu khởi hành đi Bắc Kinh. Phó Quân Ngọc thấy Tử Siêu mang theo cả Thiên Lượng Thần Y, nàng cũng bớt lo lắng cho thân mẫu. Với tài năng của Mộ Dung Chúc, chỉ cần còn hơi thở là có hy vọng bình phục. Do đó, nàng lên lưng tuấn mã, cùng dong duổi với mọi người. Phó Quân Ngọc đã được ba nàng kia dạy cho thuật kỵ mã, nhưng chưa có dịp sử dụng trên đường dài.
Bọn tiểu hài bị nhốt trong xe vì tiết trời rất lạnh giá, tuyết rơi đầy. Cũng vì tiết trời khắc nghiệt này mà Tử Siêu chỉ mang theo có năm mươi thủ hạ. Chàng không muốn nhiều người phải khổ sở vì chuyện gia đình mình.
Lần này thì Dã Nhi cũng có mặt, gã nằng nặc đòi theo vì đã quá chán cảnh thê tróc tử phọc. Gã và Kinh Phi Độ, Khuất Nham Tuyền tạo thành một bộ ba rất lý tưởng, trong chiến đấu cũng như trong ăn nhậu. Dã Nhi có hai đứa con trai, chúng thừa kế dòng máu dã nhân của cha nên khoẻ mạnh và quậy phá như khỉ. Dã Nhi nhức đầu vì chúng nên kiếm cớ xa nhà vài tháng cho đỡ khổ.
Ba gã đi chung với đoàn xa mã của phu thê Tử Siêu, nhưng năm mươi đao thủ Kim Giáp Môn lại chia thành hai cánh trước sau, cách xa họ hơn chục trượng. Toán tiên phong có nhiệm vụ dọ thám những địa hình hiểm trở, khám phá mai phục. Toán đoạn hậu che chở sau lưng. Họ là những anh em Vô Ảnh Đàn, năm xưa từng theo Tử Siêu ngang dọc.
Tất nhiên là Kim Giáp Môn không có giương cờ gióng trống, mà kín đáo hòa với giòng người trên đường quan đạo. Trời lạnh thế này, áo choàng và

mũ lông khiến ai cũng giống ai, chẳng cần phải hóa trang.
Dù người ngựa đông đảo lỉnh kỉnh như vậy nhưng cước trình khá nhanh. Đó là nhờ đàn ngựa quý đã mua từ Mông Cổ về. Tử Siêu hiểu rõ gía trị của tốc độ nên đã giao cho thủ hạ những con tuấn mã tốt nhất. Đao của họ đươc đặt rèn tại Thần Binh Trường của họ Khương. Tóm lại, chưa có lực lượng nào trong võ lâm lại được trang bị tốt hơn Kim Giáp Môn. Vì vậy, họ luôn luôn chiến thắng và thương vong rất ít.
Sáu ngày sau, đoàn người dến Tịnh Châu, nghỉ một đêm, mờ sáng lại lên đường. Trưa hôm ấy, bọn họ đến bờ Nam Hoàng Hà, chờ đò sang sông. Bến đò lớn nhất Trung Hoa này nằm trên trục chính Bắc Nam thuộc quyền kiểm soát của Vô Cốt Xà Lân Tố Thư.
Họ Lân là người khôn ngoan, khéo léo nên đã được tri phủ Hà Nam giao khoáng việc vận chuyển người và hàng hóa qua sông. Vô Cốt Xà bỏ vốn đóng mười chiếc đò ngang thật lớn, hàng năm thu về không dưới sáu ngàn lượng vàng. Ngoài ra, lão còn là chủ nhân của hàng chục tửu quán, khác điếm trong hai trấn ở bờ Nam và bờ Bắc.
Lân Tố Thư là khách giang hồ nhưng hầu như không tham dự vào ân oán võ lâm, chỉ chú tâm vào việc làm giàu. Tuy nhiên, tính lão trượng nghĩa khinh tài, thương giúp đỡ đồng đạo nên được nhiều người yêu mến.
Lần này bọn Tử Siêu đông đến gần bảy chục người, muốn sang sông cùng một lúc thì phải nhờ đến sự hỗ trợ của Vô Cốt Xà.
Nhưng chưa kịp đi tìm thì lão đã xuất hiện, cùng với mấy chục thủ hạ. Sắc diện Vô Cốt Xà vô cùng kỳ quái, thê lương, ảm đạm như người đi đến pháp trường. Vạn Lý Truy Phong Kinh Phi Độ vốn có quen biết với họ Lân, nên niềm nở hỏi:
- Sao Lân huynh lại thân chinh di giá đến đây như vậy? Bọn tại hạ đang định đến quý trang làm phiền Lân huynh đấy.
Lân Tố Thư lạnh lùng đáp:
- Lão phu biết chư vị đang muốn sang sông ngay. Việc ấy không khó, nhưng trước tiên phải đáp ứng với lão phu một điều kiện.
Nãy giờ Tử Siêu âm thầm quan sát đối phương, đã nhận ra trên gương mặt chữ điền trắng trẻo kia hằn sâu những nét ưu tư và ánh mắt cực kỳ thống khổ. Chàng dịu giọng bảo:
- Điều kiện gì xin Lân các hạ cứ nói.
Vô Cốt Xà cười nhạt:
- Chắc công tử là môn chủ Kim Giáp Môn? Lão phu nghe danh đã lâu, chỉ muốn lãnh giáo vài chiêu mà thôi.
Mọi người ngơ ngác trước hành động bất thường của Lân Tố Thư. Hai bên không hề có hiềm khích và bản thân Vô Cốt Xà cũng chẳng phải là kẻ hiếu danh đa sự. Kinh Phi Độ gầm lên:

- Lân Tố Thư! Lão muốn chết hay sao mà định mạo phạm đến môn chủ bổn môn? Chỉ cần ta ra tay là lão cũng đã không địch lại rồi.
Quả thực bản lãnh Vô Cốt Xà còn kém cả họ Kinh, nếu đấu với Tử Siêu thì chẳng khác gì tự sát. Vô Cốt Xà không thèm để ý đến lời nói của Kinh Phi Độ, mở miệng mai mỉa Tử Siêu:
- Nếu ngươi sợ chết thì cứ chặt một ngón tay để lại là xong.
Dã Nhi điên tiết quát vang:
- Lão chết toi kia. Ta sẽ xé xác lão ra.
Vùa nói y vừa lao đến như cơn lốc. Nhưng Tử Siêu đã nạt:
- Dã Nhi!
Thế là y ngoan ngoãn dừng bước, quay lại chỗ cũ. Tử Siêu chỉnh sắc nói:
-Tại hạ biết Lân lão bị người khống chế nên mới có thái độ như vậy. Tại hạ sẵn sàng phụ hầu vài chiêu để các hạ khỏi khó xử.
Lân Tố Thư chấn động nhưng lại giở giọng cao ngạo:
- Lão phu chẳng hề bị ai khống chế hay uy hiếp gì cả. Chẳng qua vì không ưa một kẻ tiểu nhân đắc trí như ngươi, nên muốn dạy cho một bài học đấy thôi.
Lúc này chung quanh họ đã đông nghẹt người xem, ai cũng tưởng môn chủ Kim Giáp Môn sẽ phân thây Vô Cốt Xà khi nghe những lời nhục mạ ấy. Nhưng từ ngày thoát chết ở Thái Cực Tiên Cung, tính tình Tử Siêu trở nên cực kỳ trầm tĩnh. Dường như tri tuệ chàng đã thăng hoa đến cảnh giới hư vô tĩnh lặng, không còn biến cố gì có thể khiến chàng xao động được nữa.
Vì vậy, hôm nay chàng vẫn thản nhiên trước lời mạt sát, khiêu khích của Vô Cốt Xà. Tử Siêu mỉm cười hiền hòa, chậm rãi bước ra:
- Mời Lân các hạ!
Vô Cốt Xà rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ. Lưỡi kiếm tỏa ánh lam chứng tỏ đã được tẩm thuộc độc. Mọi người kinh hãi ồ lên, chỉ có Thiên Lượng Thần Y và các phu nhân của Tử Siêu là không hề lo lắng. Chàng đã uống máu của Kê Quan Lưỡng Vĩ Xà Vương nên bách độc bất xâm.
Họ Lân vung kiếm lao vào, liên tục tung ra những chiêu hiểm độc. Tuy nhiên, những chiêu này hầu như chỉ có công mà không thủ. Nghĩa là Vô Cốt Xà muốn đổi mạng với đối phương.
Nhưng với bản lãnh của Tử Siêu thì họ Lân không thể thành công với đấu pháp ấy. Thanh Hắc Vân Đao tuy nặng nề, nhưng khi ở trong tay Tử Siêu thì lại nhẹ nhàng như một thanh trường kiếm mỏng manh. Nó bám chặt lấy từng đường kiếm của Vô Cốt Xà, chận đứng từng thức một khiến lão lúng túng như người bị trói tay.
Lân Tố Thư bắt đầu thóa mạ, xỉ vả đối phương không tiếc lời. Bốn mỹ nhân và các thủ hạ của Kim Giáp Môn rất phẫn nộ nhưng không dám phát tác. Ngược lại, những người quan chiến bên ngoài đã bất bình trước hành vi của

Vô Cốt Xà, nên ngoác miệng chửi bới lão. Họ còn đốc thúc Tử Siêu mau mau giết Lân Tố Thư cho đỡ bẩn tai. Đối với người võ sĩ, những lời chửi rủa kiểu đàn bà kia là điều tối kị trong giao đấu.
Tuy nhiên, Tử Siêu vẫn gác ngoài tai tất cả, chăm chú chống đỡ và chẳng hề đụng đến người của họ Lân. Dường như chàng đang chờ đợi một điều gì đấy. Quả nhiên, Vô Cốt Xà đột ngột biến chiêu. Thanh độc kiếm rung lên, hóa thành muôn ngàn kiếm ảnh, chụp lấy Tử Siêu.
Chiêu kiếm này có lộ số khác hẳn pho kiếm pháp lúc nãy và lợi hại phi thường. Rõ ràng là những lời chửi mắng nãy giờ là để chuẩn bị cho chiêu sát thủ này. Nếu Tử Siêu bị khích nộ, tâm trí hỗn loạn tất khó mà đối phó kịp. Nhưng vì sao Vô Cốt Xà lại không sợ Tử Siêu giết mình?
Chiêu kiếm kỳ ảo, hiểm ác kia đã khiến mọi người lo sợ cho Tử Siêu. Nhưng chàng đã dự liệu trước, chống đỡ bằng chiêu Thanh Long Tạo Vũ. Một màn đao quang dày đặc bao bọc quanh thân chàng, đánh bạt mọi ngoại lực. Hơn trăm thức kiếm chạm vào lưỡi đao ảnh, chỉ tạo nên những tiếng tinh tang vui tai mà thôi. Và tả thủ của Tử Siêu bất thần thò ra, chụp lấy cổ tay cầm kiếm của Vô Cốt Xà.
Tử Siêu tra đao vào vỏ, đoạt lấy độc kiếm, vận công chấn gẫy làm ba đoạn. Chàng buông tay họ Lân ra rồi điềm đạm nói:
- Lân lão cứ về bảo bọn chúng rằng chiêu kiếm kia quá tầm thường nên không thể giết được Hạng mỗ.
Vô Cốt Xà quỳ xuống mặt tuyết, vái ba vái rồi đứng lên. Lão chỉ nói một câu ngắn ngủi:
- Mong môn chủ bảo trọng! Đò ngang đã sẵn sàng.
Dứt lời, lão quay lưng, dẫn thủ hạ đi thẳng, chỉ để lại hai tên, đưa bọn Tử Siêu xuống đò. Chiếc thuyền này rất lớn, đủ chỗ để chở cả đoàn người ngựa sang sông. Lúc đã yên vị trên đò, Nguyên Kỳ Lan thỏ thẻ bảo:
- Tướng công! Xem ra bọn Xuyên Tâm thần kiếm đã biết trước chuyến đi này của chúng ta nên mới uy hiếp Vô Cốt Xà phải liều mình.
Phó Quân Ngọc ngỡ ngàng nói:
- Tự dạng trong thơ đúng là của gia phụ, sao đối phương lại biết được.
Thần Châm Tiên Cơ mỉm cười:
- Có gì khó hiểu đâu, chính bọn ác ma đã ám toán lệnh mẫu để lệnh tôn phải gọi chúng ta về kinh.
Thấy Phó Quân Ngọc tái mặt, Tử Siêu vội an ủi:
- Nương tử cứ bình tâm, Lúc ghé qua Lạc Dương, Thiên Lượng Thần Y đã nhờ Cái Bang dùng chim câu chuyển đến Bắc Kinh hai viên Linh Đan Bảo Mệnh Hoàn, dẫu bệnh nặng hay trúng độc cũng không đáng sợ.
Phó Quân Ngọc nhìn phu tướng với ánh mắt cảm kích:
- Thiếp đội ơn tướng công.

Quỳnh Hương cười khanh khách:
- Ngọc muội đúng là một tiểu thư khuê các, phu thê mà cũng nói lời cảm ơn nữa sao?
Phó Quân Ngọc bẽn lẽn nép vào lưng Tử Siêu. Dã Nhi cười hì hì:
- Môn chủ quả là người tốt nhịn, để cho lão họ Lân thóa mạ nặng lời như vậy mà vẫn không giận.
Tử Siêu tư lự đáp:
- Ta đoán rằng bọn ác ma đã bắt vợ con của Vô Cốt Xà, buộc lão phải thí mạng để ta trở thành kẻ thù của anh em thủy đạo hai bờ sông Hoàng Hà. Đây chính là kế Phủ Để Trừu Tân (rút củi dưới đáy nồi), dần dần cô lập Kim Giáp Môn rồi mới tiêu diệt. Kinh Phi Độ hoan hỉ:
- Cơ trí của môn chủ ngày càng thâm trầm, bọn thuộc hạ xin đê đầu bái phục.
Khuất Nham Tuyền chợt hỏi:
- Vì sao chúng không tấn công chúng ta ở giữa sông nhỉ?
Các mỹ nhân giật mình nhìn xuống dòng nước vàng đục của Hoàng Hà mà lo ngại. Tử Siêu mỉm cười trấn an:
- Các nàng cứ yên tâm! Nay bọn Xuyên Tâm thần kiếm lấy được Thái Á bảo kiếm, Thái Cực Huyền Kinh Chân Giải và hai viên Hỏa Long thần đan, nên tự tin võ lâm không đối thủ. Họ cho rằng giết ta chẳng khó, mà muốn ta phải thân bại danh liệt rồi mới hạ thủ. Đó chính là tâm tư của những kẻ tự cho mình là mạnh.
Thu Uyên buồn rầu nói:
- Xin tướng công đừng quá chủ quan, bọn tà ma xảo quyệt, biến báo khôn lường, chẳng đơn giản như chúng ta nghĩ đâu.
Mọi người đồng thanh khen phải, Tử Siêu cũng gật đầu tỏ ý tán thưởng:
- Uyên muội có lý. Dù nói thế nào nhưng ta vẫn luôn cảnh giác.
Tuy nhiên, có thể là Tử Siêu đã lý luận đúng, họ sáng bờ Bắc một cách an toàn.
Trưa ngày mười sáu, đoàn nhân mã đến thành An Dương, và Hảo Hưng phạn điếm dùng cơm. Hiệu ăn này chỉ có một tầng nhưng diện tích rất rộng rãi, đủ sức đón một lúc năm, sáu trăm người. Chung quanh phạn điếm là vườn cây râm mát, tiện lợi cho lừa ngựa ngựa ngơi.
Cơm rượu đưa lên đều được Thiên Lượng Thần Y nếm thử trước, nhưng không hề phát hiện điều gì lạ. Đám tiểu hài đều đã biết chạy nhảy nên chỉ ăn qua loa một chén đã tuột khỏi lòng mẹ đòi ra vườn chơi, Các mỹ nhân phải hứa cho chúng đi chung ngựa chúng mới chịu ngồi yên, ăn thêm vài miếng.
Rất nhiều hào kiệt nhân ra Tử Siêu, họ hân hoan chào hỏi, mời cạn chén. Chàng vui vẻ đáp lại với thái độ chân tình giản dị. Ăn uống xong mọi người rời tửu quán, chuẩn bị lên đường. Chỉ có vài người vào vườn lấy xe và ngựa,

số còn lại đứng trước cả cửa quán. Chợt có một toán kỵ mã năm người phi đến, đi đầu chính là bang chủ Hoàng Kỳ bang Đoạt Hồn Kích Nhan Chữ Đông. Hôm nay lão không mặc võ phục mà khoác một bộ trường bào thư sinh trông rất nho nhã, tay áo dài phủ kín cả bàn tay.
Vừa nhìn thấy Tử Siêu, lão đã hân hoan bật cười ha hả, nhảy xuống, giang rộng hai tay bước đến, như muốn ôm chặt Tử Siêu để tỏ tình thân mật. Lão vừa đi vừa nói:
- Không ngờ trời cao lại dun rủi cho lã phu gặp được môn chủ ở chốn này.
Mấy năm trước, Tử Siêu đã từng cứu lão và các chưởng môn thoát khỏi cảnh lao lung ở Ngũ Hành Sơn. Nhan lão bước qua mặt Nhan Tuyền và Dã Nhi, đến sát Tử Siêu, ôm lấy chàng. Tử Siêu không quen với cách chào hỏi này, nhưng vì không muốn làm đối phương bẽ mặt, đành đứng im chịu đựng. Tất nhiên chàng cũng phải ôm lấy họ Nhan.
Bỗng Tử Siêu nghe lòng mình thoáng xao xuyến vì một linh cảm xấu ập đến. Dường như từ cơ thể Đoạt Hồn Kích toả ra mùi sát khí nặng nề. Bản năng sinh tồn mạnh mẽ đã khiến chàng phản ứng cực kỳ thần tốc, bấm mạnh vào hai huyệt ỷ Xá, Đởm Du trên lưng Nhan Chữ Đông.
Cùng lúc ấy đám nữ nhân đứng sau lưng Tử Siêu rú lên thất thanh:
- Tướng công coi chừng!
Họ kinh hoàng tưởng rằng trượng phu không cách nào thoát khỏi lưỡi trủy thủ nhọn hoắt trong tay hữu của đối phương. Nhưng lạ thay, Đoạt Hồn Kích vẫn trơ trơ như tượng gỗ, không cắm sâu mũi trủy thủ vào lưng Tử Siêu. Họ thở phào khi thấy chàng rời khỏi vòng tay lão họ Nhan. Thần Châm Tiên Cơ trấn tĩnh trước tiên, hoan hỉ hỏi:
- Vì sao môn chủ lại phát hiện mình bị ám toán?
Tử Siêu mỉm cười:
- Tiểu đệ chỉ gặp may thôi.
Bốn mỹ nhân bổng con chạy đến, nước mắt nhạt nhòa. Họ nhìn chàng với vẻ trách móc pha chút ngưỡng mộ. Lúc này bốn người đồng hành của Đoạt Hồn Kích đã bị anh em Kim Giáp Môn vây chặt. Một chàng trai tuổi hơn đôi mươi, xống ngựa quỳ xuống lạy lục:
- Mong đại hiệp khai ân tha cho gia phụ! Cả nhà tiểu điệt bị bắt làm con tin nên gia phụ mới phải cam tâm ám hại lại ân nhân của mình.
Trong đám hào kiệt đứng ngoài, có người phẫn nộ lên tiếng:
- Bậc anh hùng đại nghĩa diệt thân. Nhan Chữ Đông vì an nguy của gia đình mà bán rẻ đạo nghĩa làm người, chẳng nên sống làm gì.
Nam tử của họ Nhan vừa khóc vừa biện bạch:
- Các hạ nói không sai, nhưng cả nội tổ, nội mẫu cũng bị bắt thì gia phụ còn biết làm sao đây.
Mọi người rúng động khi nghe nói đến thủ đoạn tàn nhẫn ấy. Tử Siêu điềm

đạm bảo:
- Các hạ chắc là Nhan Tùng, ái tử của Nhan lão huynh? Xin cứ đứng lên đi, tại hạ hữa sẽ không hại lệnh tôn đâu.
Nhan Tùng vui mừng khôn xiết, dập đầu lạy như tế sao rồi mới chịu đứng lên. Tử Siêu hỏi gã:
- Nay Nhan lão không giết được tại hạ, liệu đối phương có chịu thả con tin hay không?
Nhan Tùng lưỡng lự đáp:
- Chúng hứa rằng chỉ cần gia phụ tận lực thi hành, dẫu có thất bại chúng cũng buông tha con tin. Nhưng khẩu thuyết vô bằng, nên tiểu điệt không chắc lắm.
Tử Siêu gật gù, quay lại nói với đồng đạo chung quanh:
- Vạn hạnh hiếu vi tiên. Nay Nhạn bang chủ vì sinh mạng của song thân nên phải quên đi tình bằng hữu. Mong chư vị lượng thứ cho Đoạt Hồn Kích! Nếu võ lâm vì việc này mà coi thường Hoàng Kỳ Bang, tức là đã trúng kế ly gián của bọn Xuyên Tâm thần kiếm. Tại hạ có bấy nhiêu lời phế phủ, mong chư vị liễu giải cho.
Có hơn trăm hào khách chứng kiến chuyện này, họ hết lòng khâm phục Tử Siêu, đồng thanh hứa sẽ không bêu rếu Đoạt Hồn Kích. Nhan Chữ Đông tuy bất động nhưng thính giác, thị giác vẫn còn nguyên. Lão nghe tất cả, thấy tất cả và dòng lệ hổ thẹn, cảm kích ứa ra. Tử Siêu giải huyệt rồi ôm chặt họ Nhan thì thầm:
- Tại hạ không giận Nhan lão huynh đâu. Đừng vì việc này mà tự hủy, hãy cố sống để cùng tại hạ tiêu diệt bọn ác ma.
Đoạt Hồn Kích gật đầu, buông chàng ra, vái ba vái rồi lên ngựa đi luôn. Tử Siêu cũng cáo biệt đồng đạo ra lệnh khởi hành. Đi được một đoạn, Dã Nhi oang oang nói:
- Không phải thuộc hạ khoe khoang, lúc mới gặp họ Lân là lư dã này đã có cảm giác bất an rồi.
Hoa Sơn Tiên Tử tức nhị phu nhân bực bội nói:
- Ngươi chỉ được tài khoác lác. Sao lúc nãy không nói sớm ra đi!
Dã Nhi lúng túng:
- Ta chỉ mơ hồ chứ không chắc lắm. Hơn nữa ai lại ngờ kẻ được môn chủ cứu mạng lại ra tay ám toán.
Thiên Lượng Thần Y cười khà khà:
- Lão phu cho rằng Siêu nhi có mắt sau lưng nên mới thoát chết. Thanh tiểu đao ấy là hạc chủy, lưỡi không sắc nhưng rất cứng rắn, mũi nhọn như đầu kim, chuyên dùng để phá nội gia cương khí.
Lúc chàng đoạt nó trong tay Nhan Chữ Đông, Thần Y đã bước đến nhận lấy để xem xét. Giờ đây, lão giao lại cho Tử Siêu. Chàng quan sát rất kỹ, thấy

vũ khí này dài hơn gang tay một chút, lưỡi dày và thuôn dần về phía mũi. Các mỹ nhân cũng nhao nhao đòi xem. Đến lượt Nguyên Kỳ Lan, nàng ước lượng sức nặng rồi cười bảo:
- Nếu tướng công dùng thủ pháp phóng Vô ảnh Châm mà ném thanh hạc chủy này thì trong vòng năm trượng khó ai tránh khỏi.
Tử Siêu mừng rỡ khen phải, nhận lại rồi dắt vào ủng. Hoa Sơn Tiên Tử phụng phịu trách móc:
- Tướng công thấy không, đối phương đã muốn lấy mạng chàng rồi đấy.
Tử Siêu trầm ngâm đáp:
- Có thể vì việc ta đối phó với chiêu tuyệt kiếm của Thái Cực Tiên Cung quá dễ dàng nên họ sanh lòng úy kỵ, muốn hạ thủ cho xong.
Quỳnh Hương ồ lên:
- Té ra chiêu kiếm mà Vô Cốt Xà sử dụng hôm trước là tuyệt học của Thái Cực Tiên Cung ư?
- Đúng vậy, kiếm ý của đạo gia bao giờ cũng phóng khoáng, thoát tục. Chiêu thức bác tạp, huyền ảo vô song, Chỉ vì họ Lân công lực kém cỏi nên không phá được lưỡi đao của ta.
Thu Uyên băn khoăn hỏi:
- Vậy nếu kiếm pháp ấy do ba tên ác ma đích thân thi triển thì tướng công có phá giải được không?
Tử Siêu mỉm cười:
- Phu nhân chớ lo, nếu đánh không lại, ta sẽ nhanh chân bỏ chạy về cầu cứu các nàng giúp đỡ.
Mọi người cười ồ lên, quên cả ưu phiền. Ba ngày trôi qua, bọn Tử Siêu chỉ còn cách Thạch gia trang sáu chục dặm. Càng lên phía Bắc trời càng lạnh, tuyết rơi mù trời. Các mỹ nhân đã vào cả trong xe với bọn tiểu hài.
Đoạn đường trước mặt họ đi xuyên qua cánh rừng già, lau lách mọc kín vệ đường, trông rất đáng ngại. Kinh Phi Độ và Khuất Nham Tuyền phi ngựa đi trước. Nhưng cỏ lau mọc cao hơn đầu người, thật khó mà biết có phục binh hay không.
Họ Kinh cẩn thận cho mười người hạ mã, xông hẳn vào bụi rậm tìm kiếm dọc hai bên đường, thấy không có gì, gã mới ra hiệu cho đoàn xa mã tiến lên. Ba chiếc song mã vừa đi được mấy chục trượng thì phục binh từ trong rừng ùa ra. Chúng không ẩn nấp ở vệ đường mà dấu mình thật xa, giờ đây khép kín hai đầu.
Toán quân mai phục này đông độ gần hai trăm, trang bị áo choàng và mũ lông trắng muốt để có thể hòa lẫn với băng tuyết. Chúng nhất tề buông tên bắn vào bọn Tử Siêu. Thủ hạ Kim Giáp môn đều khổ luyện chiêu Thanh Long Tạo Vũ, đao quang liền lạc như da trời, đánh bạt những mũi tên hiểm ác, chỉ có vài con nhựa bị thọ tiễn, hí lên thảm thiết. Tử Siêu trầm tĩnh như

núi thái, cao giọng quát vang:
- Tiến lên!
Thủ hạ của chàng nương theo màn đao quang kín đáo, lao vào cung thủ. Chúng phải bỏ cung tiễn, rút vũ khí chống đỡ.
Tử Siêu đã đem cả Hắc Vân đao pháp ra truyền dạy cho bọn thủ hạ nên bản lãnh của họ càng bội phần lợi hại, mỗi nhát đao tung ra đều có kết quả. Phòng tuyến của bọn bạch y phía trước bị phá thủng, ba cỗ xe tiếp tục lao lên.
Được vài chục trượng, lực lượng tiếp viện của đối phương từ hướng Bắc ập đến thêm trăm người. Số đông chẳng làm chùn bước chân của Kim Giáp môn, Kinh Phi Độ gầm lên:
- Mãn Thiên Hoa Vũ!
Ba mươi chiếc ống phóng độc châm lập tức xuất hiện, giết ngay bốn chục tên. Bọn bạch y sợ hãi dạt vào sau những bụi lau. Nhưng đoạn đường trước mặt đã bị chặn ngang bởi một thân cây rất lớn, ngựa và xe chẳng thể nào qua được, đoàn người ngựa bắt buộc phải dừng lại và bị vây chặt. Tử Siêu cười nhạt gọi Lư Dã:
- Dã Nhi! Theo ta!
Chàng khổng lồ này đang chém giết ở mặt sau, nghe gọi vội xách đao chạy theo môn chủ. Được thủ hạ che chắn bên ngoài, Tử Siêu và Dã Nhi hợp lực đẩy vẹt thân cây nặng mấy ngàn cân sang một bên. Lần này đích thân Dã Nhi và Tử Siêu mở đường, vì vậy họ tiến rất nhanh. Trừ Phó Quân Ngọc, các mỹ nhân đều đã ra khỏi xe, tham chiến tử lúc phát hiện bị mai phục. Họ hân hoan được thi thố sở học của mình, sau mấy năm bận bịu làm vợ làm mẹ. Giờ đây, họ sát cánh cùng các thủ hạ bảo vệ đoàn xe dần dần thoát khỏi đoạn đường rừng. Bọn bạch y chỉ còn lại nửa số quân, chán nản tản vào rừng mất dạng
Tử Siêu kiểm điểm quân số, thấy chỉ có mười mấy người bị thương nhẹ, mừng rỡ khen ngợi thuộc hạ. Chỉ tội nghiệp cho chín con tuấn mã đã chết vì loạn tiễn. Bọn Khuất Nham Tuyền tiếc đứt ruột, hết lời chửi rủa bọn bạch y.
Thần Châm Tiên Cơ Khổng Diễm Yên cau mày:
- Ta đoán rằng bọn bạch y này là người của Thanh bang đất Hà Bắc.
Tử Siêu thở dài:
- Bọn Xuyên Tâm thần kiếm quả là đốn mạt, không xuất đầu lộ diện chiến đấu với Kim Giáp môn mà lại dùng cách tá đao sát nhân, biến chúng ta thành kẻ thù của nhiều thế lực. Mục Quỳnh Hương lên tiếng:
- Tướng công! Lúc nãy tiện thiếp đấu với một gã bạch y cao lớn, nhận ra hắn thi triển một chiêu kiếm có lộ số giống như Thái Cực kiếm pháp. Thiếp đã dùng Hoàng Cúc kiếm pháp giải phá và giết chết y.
Tử Siêu mỉm cười:

- Kiếm pháp dù tinh tuyệt đến đâu mà công lực không đủ thì cũng chẳng khó đối phó.
Đoàn người vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Chiều hôm ấy đã đến trấn Thạch gia trang. Và tám ngày sau họ đến Bắc Kinh an toàn, không gặp bất trắc gì. Hình bộ thượng thư Phó Dân Hồng hân hoan đón mừng con cháu. Thiên Lượng thần y Mộ Dung Chúc lập tức bắt tay chẩn bệnh cho phó phu nhân. Quả đúng là bà đã bị hạ độc, chứ chẳng bệnh hoạn gì cả.
Thần y đối chứng lập phương, chỉ cần ba ngày đã giải được chất độc kia. Phu thê hình bộ thượng thư nằng nặc đòi bọn Tử Siêu phải ở lại Bắc Kinh chơi vài tháng mới được về Trường An. Tử Siêu nhận lời nhưng kể rõ mình bị bọn Xuyên Tâm thần kiếm bày mưu hãm hại. Phó thượng thư kinh hãi nói:
- Thì ra con bé nô tỳ Tiểu Quyên trốn đi hôm trước lại là người của bọn ác ma.
Tuy biết vậy, Tử Siêu cùng Nguyên Kỳ Lan, Thần Châm Tiên Cơ vẫn phải dùng thủ pháp điểm huyệt độc môn của Thần Châm Cung để kiểm tra lại toàn bộ gia nhân trong phủ, may mà không còn ai là gian tế nữa.
Tử Siêu cùng mọi người bàn bạc kế sách phản công, vì chắc chắn đối phương đang ở Bắc Kinh nên mới dụ chàng đến để hạ thủ. Thần Châm Tiên Cơ Khổng Diễm Yên từng là ma đầu hắc đạo nên không lạ gì thủ đoạn của tà ma, bà tư lự nói:
- Nếu ta là ba lão kia, tất sẽ quấy rối kinh thành rồi giá họa cho Kim Giáp môn. Đó chính là lý do mà chúng không xuất hiện trong những trận mai phục.
Phó thượng thư giật mình:
- Đúng vậy! Khổng nữ hiệp rất có lý. Chỉ cần cho người giả dạng Tử Siêu vào cung hành thích thánh thượng là đủ đưa Kim Giáp môn vào chỗ diệt vong.
Tử Siêu trầm ngâm nói:
- Bẩm nhạc phụ! Chẳng hay thánh thượng có biết việc tiểu tế giả làm Phó Cao Tiêu phá tan âm mưu phản nghịch của Tam Vương gia ở Đông Xưởng hay không?
Phó Dân Hồng mỉm cười đắc ý:
- Lão phu đã mật tấu với long nhan. Ngài hết lời khen ngợi hiền tế, và rất mong được gặp mặt.
Tử Siêu điềm đạm nói:
- Thế thì nhạc phụ mau đưa tiểu tế vào hoàng cung để kề cận thiên tử, trước là bảo vệ ngài, sau là phá tan kế Di Họa Giang Đông của đối phương.
Chàng phân phó nhiệm vụ cho mọi người, rồi mới nhờ Nguyên Kỳ Lan hóa trang mình thành một gia nhân khiêng kiệu của hình bộ thượng thư. Đồng

thời một thủ hạ Kim Giáp môn sẽ đóng vai chàng mà ở lại Phó phủ.
Gã này có tên là Cao Sinh, có dáng vóc giống hệt như Tử Siêu. Họ Cao trước giờ vẫn được chọn làm người thế thân cho Tử Siêu, nên khổ công học hỏi phong thái, cử chỉ của môn chủ. Chỉ có người trong nhà mới phân biệt được mà thôi.
Khuất Nham Tuyền và Kinh Phi Độ sẽ đưa ba nươi thủ hạ phối hợp cùng phân đà Cái Bang ở Bắc Kinh điều tra tọa lạc sào huyệt đối phương. Việc phòng thủ Phó phủ đã có Dã Nhi và các nữ nhân. Hơn nữa, dinh thượng thư được cấm quân canh gác rất cẩn mật, không sợ bị tấn công. Cơ ngơi này rất gần với hoàng cung nên bọn Xuyên Tâm thần kiếm tuyệt đối chẳng dám dùng võ lực.
Đến cuối tháng giêng, có một bóng đen nương theo màn mưa tuyết mịt mù, thâm nhập vào cấm cung. Năm nay Bắc Kinh cực kỳ lạnh giá, đã sắp bước sanh tháng hai mà cửa biển Bột Hải vẫn đóng băng, khiến thuyền bè không thể vào được cửa vịnh Liêu Đông. Thích khách có khinh công khinh khoái tựa bóng u linh, êm thắm qua mắt những toán thị vệ tuần tra, vào đến tận điện Trung Hòa, trong Tử Cấm Thành.
Điện Trung Hòa là nơi hoàng đế chuẩn bị trước khi đến Thái Hòa Điện ngự triều, Điện này hình vuông, rộng năm gian, diện tích hơi nhỏ, bài trí cũng đơn giản. Đương kim thiên tử là người mộ đạo Lão Trang nên nhạt mùi sắc dục, chọn Điện Trung Hòa làm nơi xét duyệt tấu chương, và ngủ luôn tại đây.
Khi thích khách vào đến nơi thì đã là giữa canh ba. Thánh hoàng chưa ngủ mà ngồi nhâm nhi chén ngự tửu với hai thái giám, một vạm vỡ, một gầy gò. Thích khách không vào cửa trước mà nhảy qua khung cửa sổ tròn nhìn ra vườn hoa. Ánh nến trong ngự thư phòng soi rõ dung mạo của gã, khá giống với môn chủ Kim Giáp môn Hạng Tử Siêu.
Minh Đế không hề sợ hãi, nghiêm nghị hỏi:
- Ngươi là ai mà nửa đêm dám đột nhập vào đây? Tội ấy đáng tru di tam tộc.
Thích khách ngạo nghễ đáp:
- Ta là Hạng Tử Siêu, môn chủ Kim Giáp môn, đến đây để lấy mạng lão hôn quân.
Bỗng viên thái giám có thân hình lực lưỡng đứng lên chỉ mặt thích khách, cười nhạt nói:
- Phí Vô Uý! Lão đã trúng kế của Hạng mỗ rồi.
Tử Siêu đoán không sai, vì trong ba lão ma, Kim Tiền hội chủ có vóc dáng giống chàng nhất. Họ Phí kinh hoàng, rút bảo kiếm phòng thân rồi định đào tẩu. Lúc này cấm quân đã vây chặt Trung Hòa Điện, đèn đuốc sáng rực. Tử Siêu đâu dễ buông tha cho đối phương, lập tức vung chưởng tấn công, thân hình chàng lướt đến như ánh chớp, chưởng ảnh trùng trùng điệp điệp.

Kim Tiền hội chủ đành phải bỏ ý định đào vong vì chẳng thể đưa lưng cho Tử Siêu hạ thủ được. Lão múa tít thanh trường kiếm, tạo thành màn kiếm quang xanh biêng biếc, lao vào lưới chưởng của kẻ địch.
Tử Siêu đã nhận ra thanh kiếm trong tay họ phí chính là Thái A thần kiếm, sắc bén vô song. Hơn nữa chiêu kiếm kia ảo diệu phi thường, chắc là tuyệt học của Thái Cực Tiên Cung.
Phí Vô Uý đã được uống hai phần ba viên Hóa Long thần đan, tăng thêm được hai chục năm công lực, tự tin chẳng thể thua Tử Siêu, nhất là khi có thần kiếm thượng cổ trong tay. Nhưng lão không biết câu họa trung đắc phúc, Tử Siêu bị hãm hại, vùi lấp trong Thái Cực Tiên Cung, lại thu được lợi ích rất lớn là hai viên Âm Dương tiên đan. Công lực chàng giờ đây thâm hậu khôn lường.
Tử Siêu vẫn nghiến răng đánh hết chiêu Ma ảnh Trùng Hiện. Chưởng kình mãnh liệt như sóng dữ, liên tiếp vỗ vào màn kiếm ảnh, khiến thanh Thái A thần kiếm rung lên bần bật. Phí Vô Uý kinh hoàng, xiết chặt chuôi kiếm, cố chống đỡ. Nhưng một đạo chưởng phong đã bất ngờ vỗ xéo xuống, như chiếc chùy sắt nện dập bàn chân bên hữu của lão ma. Tuy bề ngoài trông như còn nguyên vẹn, nhưng thực ra xương cốt từ cổ chân trở xuống đều đã vỡ vụn.
Thân hình Phí Vô Uý lệch hẳn đi, và lão gào lên thảm thiết. Chỉ còn một chân tả, lão không bao giờ rời khỏi nơi đây được nữa. Họ Phí căm hận múa tít thần kiếm, khập khiễng xông vào thí mạng với Tử Siêu.
Lúc đầu, Tử Siêu nuôi ý định bắt sống họ Phí để điều tra sào huyệt, nên mới đánh gãy chân lão. Nay nhìn ánh mắt hung bạo, oán độc kia, chàng hiểu rằng lão sẽ không bao giờ chịu bị bắt, chàng thở dài xuất chiêu Ma ảnh Thiên Giáng, từ trên cao bủa lưới chưởng xuống đầu đối phương.
Thanh Thái A thần kiếm rơi khỏi tay Phí Vô Uý, và lão gục ngã vì đã trúng liền bốn chưởng. Minh Đế chứng kiến bản lãnh siêu việt của Tử Siêu, liền hết lời tán dương, đề nghị chàng giữ chức điện tiền đới đao thị vệ. Tử Siêu lựa lời từ chối khéo rồi cáo biệt, trở về phủ thượng thư.
Nghe chàng kể rằng đã giết được Phí Vô Uý, Mục Quỳnh Hương sa lệ nói:
- Đa tạ tướng công đã thay thiếp báo phục mối gia cừu!
Phó Quân Ngọc cười khúc khích trả đũa ngay:
- Hay thực! Hôm trước Hương tỷ chế diễu ta, sao nay lại cảm ơn tướng công?
Quỳnh Hương nhớ lại chuyện hôm trước, ngượng ngùng liếc xéo Phó Quân Ngọc. Nguyên Kỳ Lan hoan hỉ nói:
- Tướng công chỉ cần một chiêu đã đánh gãy chân Kim Tiền hội chủ, xem ra đối phó với hai lão còn lại cũng không khó.
Tử Siêu lắc đầu:

- Không hẳn thế đâu! Lần này Phí Vô Uý bị chấn động vì mắc bẫy, tâm lý hoang mang nên công lực phát ra không đủ, kiếm chiêu để lộ sơ hở. Nhưng nếu Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường liên thủ với Quy Khả Vân thi triển Thái Cực kiếm pháp, theo đúng Lưỡng Nghi Tương Sinh thì sẽ vô cùng lợi hại.
Thần Châm Tiên Cơ gật gù:
- Siêu đệ quả là bậc nam tử, thắng không kiêu, bại không nản, lúc nào cũng tỉnh táo mà nhìn nhận sự việc.
Thu Uyên bỗng nói:
- Tướng công! Thanh bảo kiếm Thái A kia, chàng định trao cho ai trong bọn thiếp?
Tử Siêu chỉnh sắc mặt nói:
- Bốn nàng đều là ái thê của Hạng mỗ, nay thần kiếm chỉ có một. Nếu vì bảo vật mà tình nghĩa sứt mẻ thì thà ta hủy đi còn hơn. Suốt đời ta không quên được cái chết của Khúc Vân Chi và Lan Tần Nga.
Các mỹ nhân tái mặt nhìn nhau, Thu Uyên sợ hãi sa lệ, ấp úng:
- Tướng công đừng giận, thiếp chỉ vui miệng mà hỏi thử thôi. Phận nữ nhi bận bịu con thơ, đâu cần gì đến thần kiếm. Bọn thiếp tình thân như tỷ muội, quyết chẳng vì một thanh sắt vô tri mà ganh ghét nhau đâu.
Ba nàng kia cũng đồng thanh biện bạch, không ai đòi giữ kiếm cả. Tử Siêu thở dài:
- Các nàng cứ xem thanh Thái A thần kiếm tựa chính bản thân ta, cùng có nhưng không ai sở hữu cho riêng mình được. Như thế mới mong bảo toàn được hạnh phúc gia đình.
Phó Quân Ngọc thẹn thùng, nhớ đến những đêm ân ái nồng thắm, đỏ mặt trách móc:
- Tướng công quả là mặt dày mới ví von như vậy.
Mọi người hiểu ý cười khanh khách. Chỉ mình Dã Nhi ngơ ngác chẳng hiểu gì cả:
- Môn chủ nói thế có gì hay ho mà chư vị lại cười?
Vẻ mặt ngờ nghệch của gã càng khiến mọi người cười lớn hơn. Thiên Lượng thần y ôm bụng bảo:
- Gã ngốc kia, chẳng phải ngươi cũng có một thanh kiếm trong người đấy ư?
Dã Nhi gãi đầu:
- Lão gia sai rồi! Lư mỗ dùng đao chứ đâu phải dùng kiếm.
Hôm sau, Khuất Nham Tuyền về báo rằng đã tìm ra chỗ cư ngụ của bọn Xuyên Tâm thần kiếm, nhưng họ đã rút đi cả. Tử Siêu trầm ngâm bảo:
- Chúngta chỉ chậm chân một bước nên không diệt trừ được hết hậu họa. Có lẽ hai lão ác ma kia đã rời Hà Bắc, vào Trung Nguyên, chuẩn bị mưu ma chước quỷ khác. Chúng ta phải mau chóng trở lại Trường An để đối phó.

Hồi 22
Thiện Ác Đáo Đầu Chung Hữu Báo
Hoa Sơn Hào Kiệt Sát Tam Ma

Sáng ngày mùng ba tháng hai, bọn Tử Siêu rời Bắc Kinh. Thấy nhạc phụ và nhạc mẫu quá quyến luyến con cháu, chàng đã để Phó Quân Ngọc và tiểu hài Minh Hòa ở lại với họ. Phó Quân Ngọc không muốn xa phu tướng, nhưng vì song thân cô quạnh nên cũng gạt lệ tiễn phu quân. Tử Siêu an ủi nàng:
- Khi nào diệt xong hai lão ác ma kia, ta sẽ thượng kinh đón mẹ con nàng.
Lúc ra khỏi cửa thành, Nguyên Kỳ Lan bàn rằng:
- Tướng công! Do anh em thị vệ không kín tiếng nên việc chàng giết Phí Vô Uý đã lộ ra ngoài. Vì vậy, kể từ nay, hai lão họ Mã và họ Quy sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để hại chúng ta. Theo thiển ý của thiếp, tốt nhất là nên đổi lộ trình, không về đường cũ mà đi sang Sơn Tây, vượt Hoàng Hà, đến Diên An, rồi chực chỉ Trường An. Trước là để tránh mai phục, hai là nhân dịp này ghé thăm những cơ sở kinh doanh của bổn môn ở Tinh Châu.
Khổng Diễm Yên tán thành ngay:
- Lan muội nói đúng, chúng ta còn vướng tiểu hài, đành phải đi đường tắt vậy.
Dã Nhi vênh mặt bảo:
- Nếu thế thì còn gì oai phong của Kim Giáp Môn nữa. Mai phục thì có chi đáng sợ, bọn ta chẳng đã từng gặp rồi đấy sao?
Tử Siêu mỉm cười:
- Đi đường Sơn Tây cũng chưa chắc an toàn, nhưng chúng ta cứ đi để thay đổi phong cảnh.
Do đã quyết định như vậy nên khi đến Thạch gia trang, đoàn người rẽ về hướng Tây, thay vì đi thẳng xuống An Dương. Chiều ngày mười bốn tháng hai, bọn Tử Siêu đến ranh giới của hai phủ Hà Bắc, Sơn Tây. Trước mặt họ là đèo Quỷ Sơn, dài hun hút. Sơn Tây là vùng đất cao nguyên nên thông với Hà Bắc bằng những con dốc như vậy.
Đèo Quỷ Sơn dài đến bốn năm dặm, đi xuyên qua những vách núi dựng đứng, địa hình hiểm ác phi thường. Kỳ Lan rùng mình, lo lắng nói:
- Thiếp đâu ngờ rằng đường sang Sơn Tây lại có đoạn hiểm tuấn thế này. Nếu đối phương đặt phục binh thì chúng ta khó lòng thoát chết.
Thu Uyên liền an ủi:
- Chắc gì bọn chúng đoán ra ta thay đổi lộ trình mà đặt mai phục?

Khổng Diễm Yên thở dài:
- Quy Khả Vân tinh thông kỳ môn độn pháp, giỏi thuật quyền mưu, lẽ nào lại không biết?
Tử Siêu thản nhiên ngắm nhìn địa thế rồi ước lượng tình hình:
- Đường hẹp, vách đá lại cao, đối phương chẳng thể dùng cung tiễn được, chỉ sợ họ dùng hỏa dược phá đỉnh vách, trút đá xuống mà thôi.
Ai cũng rùng mình lo sợ trước viễn cảnh đen tối. Quỳnh Hương thỏ thẻ:
- Hay là chúng ta quay lại, đừng qua đèo nữa?
Tử Siêu cười mát:
- Chúng ta không biết chắc rằng có mai phục hay không mà đã thoái lui thì quả là đáng hổ thẹn. Để ta tính toán lại xem nào.
Chàng quay sang hỏi thủ hạ:
- Cách đây vài dặm các ngươi có để ý đến địa điểm nào khả dĩ trú chân qua đêm đượcc không?
Kinh Phi Độ vòng tay đáp:
- Bẩm môn chủ! Lúc nãy chúng ta có đi ngang qua một tòa nông xá lớn. Dân vùng này rất hiếu khách, tất sẽ vui vẻ cho chúng ta ngủ nhờ.
Tử Siêu hài lòng, ra lệnh quay đầu ngựa. Đi được mấy dặm, đường quan đạo quanh sang hướng tả, hai bên là rừng cây rậm rạp. Chàng quay đầu lại thì không thấy đỉnh Quy Sơn. Như vậy, nếu phe đối phương có mai phục trên núi cũng chẳng thấy được bọn chàng. Tử Siêu ra hiệu dừng lại rồi hỏi Kinh Phi Độ:
- Kinh đường chủ! Từ đây đến tòa nông xá kia còn khoảng bao xa?
- Bẩm môn chủ! Chỉ còn hơn hai dặm nữa thôi.
Tử Siêu nghiêm giọng:
- Đường chủ cùng mười anh em hộ tống các phu nhân đến nông xá, ta và những người khác mai phục ở đây. Đối phương thấy chúng ta không qua đèo, biết rằng âm mưu đã bại lộ, tất sẽ đuổi theo, hoặc cho người dọ thám. Nếu đúng vậy, khi nghe tiếng ta quát lớn, chư vị hãy ra tiếp ứng.
Nguyên Kỳ Lan vui vẻ nói:
- Bọn thiếp sẽ chuẩn bị vài món ăn đem ra cho tướng công và anh em.
Đoàn ngựa đi khỏi, Tử Siêu ra lệnh ẩn vào hai bên đường. Dã Nhi rụt rè hỏi:
- Nếu không có ai đuổi theo thì sao?
Tử Siêu cười đáp:
- Chờ trời sẩm tối, chúng ta sẽ lên dọ thám đèo Quỷ Sơn. Nhưng ta không tin rằng chúng khổ công chờ đợi mà lại chịu để con mồi chạy thoát.
Mọi người kéo cao cổ áo choàng lông, chịu đựng cái lạnh run người, càng đến gần cao nguyên Sơn Tây tiết trời càng rét, tuyết vẫn rơi lất phất dù đã giữa tháng hai. Hơn khắc sau, quả nhiên có một đoàn nhân mã đông đến gần trăm, từ trên đèo Quỷ Sơn phi xuống như bay. Họ vừa rẽ vào khúc quanh thì

lọt vào ổ phục kích của Kim Giáp Môn.
Bốn chục ống đồng từ hai bên đường nhả ra những mũi kim thép xanh biếc. Đòn bất ngờ này đã loại ngay nửa số kỵ sĩ. Tiếng người rên la, tiếng ngựa hý vang trời. Bọn Tử Siêu không để phe đối phương kịp trở tay, ùa đến tấn công. Chàng nhận ra gương mặt quen thuộc của Phí Vân Dương, nam tử của Kim Tiền hội chủ Phí Vô Uý. Đương nhiên gã cũng đã nhìn thấy chàng, căm hận gầm lên:
- Tử Siêu! Hôm nay bổn thiếu gia sẽ phân thây ngươi ra để báo phụ thù.
Họ Phí rời lưng ngựa, nhảy đến bủa lưới kiếm xuống đầu Tử Siêu. Kiếm quang xanh biêng biếc chứ không tỏa ánh ngũ sắc, vì Phi Hồng Kiếm đã bị Kim Giáp Môn tịch thu khi bắt Phí Vân Dương là tù binh ở Sơn Tây. Thanh bảo kiếm ấy hiện là vũ khí tùy thân của Mục Quỳnh Hương. Tử Siêu nhận ra gã đang thi triển Thái Cực kiếm pháp, nhờ những vòng kiếm ảnh tròn trịa, chàng thản nhiên vung chưởng đón chiêu, không hạ độc thủ ngay mà chỉ dùng có năm thành công lực, đánh cầm chừng để tìm hiểu lộ số tuyệt học Tiên Cung.
Tử Siêu chỉ sử dụng pho Quang Minh Vô Lượng chưởng và hai chiêu đầu của pho Ma Ảnh Tồi Tâm Chưởng, vì sáu chiêu sau Phí Vân Dương đã thông thuộc. Chưởng ảnh chập chờn như ma muội, vờn quanh đối phương, bám theo từng thức kiếm và uy hiếp những tử huyệt trên thân trước họ Phí. Vân Dương điên cuồng đem hết sở học cố phá tan màn lưới chưởng nhưng chỉ vô vọng mà thôi.
Tử Siêu liếc quanh, thấy thủ hạ hoàn toàn chiếm thượng phong trước bọn kiếm thủ Kim Tiền hội, yên tâm đùa giỡn với Phí Vân Dương. Quả thực là nhờ sự đôn đốc của chàng mà bản lãnh các cao thủ Kim Giáp Môn lợi hại hơn xưa, không thua gì những chiến sĩ Liêu Đông. Hơn nữa, trong tay tả của họ có những mũi độc châm thần sầu quỷ khốc, âm thầm lấy mạng kẻ địch. Chỉ có Dã Nhi là không thèm xài ám khí. Chẳng phải gã anh hùng thượng võ mà vì không có khiếu về môn này. Bù lại, gã có sức khoẻ kinh nhân, đường đao mãnh liệt như chẻ núi. Bản tính Lư Dã hung hãn như dã thú, khiến đối thủ củagã chết chẳng toàn thây.
Bỗng một linh cảm xấu làm chàng xốn xang. Vì sao Phí Vân Dương lại chỉ có một mình, khi biết chắc là không địch lại đối phương? Tử Siêu vỗ ba chưởng chặn đứng kiếm chiêu rồi hỏi:
- Vân Dương! Mã Khuyến Thường và Quy Khả Vân đâu mà để ngươi chịu chết một mình?
Họ Phí bật cười ghê rợn:
- Ngươi hiểu ra thì đã quá muộn rồi! Ta thí mạng cầm chân để hai người ấy truy bắt vợ con ngươi đấy.
Nói xong, gã lao vào như cơn lốc, bỏ trống cả môn hộ, như mời gọi Tử Siêu

hạ thủ. Nhưng Tử Siêu là người nhân hậu, từ đầu đã không có ý tuyệt đường hương hỏa của giòng họ Phí. Hơn nữa, mối chân tình của gã đối với Mục Quỳnh Hương đã khiến chàng cảm động. Nếu không có gã thì Quỳnh Hương đã bị Phí Vô Uý giết từ lâu rồi.
Giờ đây nghe gã nói vậy, lòng Tử Siêu như lửa đốt, nhưng cũng không nỡ xuống tay. Chàng tận dụng khinh công ảo diệu tránh đòn và suy nghĩ kế sách lưỡng toàn. Tử Siêu bất ngờ xuất chiêu Ma Ảnh Nhập Bách Nhẫn, song thủ chập chờn xuyên qua màn kiếm quang. Nhưng chàng không nhả chưởng kình giết đối phương mà lại xạ ra hai đạo chỉ phong vào huyệt Chương Môn nơi xườn trái và huyệt Đại Bao trên sườn phải của họ Phí.
Phí Vân Dương trúng đòn, tứ chi mềm nhũn, ngã lăn ra đất. Thay vì vui mừng được tha mạng, gã lại thất vọng gào lên:
- Tử Siêu! Sao ngươi lại không giết ta? Còn sống ngày nào ta thề sẽ là âm hồn sống rình rập và quấy nhiễu ngươi.
Tử Siêu thở dài:
- Việc ấy tùa các hạ! Lệnh tôn ám hại song thân của Quỳnh Hương, tại hạ là rể chẳng thể không báo phục. Các hạ hãy nghĩ đến tông đường của nhà họ Phí, trở lại Liêu Đông đi!
Phí Vân Dương bật khóc ồ ồ như trẻ thơ, nên không biết hận hay nên cảm kích Tử Siêu! Gã đã âm thầm dấu hai trái Động Thiên Cầu vào bụng, mong được cùng chết với kẻ thù. Nào ngờ Tử Siêu đầy lòng nhân hậu, chẳng hề có chút sát khí. Nhờ vậy, cả hai thoát được cái chết tan xương nát thịt. Lời nói chân tình của Tử Siêu đã khiến lòng Phí Vân Dương xúc động, lửa thù hận bỗng nguội lạnh như tro tàn.
Lúc này, Tử Siêu đã quát thủ hạ lui quân, phi mau về hướng nông xá. Bọn kiếm thủ Kim Tiền hội thấy thiếu môn chủ gục ngã, vội vực lên ngựa, rút về phía đèo Quỷ Sơn. Họ chỉ còn lại không đầy bốn chục người.
Tử Siêu dồn toàn lực vào đôi chân, lướt đi như tên bắn, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Xa xa nghe tiếng bọn tiểu hài cười, đùa la hét chàng nghe nhẹ cả người. Như vậy là Phí Vân Dương đã lừa chàng. Nhưng vì sao gã lại bức bách chàng phải giết mình? Mãi sau này Tử Siêu mới biết được nguyên nhân.
Đầu tháng ba, đoàn người về đến Trường An. Mười ngày sau đệ tử Cái Bang đến báo rằng phân đà Hà Bắc đã nhìn thấy Phí Vân Dương và thủ hạ vượt Trường Thành, về đất Liêu Đông. Nhưng tung tích của Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường và Quy Khả Vân thì chẳng thấy đâu. U Linh chân nhân Lục Đảo Y cau mày:
- Lạ thực! Họ đem theo trăm người của Quy gia bảo, đông như vậy sao có thể biệt tăm được nhỉ?
Vạn Xảo Cuồng Sinh cười xòa:

- Trời đất bao la, thiếu gì núi cao sông lớn, bọn hoá tử làm sao quán xuyến hết nổi.
Tử Siêu lộ vẻ lo lắng:
- Quy gia sơ trường loại vũ khí Huyết Hoa Độc Vũ Đồng. Sư thúc thử nghĩ xem có cách nào để chống lại hay không? Tiểu tế không muốn anh em Kim Giáp Môn phải thọ hại.
Cuồng Sinh nhăn mặt:
- Độc thủy đốt cháy cả cây cối, lại có cả kim thép, thật là lợi hại khôn lường. Nhưng lão phu sẽ cố nghĩ xem sao.
Từ ấy, Tử Siêu đốc thúc thuộc hạ khổ luyện võ nghệ, đích thân kiểm tra nghiêm ngặt. Bản thân chàng ngày đêm nghiên cứu những chiêu thức Thái Cực kiếm pháp mà Phí Vân Dương đã thi triển. Chàng cũng biết họ Phí chưa học hết pho kiếm kỳ ảo này, những chiêu sau sẽ lợi hại hơn rất nhiều.
Cuối tháng ba, gia đình Tử Siêu nhận được thiệp mời thượng thọ bảy mươi mốt của chưởng môn phái Hoa Sơn Ưng Kiếm Miêu Y Hướng. Họ Miêu là đại sư bá của Hoa Sơn Tiên Tử Hạ Hầu Thu Uyên. Sau ngày phái Hoa Sơn bị thảm họa, Hạc Kiếm bị giết, Miêu Y Hướng lên nắm quyền chưởng môn. Tính lão đạm bạc, không màng danh lợi nên trước đây đã từng nhường ngôi cho nhị sư đệ Hạ Hầu Phương. Nay các em đều đã chết, lão bắt buộc phải đứng ra lãnh trọng trách chấn hưng môn phái.
Ưng Kiếm đã nghe lời khuyên của Tử Siêu, dời căn cứ về lại Tây Nhạc Hoa Sơn, trên đất Sơn Tây. Thứ nhất, nơi ấy là chỗ phát tích bao đời của môn phái. Thứ hai, vị trí khá gần với Trường An. Thứ ba Kim Giáp Môn có hai trăm thủ hạ ở Tinh Châu sẵn sàng tiếp ứng khi xảy ra chiến sự.
Tử Siêu cũng đã tặng Ưng Kiếm vạn lượng vàng để xây dựng nơi ở mới và thu nạp thêm đệ tử. Do vậy, hiện nay phái Hoa Sơn đông đảo không thua gì lúc Hạc Kiếm Hạ Hầu Phương còn sống. Tất nhiên chỉ kém ở chỗ bản lĩnh của bọn đệ tử mới nhập môn không cao lắm.
Danh vọng của Hoa Sơn phái không sánh ngang với các phái bạch đạo khác, vì nhiều lần gặp tai kiếp. Nhưng họ lại có rể quý là môn chủ Kim Giáp Môn Hạng Tử Siêu. Do đó, lễ thượng thọ của Ưng Kiếm được võ lâm hoan hỉ đến dự.
Nhận được thiếp mời, Tử Siêu lập tứ triệu tập mọi người để bàn bạc. Chàng luôn canh cánh đề phòng bọn Xuyên Tâm thần kiếm và nghiêm giọng bảo:
- Lễ thượng thọ này là cơ hội rất tốt để hai lão ác ma kia thi hành thủ đoạn ám toán. Chư vị có cao kiến gì không?
Thiên Lượng thần y Mộ Dung Chúc tán thành, lão vuốt râu nói:
- Chất độc trong người thượng thư phu nhân, nhạc mẫu của môn chủ, đã chứng tỏ rằng có bàn tay của Hồi Thiên Ông Quan Điểu Hào nhúng vào. Hạ độc mà gây ra những triệu chứng bệnh lý giống như bệnh thương hàn thì chỉ

có họ Quan mới làm nổi.
Thu Uyên thắc mắc:
- Lão gia! Vì sao đối phương không hạ độc thủ, giết chết Phó nghĩa mẫu?
Thiên Lượng thần y cười đáp:
- Đường từ Trường An đến Bắc Kinh xa đến mấy chục ngày đường, đâu thể quàng tử thi quá lâu để chờ con cháu? Hơn nữa phó thượng thư đã từng có ý định cáo lão quy điền, về Trường An ở với Tử Siêu. Biết đâu lão sẽ nhân dịp phu nhân qua đời, xin trí sĩ, đưa linh cữu về đây tổ chức tang lễ cho gọn? Lúc ấy thì bọn ngươi đâu phải đi Bắc Kinh nữa?
Tử Siêu gật gù:
- Lão gia nói không sai. Gia nhạc phụ quả có ý ấy.
Tử Siêu đắc ý nói tiếp:
- Trở lại với lễ chúc thượng thọ, lão phu cho rằng Quy Khả Vân là người đa mưu túc trí, tất sẽ không bỏ qua cơ hội. Nếu không hạ thủ trong lễ chúc thọ thì cũng mai phục trên đường về.
Thần Châm Tiên Cơ cười nhạt:
- Ta thấy mọi người đánh giá Quy Khả Vân cao rồi đấy. Mưu kế của gã chẳng phải đã đều bị Tử Siêu phá tan tành rồi đấy sao? Nếu họ Quy lợi hại thì đâu để Phí Vô Uý táng mạng và Thái A thần kiếm lọt vào tay chúng ta? Hơn nữa, cả Phí Vân Dương cũng xém chết, nếu Siêu đệ không nương tay.
Lục Đảo Y bác ngay:
- Lão phu không đồng ý với bà. Dường như Quy Khả Vân và Xuyên Tâm thần kiếm cố tình đẩy cha con họ Phí vào chỗ chết. Còn thanh Thái A thần kiếm cũng chưa chắc đã quan trọng, vì tuyệt học của Thái Cực Tiên Cung đâu chỉ có kiếm pháp? Tử Siêu có lấy được thần kiếm cũng chẳng thể dùng mà chống lại họ, vì Siêu đệ chuyên về đao pháp.
Lão phân tích vô cùng chí lý khiến Khổng Diễm Yên cứng họng. Nhất là khi Tử Siêu tán thành ý kiến họ Lục:
- Khâm huynh luận việc rất cao minh. Quả thực Thái Cực kiếm pháp không hơn Hắc Vân đao pháp. Như vậy xem ra còn một loại công phu tối thượng mà họ chưa để lộ.
Thiên Lượng thần y buồn rầu nói:
- Thực ra Quy Khả Vân và Xuyên Tâm thần kiếm không đáng sợ bằng một người.
Nguyên Kỳ Lan thông minh tuyệt thế hỏi ngay:
- Phải chăng lão gia muốn ám chỉ Hồi Thiên Ông Quan Điểu Hào?
Mộ Dung Chúc gật đầu, giọng nói nặng trĩu ưu tư:
- Đúng vậy! Trên đời nay không có ai có thể hiểu rõ tài trí của Hồi Thiên Ông bằng lão phu. Quan Điểu Hào chính là nhị sư huynh của ta.
Cả nhà ồ lên kinh ngạc, nhìn Thần Y với vẻ chờ đợi, Mộ Dung Chúc nhấp

hớp trà rồi kể:
- Lão phu cùng với Quan Điểu Hào và một người nữa được Trung Nguyên Đệ Nhất Thần Y Lý Thời Trân thu làm đệ tử. Gia sư y thuật tuyệt thế, từng soạn quyển bản thảo Cương Nhu Tập Đại Thành Y Đạo Trung Hoa. Người thứ ba kia là đại sư huynh Mạch Vỹ Quân, tính tình trung hậu, cẩn trọng, dung mạo tuấn tú, nên được ái nữ của gia sư là Lý Lan Lăng sư muội yêu mến. Khốn nỗi Quan Điểu Hào cũng thầm luyến ái Lý Lan Lăng. Họ Quan thông minh xuất chúng học một hiểu mười, tiếp thu được hết sở học uyên bác của gia sư. Nhưng trời sinh y có cái đầu lớn quá khổ, trán gồ cao trông rất quái dị, chẳng thể nào chiếm được cảm tình của nữ nhân.
Năm Lý sư muội được hai mươi tuổi thì gia sư tạ thế. Trước khi chết, ông có hứa gả Lý Lan Lăng cho đại sư huynh, chờ ba năm mãn tang chế sẽ thành hôn. Nhưng hai năm sau, đại sư huynh Mạch Vi Quân đột ngột mắc bệnh thương hàn và qua đời. Lão phu và Quan nhị sư huynh hết lòng điều trị mà vẫn không cứu nổi.
Thu Uyên kinh hãi cướp lời Thần Y:
- Lão gia! Phải chăng triệu chứng cũng giống như phó nghĩa mẫu?
Mộ Dung Chúc gật đầu nói tiếp:
- Sau đó, đến lượt Lý sư muội cũng lâm bệnh. Quan nhị sư huynh rầu rĩ, không ăn không ngủ trong suốt ba tháng trời, ngày đêm túc trực bên giường Lý Lan Lăng, cuối cùng cứu được nàng. Lý sư muội cảm động trước mối thâm tình và ơn cứu mạng nên một năm sau kết hôn với Quan Điểu Hào. Hai người sống với nhau rất hạnh phúc ở Phúc Châu.
Thần Y thấm giọng rồi ai oán nói:
- Hai mươi năm sau, lão phu mới đến núi Võ Di hái thuốc, ghé vào Tử Dương thư viện, tìm được một bản chép tay rất cổ. Trong ấy có đoạn nói về một loại độc thảo tên là Tam Sắc Miên Ty Thảo, ai ăn phải sẽ chết và triệu chứng bên ngoài giống hệt bệnh thương hàn.
Lúc ấy, mồ hôi lão phu toát ra như tắm, hiểu rõ nguyên nhân tử vong của Mạch đại sư huynh. Quan Điểu Hào từng đến Tử Dương thư viện nhiều lần, tất đã đọc quyển y kinh này và áp dụng để loại trừ tình địch, chiếm lấy Lý Lan Lăng.
Mục Quỳnh Hương liền hỏi:
- Thế lão gia có tiết lộ việc này cho Lý nương biết không?
Thần Y lắc đầu:
- Sau đó, lão phu liền ghé Phúc Châu thăm vợ chồng Quan Điểu Hào, cũng định vạch mặt kẻ lòng lang dạ sói kia. Nhưng nhìn gương mặt hạnh phúc của Lý sư muội, lão phu không nỡ nói ra. Sự việc đã dĩ lỡ, bới móc tro tàn chỉ làm khổ bà ấy mà thôi. Chính vì không nói gì mà lão phu được nghe Quan Điểu Hào thổ lộ dã tâm của mình. Hôm ấy, họ Quan vì quá say nên không

cẩn ngôn, nói rằng mình đã tìm được di thư của Độc Thiên Tôn, luyện thành võ học và độc kỹ, nuôi chí thống trị võ lâm. Chỉ vì Lý Lan Lăng hết lời ngăn cản nên lão mới chịu ngồi yên đấy thôi.
U Linh chân nhân thảng thốt nói:
- Vậy là sau khi Lý Lan Lăng tạ thế, Quan Điểu Hào đã đi tìm Độc Đàm để luyện lớp chót của Vô Ảnh Độc Hương Công. Nếu lão luyện thành thì võ lâm sẽ nguy mất. Lão phu từng nghe tiên sư kể rằng thân thể Độc Thiên Tôn không sợ đao kiếm, chỉ phất nhẹ tay áo cũng đủ để giết người.
Thiên Lượng thần y gật đầu:
- Lục lão đệ nói không sai, trước khi lên đường, Quan nhị sư huynh đã nghé thăm lão phu và nói rõ ý định của mình.
Nguyên Kỳ Lan nói:
- Lão gia! Hạng tướng công đã từng uống máu Kê Quan Lưỡng Vĩ Xà Vương, vậy có chống lại được Vô Ảnh Độc Hương Công hay không?
Thần Y áy náy đáp:
- Lão phu chưa chắc lắm. Có thể là được và có thể là không.
Tử Siêu chẳng nói gì, lơ đãng nhìn qua song cửa, trán nhăn lại như đang cố nhớ ra một điều gì. Bỗng chàng nghiêm giọng hỏi:
- Từ lúc ta lấy được thanh Thái A thần kiếm, đã có ai chạm đến hay chưa?
Mục Quỳnh Hương vội đáp:
- Chị em thiếp không muốn tướng công phiền lòng nên chẳng có ai dám nhìn ngó đến bảo vật. Nó vẫn còn nằm yên trong túi lụa, chưa hề mở ra.
Tử Siêu thở phào bảo nàng:
- Nương tử hãy vào mang ra đây, nhớ cẩn thận đấy.
Thần Châm Tiên Cơ gạn hỏi:
- Chẳng lẽ môn chủ cho rằng thanh thần kiếm kia có tẩm độc?
Tử Siêu gật đầu:
- Tiểu đệ chỉ linh cảm thế thôi, chẳng biết đúng hay sai. Nghe nói Hồi Thiên Ông thiện nghệ hạ độc, lại nhớ đến việc Phí Vô Uý mang găng tay da.
Quỳnh Hương ra đến. Mọi người bật cười khi thấy nàng chỉ dám dùng hai ngón tay nắm lấy đầu bao lụa. Hôm Tử Siêu hạ sát họ Phí trong cung vua, viên thái giám đã dùng mảnh lụa vàng bao kiếm lại rồi đưa cho chàng.
Tử Siêu nhận lấy, mở lớp lụa, quan sát chuôi kiếm bằng đồng. Chàng phát hiện hai viên ngọc đen nhánh, khảm lồi lên. Nếu ai đó sử dụng bảo kiếm thì viên ngọc đó sẽ nằm ngay vị trí huyệt Lao Cung trên lòng bàn tay. Tử Siêu chỉ cho Thiên Lượng thần y xem. Lão kê mũi vào ngửi, biến sắc đem thanh kiếm vào dược thất ở hậu viện. Lát sau, Mộ Dung Chúc trở ra, trên tay là dĩa sứ đựng hai viên hắc ngọc. Lão vui vẻ nói:
- May mà Siêu nhi phát hiện kịp. Đây không phải là ngọc mà là loại đá đen Vân Nam. Nó có tính hút nước, và hiện đang tẩm đầy chất kỳ độc Xuyên

Tâm Tán. Khi cầm chuôi kiếm, mồ hôi sẽ làm tan dần chất độc, thấm vào da lòng bàn tay. Nạn nhân sẽ chết trong trận đấu do tim ngừng đập. Lão phu là đồng môn của Hồi Thiên Ông nên mới nhận ra loại độc dược này.
Vạn Xảo Cuồng Sinh giơ ngón tay cái khen ngợi:
- Siêu nhi! Dường như hai viên Âm Dương tiên đan đã khiến trí tuệ ngươi sáng sủa hẳn lên, thật là đáng mừng.
Tử Siêu mỉm cười xác nhận:
- Sư thúc nói không sai, Âm Dương tiên đan chỉ làm tăng chừng hai mươi năm công lực, nhưng ích lợi về mặt trí tuệ thì rất lớn. Tiểu tế thường có những linh cảm khó giải thích về tai hoạ sắp ập đến. Nhờ vậy mới thoát chết dưới tay Đoạt Hồn Kích Nhan Chữ Đông.
Dã Nhi cười hề hề bảo:
- May mà hai viên linh đan kia chưa biến môn chủ thành hần tiên, nếu không các vị phu nhân sẽ rất buồn phiền.
Bốn nàng hiểu ý, đỏ mặt thẹn thùng. quả thực là họ muốn có một người chồng phàm tục và nồng nàn, chứ chẳng ham một vị tiên nhạt mùi trần thế.
Cả nhà cười vang. Kinh Phi Độ tủm tỉm nói:
- Theo thuộc hạ được biết thì chẳng có ai có đến bốn mỹ nhân mà trở thành thần tiên được cả.
Khổng Diễm Yên mỉa mai:
- Không ngờ Kinh đường chủ cũng biết nói đùa.
Kinh Phi Độ nghiêm giọng:
- Ngày còn ở dưới trướng của Khổng môn chủ, bọn tại hạ nào được phép mở miệng.
Thần Châm Tiên Cơ ngượng ngùng đáp:
- Ta chỉ nói cho vui thế thôi, chẳng lẽ Kinh đường chủ lại giận? Lục Đảo Y cười ha hả:
- Thế mà bà vẫn chưa chịu bỏ tật cao ngạo, tối ngày hà hiếp lão phu.
Ngày mười hai tháng tư mới là lễ thọ, nhưng bọn Tử Siêu là người nhà nên đến trước ba hôm. Lần này chỉ mình Hoa Sơn Tiên Tử Hạ Hầu Thu Uyên đi theo. Ba vị thiếu phu nhân kia và lũ tiểu hài đều ở lại Trường An. Tổng đàn Kim Giáp Môn, tức Hạng gia trang, được phòng thủ rất vững chắc, có cả mật thất kiên cố để ẩn thân, không sợ tập kích. Hơn nữa, giờ đây khu vực quanh đầm Mỹ Bi đã trở nên sầm uất, ngày đêm có quan quân tuần tra. Do đó, Tử Siêu đưa hết những cao thủ chủ chốt của Kim Giáp Môn đến núi Hoa Sơn. Hai trăm đao thủ ở Tinh Châu cũng được điều đến để bảo vệ lễ chúc thọ.
Ưng Kiếm Miêu Y Hướng nghe Hạ Hầu Thu Uyên cảnh báo, buồn rầu nói:
- Nếu biết thế, lão phu không bày vẽ làm gì.
Tử Siêu an ủi ;

- Chưởng môn sư bá yên tâm, tiểu tế đã có kế sách vẹn toàn.
Ưng Kiếm hài lòng đáp:
- Thôi thì trăm sự ký thác cho hiền tế vậy,
Tử Siêu vòng tay nhận lệnh, lập tức triệu tập bốn trăm đệ tử phái Hoa Sơn để điều động. Hầu hết bọn họ chỉ mới gia nhập được hai, ba năm, đều hết lòng ngưỡng mộ Tử Siêu. Họ chỉ hận rằng Hoa Sơn không sát nhập với Kim Giáp Môn để họ được là thủ hạ của chàng.
Sáng ngày mười hai tháng tư, quan khách đã tề tựu đông đủ, có mặt hầu hết các chưởng môn, long đầu của các phái Trung Nguyên. Cuối giờ tỵ, lễ chúc thọ tiến hành suông sẻ, mọi người vui vẻ ăn uống, dưới sự giám sát chặt chẽ của Kim Giáp Môn. Tất cả đồ ăn uống đều được kiểm tra rất kỹ, trước khi bưng lên mời khách.
Các chưởng môn đều đã được bí mật thông tin, chuẩn bị tinh thần đối phó với sự cố. Có lẽ vì bọn Tử Siêu phòng bị quá chặt chẽ nên không hề xảy ra quái sự nào. Các món ăn và rượu đều được thực khách tán thưởng, và chẳng ai trúng độc cả.
Phòng tuyến bảo vệ được rải đến tận chân núi, sẵn sàng phát hiện địch nhân. Và họ đã đưa lên một vị thương khách đến trễ. Đó là Sơn Tây Đại Thiện Nhân Khang Ngân Đài. Họ Khang tuổi hơn tám mươi, gia tài bách vạn, nổi tiếng trượng nghĩa khinh tài. Xét vai vế, Khang lão đáng bậc sư thúc của các chưởng môn, danh vọng rất lớn. Hơn nữa, Kim Hoàn Đao còn là thân sinh của đương kim tri phủ Sơn Tây.
Do vậy, khi Sơn Tây Đại Thiện Nhân đến, Ưng Kiếm phải ra tận cửa tam quan đón mừng, và quan khách đều đứng cả lên. Khang lão cười ha hả:
- Xin Miêu lão đệ và chư vị lượng thứ. Xe ngựa gãy trục giữa trên đường nên lão phu đến trễ.
Ưng Kiếm vui vẻ dẫn khách vào ngồi chung bàn với mình và các chưởng môn bạch đạo. Tử Siêu thấy lão phương phi đạo mạo, râu tóc bạc trắng như tơ, sắc mặt hiền hòa, phúc hậu, bất giác sinh lòng mến mộ. Ưng Kiếm giới thiệu từng người với họ Khang. Đến lượt Tử Siêu, Khang Ngân Đài cười khanh khách:
- Té ra vị công tử này lại là môn chủ Kim Giáp Môn oai trấn thiên hạ đấy ư? Lão phu từ lâu vẫn khao khát được gặp bậc anh hùng trẻ tuổi.
Nói xong, lão tự tay rót đầy chung rượu, đưa cho Tử Siêu:
- Để tỏ lòng tri ân những công lao mà môn chủ đã đóng góp cho võ lâm Trung Nguyên, lão phu xin thay mặt lớp tiền bối, tặng Hạng môn chủ chén rượu này.
Quần hùng đồng thanh khen phải, đốc thúc Tử Siêu cạn chén, chàng đành phải đưa tay đón nhận. Nhưng bỗng linh cảm bí ẩn kia lại khiến lòng chàng xao xuyến. Tử Siêu cảm thấy sát khí từ chén rượu lan vào cơ thể.

Nhưng với danh vọng của Sơn Tây Đại Thiện Nhân, chàng bắt buộc phải uống chén rượu này. Tử Siêu tin vào giác quan thứ sáu của mình nên cố tìm cách lưỡng toàn. Đoạt Hồn Kích Nhan Chữ Đông, là người được chàng cứu mạng, còn có thể ám toán chàng thì trên đời không còn ai là không thể.
Trí tuệ của Tử Siêu bây giờ sáng láng như gương, lập tức có diệu kế, chàng vận công, dùng khẩu quyết chữ "Hấp" giữ chặt rượu trong chung rồi đưa lên miệng. Hôm nay chàng mặc bộ trường bào mới bằng gấm Tô Châu màu xanh thẳm, tay áo khá rộng nên che dấu được hành vi.
Chúng ta đều biết lối uống rượu của người Trung Hoa thời cổ là dùng cả hai tay nâng ly rượu. Có lẽ muốn tỏ lòng tôn kính khách. Tử Siêu dốc ngược chung rượu mà không một giọt nào chảy vào miệng. Chàng còn lén liếm môi cho có vẻ ươn ướt, rồi mới hạ tay xuống.
Nhưng chàng không hề dặt chung xuống bàn, hay trả lại đối phương, liền tươi cười rời chỗ, bước sang bàn của Hoa Sơn Tiên Tử, trong tay vẫn cầm chung rượu. Tử Siêu vui vẻ bảo Thu Uyên:
- Nương tử! Sanh ý của vợ chồng chúng ta ở Sơn Tây đều dựa vào lượng cả bao dung của tri phủ đại nhân, nay Khang tiền bối là thân sinh cảu tri phủ giá lâm chốn này, nàng hãy sang vái tạ.
Trong lúc nói, chàng âm thầm đổ hết rượu xuống đất, cạnh chân ghế của Thu Uyên. Hoa Sơn Tiên Tử đâu hiểu nội tình, ngoan ngoãn đứng lên thay trượng phu sang bàn Sơn Tây Đại Thiện Nhân mà cảm tạ.
Thu Uyên trở về bàn của mình còn Tử Siêu ngồi xuống chỗ cũ. Chàng đặt chiếc chung sứ trống không xuống bàn, khi ái thê bái kiến Khang Ngân Đài. Sợ đối phương nghi ngờ, mời thêm lần nữa, chàng xin phép bưng chén mình đến tiếp các bàn khác. Dĩ nhiên đồng đạo võ lâm hân hoan được cụng chén với môn chủ cả Kim Giáp Môn.
Tử Siêu rời bàn được một lúc thì Thiên Lượng thần y cũng xin phép vào trong thay áo. Người xưa uống rượu thường chậm rãi nhâm nhi, kéo dài cuộc vui. Cứ sau mỗi tuần rượu, họ lại phải thay áo. Thực chất là cách nói khéo để tiểu tiện, trút bỏ lượng rượu tích tụ trong bàng quang. Hoặc giả dùng lông ngỗng ngoáy họng nôn ra những thứ đã ăn, để có chỗ mà chứa những món kế tiếp, vì đại yến quá thịnh soạn. Sau đó, họ khoác vào chiếc áo khoác để phong nhã hóa việc bài tiết của mình.
Tuy nhiên, lần này Mộ Dung Chúc vào trong vì nhiệm vụ khác. Lão ngồi cạnh Tử Siêu, được chàng truyền âm dặn dò nên đã khéo léo cuỗm chiếc chung sứ lúc nãy, đem vào sau thử nghiệm.
Tử Siêu uống với quần hào mười mấy chung, rồi cũng lẩn vào hậu sảnh. Thiên Lượng thần y đã chờ sẵn, giơ ngón tay cái khen ngợi:
- Siêu nhi! Ngươi sắp thành thần tiên rồi đấy. Trong chung rượu ấy có chất mê dược Nhuyễn Cân Tán, không phải là chất độc nên cơ thể ngươi không

thể đề kháng được. Nếu uống vào đúng ba khắc sau tứ chi bải hoải, không còn chút sức lực nào cả.
Tử Siêu cau mày:
- Khang lão chỉ mang theo hai gã gia nhân, tất sẽ đích thân khiêu chiến với vãn bối, chờ dược lực phát tác mới hạ thủ. Chúng ta thử ra xem sao.
Thần Y mỉm cười:
- Siêu nhi ra trước để họ khỏi nghi ngờ.
Tử Siêu rời hậu sảnh. Mộ Dung Chúc nhìn theo với ánh mắt yêu thương, trìu mến. Lão tuy là Thần Y nhưng lại không chữa được chứng vô sinh cho chính mình, tưởng rằng đã chết trong cảnh già yếu, cô độc. Nào ngờ, Tử Siêu đã xuất hiện trị dứt tật mê cờ bạc của Mộc Lan Đường, đưa vợ chồng lão về phụng dưỡng. Các con của Tử Siêu đều gọi lão bằng a công, khiến lòng già được ấm áp. Trong lòng Thiên Lượng thần y vẫn âm thầm xem Tử Siêu là con trai của mình, nên thản nhiên gọi chàng là Siêu nhi, và ít khi dùng từ môn chủ.
Thần Y rảo bước vào phòng thay vội tấm áo mới, rồi đi ra. Lão vừa ngồi xuống ghế thì Sơn Tây Đại Thiện Nhân Khang Ngân Đài đứng lên, nói sang sảng:
- Kính cáo chư vị chưởng môn và quan khách. Hôm nay lão phu đến đây trước là mừng thọ Miêu chưởng môn, sau là có chút việc riêng cần giải quyết. Số là, lão phu có nhận một gã đệ tử tên là Sơn Đông Kiếm Khách Lộ Hiểu Luân. Chẳng may, mấy năm trước, hắn lại bị Kim Giáp Môn chủ Hạng Tử Siêu giết chết, lão phu rất thương tâm nên cố nén lòng, vì biết đồ đệ của mình theo Hồng Điểm Thiên Tôn mưu phản, tội đáng chết. Nhưng thân là sư phụ, chẳng thể nhẫn tâm khoanh tay được, nay xin cùng Hạng môn chủ đấu trăm chiêu. Lão phu già cả, bạc nhược, tất sẽ chẳng làm gì được họ Hạng, nhưng như thế cũng gọi là an ủi cõi lòng khi nhắm mắt.
Lời của lão tha thiết và hợp lý khiến Ưng Kiếm chẳng dám bắt bẻ và Tử Siêu cũng không thể từ chối. Sơn Tây Đại Thiện Nhân thở dài, bồi thêm một câu nữa:
- Lão phu năm nay đã tám mươi ba, chẳng còn sống được mấy năm nữa, mong Hạng môn chủ thanh toàn cho chút tâm nguyện này.
Quần hào đâu rõ nội tình, lòng lại muốn được xem trận so tài, nên đồng thanh đốc thúc Tử Siêu nhận lời. Chàng cười mát bảo:
- Tiền bối là bậc đức cao vọng trọng, vãn bối không dám mạo phạm. Nhưng người đã nói thế, cung kính không bằng vâng mệnh.
Đại yến đang bày ở ngoài sân nên hai người chỉ di vài trượng đã đến bãi cỏ trống, khả dĩ gọi là đấu trường. Quan khách quay cả về hướng ấy, hồi hộp chờ đời, mấy chục năm nay Sơn Tây Đại Thiện Nhân chưa hề xuất thủ nên chẳng ai biết bản lãnh đến mức nào. Nhưng chỉ nhìn thân hình tráng kiện, và

đối mắt sáng như sao kia cung đủ biết họ Khang có nội công cực kỳ thâm hậu.
Khang Ngân Đài nhận kiếm trong tay gã gia nhân hầu cận, vui vẻ bảo:
- Lão phu nhờ tuổi cao nên mạn xưng trưởng bối, môn chủ cứ xuất chiêu trước đi.
Nụ cười của lão rất dễ mến nhưng Tử Siêu nghe lạnh cả người. Chàng sợ rằng đối phương còn có thêm chất độc khác của Hồi Thiên Ông Quan Điểu Hào, quyết định dùng chưởng pháp để đối phó. Chưởng lực hùng mạnh sẽ đánh bạt được chất độc và giữ khoảng cách an toàn.
Nhưng xem ra Khang Ngân Đài chỉ dựa vào chung rượu Nhuyễn Cân Tán chứ không có vũ khí nào khác. Quả thực là kế hoạch này rất tinh vi, tuyệt đối không thể bại lộ được. Với danh phận của Sơn Tây Đại Thiện Nhân, làm sao Tử Siêu dám nghi ngờ mà đề phòng.
Chính vì tin tưởng như vậy nên Khang lão mới dám khiêu chiến, chờ cơ hội hạ thủ. Sắc diện lão hòa dịu, đường kiếm biến ảo nhưng không hiểm độc. Ngược lại, Tử Siêu cũng múa chưởng đánh cầm chừng như thủ lễ. Đến chiêu thứ sáu mươi, Khang Ngân Đài cười ha hả, kiếm ảnh mịt mù, loang loáng dưới ánh nắng xuân, khiến người bên ngoài hoa mắt.
Tử Siêu hiểu rằng đã đến lúc Nhuyễn Cân Tán phác tác, chàng giả đò lảo đảo như hai chân đã rã rời. Khang lão mỉm cười nham hiểm, mắt loé lên tia nhìn oán độc, lao đến như ánh chớp, kiếm quang trùm lấy đối phương, nhưng mục tiêu tối hậu chính là tâm thất.
Tử Siêu đã nhận ra chiêu kiếm quen thuộc của Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường. Lão từng dùng chiêu này để đẩy chàng rơi xuống sông Hoài. Thì ra họ Mã đã hóa trang thành Sơn Tây Đại Thiện Nhân đến đây để giết chàng. Biết được lai lịch kẻ thù. Tử Siêu yên tâm hạ thủ. Chàng xuất chiêu Khổ Hải Từ Phong trong Quang Minh Vô Lượng chưởng giáng liền mười tám đạo chưởng kình sấm sét vào lưới kiếm.
Công lực Tử Siêu cao hơn đối phương đến ba chục năm, chưởng phong như những nhát chùy sắt nện vào màn kiếm ảnh, dánh bật bảo kiếm khỏi tay họ Mã, còn giáng vào ngực lão. Xuyên Tâm thần kiếm văng ngược ra sau, ngã ngồi trên mặt cỏ, máu miệng trào ra như suối. Lão căm hận chỉ mặt chàng thều thào:
- Tử Siêu! Té ra ngươi đã lừa được … ta.
Quần hùng kinh hoàng rú lên khi thấy kết cục lại thảm khốc như vậy. Thanh Nhàn đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đang bất bình nói:
- Sao Hãng môn chủ lại nhẫn tâm hạ độc thủ với một bậc tiền bối nhân đức, hiền lành như Khang lão thí chủ như vậy?
Thiên Lượng thần y bật cười khanh khách:
- Lão mũi trâu nói sai rồi, xác chết kia đâu phải là Sơn Tây Đại Thiện Nhân.

Quần hào sửng sốt hỏi ngay:
- Thế lão là ai vậy?
Tử Siêu chậm rãi đáp:
- Xuyên Tâm thần kiếm Mã Khuyến Thường.
Mọi người ồ lên bán tín bán nghi. Bách Diệm Diêm La Khuất Nham Tuyền chạy đến, lấy ra một chai nước đặc biệt, đổ lên khuôn mặt tử thi. Lát sau, lớp hoá trang trôi đi, để lộ chân diện mục của họ Mã. Thiên Lượng thần y cao giọng kể lại việc Mã Khuyến Thường mời Tử Siêu uống chung rượu pha Nhuyễn Cân Tán, bị chàng phát hiện. Hồng Phát Cái cười khà khà:
- Hạng môn chủ quả thật là thần nhân mới nhìn ra quỷ kế này.
Tử Siêu đáp khéo ;
- Tinh Châu rất gần với Hoa Sơn, dẫu xe ngựa có hư hỏng cũng không thể đến trễ như vậy. Do đó, tại hạ sinh lòng nghi hoặc, chứ thực ra chẳng có tài trí gì.
Quan khách hết lời tán dương Tử Siêu, tiếp tục ăn uống rất vui vẻ. Ba xác chết được đem chôn cất. Hai gã thủ hạ của Xuyên Tâm thần kiếm đã đâm cổ tự sát, để được chôn chung với chủ nhân.
Tử Siêu đi theo những người có nhiệm vụ chôn xác, bảo họ lục xoát y phục của Mã lão quỷ, nhưng ngoài vài tờ ngân phiếu, chẳng còn gì cả. Lúc chàng trở lại bàn thì phát hiện lực lượng phòng vệ đã rút cả lên và đang ăn uống.
Tử Siêu cau mày hỏi Kinh Phi Độ:
- Vì sao các ngươi lại dám bỏ bê nhiệm vụ như vậy?
Ưng Kiếm cười ha hả đỡ lời:
- Siêu nhi đừng giận. Đấy là chính ý của lão phu. Hiểm họa đã qua, chăng lẽ không cho anh em vui vẻ một bữa?
Tử Siêu không dám làm lão mất mặt, đành gượng cười bỏ qua. Nhưng đám thủ hạ Kim Giáp Môn biết tính Tử Siêu, đâu dám cà kê. Họ ăn vội vài miếng rồi đứng lên trở vê vị trí nơi sườn núi. Đó là một lũng đá thiên nhiên, nằm thành hình cánh cũng, cách Thanh Hư Cung chừng hai mươi trượng.
Hai trăm cao thủ vừa đến được lũng đá thì Khuất Nham Tuyền phát hiện địch nhân. Gã quát vang như sấm:
- Có cường địch!
Thì ra đối phương lợi dụng lúc họ được gọi vào ăn uống, từ chân núi tiến lên đây. Bọn họ Kinh chỉ chậm chân một đôi chút là đội quân áo xanh kia đã vượt qua được thạch lũy, đánh thẳng vào khu yến tiệc một cách bất ngờ.
Thấy đã bị lộ, bọn áo xanh hò hét vang trời, xông thẳng lên, tay hữu cầm đao, tay tả thủ một ống đồng dài. Vật hắc ám ấy chính là Huyết Hoa Độc Vũ Đồng của Quy gia bảo.
Hai trăm thủ hạ của Kim Giáp Môn cũng nắm chặt phi tiễn đồng chờ đợi. Vũ khí này đã dài hơn trước nửa gang, lò xo cũng dài ra, tăng khả năng bắn xa.

Vạn Xảo Cuồng Sinh chính là tác giả của sáng kiến này. Lão đã cam đoan với Tử Siêu rằng Huyết Hoa Độc Vũ Đồng dù dài gấp đôi, nhưng vì bắn ra chất lỏng nên không thể xa bằng vũ khí cuả lão.
Quả nhiên Lại Xương Bồ tính toán không sai. Ở khoảng cách sáu trượng, phe Kim Giáp Môn đã hạ thủ ngay. Hai trăm mũi phi tiễn bay ra như ánh chớp, cắm sâu vào cơ thể bọn áo xanh đi đầu. Chúng quỵ ngã, lăn lông lốc xuống, là vướng chân đồng bọn. Toán phía sau tranh thủ lúc đối phương tra mũi tên thép thứ hai vào ống, tiến lên được hơn trượng nữa và phun độc thuỷ. Nhưng rất tiếc rằng luồng nước độc hại kia rơi xuống cách chân thạch lũy vài gang.
Và Kim Giáp Môn khai hỏa lần thứ hai, diệt thêm mấy chục tên nữa. Lúc này, Tử Siêu và quần hào đã xuống đến. Theo sự điều động của U Linh chân nhân Lục Đảo Y, mọi người nhận những viên đá cuội to bằng nắm tay, ném như mưa vào hàng ngũ địch nhân. Số đá này được Tử Siêu cho chất đầy chân lũy từ hai hôm trước.
Đối với những người có công lực thâm hậu, viên đá bay đi với tốc độ kinh người, đánh cong cả đao kiếm. Bọn áo xanh tử thương thêm một số, được thủ lĩnh gõ chiêng thu quân, chúng lui ra khỏi tầm sát thương của trận mưa đá mới dừng chân. Ngộ Pháp thiền sư thấy phe đối phương còn đông đến bảy tám trăm kinh hãi nói:
- A di đà phật! Họ là bang hội nào mà đông đảo như vậy?
Thần Châm Tiên Cơ cười nhạt:
- Ta cho rằng chúng là người của Quy gia bảo và Thanh bang.
Khổng nương đã gần sáu mươi hưng nhan sắc kiềm mị, trông chỉ mới tứ tuần. Vì vậy, bà chẳng bao giờ xưng là lão thân cả.
Cuộc chiến ngưng chẳng bao lâu đã tiếp diễn. Bọn thanh y giờ đây được trang bị khiên mây bọc da trâu dày, ùn ùn tiến lên. Ưng Kiếm ngượng ngùng bảo:
- Té ra đối phương đã chuẩn bị rất chu đáo. Thế mà lão phu lại sơ xuất, coi thường. Nếu Siêu nhi không bố trí phòng tuyến này, chỉ e chúng ta phải bỏ núi mà chạy.
U Linh chân nhân đã được Tử Siêu tin tưởng tài thao lược, giao cho cương vị chỉ huy. Lục Đảo Y thấy đối phương dùng khiên da, lập tức ra lệnh cho mấy trăm đệ tử non nớt của phái Hoa Sơn đi nhặt đá lớn như trái bưởi. Số còn lại tiếp tục dùng đá nhỏ cầm chân đám thanh y, chờ vũ khí mới. Những tấm khiên da kia cực kỳ bền chắc nên bước tiến của chúng khá nhanh. Chỉ có những viên đá từ tay Tử Siêu và các cao thủ lão thành mới đả thương được một số tên.
Nhưng chúng chưa kịp phun độc thủy đã bị quần hùng dùng đá lớn tấn công, đánh cho những tấm khiên méo mó, gãy dập lại. Hàng ngàn viên đá nặng nề

đã phát huy tác dụng, đuổi phe đối phương chạy dài. Lục Đảo Y cao giọng:
- Vị nào khinh công giỏi xin hãy chạy xuống thu nhặt những cây Huyết Hoa Độc Vũ Đồng. Chúng ta sẽ dùng vũ khí ấy để chống lại đối phương.
Gần trăm người lập tức nhảy qua núi đá, lao xuống khu vực đầy những tử thi áo xanh. Phe đối phương phát hiện, vội tràn lên ngăn cản, nhưng đã bị quần hùng rót đá chặn lại. Rốt cuộc, họ tịch thu được hơn trăm cây Độc Đồng. Một số đã hết độc thủy, một số trúng đá bị hư hỏng, chỉ còn độ bốn mươi cây là sử dụng được.
Vạn Xảo Cuồng Sinh liền chọn ra một số người tương ứng, dạy cho họ cách sử dụng. Hồng Phát Cái vui vẻ nói:
- Chỉ đánh thêm vài hiệp nữa là chúng ta có đủ vũ khí lợi hại để đảo ngược thế cờ.
Nhưng phe đối phương lại án binh bất động rất lâu, như đang chuẩn bị cho một đợt tấn công kế tiếp. Bọn Tử Siêu chẳng dám xông xuống vì uy lực của Huyết Hoa Độc Vũ Đồng rất bá đạo, không thể đem da thịt ra mà thử được.
Hoa Sơn Tiên Tử Hạ Hầu Thu Uyên chỉ huy gần trăm nữ đệ tử Hoa Sơn lo việc tiếp tế nước nôi cho quần hùng, và cả bữa cơm chiều nữa. Giờ đã là giữa giờ thân, cuộc chiến có lẽ còn kéo dài rất lâu. Mồ hôi lấm tấm trên gương mặt xinh đẹp, đỏ hồng vì nắng xuân, nhưng sắc diện nàng rất vui vẻ, chẳng gì chút ưu tư. Dã Nhi ngứa miệng:
- Ta thấy nhị phu nhân dường như rất hoan hỉ khi có trận chiến này.
Gã ở vai sư thúc nên không xưng thuộc hạ với Thu Uyên. Hoa Sơn Tiên Tử thản nhiên đáp:
- Đúng vậy! Tinh hoa của võ lâm tập hợp ở cả đây, nhân dịp này tiêu diệt Hồi Thiên Ông và Quy Khả Vân, võ lâm sẽ được thanh bình.
Niềm tin tất thắng của nàng đã khích lệ được sĩ khĩ của quần hùng. Những người nhút nhát hổ thẹn vì không bằng một nữ nhân, liền dũng cảm hẳn lên.
Thu Uyên đem khăn đến bên Tử Siêu, trao cho chàng lau mặt rồi thỏ thẻ:
- Tướng công! Mong chàng chém đầu Quy Khả Vân để thiếp tế mộ tiên phụ.
Tử Siêu mỉm cười:
- Nương tử yên tâm, ta cũng định như vậy.
Chàng nhìn thấy chuôi kiếm Thái A ló khỏi vai ái thê, hai viên độc thạch đã được thay bằng hắc ngọc thật, người ngoài chẳng thể biết được. Một ý niệm loé lên trong tâm tưởng, chàng mỉm cười bảo:
- Nương tử cho ta mượn thanh kiếm Thái A xem nào.
Thu Uyên hiếu võ thành tật, đã lén mang theo thanh thần kiếm, giờ có dịp sử dụng liền đem ra đeo cho thòa lòng nữ hiệp. Bị phu tướng phát hiện, nàng thẹn thùng nói:
- Tướng công đừng giận, chị em thiếp đã bàn với nhau, cùng sử dụng chung thần kiếm, không ai tranh là của riêng cả.

Tử Siêu dịu giọng trấn an:
- Ta cần Thái A thần kiếm cho kế hoạch của mình chứ không phải có ý trách nàng. Uyên mụôi mang theo thần kiếm là điều may mắn cho ta.
Thu Uyên vui vẻ tháo dây đeo trao cho trượng phu. Tử Siêu rút ra chém thử vài nhát vào không khí, thấy nhẹ như không có kình lực, cau mày suy nghĩ. Chàng quen dùng Hắc Vân đao, nặng gấp sáu lần Thái A thần kiếm nên rất ngượng tay. Ngộ Pháp thiền sư, phương trượng Thiếu Lâm tự đang đứng gần đấy, bước đến hỏi:
- Phải chăng Hạng thí chủ định dùng thanh thần kiếm này để đối phó với Hồi Thiên Ông?
Các hưởng môn và quan khách đều đã được nghe Thiên Lượng thần y kể rõ lai lịch của Quan Điểu Hào. Nhờ vậy họ biết rằng Hồi Thiên Ông luyện thành Vô ảnh Độc Hương Công, thân thể cứng rắn như thép. Tử Siêu kính cẩn đáp:
- Trước sau gì cũng phải giáp chiến. Tại hạ cho rằng chỉ có thanh thượng cổ thần kiếm này mới đả thương được Quan Điểu Hào. Nhưng trọng lượng đao kiếm khác nhau nên thật khó sử dụng.
Thiền sư vuốt râu tư lự nói:
- Thiên hạ cho rằng bổn tự chỉ chuyên luyện về quyền chưởng, vũ khí chỉ có thiền trượng, giới đao, phi bạt. Thực ra, Thiếu Lâm đã từng có một kiếm sư trác tuyệt, nổi danh thiên hạ đệ nhất kiếm, cách nay đã trăm năm. Thiên Nham sư thúc tổ là người duy nhất luyện thành Đại Thừa Bất Nhị tâm pháp và pho Đạt Ma kiếm pháp.
Thu Uyên hiếu kỳ hỏi:
- Bẩm phuơng trượng! Vì sao nội công tâm pháp kia lại có tên lạ lùng như vậy?
Ngộ Pháp mỉm cười giải thích:
- Đại Thừa Bất Nhị tâm pháp có ý nghĩa sâu sắc về mặt thiền tông, lão nạp không dám nói dài dòng, chỉ nói sơ qua công dụng. Người luyện thành tâm pháp vô thượng này thì tay phải cũng như tay trái, nặng cũng như nhẹ, có cũng như không, đao cũng như kiếm… Thiền Nham sư thúc tổ có thể cầm thanh côn nặng sáu mươi cân mà có thể thi triển Đạt Ma kiếm pháp dễ dàng. Có lần, người còn dùng một dải lụa mềm để là kiếm.
Tử Siêu nhờ tiên đan mà đạo tâm sáng sủa, lĩnh ngộ ngay được thiền cơ. Chàng cung kính cúi đầu vái:
- Mong đại sư truyền cho pháp Đại Thừa Bất Nhị.
Ngộ Pháp mỉm cười:
- Hạng thí chủ là phúc tinh của võ lâm, đứng đầu cuộc giáng ma vệ đạo, chẳng khác gì một vị bồ tát giáng phàm. Lão nạp luyện không thành cũng mong nhờ căn cơ của thí chủ mà tuyệt học khỏi thất truyền.

Dứt lời, thiền sư liền đọc khẩu quyết của Đại Thừa Bất Nhị tâm pháp. Số lượng chữ chỉ gần ngàn nhưng vô cùng uyên ảo, hoằng đại. Ông thấy Tử Siêu chỉ nghe qua một lần đã thuộc làu, liền đem những thành tựu của mình ra giảng giải đẻ chàng dễ vượt qua lớp nhập môn. Tử Siêu nghe xong, hoan hỉ nói:
- Phật pháp cao siêu, màu nhiệm khôn cùng, hơn hẳn những pháp khác trong thiên hạ.
Thiền sư hài lòng cười ha hả, bước đi. Tử Siêu gọi Lục Đảo Y đến dặn dò rồi cùng Thu Uyên vào Thanh Hư Cung, tổ đường của phái Hoa Sơn. Đây là nơi tôn nghiêm nên cực kỳ yên tĩnh. Tử Siêu mở của bước vào, vái lạy tượng Tam Thanh, rồi ngồi xuống tọa công. Khuất Nham Tuyền và hai mươi thủ hạ đã có mặt để cảnh giới xung quanh.
Cường địch đang tấn công mới luyện võ chẳng phải là làm chuyện hoang đường hay sao? Thưa không! Tử Siêu có hai hoa giáp công lực, vận hành theo đường lối của Nghịch Chuyển Ma Công. Chàng chỉ cần chứng ngộ được pháp Bất Nhị, đưa chân khí luân chuyển xuôi ngược tùy ý là xem như đại công cáo thành. Hơn nữa tâm pháp thiền môn này chỉ thể ngộ chứ không thể ỷ vào việc dày công khổ luyện.
Tử Siêu được Thông Triệt hòa thượng điểm hóa rất nhiều nên không lạ gì phép quán tưởng của thiền tông. Chàng tĩnh toạ đến sáng thì nghe lòng hư tĩnh, không còn phân biệt giả chân, hư thực. Lúc ấy luồng chân nguyên trong cơ thể tùy tâm lưu hành, hùng mạnh nhưng hiền hòa, thông suốt.
Tử Siêu hân hoan đứng lên, rút thanh Thái A thần kiếm thi triển pho Hắc Vân đao pháp và Vô Ảnh Đao pháp. Đường kiếm nhanh như chớp giật, uy lực cũng mãnh liệt như lúc dùng Hắc Vân đao. Chàng bước ra cửa, thấy Hoa Sơn Tiên Tử đang đứng dựa vách ngáp dài. Nàng mừng rỡ nói:
- Phải chăng tướng công đã luyện thành vô thượng tâm pháp?
Chàng gật đầu hỏi lại:
- Tình hình chiến sự thế nào?
Thu Uyên rầu rĩ đáp:
- Phe đối phương đã tìm được mấy trăm cây trường cung, khiến chúng ta thọ thương khá nhiều mới đẩy lui được ba đợt tập kích.
Bỗng nàng hốt hoảng:
- Thiếp còn phải lo bữa điểm tâm cho quần hùng.
Nàng tất tả chạy về phía nhà bếp. Tử Siêu bảo Khuất Nham Tuyền gọi thủ hạ rồi cùng nhau đi xuống tuyến phòng thủ. Mọi người đều biết Tử Siêu luyện thần công phật môn, bước đến hỏi han. Ngộ Pháp thiền sư lên tiếng trước:
- Thiện tai! Thiện tai! Chỉ cần nhìn sắc mặt rạng rỡ, đầy từ bi hỉ xả của Hạng thí chủ, lão nạp cũng đoán ra kết quả. Xin chúc mừng!

Tử Siêu vòng tay đáp:
- Tại hạ may mắn chứng ngộ được chút vỏ ngoài của pháp Bất Nhị.
Quần hùng mừng rỡ, nhìn Tử Siêu với ánh mắt ngưỡng mộ. Dã Nhi cười hì hì:
- Môn chủ không thành tiên mà thành bồ tát, xem ra phen này bốn vị phu nhân đều xôi hỏng bỏng không.
Mọi người bật cười vang. Vừa lúc Thu Uyên và các nữ đệ tử bưng cơm đến, nàng ngơ ngác không hiểu vì sao. Tử Siêu cao giọng:
- Chư vị cứ bình tâm ăn uống cho no nê. Lát sau, tại hạ sẽ đích thân khiêu chiến với hai lão ma, kết liễu mối lo cho võ lâm
U Linh chân nhân nghiêm giọng:
- Một mình siêu đệ có thể địch lại cả hai?
Tử Siêu mỉm cười:
- Đúng là như vậy, nhưng lần lượt từng người thì không đáng sợ. Họ thấy tiểu đệ sử dụng Thái A thần kiếm tất sẽ chấp nhận đơn đấu.
Chắc phe đối phương cũng đang ăn sáng nên không có động tĩnh gì. Hai khắc sau, chờ bọn nữ nhân dọn hết bát đĩa, Tử Siêu vận công gọi lớn:
- Tại hạ là Hạng Tử Siêu muốn được so tài với Hồi Thiên Ông và Quy bảo chủ. Mời nhị vị lộ diện.
Lúc này, phe đối phương đang trấn giữ đoạn sườn núi cách quần hùng một tầm tên bắn, ẩn thân rất tốt. Giữ hai phòng tuyến là sườn núi thoai thoải, phủ cỏ non.
Nghe gọi, Quan Điểu Hào và Quy Khả Vân bước ra. Họ Quy mặc đạo bào trắng, đầu đội mũ Khổng Minh, tay phe phẩy quạt lông, trông rất giống Gia Cát Lượng. Còn Hồi Thiên Ông Quan Điểu Hào toàn thân hắc y, da mặt cũng có màu đen xám. Chiếc thủ cấp cửa lão to gấp rưỡi người thường, trông thật quái dị. Quy Khả Vân cao giọng:
- Bọn lão phu đồng ý. Hạng tiểu tử hãy xuống đây.
U Linh chân nhân lớn tiếng:
- Nhân tâm nan trắc. Lão phu đề nghị chư vị buông cung tiễn xuống. Chiến địa sẽ ở giữa hai phe.
Hồi Thiên Ông bàn bạc với Quy Khả Vân rồi ra lệnh cho thủ hạ ném bỏ cung tên. Họ vẫn còn Huyết Hoa Độc Vũ Đồng nhưng ở xa đến mười trượng, chẳng có gì đáng ngại.
Tử Siêu giao Hắc Vân đao cho Kinh Phi Độ rồi phi thân xuống. Hai lão ma cùng tiến lên chỗ đã chọn. Thấy Tử Siêu cầm Thái A thần kiếm, Quy Khả Vân mỉm cười bí ẩn. Tử Siêu trầm giọng:
- Tại hạ muốn lần lượt thử sức với nhị vị. Nếu Hạng mỗ thất bại hay mạng vong, Kim Giáp Môn sẽ thoái xuất giang hồ, bỏ trống võ lâm cho chư vị tung hoành.

Theo lời miêu tả của Thiên Lượng thần y thì Quan Điểu Hào là người cực kỳ xảo quyệt, thận trọng. Lão thấy Tử Siêu dám nghênh ngang khiêu chiến, liền sinh lòng cảnh giác, lặng im không nói gì. Nhưng Quy Khả Vân mang nặng mối thù diệt gia, lửa hận làm mờ tâm trí. Hơn nữa, lão thấy chàng chọn kiếm thay đao là bỏ sở trường dùng sở đoản, không có gì đáng sợ. Vả lại, chuôi kiếm có độc, chàng chắc chắn phải chết. Vì vậy, Quy Khả Vân hồ hởi nói với Hồi Thiên Ông:
- Quan lão huynh! Tiểu đệ xin được đánh trận đầu.
Họ Quan dặn dò:
- Quy lão đệ phải cẩn thận đấy!
Nhưng lão không nói nhiều vì lòng cũng chẳng tin rằng Tử Siêu có thể phát hiện cái bẫy chết người nơi chuôi kiếm Thái A. Bằng chứng là hai viên hắc thạch vẫn còn nguyên vẹn ở chỗ cũ. Một trong những nhược điểm của người quá thông minh là tự tin. Họ đánh giá cao mưu kế của mình, cho rằng không thể thất bại.
Số là bốn lão ma tìm ra Thái Cực Tiên Cung, thu được Thái A thần kiếm, hai viên Hóa Long thần đan và pho Thái Cực Huyền Kinh Chân Giải. Hồi Thiên Ông chuyên luyện độc công, không thể dùng thần đan sợ hóa tán lượng kỳ độc trên cơ thể. Vì vậy, ba ngươi kia được chia đều mỗi người hai phần ba viên. Trong bí kíp có ba môn tuyệt học là kiếm, chưởng, chỉ. Kim Tiền hội chủ đã có Âm Dương thần chưởng nên giành lấy thần kiếm, mặc ai muốn luyện gì thì luyện.
Thái Cực chưởng cũng chẳng xuất xắc hơn Huyết Hoa chưởng hay Âm Dương thần chưởng nên chẳng ai thèm để ý đến. Duy có Thái Cực Tiên Nhân chỉ pháp là độc bộ thiên hạ, vì vậy, ba người đều khổ luyện công phu này. Tùy theo căn cơ và công lực, thành tựu có khác nhau.
Khi Phí Vô Uý vào cung hành thích thiên tử để giá họa cho Tử Siêu, Quy Khả Vân đã cảnh báo rằng có thể sẽ gặp cường địch, không thoát ra được. Kim Tiền hội chủ ngạo nghễ đáp:
- Dù gã Tử Siêu có mặt trong hoàng cung cũng chẳng thể cầm chân lão phu được. Trước thanh thần kiếm hãn thế này, gã thoát chết là may lắm rồi.
Hồi Thiên Ông không ngăn cản nhưng lại đề nghị tẩm độc vào hai viên hắc thạch ở chuôi kiếm, đề phòng trường hợp xấu nhất. Họ Phí ưng thuận.
Trở lại với cuộc tử chiến trên sườn núi Hoa Sơn, ta thấy Quy Khả Vân đã tiến đến trước mặt Tử Siêu lạnh lùng bảo:
-Tiểu tử ngươi định ỷ vào thanh thần kiếm kia mà sính cường đấy ư? Nếu quả ngươi dám bỏ đao dùng kiếm, lão phu chỉ cần ngươi qua được ba trăm chiêu là đủ.
Tử Siêu mỉm cười:
- Mong các hạ giữ lời.

Chàng vung kiếm, xuất chiêu Thanh Thiên Nhất Đóa, kiếm ảnh hợp thành đám mây bạc chụp lấy đối phương. Quy Khả Vân giở một chiêu trong Huyết Hoa kiếm pháp ra chống đỡ, đồng thời tả chưởng vỗ liền một chưởng đỏ tựa làn sương máu. Lão phối hợp cả pho Thái Cực kiếm đối phó thế công thủ của Tử Siêu. Thỉnh thoảng lại tránh đòn, cố chờ đợi chất độc Xuyên Tâm Tán ở chuôi kiếm Thái A phát huy tác dụng.
Tử Siêu biết lão đã trúng kế, đến chiêu thứ bảy mươi, bất ngờ dồn hết công lực vào chiêu Vân Tế Minh Nguyệt. Thân hình chàng biến mất trong đám mây kiếm ảnh, lao đến tựa sao băng. Trước đây, do Hắc Vân đao nặng đến mấy chục cân nên làm giảm độ cao của phép ngự đao. Nay Thái A thần kiếm rất nhẹ, khiến Tử Siêu đạt được tốc độ tối đa.
Quy Khả Vân kinh hãi, múa kiếm chống đỡ và xạ liền một đạo Thái Cực Tiên Nhân chỉ pháp. Nhưng lão không biết rằng công lực chàng đã tăng tiến sau lần suýt chết ở Hoàng Sơn. Kiếm kình hùng mạnh như vũ bão, đánh bạt chỉ kình, chém gãy cả trường kiếm của họ Quy và liếm vào người lão.
Tuy dùng kiếm nhưng chiêu thức vẫn là đao pháp, chủ ở chém bằng lưỡi, vì vậy, thân hình Quy Khả Vân đứt là ba đoạn. Quần hùng mừng rỡ, reo hò vang dội. Hồi Thiên Ông kinh hãi không tin vào mắt mình. Lão bật cười ghê rợn:
- Té ra công lực của tiểu tử ngươi thâm hậu hơn ta tưởng. Nhưng với lão phu thì ngươi đừng hòng đắc ý.
Tử Siêu nghiêm giọng:
- Quan Điểu Hào! Lão để thanh Thái A thần kiếm này lọt vào tay Hạng mỗ là điều sai lầm trọng đại. Dù thân thể lão có bằng thép luyện cũng không chịu nổi thần binh thượng cổ này.
Hồi Thiên Ông cao ngạo đáp:
- Nếu thanh kiếm kia là khắc tinh của Vô ảnh Độc Hương Công, thì không bao giờ lão phu lại chịu trao cho Phí Vô Uý.
Câu nói này khiến mọi người lo ngại. Nếu đúng vậy thì Tử Siêu không có cách nào giết được đối phương. Tử Siêu thản nhiên lướt đến tấn công. Hồi Thiên Ông vỗ liền sáu chưởng tỏa mùi thơm ngào ngạt, chưởng kình mềm mại như tơ được Thái A thần kiếm rạch nát dễ dàng. Nhưng Tử Siêu bỗng nghe choáng váng, vội phiêu thân bay chếch sáng mé hữu thoát khỏi phạm vi khống chế của chưởng phong.
Tử Siêu tra kiếm vào vỏ, bế khí, vung song thủ đỡ chiêu kế tiếp, chưởng kình chạm nhau nổ vang rền. Hồi Thiên Ông bị đẩy lùi hai bước vì công lực không bằng đối phương. Tử Siêu phấn khởi tấn công liền bốn chiêu nữa. Quan Điểu Hào trúng hai chưởng vào ngực, dội ngược về phía sau. Nhưng lão ma chẳng hề hấn gì, nhếch mép cười hiểm ác, lao đến tấn công. Tử Siêu đánh xong năm chiêu phải nhảy lùi để đổi hơi. Lúc này mùi hương

thơm chết người kia đã loang loáng khá rộng, Tử Siêu đứng cách đầu trường hơn hai trượng mà vẫn hít phải. Chàng sợ hãi thổi ngược ra ngay, và lộn người ra xa thêm nữa để có được dưỡng khí trong lành.
Quần hào thấy vậy thầm khiếp sợ độc công của Hồi Thiên Ông. Tử Siêu nổi tiếng là người bách độc bất xâm mà còn phải khốn đốn thì Vô ảnh Độc Hương Công đáng gọi là thiên hạ đệ nhất độc.
Hồi Thiên Ông lao thẳng về phía Tử Siêu, hữu thủ nhịp nhàng đẩy ra ba đạo chưởng phong. Tử Siêu tung mình lên không, xuất chiêu Phật Pháp Vô Biên, chưởng ảnh dệt thành bức màn rộng lớn, chụp lấy họ Quan. Ba chưởng của lão ma tan biến chẳng còn chút tăm hơi.
Nhưng trước khi chưởng kình của Tử Siêu giáng vào người lão, thì tay tả Hồi Thiên Ông xạ ra một đạo chỉ kình cực kỳ mãnh liệt. Chỉ pháp chính là khắc tinh của chưởng pháp. Dù Tử Siêu có công lực thâm hậu hơn, nhưng chân khí phổ vào chưởng phong bị trải rộng. Ngược lại, chỉ kình tập trung lực đạo vào một điểm nhỏ nên sức công phá rất mạnh. Ví như lấy ngón tay mà đâm xuống nước vậy.
Do đó, đạo Thái Cực Tiên Nhân chỉ pháp kia xuyên qua lưới chưởng xạ vào bụng Tử Siêu, chàng là người thường vào sanh ra tử, kinh nghiệm chiến đấu rất dồi dào nên phản ứng vô cùng thần tốc. Tử Siêu thoáng thấy tay tả đối phương máy động, lập tức nghiêng người tránh né. Nhờ vậy, đạo chỉ phong kia lệch mục tiêu, chỉ xuyên thủng bắp đùi tả của chàng. Bù lại, Hồi Thiên Ông cũng trúng ba chưởng vào thân trước, ngã lăn lông lốc trên mặt cỏ.
Quần hào thấy máu từ vết thương loang ướt ống quần, kinh hãi ré lên. Họ sợ rằng chất độc trong chỉ kình sẽ giết chết Tử Siêu. Hồi Thiên Ông đã đứng lên, khoé miệng chỉ hơi rỉ máu, lão cười hăng hắc:
- Tử Siêu! Ngươi sắp được siêu sinh tịnh độ rồi đấy. Vô ảnh Độc Hương Công chỉ nghe mùi cũng đủ chết, huống hồ gì thấy máu?
Hoa Sơn Tiên Tử Hạ Hầu Thu Uyên bật khóc nức nở. Lúc này Tử Siêu đứng cách đối phương bốn trượng, thân hình run rẩy liên hồi, mặt nhăn lại vì đau đớn. Chàng đang cố ngăn chặn chất kỳ độc lan vào tâm mạch.
Dã Nhi điên cuồng gào lên, định chạy xuống. U Linh chân nhân ngăn gã lại và buồn bã nói:
- Ngươi có xuống cũng không cứu nổi Tử Siêu thoát khỏi chất độc vô song kia, mà còn uổng mạng nữa. Hãy để dành sức lực mà chiến đấu, báo thù cho môn chủ.
Dã Nhi đau đớn, bật khóc ồ ồ như trâu rống. Tiếng khóc của gã đã khơi nguồn những dòng nước mắt hiếm hoi của những kẻ đầu đội trời chân đạp đất. Tiếng khóc càng lớn hơn, thê thiết hơn khi Tử Siêu ngã xuống. Thân hình chàng co quắp lại, nằm im bất động.
Hồi Thiên Ông đắc ý bước đến. Lão cẩn thận xa thêm một chỉ vào đùi Tử

Siêu. Thấy chành không có phản ứng gì, liền lại gần, cúi xuống lấy thanh Thái A thần kiếm trên lưng Tử Siêu. Lúc này Tử Siêu đang nằm nghiêng, chân co vào bụng. Bất ngờ, tay hữu chàng xỉa nhanh hai ngón, cắm ngập vào song nhãn của đối phương. Đồng thời tay tả nắm tóc Hồi Thiên Ông, kéo lão đè lên người mình. Quan Điểu Hào đau đớn ré lên thảm khốc, cố gỡ tay Tử Siêu ra. Quần hào mừng rỡ, nhảy qua thạch lũy chạy xuống. Thiên Lượng thần y vội cảnh báo:
- Phải đứng xa ít nhất là bốn trượng đề phòng chất kỳ độc.
Thì ra Tử Siêu nghe chân khí bế tắc, biết mình không thể toàn mạng, liền giả chết để giết cho được Hồi Thiên Ông, diệt trừ tai họa cho võ lâm. Chàng biết đối phương thế nào cũng đến gần để lấy thanh thần kiếm.
Tử Siêu tuy mất hết công lực nhưng thần lực trời sinh vẫn còn. Chàng dùng cả hai tay kéo ghì đầu của đối phương, cố bẻ gãy cổ. Lão ác ma kinh hoàng vung quyền đấm liên hồi vào ngực Tử Siêu. Mắt lão đau thấu trời nên không cách nào quy tụ được chân khí nữa. Tuy nhiên quyền của lão nặng như búa bổ, khiến Tử Siêu đau đớn vô cùng.
Chất kỳ độc phát tác càng nhanh làm đầu óc Tử Siêu mê muội đi. Theo bản năng cầu sinh, chàng nhe răng cắn vào yết hầu của Hồi Thiên Ông, như ngày xưa đã từng làm với Kê Quang Lưỡng Vĩ Xà Vương.
Hồi Thiên Ông chỉ trở thành mình đồng da sắt khi có thần công bảo vệ cơ thể, nay lão không vận hành được chân nguyên thì da thịt cũng mềm như người thường. Những chiếc răng sắc và khoẻ của Tử Siêu xé nát cuống họng Quan Điểu Hào, máu ộc ra như suối. Tử Siêu không muốn nhả mục tiêu, bắt buộc phải nuốt những ngụm máu vào trong miệng. Lát sau, bị máu tràn vào phổi bít mất đường hô hấp, họ Quan gục chết. Cũng là lúc Tử Siêu cạn kiệt khí lực, xuôi tay bất tỉnh.
Thu Uyên hét lên, định nhảy vào bị Thần Châm Tiên Cơ ôm chặt. Lục Đảo Y gạt lệ, lo việc chung trước. Lão quát bảo phe đối phương:
- Nay hai lão ác ma đều đã đền tội. Các ngươi muốn sống thì buông vũ khí xuống.
Bọn thanh y thấy cả hai thủ lãnh chết thảm, chẳng còn ý chí chiến đấu nữa. Chúng buông rơi đao kiếm và Huyết Hoa Độc Vũ Đồng, lầm lũi rời núi Hoa Sơn.
Quần hào nhất tề quỳ xuống chung quanh hai thi thể mà khóc Tử Siêu, nhưng chẳng ai được phép đến gần. Thiên Lượng thần y sụt sùi bảo bọn thủ hạ Kim Giáp Môn:
- Các ngươi trở lên núi, lấy vài chục vò rượu xuống đây.
Kinh Phi Độ vội dẫn bọn đao thủ đi ngay. Nửa khắc sau họ quay lại với ba chục vò rượu mười cân. Mộ Dung Thần Y mở nắp rưới lên mắt đất, rải đến tận chân hai xác chết. Lão trút hàng chục vò rượu lên người Hồi Thiên Ông

và Tử Siêu, cho đến khi họ ướt đẫm không còn sót chỗ nào, Thần Y ngồi xuống bắt mạnh Tử Siêu rồi bùi ngùi bảo:
- Chất kỳ độc kia đã trôi cả rồi, hãy cho người vào khiêng xác Siêu nhi ra.
Dã Nhi vừa khóc vừa bước đến. Gã giận dữ đá vào đầu của Hồi Thiên Ông, khiến người lão văng ra, rời khỏi ngực Tử Siêu. Dã Nhi thò tay bồng thi hài nặng nề của môn chủ, nước mắt tuôn như suối, chảy xuống cả mặt Tử Siêu. Không ai tin rằng chàng còn sống cả. Thiên Lượng thần y cũng khóc ròng, chứng tỏ chẳng còn chút hy vọng nào. Mộ Dung Chúc nghẹn ngào nói:
- Ngươi hãy bồng môn chủ lên núi để lo việc tắm rửa, tẩm liệm.
Thu Uyên chạy theo, đi bên Tử Siêu, nắm tay chàng mà gào khóc:
- Tướng công! Sao chàng nỡ bỏ bọn thiếp và các con thơ?
Quần hùng lặng lẽ theo sau, lệ nhỏ như mưa. Trong lịch sử võ lâm, chưa hề có một vị đại hiệp nào như Tử Siêu cả. Gần đến lũng đá, Thu Uyên vô tình đạp phải một viên đá cuội tròn, mất đà lảo đảo. Theo phản ứng tự nhiên, nàng xiết chặt tay Tử Siêu để gượng lại. Hoa Sơn Tiên Tử không ngã, tiếp tục đi theo Dã Nhi. Nhưng chỉ vài bước, nàng phát hiện bàn tay mình như bị dính cứng trong những ngón tay co quắp của trượng phu. Thu Uyên thủ giật ra nhưng không được. Môt ý niệm loé lên như ánh chớp giữa trời đêm, Thu Uyên hét lạc cả giọng:
- Tướng công còn sống!
Câu nói của nàng khiến mọi người choáng váng, mụ đi vì niềm vui quá lớn. Thiên Lượng thần y cuống cuồng chạy đến, nắm tay Tử Siêu chẩn mạch, Lão gào lên như điên dại:
- Sống rồi! Mau đặt y xuống!
Dã Nhi há hốc miệng, máy móc làm theo lời của thần y. Gã nhẹ nhàng đặt Tử Siêu lên mặt cỏ. Quần hùng xúm lại, hồi hộp đợi chờ. Thiên Lượng thần y xé phăng áo Tử Siêu, cắm kim vàng vào các đại huyệt. Khi lão cắm đến mũi kim thứ mười hai. Tử Siêu mở mắt. Mọi người reo hò, nhảy múa mhư lũ trẻ con. Mộ Dung Chúc bảo ngay:
- Siêu nhi thử vận khí thử xem sao?
Tử Siêu nhắm mắt một lúc rồi lại mở ra. Chàng cười bảo:
- Kinh mạch hoàn toàn thông suốt, không hề có hiện tượng trúng độc nữa.
Thần Y vò đầu suy nghĩ, lát sau cười vang:
- Lão phu hiểu rồi! Hồi Thiên Ông ngâm mình trong Độc Đàm để luyện công, tất phải uống một thứ giải dược thần hiệu để phòng thân. Tử Siêu uống máu họ Quan, vô tình thu giải dược, nhờ vậy mà thoát chết.

HẾT

Nguồn: Mai hoa trang
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA